

PEYGAMBERLERİMİ ÇOK SEVİYORUM

Hz. Musa'nın
aykılığı

Hz. Süleyman'ın
aykılığı

Yazar:
Tuba Nur Arıcan

Hz. Salih'in aykılığı

Hz. Nuh'un aykılığı

Hz. Yunus'un aykılığı

Hz. İbrahim'in aykılığı

maavi lale
çocuk

Herkese İçin
PEYGAMBERLER
TARİHİ

Peygamberlerimi Çok Seviyorum

Bu kitapta hiçbir peygamberin
mübarek yüzü ve bedeni tasvir edilmemiştir.

MAVİ LALE YAYINLARI: 25

Mavi Lale Çocuk: 04

Peygamberlerimi Çok Seviyorum

Yazan: Tuba Nur Arıcan

Resimleyen: Suat Karadağ

Kapak Tasarımı: Seval Cevizci

İç Tasarım: Adem Şenel

Birinci Basım: Mayıs 2009

Baskı ve Cilt: Step Ajans

Göztepe Mh. Bosna Cd. No:11 Bağcılar-İstanbul

Tel:0212 446 88 46

Kültür Bakanlığı Sertifika No: 12871

ISBN: 978-9944-103-30-5

Copyright 2009 Mavi Lale Kitabevi

Bu kitabın yayın hakları, Mavi Lale Kitabevi'ne aittir.

Kitabın tamamı veya bir bölümü izinsiz olarak hiçbir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz.

Mavi Lale Yayınları

Hırka-i Şerif Cad. No. 39/1

Fatih-İstanbul

Tel: 0 212 635 71 96 (pbx)

Faks: 0212 635 71 97

www.mavilale.com.tr

Peygamberlerimi Çok Seviyorum

Tuba Nur Arıcan

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

İçindekiler

- Hız. Âdem / 7
Hız. İdris / 32
Hız. Nuh / 35
Hız. Hûd / 49
Hız. Salih / 56
Hız. İbrahim / 65
Hız. Lût / 86
Hız. İsmail / 97
Hız. İshak / 103
Hız. Yakup / 109
Hız. Yusuf / 113
Hız. Eyyûb / 143
Hız. Şuayb / 154
Hız. Musa / 162

-
-
- Hz. Harun / 188
- Hz. Davud / 195
- Hz. Süleyman / 204
- Hz. İlyas / 220
- Hz. Elyesa' / 227
- Hz. Zülkifl / 231
- Hz. Yunus / 235
- Hz. Üzeyr / 247
- Hz. Lokman / 265
- Hz. Zülkarneyn / 269
- Hz. Zekerîyya / 273
- Hz. Yahya / 289
- Hz. İsa / 296
- Hz. Muhammed / 325
-
-

H.z. Âdem

Çok ama çok çok eskiden ne toprak, ne güneş, ne hayvanlar, ne de insanlar vardı.

Her yer karanlıklar içindeydi, simsiyahtı.

Ve bir gün Allah (c.c.), bu karanlıklara son vermek istedi ve sayısız güzellikler yaratmaya karar verdi. Kainatı yaratacaktı.

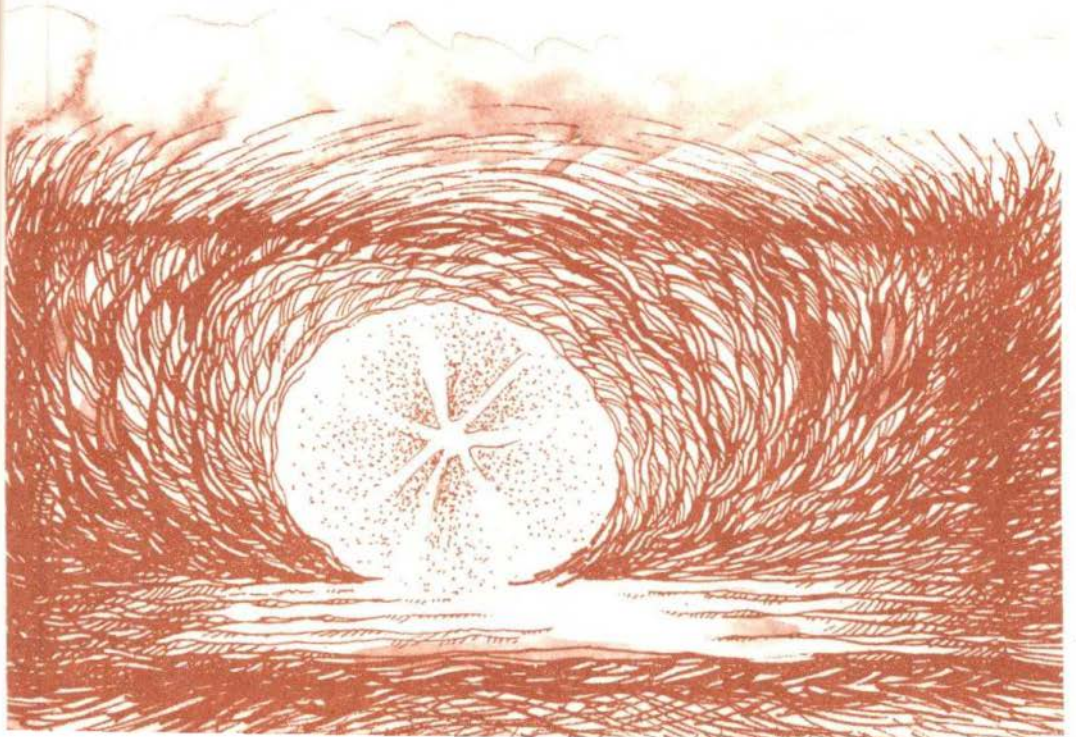
Nasıl mı yaratacaktı?

"Ol!" demesi yeterliydi Allah'ın (c.c.).

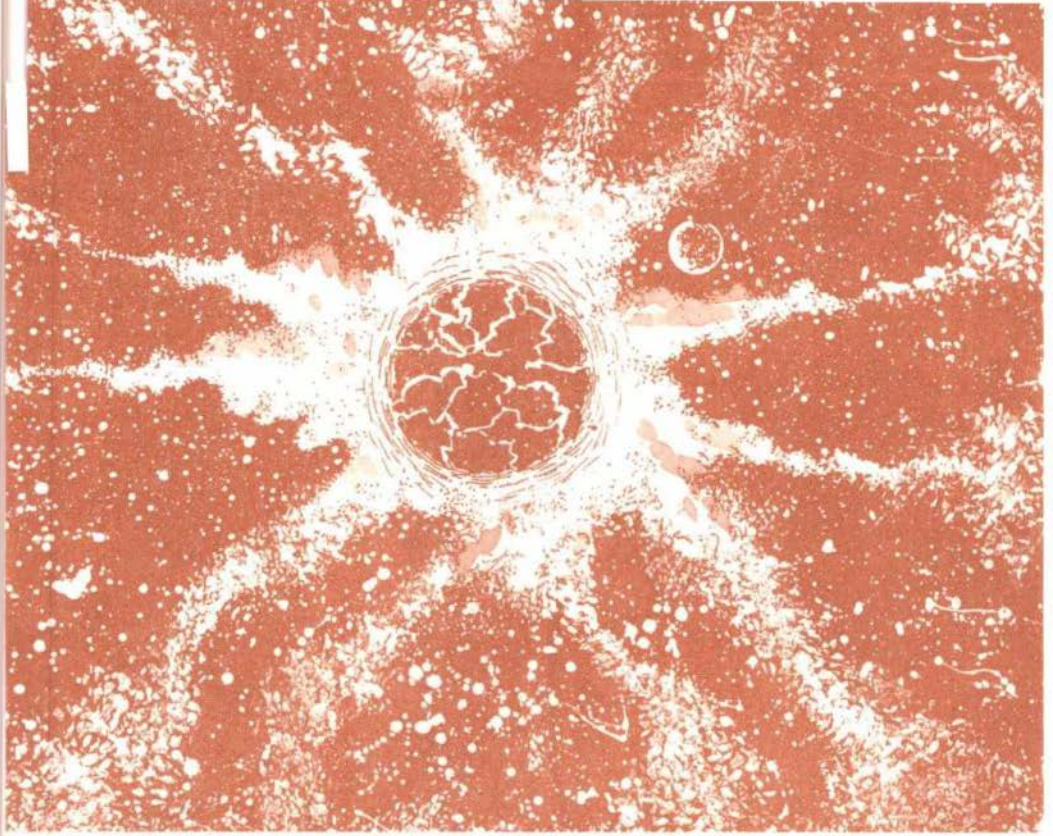
Çünkü Allah'ın her şeye, ama her şeye gücü yeterdi.

Allah (c.c.) "Ol" derse, her şey oluverir bir anda.

Ve Allah (c.c.) "Ol" dedi gökyüzüne, oluverdi.

"Ol!" dedi yeryüzüne, o da oluverdi muhteşem bir güzellikle.

Ağaçlar, çiçekler, ırmaklar, denizler, havuzlar, dağlar... Hepsi bir bir yaratıldılar ve mutlu oldular.

Allah (c.c.), gökyüzünü de sayısız yıldızlarla, gezegenlerle donattı. Dünyamızı ısıtsın ve aydınlatsın diye güneşi yarattı. Hepsini bir bir gökyüzüne taktı. Çeşit çeşit gezegenler, ısııl ısııl yıldızlar gökyüzünde parladı.

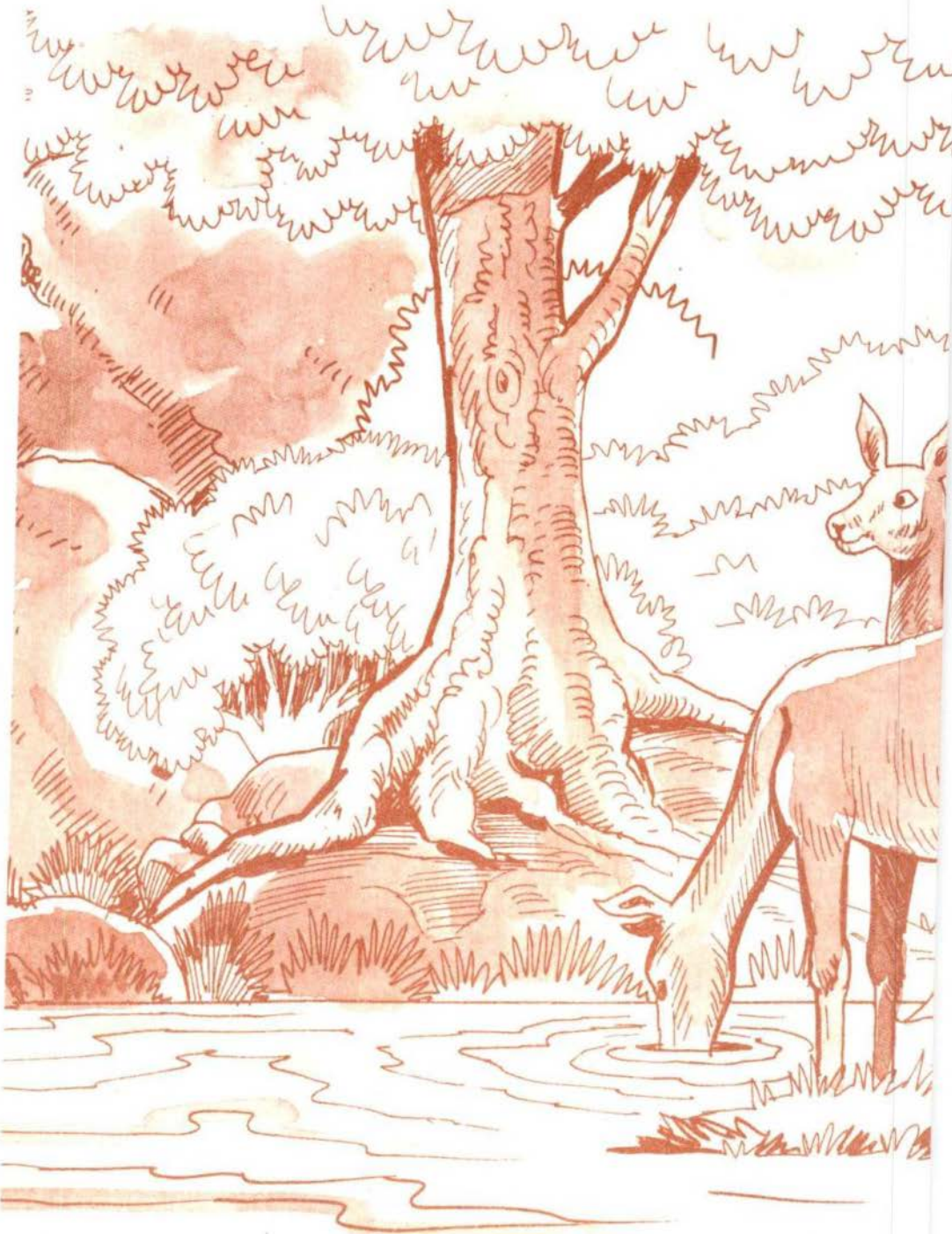
Allah (c.c.) artık dünyamızda bütün hazırlıkları tamamlamıştı.

Allah (c.c.) niye mi hazırlık yapmıştı?

Çünkü Rabbimiz artık insanı yaratacaktı.

Evet, Allah bizim Rabbimiz. Yani, bizi koruyan, besleyen ve eğiten yaratıcımız.

Bütün hazırlıklar tamamlandıktan sonra, Allah (c.c.), insanı yaratmak istedi.

Çünkü bütün bu güzellikler insan için var edilmişti.

Allah (c.c.) meleklerine dedi ki:

- Topraktan bir insan yaratacağım. Ve o insan, yeryüzünde benim vekilim olacak.

Meleklerin kim olduğunu biliyor musunuz?

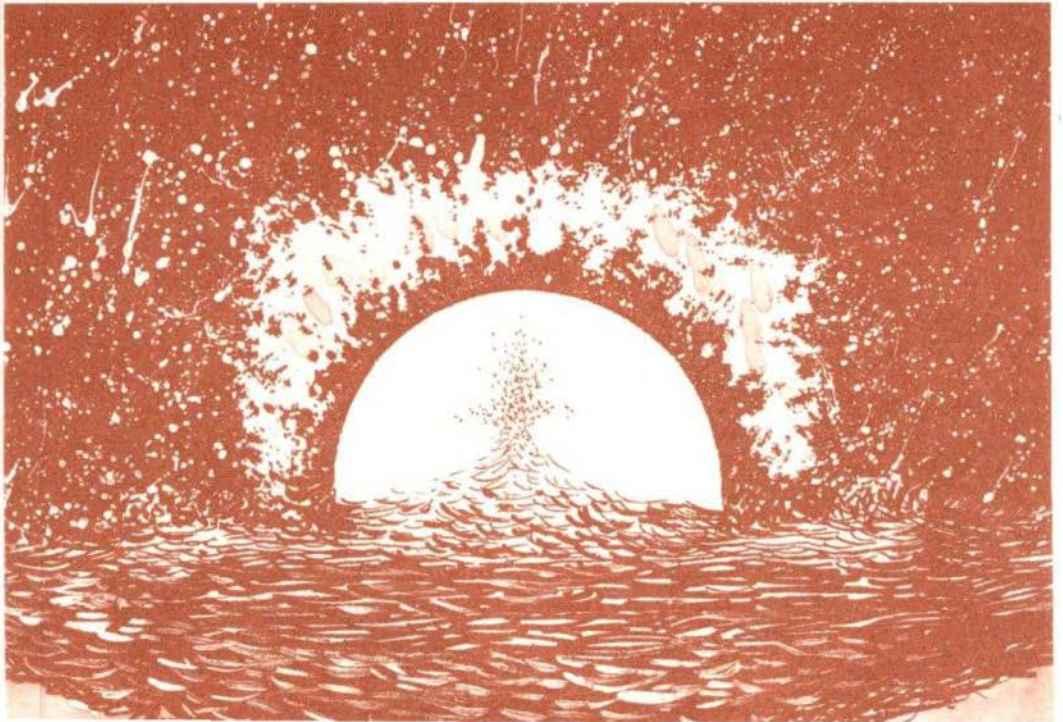
Melekler nurdan yaratılmış varlıklardır. Onları göremeyiz. Melekler yalnızca Allah'ın (c.c.) emrettiklerini yaparlar. Kötülük nedir bilmezler. İşte bu yüzden, Allah'ın insanı niçin yarattığını merak ettiler.

Allah (c.c.) dedi ki onlara:

- Ben sizin bilmediklerinizi de bilirim. Onun için merak etmeyin.

Bunun üzerine melekler de kendi kendilerine:

- Elbette Rabbimiz her şeyi bilir. Hiçbir şeyi boşuna yaratmaz, dediler.

Ve Allah (c.c.) Adem'i (a.s.) yarattı.
Yani ilk insanı ve ilk peygamberi.

Ona can verdi. Akıl verdi. Sonra Allah
(c.c.) Adem'e (a.s.) bütün varlıkların isimle-
rini öğretti. Böylece Adem (a.s.) meleklerin
bile bilmediği bilgileri öğrenmişti.

Adem (a.s.) yalnız kalmasın diye,
Allah (c.c.) ona bir eş vermek istedi.

Çünkü insan her zaman yanında bilgilerini paylaşacağı, konuşup sohbet edebileceği ve seveceği bir insan olsun isterdi. İşte bunun için Allah (c.c.) başka bir insan daha yarattı.

Adem (a.s.) çok tatlı bir uykuya daldı.

O da ne? Uyandığında karşısında bir kadın vardı.

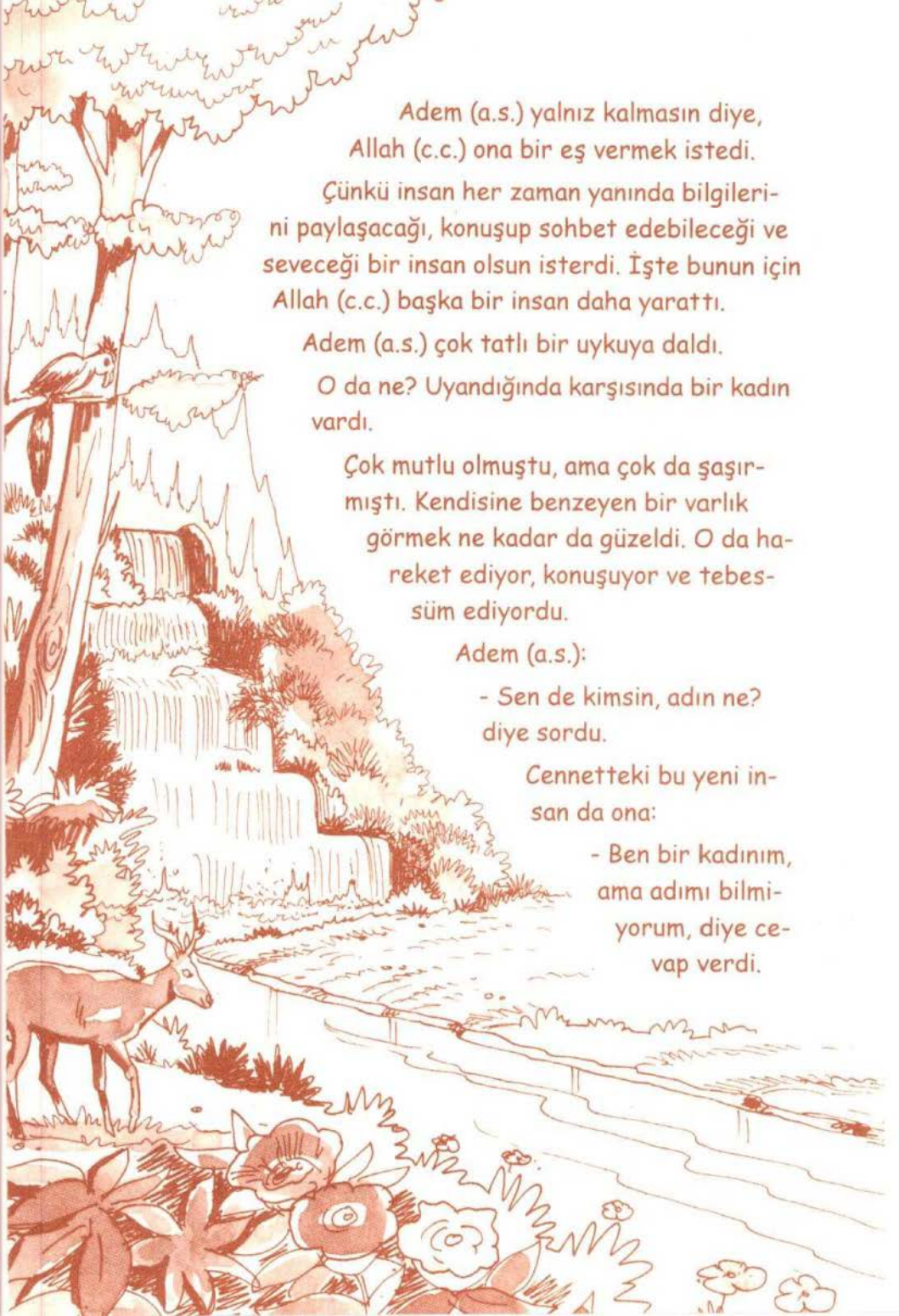
Çok mutlu olmuştu, ama çok da şaşır-mıştı. Kendisine benzeyen bir varlık görmek ne kadar da güzeldi. O da hareket ediyor, konuşuyor ve tebesüm ediyordu.

Adem (a.s.):

- Sen de kimsin, adın ne?
diye sordu.

Cennetteki bu yeni insan da ona:

- Ben bir kadınıam,
ama adımı bilmi-yorum, diye cevap verdi.

Adem (a.s.) birden cevap verdi:

- Sen Havva'sın! dedi sevinçle.

Adem (a.s.) ve Havva, artık birlikte geziyor sohbet ediyor ve Cennet'te olmanın mutluluğunu birlikte yaşıyorlardı.

Ama unutmamaları gereken çok önemli bir kural vardı:

Allah (c.c.) onlara demişti ki:

- İstedığınız gibi dolaşın, yiyecek için. Ama şu ağaca sakın yaklaşmayın. Dalından koparmayın. O ağaçtaki meyveler size zarar verir. Benim sözümü dinleyin ve sakın Şeytana kulak vermeyin. Eğer ona uyarsanız, Cennet'ten çıkarsınız.

Allah (c.c.) insanı çok ama çok akıllı bir varlık olarak yaratmıştı. İnsan düşünebilen bir varlık. Bu yüzden Allah insana, iyiyi kötüden, doğruyu yanlıştan ayırma kabiliyeti vermişti.

Allah (c.c.) Âdem'i (a.s.) yaratmaya karar verdiğinde, bütün meleklere; "Âdem'e secde edin" emrini vermişti. Melekler de:

-Sen her şeyin en iyisini bilirsin Rabbimiz demişler ve secde etmişlerdi. Şeytan ise bu işe karşı çıkmış ve hem Allah'a (c.c.) saygısızlık etmiş, hem de Âdem'i (a.s.) çok kıskanarak, ona çok kötü davranmıştı.

Büyüklenmiş, kibirlenmişti. Âdem'e (a.s.) secde etmeyi gurunun yedirememişti. Şeytan, bir gün Allah'a (c.c.) şöyle demişti:

- Ben, kurumuş bir çamurdan yarattığın Âdem'e (a.s.) secde etmem! Ben ateşten yaratıldım ve senin yarattığın insanlardan daha üstünüm, onlardan daha çok büyüğüm! İşte bu yüzden, kı-

yamete kadar gelecek tüm insanlara kötülük yapmak için elimden geleni yapacağım. Onlara yalanlar söyleyip, onları hep kandıracağım.

Şeytanın ilk tuzağını kime kurduğunu merak ediyor musunuz?

Tabii ki Adem (a.s) babamız ve Havva annemize...

Adem (a.s.) ile Havva annemiz, Cennet'te huzur içinde yaşayıp gidiyorlardı.

Bir gün yanlarına Şeytan geldi ve dedi ki:

- Ey Adem, Cennette sonsuza kadar yaşamak istemez misiniz? Hem, Cennet'ten ayrılmayı kim ister ki?

Adem (a.s.) şeytanın bu sözlerine çok şaşırmıştı. Şeytan devam etti:

- Eğer şuradaki ağacın meyvesini yerseniz, sonsuza kadar Cennet'te kalırsınız.

Adem (a.s.) Şeytan'ın gösterdiği ağaca baktı. Bir de ne görsün? O ağaç, Allah'ın (c.c.) yasakladığı ağaçtı!

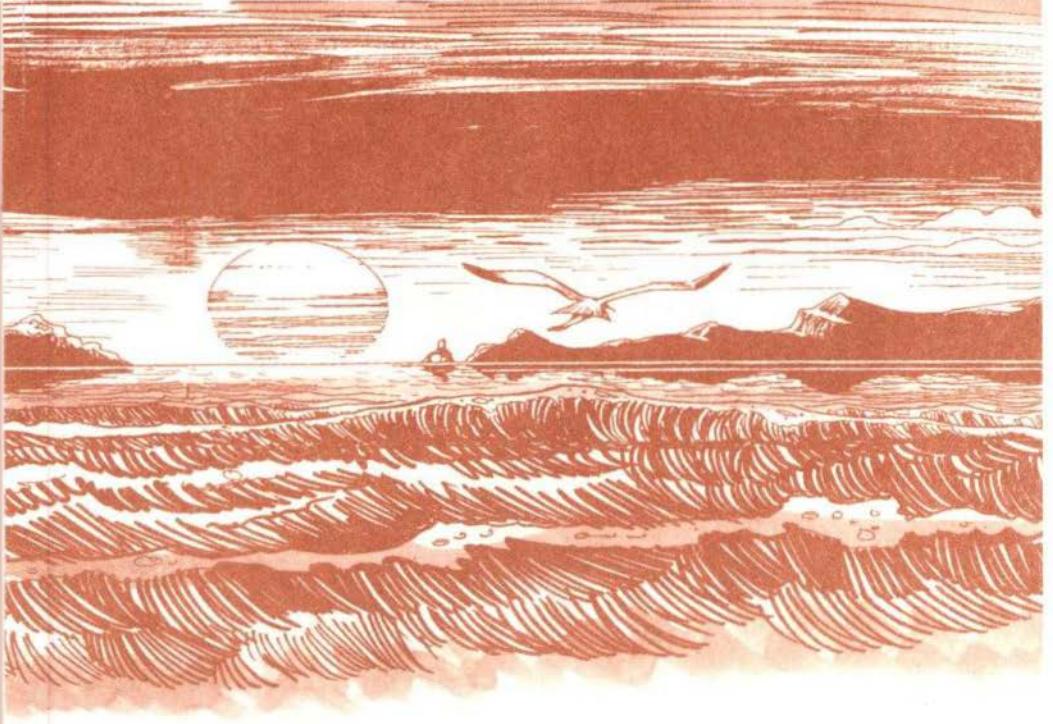
Adem (a.s.) Şeytan'a inanmadı. Onu yanından kovdu. Ama Şeytan inatçıydı, Adem ve Havva'dan nefret ettiği için onları kandırmakta kararlıydı.

Tekrar Adem'in (a.s.) yanına gitti ve çok daha kötü bir yalan söyledi:

- Vallahi yalan söylemiyorum! Size doğruyu gösteriyorum. O ağaçtaki meyvelerden yerseniz, hep Cennet'te kalırsınız.

Adem (a.s.) ve Havva annemiz, o ağaçtan bir meyve kopardılar. Fakat o da ne? Birden çıırılçıplak kaldılar! Çok utandılar! Ama artık çok geçti, bunu anladılar. Çünkü Şeytan'a uyup bir hata

yapmışlardı. Allah'ın (c.c.) yasakladığı meyveden yiyerek, Allah'ın (c.c.) uyarısını unutmuşlardı.

Ve tam o sırada Allah (c.c.) onlara seslendi:

- Ben size Şeytan'ın sözlerine inanmayın, ona sakın kanmayın, dememiş miydim?

Adem (a.s.) ve Havva annemiz, hatalarını anlamışlardı. Bu yaptıklarından utandılar ve çok pişman oldular.

- Ey Rabbimiz, sözünü tutmamakla kendimize zarar verdik. Merhamet et bize! Bizi bağışla! diye yalvardılar.

Allah da (c.c.) onlara şöyle dedi:

- Bundan sonra yeryüzüne ineceksiniz. Orada belli bir süre yaşayacaksınız. Orası Cennet gibi değildir, orada yorulacaksınız, çalışacaksınız. Bazen mutlu, bazen de üzüntülü olacaksınız. Ama sonunda yine buraya geri geleceksiniz.

Adem'le (a.s.) Havva, Cennet'ten çıkarılıp, yeryüzüne, yani dünyaya gönderildiler. O kadar çok üzölmüşlerdi ki! Gözlerinden yaşlar hiç eksilmiyordu. Allah'tan (c.c.) af dilediler. Allah (c.c.) onların gerçekten üzüldüğünü biliyordu. Çünkü Allah (c.c.), her şeyi gören ve duyandır. Böylelikle Allah (c.c.) Adem'le Havva'yı affetti. Adem (a.s.) emir ve yasaklarını bildiren sayfalar indirdi. Böylece Adem (a.s.) ilk insan olmanın yanı sıra ilk peygamber olma şerefine yükseltildi.

Hani Rabbimiz insanlara akıl ve düşünme yeteneği vermişti ya, işte Adem'le Havva da Allah'ın (c.c.) verdiği akıl sayesinde, nasıl ev yapacaklarını, nasıl yemek bulup yiyeceklerini ve nasıl yaşayacaklarını öğrendiler. Bir süre sonra çocukları doğdu. Böylelikle insan nesli yeryüzünde gittikçe artacaktı. Adem (a.s.) ile birlikte Şeytan da yeryüzüne indirilmişti ve Adem (a.s.) ile çocuklarını doğru yoldan saptırmak için hiç durmadan çalışıyordu.

Hayat akıp gidiyordu. İnsanlar çoğalmaya başlamıştı. Ve Allah (c.c.) insanlara akıl verdiği için, insanların merak ettiği konular olmaya başlamıştı.

İnsanı kim yaratmıştı? Dünyaya niçin gelmiştik, buradaki görevlerimiz nelerdi? İyiyle kötü, yanlışla doğru neydi? Her şeyi merak ediyorlardı.

İşte Allah (c.c.), böylelikle Adem'i (a.s.) peygamber yaptı.

Peygamberlerin görevleri insanlara iyiyi, güzeli, doğruyu, yanlış göstermekti. İnsanların mutlu olmaları için, onlara Allah'ı (c.c.) ve Allah'ın (c.c.) isteklerini anlatmaktı. Allah'ın insandan istediklerini yerine getirmeye yardımcı olmak, güzeli ve doğruyu sevdirmek, kötünden ve yanlıştan sakındırmaktı.

Adem Peygamber ve Havva annemizin önce iki tane çocukları oldu. Biri kız biri erkekti. Erkek çocuklarının adı Kâbil, kız çocuklarının adı ise Lûbüz idi. Daha sonra tekrar ikiz çocukları oldu. Kız olanın ismi İklima, erkek olanınki ise Hâbil'di.

Hâbil, çok merhametli bir çocuktur. Canlılarla ilgilenmeyi çok seviyordu. Babası ona bu yüzden çobanlık görevini vermişti. O da kırlarda koyunları, inekleri ve diğer hayvanları güdüyordu.

Kâbil ise Hâbil kadar yumuşak kalpli bir insan değildi. Babası da onu çiftçi yaparak, tarla ve bahçe işleriyle uğraşmasını istedi.

Kâbil yirmi beş, Hâbil ise yirmi yaşlarına gelmişlerdi. Bir gün babaları onlardan, Allah'a (c.c.) adak (kurban) adamalarını istedi. Bunun üzerine Hâbil, koyunlarından en güzelini ve en değerlisini getirdi. Bunu büyük bir istek ve sevinçle yaptı. Kâbil ise bunun tam tersini yaptı. Nerede çürüyen meyve ve sebze varsa, onları

getirdi. Sonra adaklarını bir dağa çıkardılar. Ve hangi adağın kabul edileceğini beklemeye başladılar.

Hadi bilin bakalım, Allah kimin adağını kabul etti sizce?

Evet, tabii ki Hâbil'in adağını... Kâbil'in adağı ise, kabul edilmedi. Kâbil bu işe çok sinirlendi. Bunun Hâbil'in yüzünden olduğunu düşünmeye ve ondan nefret etmeye başladı. Oysa ki, Hâbil'in hiçbir suçu yoktu, çünkü Hâbil, Allah'ı (c.c.) çok sevdiği için, O'na en güzel hediyeyi vermek istemişti. Kâbil ise en kötü hediyeyi vermek istemişti.

İşte Şeytan, dediğini yapıyordu artık. Kâbil'in kalbine öfke ve nefret hislerini sokuyordu. Ve en sonunda Kâbil, kardeşi Hâbil'i öldürmeye karar verdi. Çünkü Kâbil, kardeşi Hâbil'i iyice kıskanmaya başlamıştı. Oysa ki, Adem Peygamber, onlara nefretin ve

bir canlı öldür-
menin ne kadar
kötü bir davranış
olduğunu öğretmişti.

Ama Şeytan, Kâbil'in
kalbine çoktan girmişti.
Bir gün Hâbil, hayvanla-
rını otlatırken çok yorul-
muş ve uyumak istemişti.
Hâbil'in uyumasını fır-
sat bilen Kâbil, yerden
bir taş aldı ve sessizce
yanına yaklaşıp taşı
onun kafasına vur-
du. Hâbil'in başın-
dan kanlar akma-

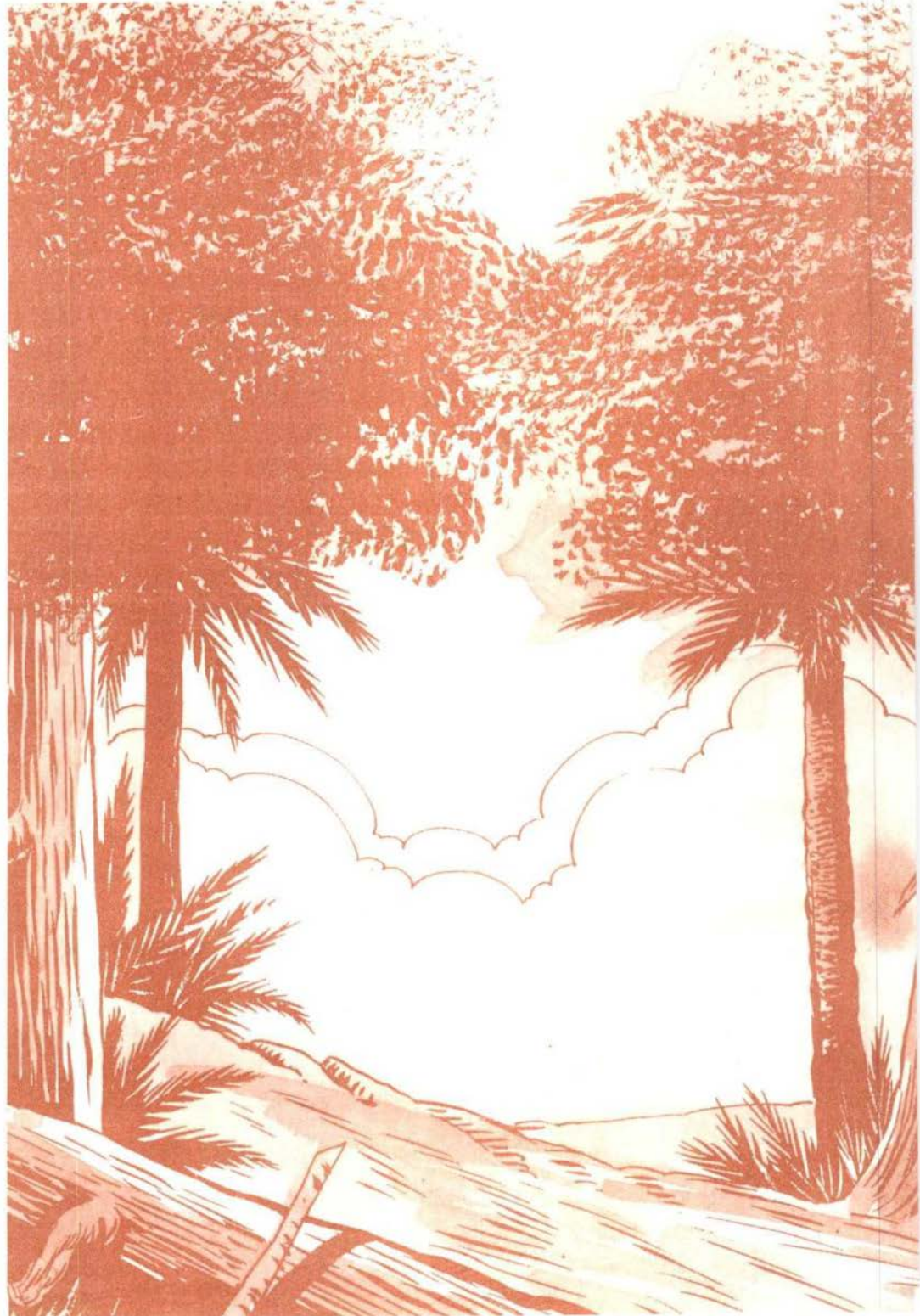
ya başladı. Kâbil, kardeşinin hareket etmediğini görünce, onun öldüğünü anladı ve birden ne yapacağını şaşırdı. O kadar çok pişman oldu ki... Kardeşine kötülük etmek ona hiç de mutluluk vermedi. Kardeşinin yanına oturup ağlamaya başladı. Yaptığı davranıştan çok utandı. Ama iş işten geçmişti.

Veryüzünde ilk kez bir insan ölmüştü. Kâbil şimdi ne yapacaktı? Kardeşinin cansız bedenini nasıl ortadan kaldıracaktı?

Az sonra bir ağacın altında iki tane karga gördü. Kargalardan biri ölmüştü, diğeri ise toprağı eşerek bir çukur açmaya çalışıyordu. Sonra ölü kargayı çekip açtığı çukurun içine koydu ve toprakla üzerine örttü.

Bunu gören Kâbil:

- Yazıklar olsun bana! Ne kadar da akılsızım, bir karga kadar olmadım, diye söylendi.

Daha sonra o da bir çukur kazdı ve kardeşini gömdü.

Adem Peygamber, Kâbil'in kardeşini öldürdüğünü öğrendiğinde öyle çok üzüldü ki...

Havva annemizle birlikte bu olaydan sonra yıllarca ağladılar. Kâbil ise eşiyle birlikte oradan çok uzaklara kaçtı.

Adem (a.s.) ilk insan ve ilk peygamberdi. Adem'in (a.s.) eşi sevgili annemiz Hz. Havva da kendisine ilk inanandı.

Bundan sonra Adem'in (a.s.) oğlu Kâbil'in adı hep kötülük, zulüm, nankörlük ve cinayet ile anıldı.

Adem'in (a.s.) diğer oğlu Hâbil'in adı ise hep adalet, iyilik, doğruluk ve dürüstlük ile anılacaktı.

Hak ile batıl, iyi ile kötünün birbiriyle mücadelesi ta Adem (a.s.) zamanında başlamıştı. Bu mücadele Kıyamet Günü'ne kadar da böyle devam edecekti.

H. Âdem

(Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)*

2/Bakara Suresi, 30-38

- Hani, Rabbin meleklerle, "Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım" demişti. Onlar, "Orada bozgunculuk yapacak, kan dökecek birini mi yaratacağın? Oysa biz Sana hamd ederek daima Seni tesbih ve takdim ediyoruz." demişler, Allah da, "Ben sizin bilmediğinizi bilirim" demişti.
- Allah Âdem'e bütün varlıkların isimlerini öğretti. Sonra onları meleklerle göstererek, "Eğer doğru söyleyenler iseniz, haydi bana bunların isimlerini bildirin" dedi.
- Melekler, "Seni bütün eksikliklerden uzak tutarız. Senin bize öğrettiklerinden başka bizim hiçbir bilgimiz yoktur. Şüphesiz her şeyi hakkıyla bilen, her şeyi hikmetle yapan Sensin" dediler.
- Allah şöyle dedi: "Ey Âdem! Onlara bunların isimlerini söyle." Âdem, meleklerle onların isimlerini bildirince Allah, "Size, göklerin ve yerin gaybını şüphesiz ki Ben bilirim, yine açığa vurduklarınızı da, gizli tuttuklarınızı da Ben bilirim demedim mi?" dedi.
- Hani meleklerle, "Âdem için saygı ile eğilin" demiştik de İblis hariç bütün melekler hemen saygı ile eğilmişler, İblis (bundan) kaçınmış, büyüklük taslamış ve kâfirlerden olmuştu.

- Dedik ki: "Ey Âdem! Sen ve eşin cennete yerleşin. Orada dilediğiniz gibi bol bol yiyin, ama şu ağaca yaklaşmayın, yoksa zalimlerden olursunuz."
- Derken, şeytan ayaklarını oradan kaydırıldı. Onları içinde bulundukları koldan çıkardı. Bunun üzerine Biz de, "Birbirinize düşman olarak inin. Sizin için yeryüzünde belli bir süre barınak ve yararlanma vardır" dedik.
- Derken, Âdem (vahy yoluyla) Rabbin den birtakım kelimeler aldı, (onlarla amel edip Rabbine yalvardı. O da) bunun üzerine tevbesini kabul etti. Şüphesiz O, tevbeleri çok kabul edendir, çok bağışlayandır.
- "İnin oradan (cennetten) hepiniz. Tarafımdan size bir yol gösterici (peygamber) gelir de kim ona uyarsa, onlar için herhangi bir korku yoktur, onlar üzülmeyeceklerdir" dedik.

20/Ta-ha Suresi, 115-123

- Andolsun, bundan önce biz Âdem'e (cennetteki ağacın meyvesinden yeme diye) emrettik. O ise bunu unuttu. Biz onda bir kararlılık bulmadık.
- Hani meleklerle, "Âdem için saygı ile eğilin" demiştik de, İblis'ten başka melekler hemen saygı ile eğilmişler; İblis bundan kaçınmıştı.

* Kitapta geçen ayet mealleri hazırlanırken, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın yayınladığı Elmalılı Hamdi Yazır meali esas alınmıştır.

- Biz de şöyle dedik: "Ey Adem! Şüphesiz bu (İblis) sen ve eşin için bir düşmandır. Sakın sizi cennetten çıkarmasın; sonra mutsuz olursun."
- "Şüphesiz senin için orada aç kalmak, çıplak kalmak yoktur."
- "Orada ne susuzluk çekersin, ne de güneş altında kalırsın."
- Nihayet şeytan ona vesvese verip şöyle dedi: "Ey Adem! Sana ebedilik ağacını ve yok olmayan bir saltanatı göstereyim mi?"
- Bunun üzerine onlar (Adem ve eşi Havva) o ağacın meyvesinden yediler. Bu sebeple ayıp yerleri kendilerine göründü ve cennet yaprağından üzerlerine örtmeye başladılar. Adem, Rabbine isyan etti ve yolunu şaşırdı.
- Sonra Rabbi onu seçti, tevbesini kabul etti ve ona doğru yolu gösterdi.
- Allah şöyle dedi: "Birbirinize düşman olarak hepiniz oradan inin. Eğer tarafımdan size bir yol gösterici (kitap) gelir de, kim benim yol göstericime uyar, sa, artık o ne (dünyada) sapar ne de (ahirette) sıkıntı çeker."

5/Maide Suresi, 27-31

- (Ey Muhammed!) Onlara, Adem'in iki oğlunun haberini gerçek olarak oku. Hani ikisi de birer kurban sunmuşlardı da, birinden kabul edilmiş, ötekinden kabul edilmemişti. Kurbanı kabul edilmeyen, "Andolsun seni mutlaka öldüreceğim" demişti. Öteki, "Allah ancak kendisine karşı gelmekten sakınanlardan kabul eder" demişti.
- "Andolsun! Sen beni öldürmek için elini bana uzatsan da ben seni öldürmek için sana elimi uzatacak değilim. Çünkü ben âlemlerin Rabbi olan Allah'tan korkarım."
- "Ben istiyorum ki, sen benim günahımı da, kendi günahını da yüklenip cehennemliklerden olasın. İşte bu zalimlerin cezasıdır."
- Derken nefsi onu kardeşini öldürmeye itti de (nefsine uyararak) onu öldürdü ve böylece ziyan edenlerden oldu.
- Nihayet Allah, ona kardeşinin ölmüş cesedini nasıl örtüp gizleyeceğini göstermek için yeri eşeleyen bir karga gönderdi. "Yazıklar olsun bana! Şu karga kadar olup da kardeşimin cesedini örtmekten aciz miyim ben?" dedi. Artık pişmanlık duyanlardan olmuştu.

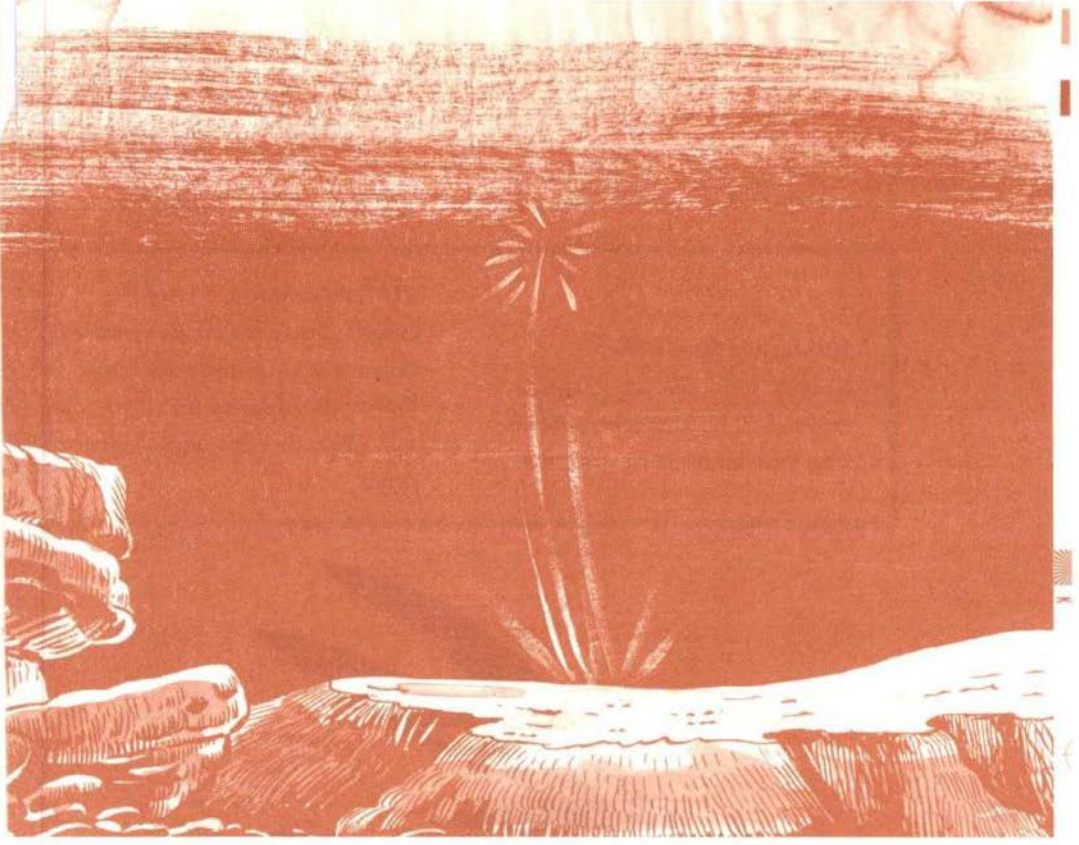
Hz. İdris

İdris Peygamber, Adem Peygamberin torunlarındandı. İnsanlara güzel öğütler veren çok bilgili bir insandı. Babil ve Mısır bölgesinde yaşamıştı.

İdris Peygamber, Adem Peygamberden sonra kalemle ilk kez yazı yazdı. Bütün ilimleri biliyordu ve yıldızlarla ilgili hesaplar yapıyordu. Yani o bir bilim adamıydı.

Yeryüzünde ilk kez terziilik yapan da İdris Peygamber olmuştu. İğne ve iplikle giysiler dikiyordu.

O zamana kadar, insanlar hayvanların derilerini giyiyordu, ama İdris Peygamber o derileri dikerek çok güzel elbiseler yaptı.

İdris Peygamber de diğer peygamberler gibi Allah'ın (c.c.) yolundan gitti ve insanlara da bunu öğütledi.

İdris Peygamberden Kur'an-ı Kerim'de şöyle bahsedilir:

"Kitapta İdris'i de zikret. Çünkü o doğru olan bir peygamberdi. Biz onu yüce bir makama yükseltmiştik."

İdris peygamber bir gün vefat etti ve Cennet'e uçtu.

Çünkü Allah'ı (c.c.) seven ve O'nun seveceği işler yapan iyi insanlar her zaman Cennet'e giderlerdi.

H. İdris (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

19/Meryem Sûresi, 56-57

- Kitap'ta İdris'i de an. Şüphesiz o doğru sözlü bir kimse, bir nebi idi.
- Onu yüce bir makama yükselttik.

21/ Enbiya Sûresi, 85-86

- İsmail'i, İdris'i ve Zülkifl'i de hatırla. Bunların hepsi sabredenlerdendi.
- Onları da rahmetimizin içine soktuk. Şüphesiz onlar salih kimselerdendi.

H.z. Nuh

Nuh Kavmi, Irak'ın güneyinde şimdiki Kûfe bölgesinde yaşıyordu. Peygamberler insanlara güzel öğütler verdi, ama bazı insanlar peygamberlerin öğütlerini dinlemediler. Allah'ın (c.c.) emirlerine karşı geldiler.

H.z. Nuh'un (a. s) kavmi de tam bir azgınlık ve sapkınlık içinde bulunuyordu. Kendi yaptıkları putları Allah'a (c.c.) ortak koşuyorlardı.

Bunun üzerine Allah (c.c.) bir peygamber daha gönderdi. Bu peygamberin adı Nuh'tu (a.s.). Nuh, şefkatli ve çok cesur bir insandı.

Nuh Peygamber, insanlara Allah'ı (c.c.) anlattı. Allah'tan (c.c.) başka bir yaratıcı olmadığını söyledi. Çünkü insanlar, Allah'tan (c.c.) başka bir yaratıcının olduğuna inanıyorlardı. Böylelikle putlara tapıyorlardı.

Putlara tapan insanlara, putperest denir ve putlara tapmak çok büyük bir günahdır. Putlar, insanların elleriyle yaptıkları oyuncaklara benzer. Hani bizler oyun hamurlarından oyuncaklar yapıyoruz ya, işte o insanlar da topraktan ve tahtadan putlar yaparak, onlara Yaratıcı adını veriyorlardı.

Allah (c.c.) peygamberlerinin sözünü dinlemeyen ve kötülük yapan bu insanlar için bir ceza vermeye karar verdi.

Nuh Peygamber, insanlara, başlarına gelecek bu büyük felaketi anlattı. Her yerin sular altında kalacağından söz etti.

Fakat Nuh Peygambere çok az insan inandı. Çoğu inkar edip, onunla alay ettiler

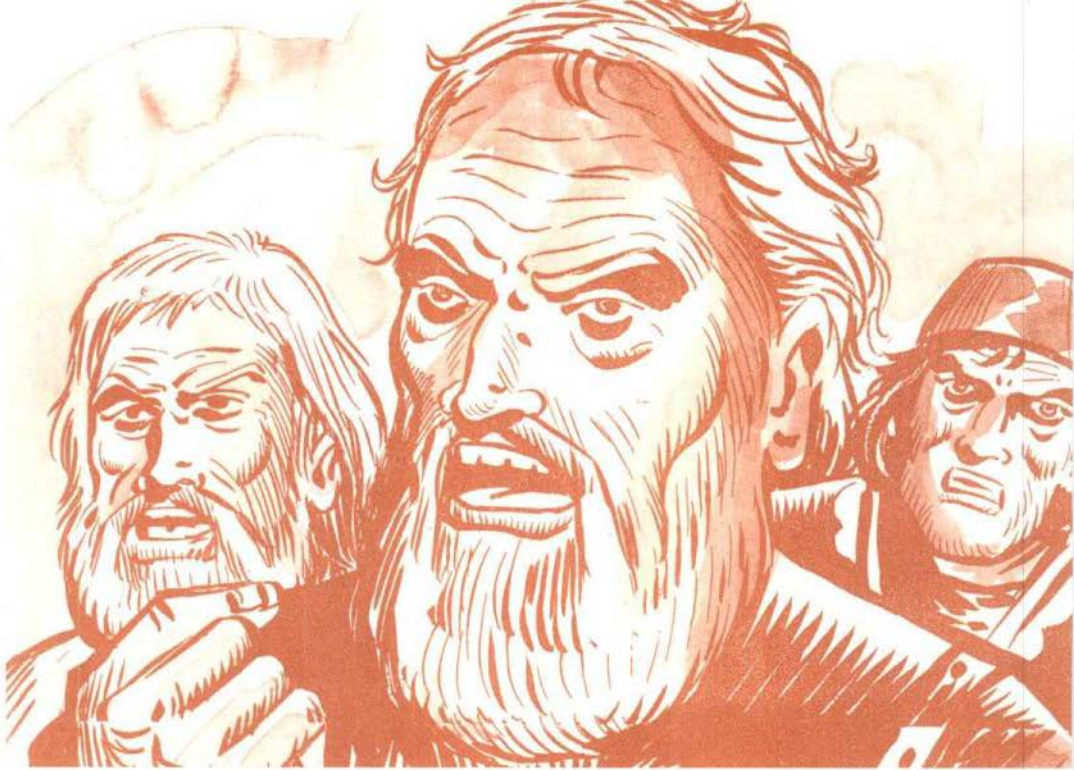
Zengin insanlar, Nuh Peygambere hep fakirlerin inandığını söyleyerek ondan uzak durdular. Dediler ki:

- O fakir insanları yanından kovarsan, sana inanır, dediklerini yaparız.

Nuh Peygamber de o insanlara, fakirliğin asla ayıp olmadığını söyledi. Ve hiçbir peygamber, fakir olduğu için, insanları terk etmemişti. Çünkü insanları zengin/fakir diye ayırmak çok kötü bir davranıştı.

Putlara tapan insanlar, bunun üzerine Nuh Peygambere düşmanca davrandılar.

- Eğer sen peygambersen ve dediklerin doğruysa, söyle Allah'a (c.c.) bize cezasını göstereceğin de, görelim! dediler.

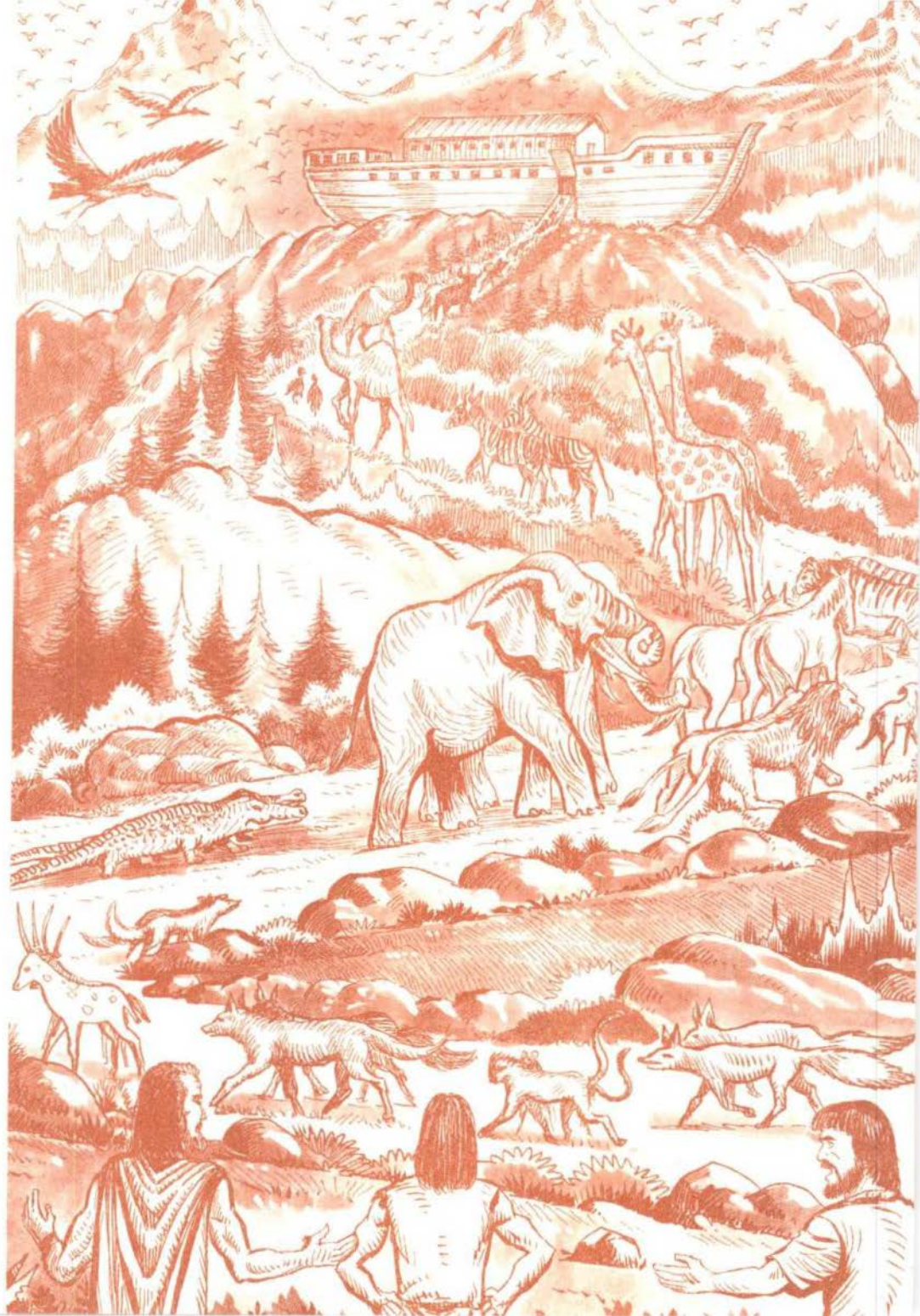
Nuh Peygamber bu sözleri duyunca çok üzüldü ve Allah'tan (c.c.) yardım istedi. Allah (c.c.) Peygamberinin üzüldüğünü görünce, üzülmemesini ve sabretmesini istedi. Artık Allah'ın (c.c.) gazabı yakındı.

Allah (c.c.) göndereceği ceza için, Nuh Peygamberden bir gemi yapmasını istedi ve bunun için ona gerekli olan tüm bilgileri verdi. Böylelikle Rabbimiz, Nuh Peygambere nasıl bir gemi yapacağını tarif etti.

Nuh Peygamber, çok iyi bir marangozdu. Yani tahtaları keserek, onlardan çok güzel eşyalar yapıyordu. Ama buna rağmen gemiyi uzun bir zamanda yaptı. Çünkü o zamana kadar hiç gemi yapılmamıştı. İnsanlar, gemiyi gördüklerinde Nuh Peygamberle alay edip, ona gülüyorlardı.

Fakat Nuh (a.s.) her şeye rağmen, insanlara güzel öğüt vermekten vazgeçmedi. Ama kötü insanlar, onu duymamak için par-

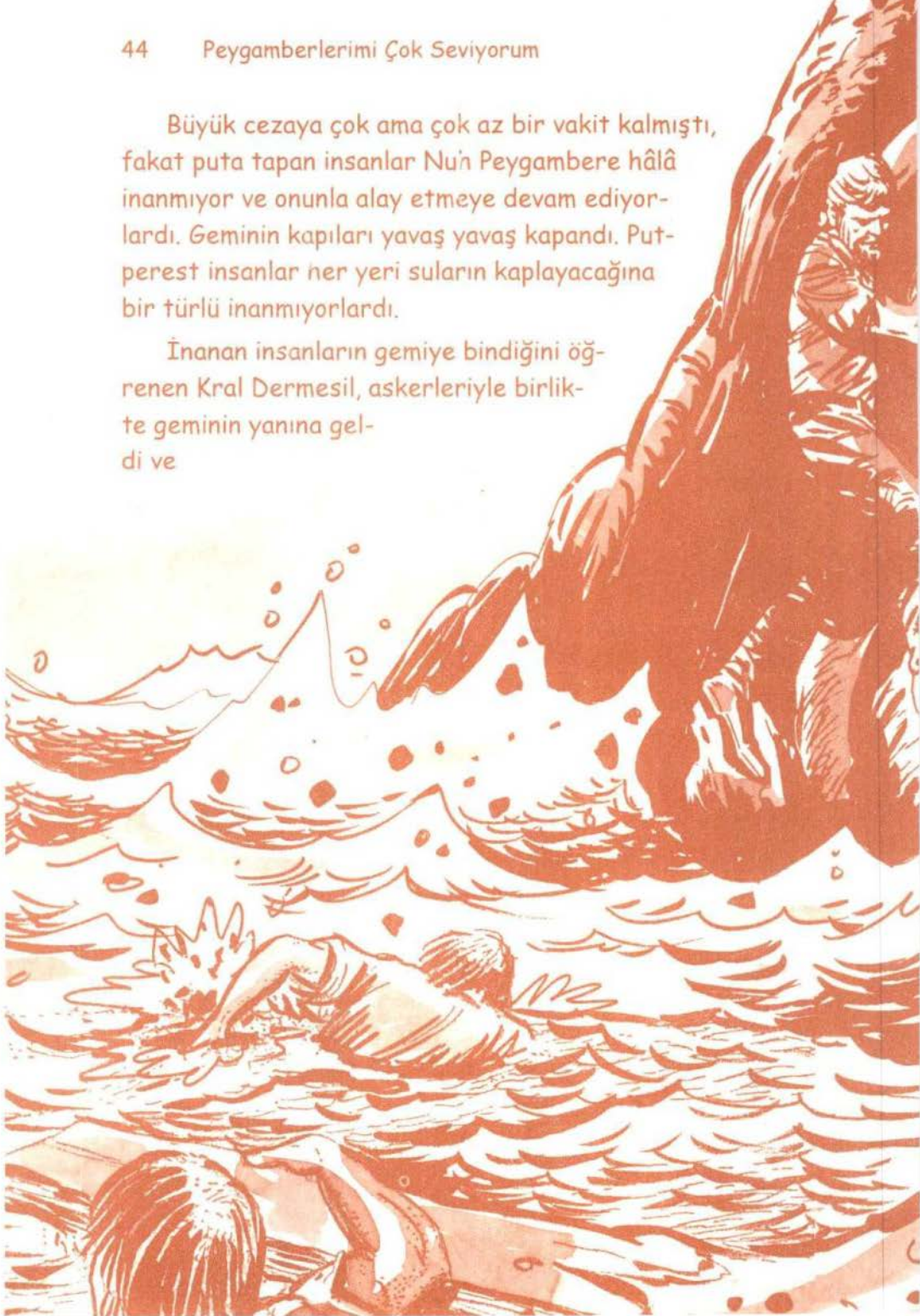
maklarıyla kulaklarını tıkadılar. Kötülük yapmakta o kadar ileriye gitmişlerdi ki, Nuh Peygamberi dövüp, hapse bile atmışlardı.

Nuh Peygamber, uzun bir zaman sonra nihayet gemiyi tamamladı. Artık Allah'ın (c.c.) kötü insanlara vereceği cezanın zamanı gelmişti. Nuh Peygamber, kendisine inanan insanların gemiye binmesini söyledi. Bütün inanan insanlar, teker teker gemiye bindi. Sıra hayvanlardaydı. Allah'ın (c.c.) emriyle, Nuh Peygamber, biri dişi öteki erkek olmak üzere, bütün canlılardan birer çifti gemiye aldı. Böylelikle filler, gergedanlar, aslanlar ve kaplanlar, zürafalar, kuşlar, timsahlar, ayılar, tilkiler, kurtlar, tavuklar ve horozlar, kelebekler, serçeler, kartallar, koyunlar, kangurular, inekler ve daha birçok hayvan gemiye binmiş oldu.

Nuh Peygamberin yaptığı gemi o kadar büyüktü ki, insanlar için güvenli bir ev, hayvanlar içinse geniş bir ahır olmuştı. İnsanların ve hayvanların ihtiyacı olacak tüm yiyecek ve içecekler gemide depolanmıştı.

Büyük cezaya çok ama çok az bir vakit kalmıştı, fakat puta tapan insanlar Nu'n Peygambere hâlâ inanmıyor ve onunla alay etmeye devam ediyorlardı. Geminin kapıları yavaş yavaş kapandı. Putperest insanlar her yeri suların kaplayacağına bir türlü inanmıyorlardı.

İnanan insanların gemiye bindiğini öğrenen Kral Dermesil, askerleriyle birlikte geminin yanına geldi ve

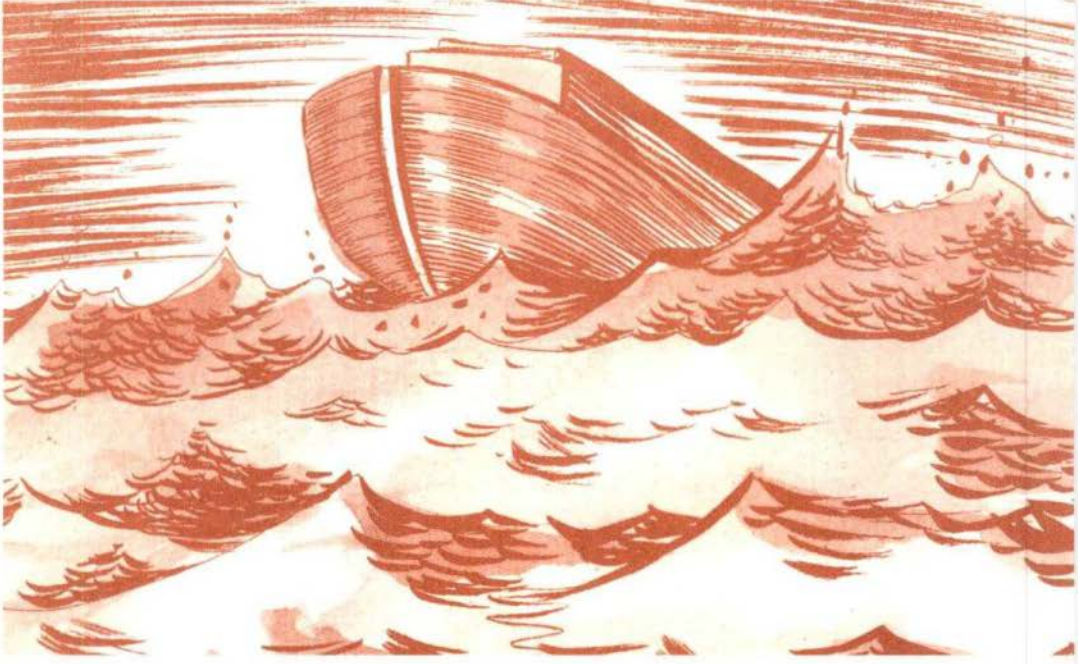
- Gemini yüzdürecek su nerede, göster bakalım! diyerek Nuh Peygamber'e seslendi.

İşte tam o sırada yağmur yağmaya başladı. Biraz sonra yağmur iyice hızlandı. Şimşekler korkunç sesler çıkarıyordu. Bu esnada yerden de sular fışkırıyordu. Bu sular o kadar sıcak ve pis kokuluydu ki, insanlar oradan oraya kaçışmaya başladılar. Güneşin ışıkları kayboldu ve ortalık gece gibi karardı. Sular yükseldiğinde gemiyi yavaşça kaldırdı ve gemi hareket etti.

İmanlı insanlarla alay eden putperest insanlar, şimdi cezanın geldiğini anlamış, korku içinde bağıırıp dağlara tırmanmaya çalışıyorlardı.

Su o kadar yükselmişti ki, artık dağların zirveleri bile sular altında kalmıştı. Yeryüzündeki tek şey, kocaman dalgaların üzerinde yüzen bir gemiden ibaretti. Hz. Nuh'un bir oğlu ve karısı

da inkarcılardan olmuş ve gemiye binmeyi reddetmişti. Onlar da Allah'ın (c.c.) gazabına uğramışlardı.

Nuh Peygamber'in gemisi uzun bir süre su üstünde kaldı. Oradan oraya sürüklenerek dolaştı. Sonra Allah (c.c.) yeryüzüne ve gökyüzüne emir verdi:

"Ey yer, suyunu yut! Ey Gök, suyunu tut!"

Böylelikle sular çekilmeye başladı. Bulutlar ortadan kayboldu ve sıcak bir güneş doğdu. Nuh Peygamberin gemisi, sular çekildiği için, Cudi Dağı'nın eteklerine oturdu. Nuh Peygamber neler olup bittiğini anlamak için, küçücük bir pencereden dışarıya baktı. Suların çekilmiş olduğunu görünce, kendilerini bu cezadan koruyan Allah'a (c.c.) gemideki bütün imanlı insanlarla birlikte şükretti.

Geminin kapıları açıldığında, önce bütün hayvanlar serbest bırakıldı. Onlar büyük bir sevinçle yeryüzüne dağıldıktan sonra, Nuh Peygamberle birlikte diğer insanlar da gemiden indi.

Allah (c.c.) Yüce Kitabımız Kur'ân-ı Kerim'de, bu büyük olaya 'Nuh Tufanı' adını verdi. Kıyamete kadar gelecek olan insanlara ders olsun diye, bu tufanı Yüce Kitabımızda anlattı.

11/Hûd Sûresi, 25-48

- Andolsun, biz Nuh'u kavmine peygamber olarak gönderdik. Onlara şöyle dedi: "Ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım."
- "Allah'tan başkasına ibadet ve kulluk etmeyin. Doğrusu ben sizin adınıza elem dolu bir günün azabından korkuyorum."
- Kavminin inkâr eden ileri gelenleri, "Biz, senin ancak bizim gibi bir insan olduğunı görüyoruz. İlk bakışta sana uyanların da ancak en aşağılıklarımızdan ibaret olduğunu görüyoruz. Sizin bize karşı herhangi bir üstünlüğünüzü de görmüyoruz. Aksine sizin yalancı kimseler olduğunuzu sanıyoruz" dediler.
- Nuh dedi ki: "Ey Kavmim! Söyleyin bakalım; şayet ben Rabbinizden gelen apaçık bir delil üzerindeysen ve O kendi katından bana bir rahmet vermiş de, siz ona karşı kör kalmışsanız, onu istemediğiniz halde, biz sizi ona zorlayacak mıyız?"
- "Ey kavmim! Buna karşı ben sizden herhangi bir mal da istemiyorum. Benim mükâfatım ancak Allah'a âittir. Ben o iman edenleri (teklifinize uyarak) kovacak da değilim. Çünkü onlar Rablerine kavuşacaklardır. Fakat ben sizin bilgisizce davranan bir toplum olduğunuzu görüyorum."
- "Ey kavmim! Eğer ben onları kovarsam, beni Allah'tan kim koruyabilir? Hiç düşünmüyör musunuz?"
- "Size ben, 'Allah'ın hazineleri yanımdadır' demiyorum; gaybı da bilmem. 'Ben bir meleğim' de demiyorum. Sizin hor gördüğünüz kimseler için, 'Allah onlara asla hiçbir hayır vermez' de diyemem. Allah onların içlerindeki daha iyi bilir. Böyle bir şey söylersem o zaman ben gerçekten zalimlerden olurum."
- Dediler ki: "Ey Nuh! Bizimle tartıştın ve tartışmayı uzattın. Eğer doğru söyleyenlerdensen, haydi kendisiyle bizi tehdit ettiğin azabı getir."

- Nuh dedi ki: "Onu size, dilerse ancak Allah getirir ve siz (Allah'ı) âciz bırakamazsınız."
- Ben size öğüt vermek istesem de, eğer Allah sizi azdırmak istemişse, öğüdüm size fayda vermez. O, sizin Rabbinizdir ve O'na döndürüleceksiniz.
- (Ey Muhammed!) Yoksa "Onu (Kur'an'ı) kendisi uydurdu" mu diyorlar? De ki: "Eğer onu uydurmuşsam, suçum bana âittir. Ben de sizin işlemekte olduğunuz suçlardan uzağım."
- Nuh'a vahyolundu ki: "Kavminden daha önce iman etmiş olanlardan başka, artık hiç kimse iman etmeyecek. O halde, onların yapmakta oldukları şeylerden dolayı üzülmec."
- "Gözetimimiz altında ve vahyimize göre gemiyi yap. Zulmedenler hakkında bana bir şey söyleme. Çünkü onlar suda boğulacaklardır."
- (Nuh) gemiyi yapıyordu. Kavminden ileri gelenler her ne zaman yanına uğrasalar, onunla alay ediyorlardı. Dedi ki: "Bizimle alay ediyorsanız, sizin bizimle alay ettiğiniz gibi biz de sizinle alay edeceğiz."
- Artık, geldiği kimseyi rezil eden azabın kime geleceğini, kimin üzerine sürekli bir azabın ineceğini ileride anlayacaksınız.
- Nihayet emrimiz gelip, tandir kaynamaya başlayınca (sular coşup taşınca) Nuh'a dedik ki: "Her cins canlıdan (erkekli dişili) birer çift, bir de kendileri hakkında daha önce hüküm verilmiş olanlar dışındaki ailen ile iman edenleri ona yükle." Ama, onunla beraber sadece pek az kimse iman etmişti.
- (Nuh), "Binin ona. Onun yüzüp gitmesi de durması da Allah'ın adıyladır. Şüphesiz Rabbin çok bağışlayandır, çok merhamet edendir." dedi.
- Gemi, dağlar gibi dalgalar arasında onları götürüyordu. Nuh, ayrı bir yere çekilmiş olan oğluna, "Yavrucuğum, bizimle beraber sen de bin, inkârcılarla birlikte olma" diye seslendi.

- O, "Ben, kendimi sudan koruyacak bir dağa sığınacağım" dedi. Nüh, "Bugün Allah'ın rahmet ettikleri hariç, onun azabından korunacak hiç kimse yoktur" dedi. Derken aralarına dalga giriverdi de oğlu boğulanlardan oldu.
- "Ey yeryüzü! Yut suyunu. Ey gök! Tut suyunu" denildi. Su çekildi, iş bitirildi. Gemi de Cûdî'ye oturdu ve "Zalimler topluluğu Allah'ın rahmetinden uzak olsun!" denildi.
- Nüh, Rabbine seslenip şöyle dedi: "Rabbim! Şüphesiz oğlum da ailemdendir. Senin vâdin elbette gerçektir. Sen de hükmedenlerin en iyi hükmedenisin."
- Allah, "Ey Nüh! O asla senin aileden değildir. Onun yaptığı, iyi olmayan bir iştir. O halde hakkında hiçbir bilgin olmayan şeyi Benden isteme. Ben sana cahillerden olmamanı öğütlerim" dedi.
- Nüh, "Rabbim! Şüphesiz ben Senden hakkında bilgim olmayan şeyi istemekten Sana sığmırım. Eğer beni bağışlamaz ve bana acımazsan, şüphesiz ziyan uğrayanlardan olurum" dedi.
- Ona denildi ki: "Ey Nüh! Sana ve seninle bulunanlardan birçok ümmete Bizden esenlik ve bereketlerle (gemiden) in. Daha bir takım ümmetler de olacak ki, Biz onları (dünyada) yararlandıracğız. Sonra da Bizden kendilerine elem dolu bir azap dokunacak."

54/Kamer Sûresi, 9-16

- Onlardan önce Nüh'un kavmi de yalanlamıştı. Onlar kulumuzu yalanlayıp "Bu bir delidir" dediler ve kulumuz (tebliğ görevinden) alıkonuldu.
- O da Rabbine, "Ey Rabbim! Ben yenilgiye uğradım, yardım et" diye dua etti.
- Biz de göğün kapılarını dökülürcesine yağın bir yağmurla açtık.
- Yeryüzünü pınar pınar fışkırttık. Derken sular takdir edilmiş bir iş için birleşti.
- Biz Nüh'u çivilerle perçinli levhalardan oluşan gemiye bindirdik.
- Gemi, inkar edilen kimseye (Nüh'a) bir mükafat olarak gözetimimiz altında yüzüyordu.
- Andolsun, Biz onu (tufan olayını) bir ibret olarak bıraktık. Var mı düşünüp öğüt alan?
- Benim azabım ve uyarılarım nasılmış (gördüler)!

71/Nuh Sûresi, 1-28

- Şüphesiz biz Nüh'u, kavmine, "Kendilerine elem dolu bir azap gelmeden önce kavmini uyar" diye peygamber olarak gönderdik.
- Nüh şöyle dedi: "Ey kavmim! Şüphesiz, ben sizin için apaçık bir uyarıcıyım."

- "Allah'a ibadet edin. Ona karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin ki sizin günahlarınızı bağışlasın ve sizi belli bir vakte kadar ertelesin. Şüphesiz, Allah'ın belirlediği vakit gelince ertelenmez. Keşke bilseydiniz."
- Nüh şöyle dedi: "Ey Rabbim! Gerçekten ben kavmi-mi gece gündüz (imana) davet ettim."
- "Fakat benim davetim ancak onların kaçışını artırdı."
- Kuşkusuz Sen onları bağışlayasın diye kendilerini her daver edişimde parmaklarını kulaklarına tıkadılar, elbiselerine büründüler, inanmamakta direndiler ve büyük bir kibir gösterdiler."
- "Sonra ben onları açık açık davet ettim."
- "Sonra, onlarla hem açıktan açığa, hem de gizli gizli konuştum."
- "Dedim ki: 'Rabbinizden bağışlama dileyin; çünkü O çok bağışlayıcıdır.'
- '(Bağışlama dileyin ki,) üzerinize gökten bol bol yağmur indirsın.'
- 'Sizi mallarla, oğullarla desteklesin ve sizin için bahçeler var etsin, sizin için ırmaklar var etsin.'
- 'Size ne oluyor da Allah için bir vakar (saygınlık, büyüklük) ummuyorsunuz?'
- 'Halbuki, O sizi evrelerden geçirerek yaratmıştır.'
- 'Görmediniz mi Allah yedi göğü, tabaka tabaka nasıl yaratmıştır?'
- 'Onların içinde, nasıl ayı bir ıyık, güneşi de bir kandil yapmıştır?'
- 'Allah, sizi (babanız Âdem'i) yerden (bitki bitirir gibi) bitirdi (yarattı).'
- 'Sonra sizi yine oraya döndürecek ve kesinlikle sizi (yeniden) çıkaracaktır.'
- 'Allah yeryüzünü sizin için bir sergi yapmıştır ki, oradaki geniş yollarda yürüyesiniz.'
- Nüh dedi ki: "Rabbim! Gerçekten onlar bana karşı geldiler, malı ve çocuğu ancak kendi hüsrânını artıran kimselere uydular."
- "Bunlar da, çok büyük bir tuzak kurdular."
- "Şöyle dediler: 'Sakın ilâhlarınızı bırakmayın. Hele hele Ved'dî, Süvâ'i, Yeğû'su, Ye'ûk'u ve Nesr'i hiç bırakmayın.'
- "Onlar gerçekten birçoklarını saptırdılar. (Rabbim!) Sen de bu zalimlerin sadece sapıklıklarını artır."
- Hataları (küfür ve isyanları) yüzünden suda boğuldular ve cehennemce sokuldular da kendileri için Allah'tan başka yardımcı bulamadılar.
- Nüh şöyle dedi: "Ey Rabbim! Kâfirlerden hiç kimseyi yeryüzünde bırakma!"
- "Çünkü sen onları bırakırsan, kullarını saptırırlar; sadece ahlâksız ve kafir kimseler yetiştirirler."
- "Rabbim! Beni, ana babamı, iman etmiş olarak evime girenleri, iman eden erkekleri ve iman eden kadınları bağışla. Zalimlerin de ancak helâkını artır."

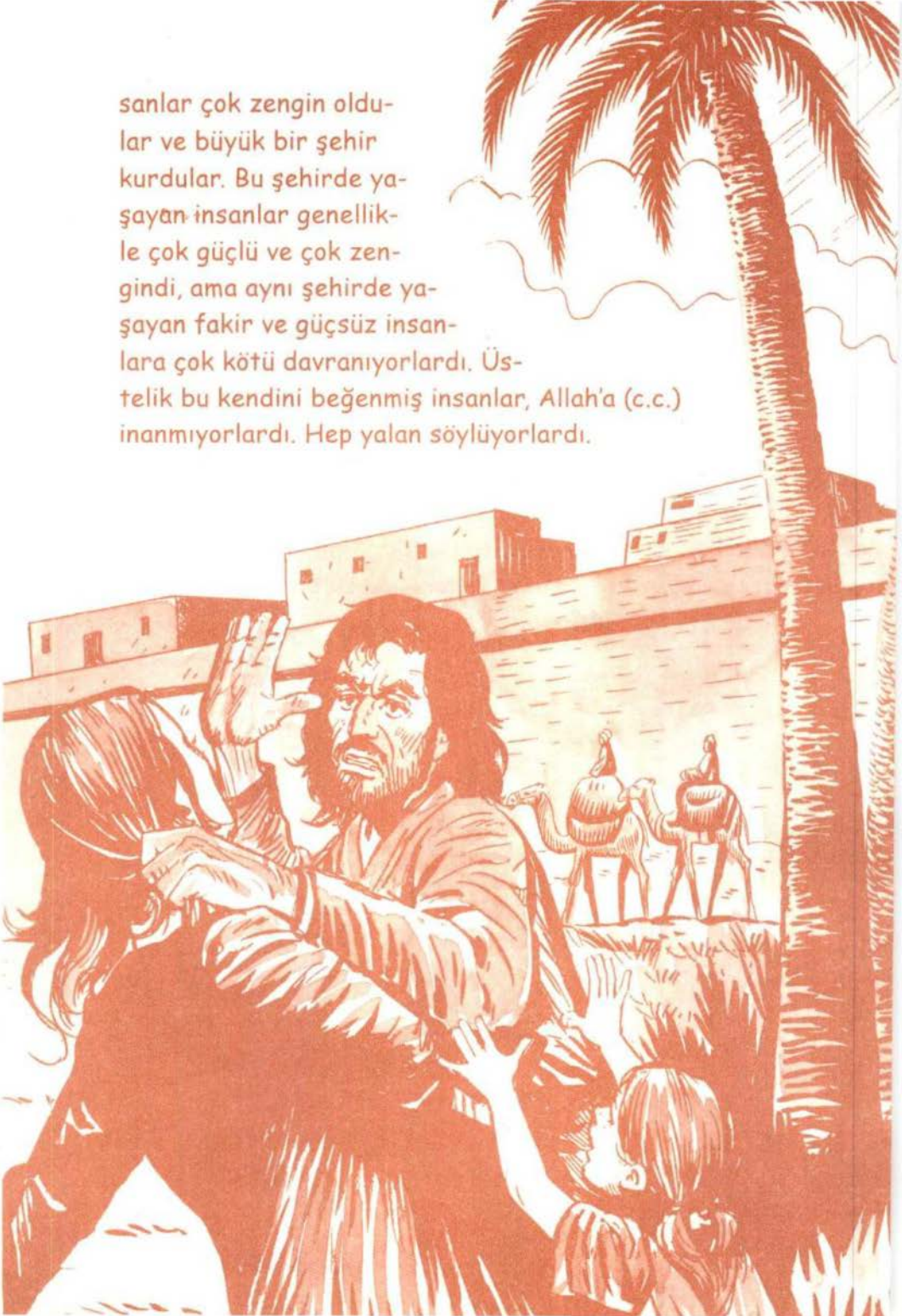
Hz. Hûd

Nuh Tufanı'ndan kurtulan mü'minler (Allah'a inananlar), gitgide çoğalarak yeryüzünün çeşitli yerlerine dağılmışlardı.

Hicaz (Suudi Arabistan) ile Yemen arasında, Ahkaf bölgesinde yemyeşil bir ovaya yerleşen bir insan topluluğu vardı. Bu topluluğa Âd Kavmi deniliyordu. Hz. Nuh'un oğlu Sam'ın torunlarından olan Ad'ın soyundan geldikleri için Âd Kavmi olarak biliniyordu. Âd Kavmi, o kadar güzel bir yere yerleşmişti ki, orada her şey bulunuyordu. Irmaklar, pınarlar, birbirinden lezzetli meyve ve sebzelerle dolu bağ ve bahçeler... Bu in-

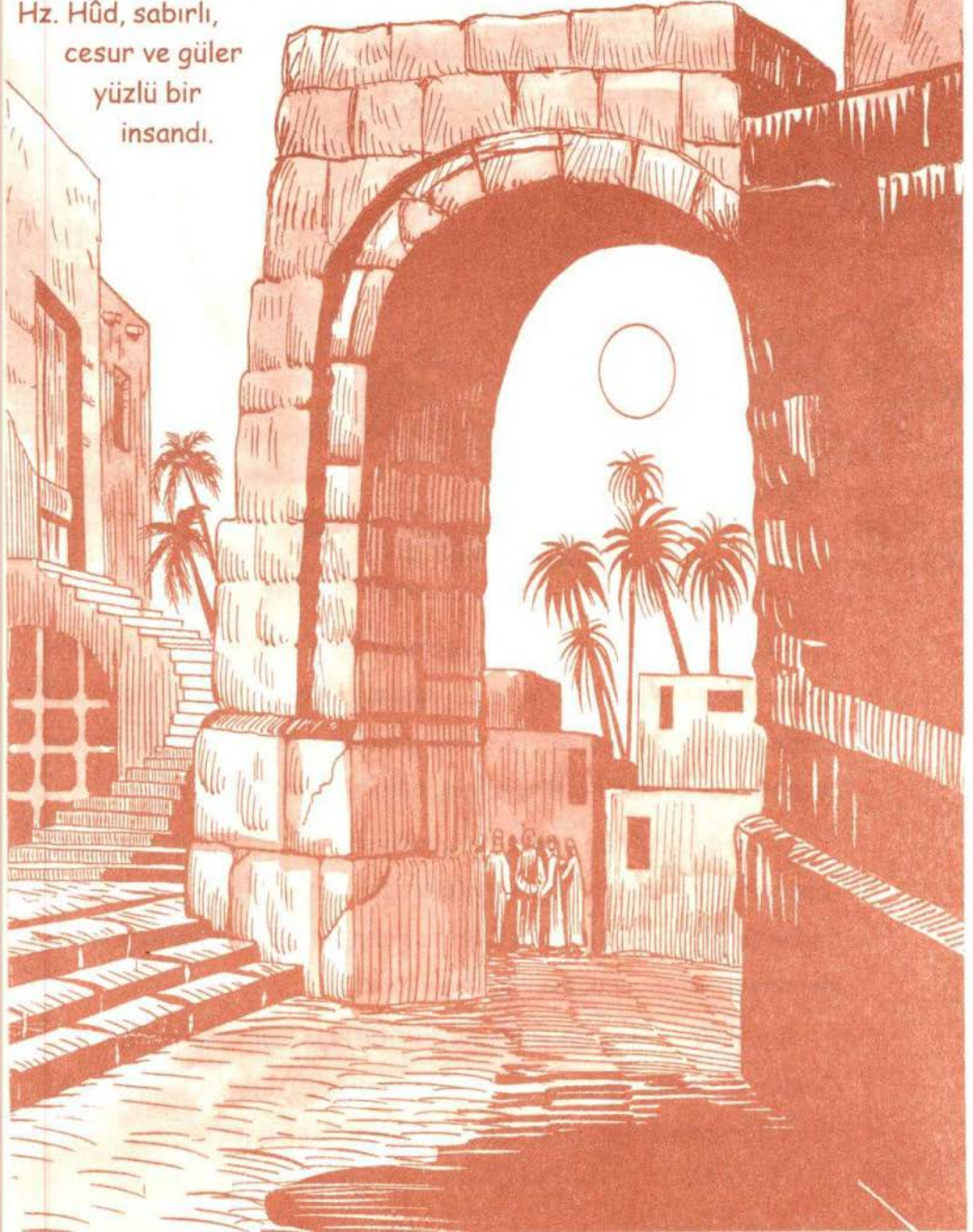

sanlar çok zengin oldu-
lar ve büyük bir şehir
kurdular. Bu şehirde ya-
şayan insanlar genellik-
le çok güçlü ve çok zen-
gindi, ama aynı şehirde ya-
şayan fakir ve güçsüz insan-
lara çok kötü davranıyorlardı. Üs-
telik bu kendini beğenmiş insanlar, Allah'a (c.c.)
inanmıyorlardı. Hep yalan söylüyorlardı.

Bunun üzerine Allah (c.c.) kendi yolundan ayrılan bütün insanlara yaptığı gibi, iyi insan olmaları ve Cenneti kazanmaları için, onlara bir peygamber göndermişti. Bu peygamberin adı, Hûd Peygamberdi. Asil bir aileden gelen

Hz. Hûd, sabırlı,
cesur ve güler
yüzlü bir
insandı.

Hûd Peygamber, bütün peygamberlerin yaptığı gibi, insanları tek ve bir olan Allah'ın (c.c.) yoluna davet etmişti. Çünkü Âd Kavmi putlara tapıyordu. Hûd Peygamber, o insanlara Allah'ın bir ceza vereceğinden korktuğu için, onları sürekli uyarıyordu.

Onlara, öldükten sonra dirileceklerini ve Allah'a (c.c.) hesap vereceklerini anlattı. İyi ve güzel işler yapan imanlı insanların Cennet'e gideceklerinden söz etti. Fakat onlar, Hûd Peygambere inanmıyor ve onu yalancılıkla suçluyorlardı.

Bir süre sonra ülke büyük bir kıtlıkla sarsılmaya başladı. Ekinler sararmış ve kurumuş, hayvanlar susuzluktan ölmüştü. Bu kıtlık günlerinde Hz. Hûd, kavmine şöyle seslendi:

- Ey kavmim, Rabbinizden bağışlanma dileyin. Sonra O'na tevbe edin ki üstünüze gökten yağmurlar, bol nimetler yağdırsın ve gücünüze güç katsın!

Ama kavmi Hz. Hûd'u dinlememişti. Daha da azgınlaşarak, ona hakaret etmiş; hatta onu dövmeye bile cüret etmişlerdi. Ad Kavmi'nin başı olan kişi:

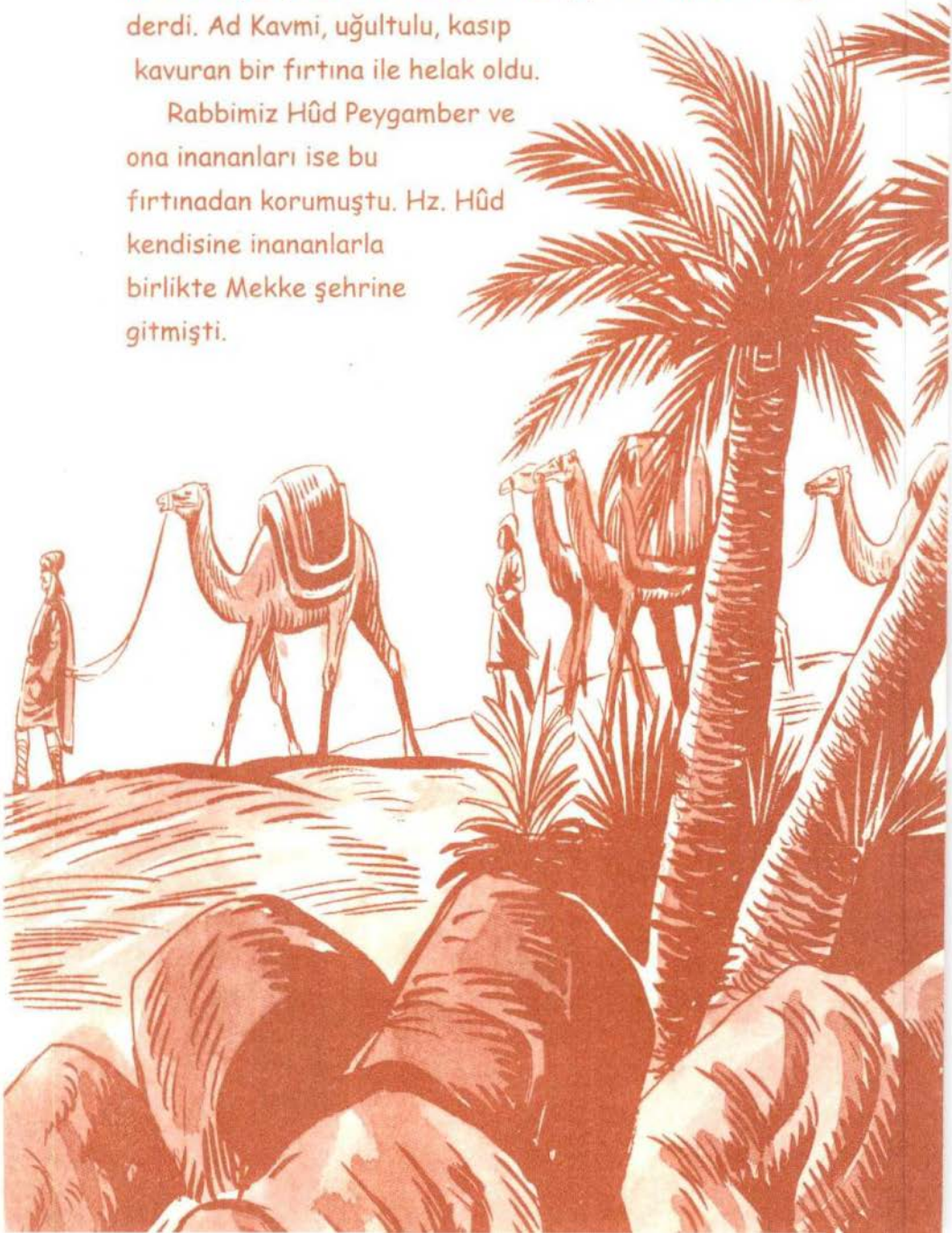
-Ey Hûd! Ben kendime falancayı vekil yaptım, benim adıma senin Allah'ınla savaşacak. Hadi senin Allah'ın çıksın bakalım karşısına! diye terbiyesizlik yapmıştı. Bunun üzerine Hz. Hûd kavminin doğru yola gelmeyeceğini anlayınca:

-Ya Rabbi! Sen her şeyi biliyorsun. Ben onlara peygamberliği bildirdim ama onlar hep Sana isyan ettiler. Onlara, ders almalarına vesile olacak bir musibet ver! diye dua etti. Bunun üze-

ne Allah (c.c.) Ad kavmi üzerine azap yüklü bulutlarını gönderdi. Ad Kavmi, uğultulu, kasıp kavuran bir fırtına ile helak oldu.

Rabbimiz Hûd Peygamber ve ona inananları ise bu fırtınadan korumuştı. Hz. Hûd kendisine inananlarla birlikte Mekke şehrine gitmişti.

H. Hüd (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

11/Hüd Sûresi, 50-60

- Âd kavmine de kardeşleri Hüd'u gönderdik. Hüd şöyle dedi: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Ondan başka sizin hiçbir ilahınız yoktur. Siz, sadece iftira ediyorsunuz."
- "Ey kavmim! Ben buna karşı sizden bir ücret istemiyorum. Benim ücretim, ancak beni yaratana aittir. Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?"
- "Ey kavmim! Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra O'na tevbe edin ki, üzerinize bol bol yağmur göndersin ve gücünüze güç katsın. Günahkârlar olarak yüz çevirmeyin."
- Dediler ki: "Ey Hüd! Sen bize açık bir mucize getirmedin. Biz de senin sözünle ilahlarımızı bırakacak değiliz. Biz sana iman edecek de değiliz."
- "Biz sadece şunu söyleriz: "Seni, ilahlarmızdan biri fena çarpmış." Hüd dedi ki: "İşte ben Allah'ı şahit tutuyorum. Siz de şahit olun ki, ben sizin Allah'ı bırakıp da O'na ortak koştuğunuz şeylerden uzağım. Haydi hepiniz toptan bana tuzak kurun, sonra da bana göz açtırmayın."
- "İşte ben, hem benim, hem sizin Rabbiniz olan Allah'a dayandım. Yeryüzünde bulunan hiçbir canlı yoktur ki, Allah, onun perçeminden tutmuş olmasın. Şüphesiz Rabbinim dosdoğru bir yol üzerindedir."
- "Eğer yüz çevirirseniz; bilin ki ben, benimle gönderileni size tebliğ ettim. Rabbinim (dilerse) sizden başka bir kavmi sizin yerinize getirir ve siz ona bir zarar veremezsiniz. Şüphesiz Rabbinim, her şeyi koruyup gözetendir."
- Helâk emrimiz gelince, Hüd'u ve beraberindeki iman etmiş olanları, tarafımızdan bir rahmetle kurtardık. Onları ağır bir azaptan kurtardık.
- İşte Âd kavmi! Rablerinin âyetlerini inkâr ettiler. Onun peygamberlerine karşı geldiler ve inatçı her zorbanın emrine uydular!

- Onlar, hem bu dünyada, hem de kıyamet gününde lanete uğratıldılar. Biliniz ki Âd kavmi, Rablerini inkâr etti. (Yine) biliniz ki Hüd'un kavmi Âd, Allah'ın rahmetinden uzaklaştı.

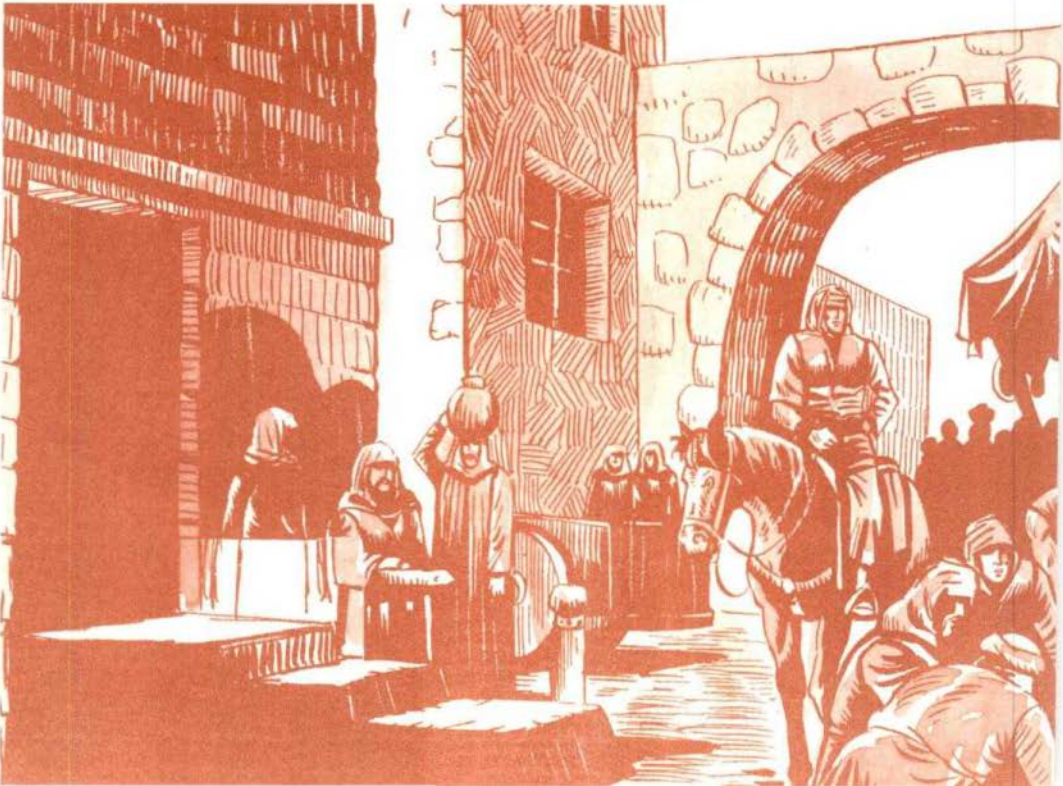
26/Şua'ra Sûresi, 123-140

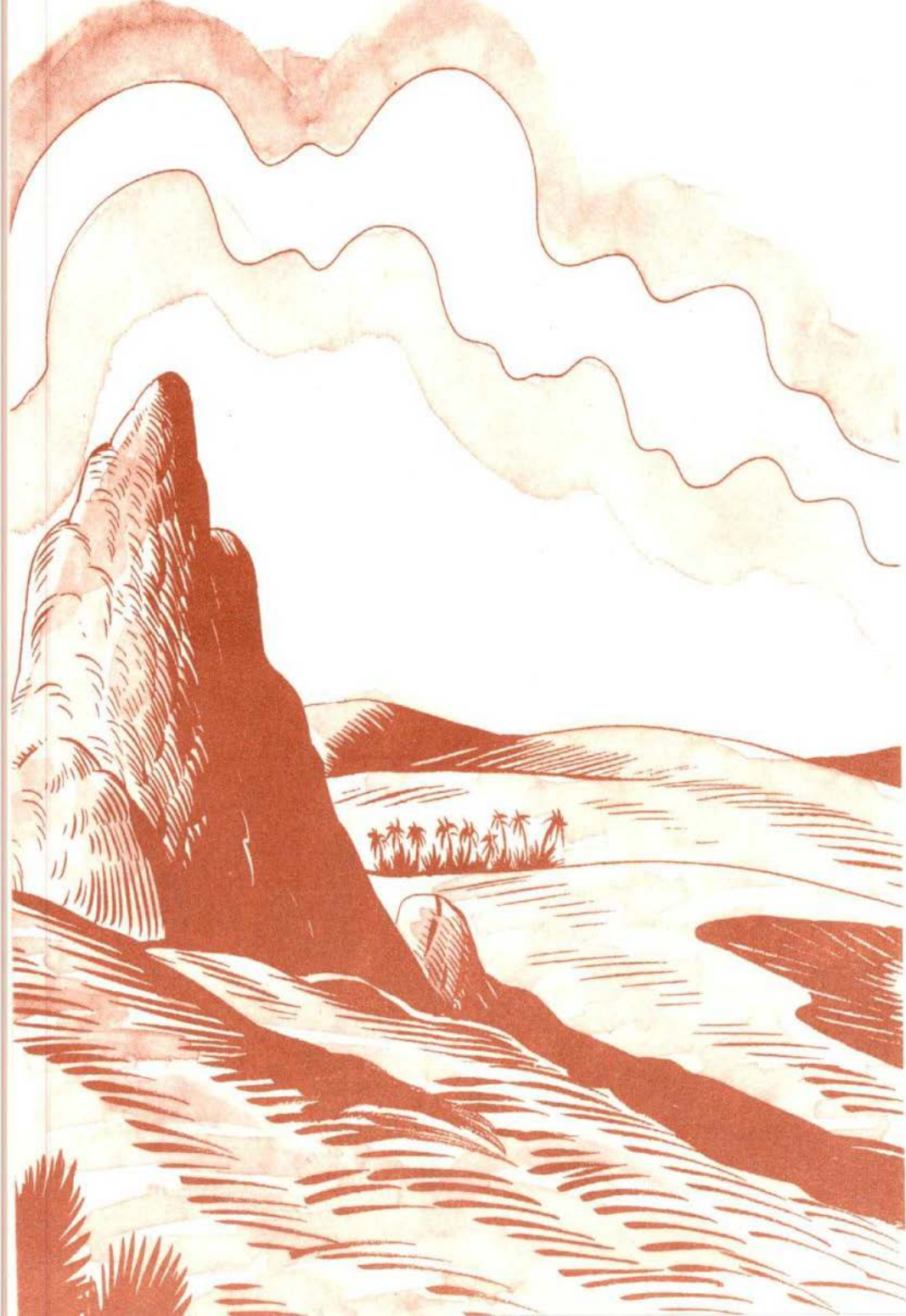
- Âd kavmi de peygamberleri yalanladı.
- Hani kardeşleri Hüd, onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?"
- "Şüphesiz ben, size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."
- "Öyle ise Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin."
- "Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir."
- "Siz her yüksek yere bir âmet bina yapıp boş şeylerle eğleniyor musunuz?"
- "İçlerinde ebedi yaşama ümidiyle sağlam yapılar mı ediniyorsunuz?"
- "Tutup yakaladığınız zaman zorbaca yakalarsınız."
- "Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin."
- "Bildiginiz her şeyi size veren, size hayvanlar, oğullar, bahçeler ve pınarlar veren Allah'a karşı gelmekten sakının."
- "Çünkü ben, sizin adınıza büyük bir günün azabından korkuyorum."
- Dediler ki: "Sen ister öğüt ver, ister öğüt vermenlerden olma, bize göre birdir."
- "Bu, öncekilerin geleneklerinden başka bir şey değildir."
- "Biz azaba uğratılacak da değiliz."
- Böylece onlar Nuh'u yalanladılar. Biz de bu yüzden onları helak ettik. Şüphesiz bunda bir ibret vardır. Onların çoğu ise iman etmiş değillerdir.
- Şüphesiz senin Rabbin, mutlak güç sahibi ve çok merhametli olandır.

Hz. Salih

Hz. Hûd'un kavmi olan Ad Kavmi'nin Allah'ın gazabına uğrayıp yeryüzünden silinmesinden sonra Medine ile Şam arasındaki bölgede Semud kavmi ortaya çıkmıştı. Bu kavmin insanları tarım ve ticaretle uğraşıyorlardı. Ancak Semud kavmi de Hz. Nuh ve Hz. Hûd'un kavminin başına gelenleri unutmuşlardı.

Onlar, kötülük yapan ve çok pis işlerle uğraşan insanlardı. Putlara tapıyorlardı ve Allah'ın (c.c.) istediği iyilik yolundan gitmiyorlardı. Oysa ki, Allah (c.c.) onlara çok güzel nimetler ve hediyeler göndermişti. Bu sebeple Allah'a (c.c.) şükretmeleri ve iyi birer insan olmaları gerekiyordu. Ama onlar bunu yapmadılar ve

Allah'ı (c.c.) unuttular. Allah da (c.c.) bu insanlara güzeli ve doğruyu anlatması için Salih Peygamberi gönderdi.

Salih Peygamber onlara dedi ki:

- Allah (c.c.) size çok güzel nimetler verdi. Bu nimetlere nankörlük edip, Allah'ı (c.c.) unutmayın. Putları bırakıp, Allah'a (c.c.) inanın. Çünkü bütün güzellikleri sizin için Allah (c.c.) yarattı.

Semud halkı, Salih Peygambere inanmadı. Ve dediler ki:

- Eğer sen peygambersen, şuradaki mağaradan bir deve çıkar da görelim!

Salih Peygamber Allah'a (c.c.) dua etti. Ondan yardım istedi. Allah'ın (c.c.) bir mucizesi olarak, biraz sonra mağaradan çok güzel bir deve çıktı. Herkes bu olaya çok şaşırdı. Semud Kavminin çok az insan Salih Peygambere inandı, çoğunluğu ise inanmadı. Salih Peygambere,

- Sen bir sihirbazsın! dediler.

Salih Peygambere gönderilen devenin sütü, bütün şehre yetebilecek kadar çoktu. Fakat bazı kötü insanlar, bu deveden çok rahatsız oluyordu. Çünkü, bu deveyi Allah (c.c.) bir mucize olarak göndermişti. Ve o kötü insanlar Allah'a (c.c.) inanmayı hiç istemiyordu.

Bu durumu anlayan Salih Peygamber, halkına şöyle dedi:

- Allah'tan (c.c.) başkasına sakın kulluk etmeyin. Ve Rabbinizin gönderdiği bu deveyi rahat bırakın, ona zarar vermeyin. Eğer ona zarar verecek olursanız, Allah'ın (c.c.) gazabına uğrar ve mahvolursunuz.

Bir akşam, Salih Peygambere inanmayan ve deveden rahatsız olan insanlardan birkaçı, deveyi öldürmeye karar verdiler. En sonunda adamlardan bir tanesi devenin üzerine çullandı ve ken-

disi gibi kötü arkadaşlarının yardımıyla deveyi kesti. Etini de, arkadaşlarıyla birlikte bölüştü.

Deveyi, Allah'a (c.c.) inanmayan kötü insanlar kesmişti. Ama onlar deveyi keserken, Allah'a (c.c.) inanan bazı insanlar da bu olayı seyretmiş ve engel olmamışlardı. İşte bu yüzden, onlar da bu suçu işlemiş gibi oldular. Çünkü, bir kötülük işlenirken susup seyreden insanlar da kötülük yapmış gibi olurlar.

Deveyi kesen kötü insanlar Salih Peygambere gelerek:

- Ey Salih! İşte gördün, deveyi öldürdük. Eğer sen bir peygambersen, söz verdiğin azabı getir de görelim! dediler.

Salih Peygamber, bütün yaptıklarına rağmen, Allah'tan (c.c.) af dileyip, kurtulabileceklerini söyledi. Ama onlar Salih Peygamberi yanlarından kovmuşlardı. Allah'ın (c.c.) peygamberini aşağılamak cüretinde bulunmuşlardı. Bunun üzerine Salih Peygamber:

- Ey Kavmim! Artık işiniz bitmiştir. Bundan sonraki üç günü bekleyiniz. Önce yüzünüz sararacak, sonra kızaracak, sonra da simsiyah olacaktır. Dördüncü günde ise, korkunç bir azap gelecektir, dedi.

Tabii ki, kötü insanlar bu habere de inanmadı ve Salih Peygamberle alay etmeye devam ettiler.

Salih Peygamber ve kendisine inanan insanlar, bütün hazırlıkları yapıp şehirden ayrıldılar.

Ertesi gün, diğer insanlar uyandıklarında bir de ne görsünler! Yüzleri sapsarı olmuştu! Hepsi korku içinde kıvranmaya başladılar.

İkinci günün sabahında kıpkırmızı olduklarını gördüler. Hemen putlarına gidip yardım istediler. Ama putları onları duyamazdı, çünkü hepsi basit birer oyuncak gibiydi. Üçüncü günün sabahında yüzleri simsiyah olmuştu. Sanki siyah bir boya sürülmüş gibi

oldu. En sonuncu gün ise, yeryüzü ve gökyüzü korkunç bir sesle sarsılmaya başlamıştı. Ses o kadar yüksekti ki, o insanları ve onların kayalardan yapılmış evlerini paramparça etmişti.

Allah (c.c.) kendisine inanmayan, kötü ve çirkin işler yapmaktan vazgeçmeyen insanları bu şekilde cezalandırdı. Çünkü O'nun her şeye gücü yeterdi.

7/ Araf Suresi, 73-79

- Semûd kavmine de kardeşleri Salih'i peygamber olarak gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin için ondan başka bir ilah yoktur. Gerçekten size Rabbinizden (benim peygamber olduğumu gösterecek) açık bir delil geldi. İşte size bir mucize olarak Allah'ın şu devesi... Birakın onu da Allah'ın mülkünde yesin, içsin. Sakın ona bir kötülük etmeyin. Yoksa sizi elem dolu bir azap yakalar."
- "Haurlayın ki Allah Âd kavminden sonra, sizi onların yerine gerirdi ve sizi yeryüzünde yerleştirdi. Yerin ovalarında köşkler kuruyor, dağları oyup evler yapıyorsunuz. Artık Allah'ın nimetlerini anın da yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."
- Kavminin büyüklük taslayan ileri gelenleri, küçük görülüp ezilen inanmışlara, "Siz, Salih'in, Rabbi tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu (sahiden) biliyor musunuz?" dediler. Onlar da, "Biz şüphesiz onunla gönderilene inanıyoruz" dediler.
- Büyüklük taslayanlar, "Şüphesiz biz sizin inandığınız şeyi inkar edenleriz," dediler.
- Nihayet deveyi kestiler, Rablerinin emrine karşı geldiler ve "Ey Salih! Sen eğer (dediğin gibi) peygamberlerden isen, haydi bizi tehdit ettiğin azabı getir" dediler.
- Derken, onları o kuvvetli sarsıntı yakaladı da yurtlarında yüzüstü hareketsiz çökekaldılar.
- Artık Salih onlardan yüz çevirdi ve "Andolsun, ben size Rabbinim vahyettiklerini tebliğ ettim ve size nasihatta bulundum. Fakat siz nasihat edenleri sevmiyorsunuz" dedi.

11 / Hûd Suresi, 61-68

- Semûd kavmine de kardeşleri Salih'i peygamber gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin ondan başka hiçbir ilahınız yok. O sizi yeryüzünden (topraktan) yarattı ve sizi oranın imarında görevli (ve buna donanımlı) kıldı. Öyle ise O'ndan bağışlanma dileyin; sonra da O'na tövbe edin. Şüphesiz Rabbinim yakındır ve dualara cevap verendir."
- Onlar şöyle dediler: "Ey Salih! Bundan önce sen, aramızda ümit beslenen bir kimseydin. Şimdi balarımızın tapıklarına tapmamızı bize yasaklıyor musun? Şüphesiz, biz senin bizi çağırdığın şeyden derin bir şüphe içindeyiz."
- Salih dedi ki: "Ey kavmim! Söyleyin bakayım, eğer ben Rabbinim tarafından apaçık bir delil üzerindeysen ve bana tarafından bir rahmet (peygamberlik) vermişse, O'na karşı geldiğim takdirde beni Allah'tan kim koruyabilir? Demek ki zarara uğratmaktan başka bana katkınız olmaz."

- "Ey kavmim! İşte size mucize olarak Allah'ın dışı bir devesi. Birakın onu, Allah'ın arzında yayılıp otlasın. Ona kötülük dokundurmayın, yoksa sizi yakın bir azap yakalar."
- Derken onu kestiler. Salih dedi ki: "Yurdunuzda üç gün daha yaşayın. (Sonra helak olacaksınız.) İşte bu, yalanlanamayacak bir tehdittir."
- (Helâk) emrimiz geldiğinde Salih'i ve beraberindeki iman etmiş olanları tarafımızdan bir rahmetle helaktan ve o günün rezilliğinden kurtardık. Şüphesiz Rabbin mutlak güç sahibidir, hüküm ve hikmet sahibidir.
- Zulmedenleri o korkunç uğultulu ses yakaladı da yurtlarında diz üstü çökekaldılar.
- Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Biliniz ki Semûd kavmi Rablerini inkâr etti. (Yine) biliniz ki Semûd kavmi Allah'ın rahmetinden uzaklaştı.

26 / Şuara Suresi, 141-159

- Semûd kavmi de peygamberleri yalanladı.
- Hani kardeşleri Salih onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?"
- "Ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."
- "Öyle ise Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin!"
- "Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir."
- "Siz buradaki bahçelerde, pınar başlarında, ekinlerde, meyveleri olgunlaşmış hurmalıklarda güven içinde bırakılacak mısınız?"
- "Bir de dağlardan ustalıkla evler yontuyorsunuz."
- "Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin."
- "Yeryüzünde ıslaha çalışmayıp fesat çıkaran haddi aşmışların emrine itaat etmeyin."
- Dediler ki: "Sen ancak büyülenmişlerdensin."
- "Sen de ancak bizim gibi bir beşersin. Eğer doğru söyleyenlerden isen haydi bize bir mucize getir."
- Salih, şöyle dedi: "İşte bir dışı deve! Onun (belli bir gün) su içme hakkı var, sizin de belli bir gün su içme hakkınız vardır."
- "Sakın ona bir kötülük dokundurmayın. Yoksa büyük bir günün azabı sizi yakalar."
- Derken onu kestiler, fakat pişman oldular.
- Böylece onları azap yakaladı. Şüphesiz bunda bir ibret vardır. Onların çoğu ise iman etmiş değillerdir.
- Şüphesiz senin Rabbin mutlak güç sahibi ve çok merhametli olandır.

H.z. İbrahim

Allah (c.c.) Adem Peygamber zamanından beri, neyin iyi, neyin kötü olduğunu bildirmişti. Rabbimiz, bütün bunları peygamberlerine, peygamberler de insanlara anlatmıştı. Allah'ın (c.c.) en sevmediği davranış, O'na ortak koşmaktır. Yani, Allah'tan (c.c.) başkasına kul olmaktır. Putlara tapmak da, bunun başında geliyordu. H.z. İbrahim (a.s.) eski Babil medeniyetinin başkenti Ur şehrinde doğdu ve büyüdü (Bu bölge bugünkü Irak'ta Fırat ile Dicle nehirleri arasındadır). İbrahim Peygamber'in yaşadığı ülkeyi, Nem-

rut adında bir hükümdar yönetiyordu. Nemrut, çok kibirli bir insandı. Bu nedenle diğer insanları hep kendinden küçük görürdü. Onlara hep kötülük ederdi. Bir süre sonra kendini ilâh zannetti ve herkesin ona tapmasını istedi. Herkes Nemrut'tan korktuğu için, ona "Sen ilâhsın" diyor ve önünde yere kapanıyorlardı. Ayrıca yıldızlara aya ve güneşe tapıyorlardı. İbrahim (a.s.) ise hayatının hiçbir döneminde putlara tapanlardan olmamıştı. O kavmine taptıkları, ayı ve güneşi göstererek:

-Bunlar bir süre sonra yok olup gidiyorlar. Kendileri batıp gidenler benim ve sizin Rabbiniz olamaz, diyordu.

Bir bayram günüydü. Şehirdeki herkes kırlara eğlenmeye gidiyordu. İbrahim Peygamber'in babası Azer, "Sen de bizimle gel,"

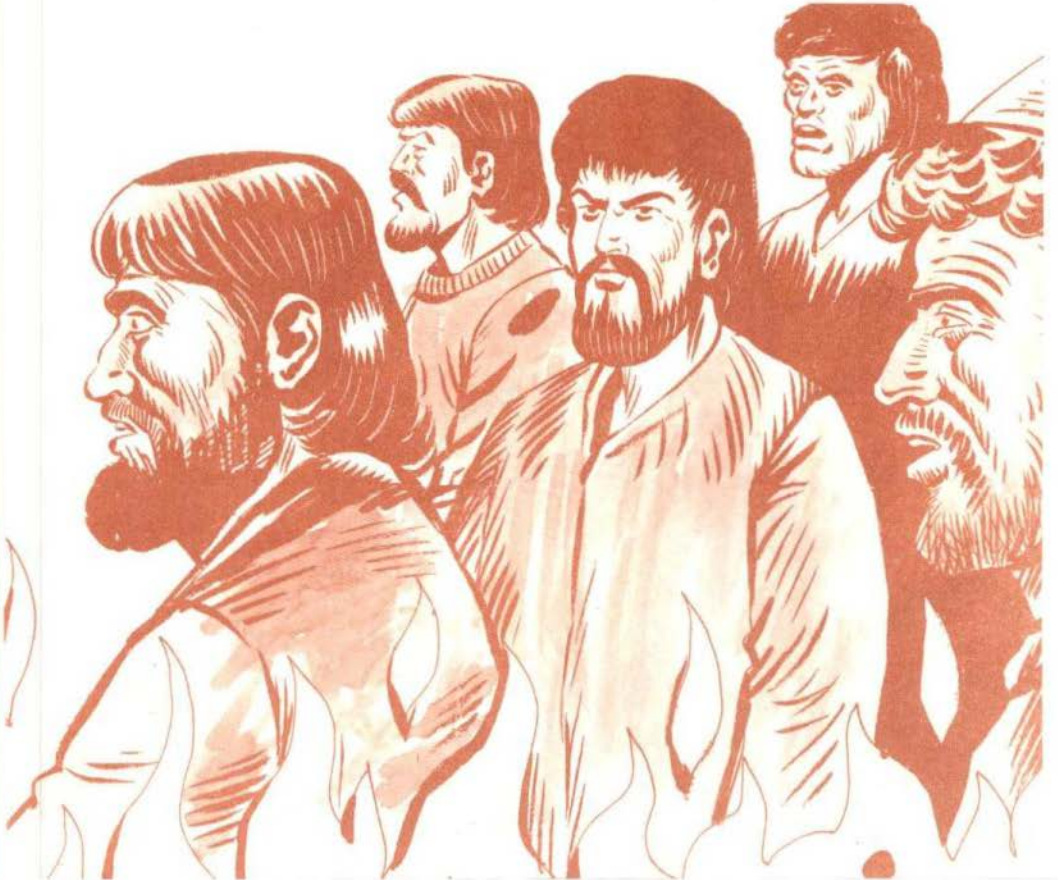

dedi. Ama İbrahim Peygamber gitmek istemiyordu. Çünkü o eğlenceler, onu çok rahatsız ediyordu. Evde kalmayı tercih etti.

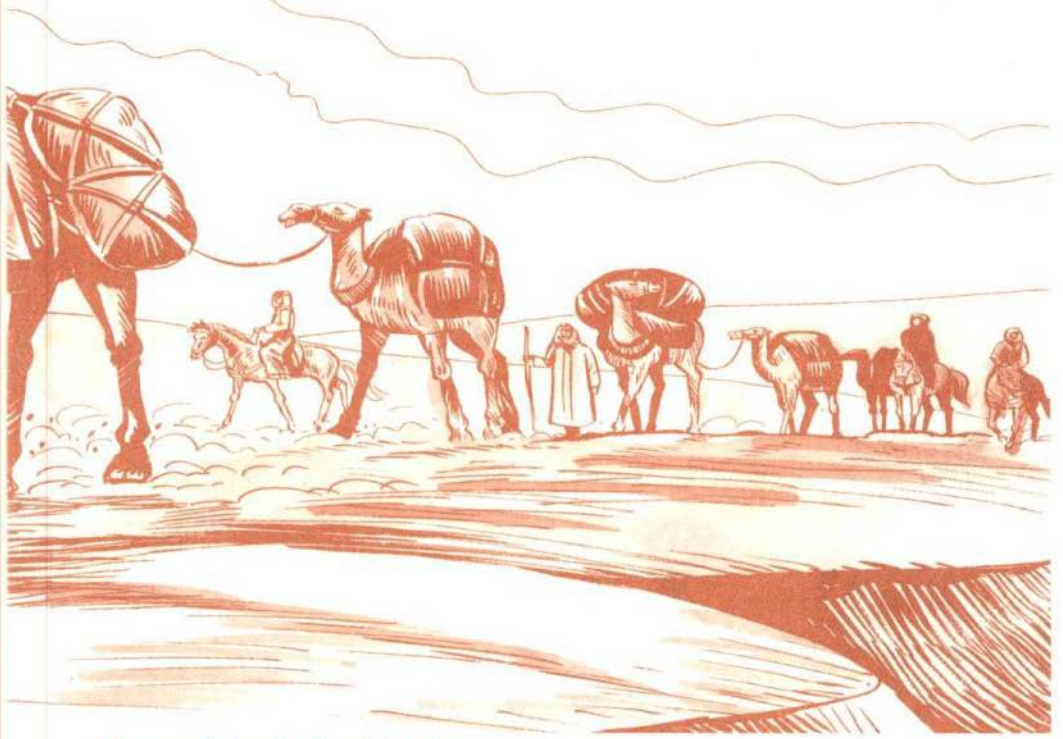
Şehirde kimsecikler kalmamıştı. İbrahim Peygamber eline bir balta aldı ve putların olduğu tapınağa gitti. Bütün putları kırdı. Sadece en büyük puta dokunmadı. Baltayı da o büyük putun boyuna astı.

Akşam olunca herkes şehre geldi ve putlarına tapmak için tapınağa girdi. Bir de ne görsünler! Putların hepsi kırılmıştı. Bir tanesi hariç.

- Putlarımızı kim kırdı böyle? diye bağırdılar. İçlerinden biri,
- Bunu yapsa yapsa İbrahim yapar. Çünkü o putlarımızı sevmiyor, dedi.

Hemen İbrahim'i çağıldılar.

-Bunu sen mi yaptın? diye sordular.

İbrahim Peygamber de, boynunda balta asılı olan putu göstererek,

- Ona sorun! Belki o yapmıştır. Çünkü balta onun boynunda asılı, dedi.

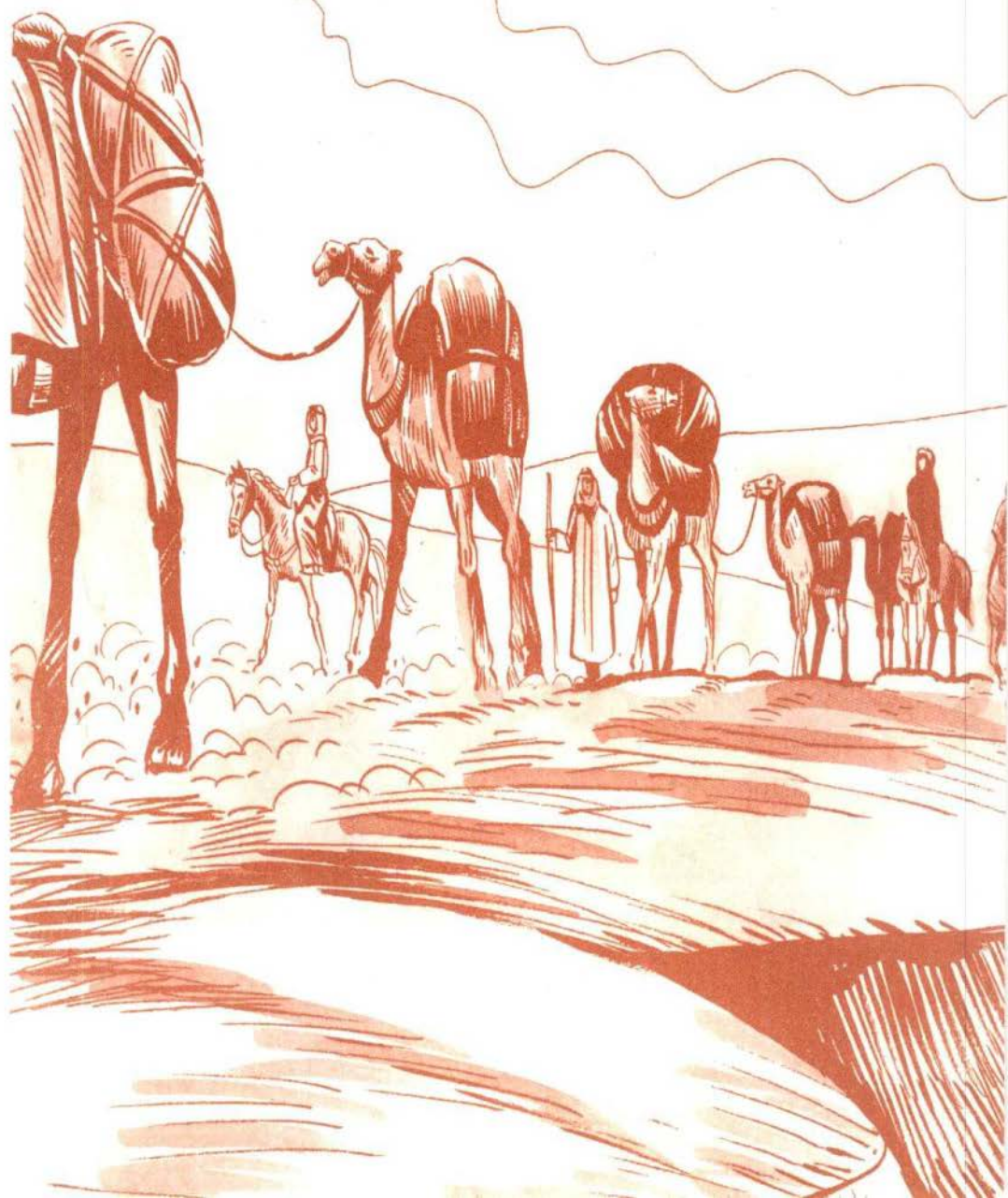
İbrahim Peygamberi, hükümdar Nemrut'un yanına götürdüler. Herkes onun önünde yere kapandı, ama İbrahim Peygamber bunu yapmadı. Nemrut, İbrahim'e:

- Neden önümde eğilmiyorsun, yoksa benden korkmuyor musun? diye sordu. İbrahim Peygamber de:

- Ben, Rabbimden başka kimsenin önünde eğilmem, dedi.

Nemrut afalladı, ne yapacağını şaşırdı. İbrahim'e çok kızdı. Askerlerine emretti, İbrahim'in yakılmasını istedi.

Büyük bir meydanın ortasına, dev bir ateş yakıldı. Herkes ateşten kaçtı, seyretmek için yükseklerle çıktı. Nemrut emir verdi:

- Atın onu ateşe!

Askerler, İbrahim'i ateşe fırlattılar. İbrahim Peygamber, Allah'ın (c.c.) adını andı. Sadece Allah'tan (c.c.) yardım istedi. Ve Allah, (c.c.) ateşin onu yakmasına izin vermedi. Rabbimiz ateşe emir verdi:

- Ey ateş! Serin ve selametli ol, İbrahim'i yakma!

Allah'ın (c.c.) emriyle ateş söndü, İbrahim Peygamberin düştüğü yer gül bahçesi oldu.

İnsanlar gözlerine inanamadılar. Çok şaşırdılar. Nemrut ise deliye dönmüştü.

İbrahim Peygamber, Allah'ın (c.c.) izin vermesiyle Nemrut'un ülkesinden ayrılmaya karar verdi. Kendisine her zaman inanan Sâre ile evlendi. Birlikte Mısır'a doğru gideceklerdi. Kardeşinin oğlu Lût da onlara katıldı.

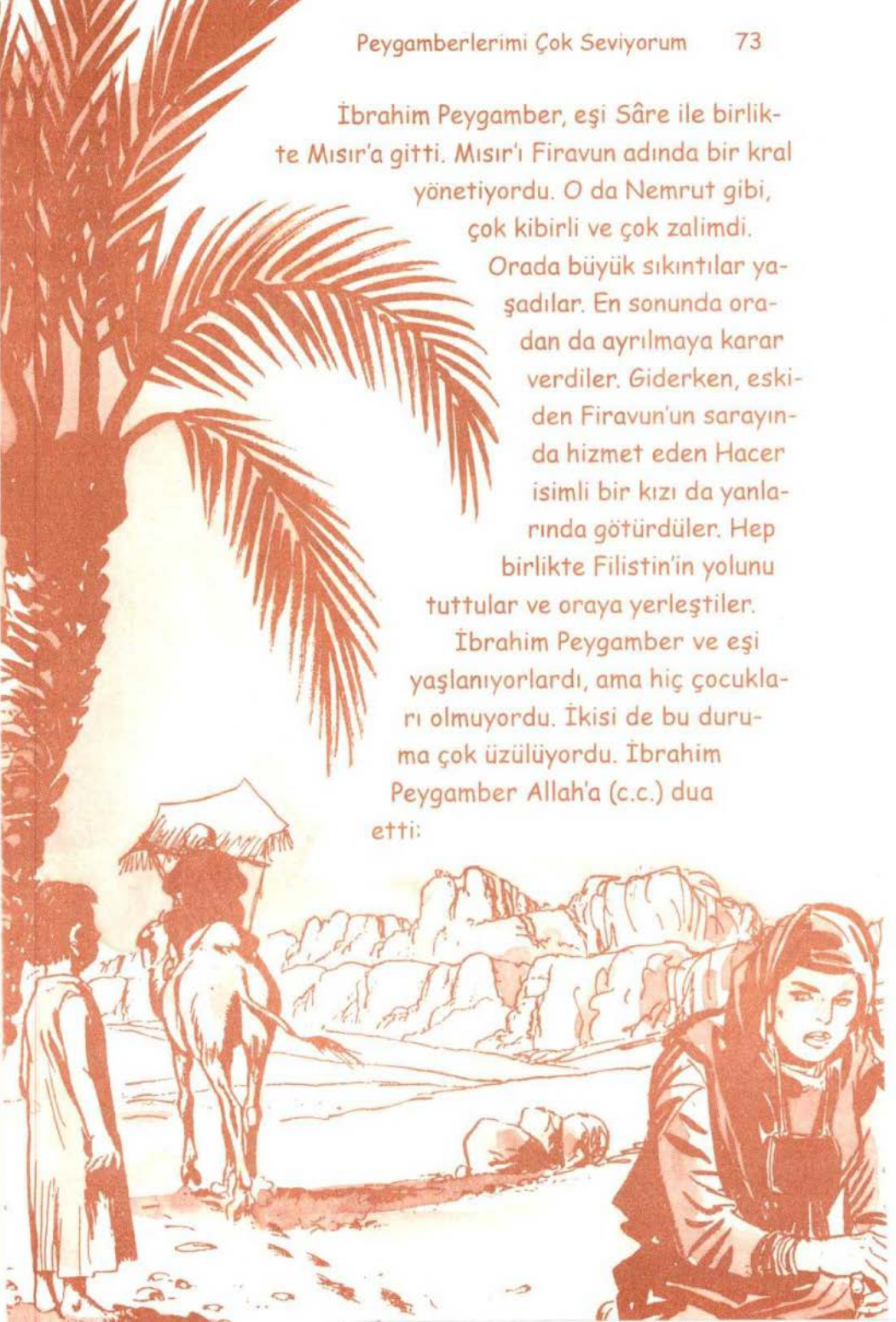
İbrahim Peygamber ve yakınları şehirden ayrılınca kalabalık bir sivrisinek sürüsü, şehrin her yerini kapladı. Bu küçük sineklerden bir tanesi Nemrut'un burnundan içeri girdi ve ilerledi. Nemrut çılgına dönmüştü. Çünkü sinek onun beynini ısıırıyordu. Hiçbir ilaç onu iyileştirmiyordu. Nemrut, hizmetçisine, başına tokmakla vurmasını emretti. Hizmetçisi vurdukça, "Daha hızlı vur! Daha hızlı!" diye bağıırıyordu. En sonunda öldü. Böylece hak ettiğı cezayı bulmuştu.

İbrahim Peygamber, eşi Sâre ile birlikte Mısır'a gitti. Mısır'ı Firavun adında bir kral yönetiyordu. O da Nemrut gibi, çok kibirli ve çok zalimdi.

Orada büyük sıkıntılar yaşadılar. En sonunda oradan da ayrılmaya karar verdiler. Giderken, eskiden Firavun'un sarayında hizmet eden Hacer isimli bir kızı da yanlarında götürdüler. Hep birlikte Filistin'in yolunu tuttular ve oraya yerleştiler.

İbrahim Peygamber ve eşi yaşılanıyorlardı, ama hiç çocukları olmuyordu. İkisi de bu duruma çok üzülmüyordu. İbrahim Peygamber Allah'a (c.c.) dua etti:

- Rabbim, bana güzel ahlâklı ve hayırlı bir evlât bağışla, dedi.

Sâre, eşinin Hacer ile evlenmesini istedi. İbrahim Peygamber de dediğini yaptı. İbrahim Peygamberin Hacer'den bir oğlu oldu. Adını İsmail koydular. Sâre, Hacer'i biraz kıskanmıştı. İbrahim Peygambere:

- Hacer'i ve İsmail'i buralardan götür, dedi.

İbrahim Peygamber de başka çare olmadığını anlayınca, eşi Hacer ve oğulları İsmail'le birlikte yola çıktılar ve uzun bir yolculuktan sonra Mekke'ye çok yakın bir yerde konakladılar. Oraya çadır kurdular. Ama İbrahim Peygamberin gitmesi gerekiyordu. Onların yanına yiyecek ve su bıraktı. Hacer, İbrahim Peygambere;

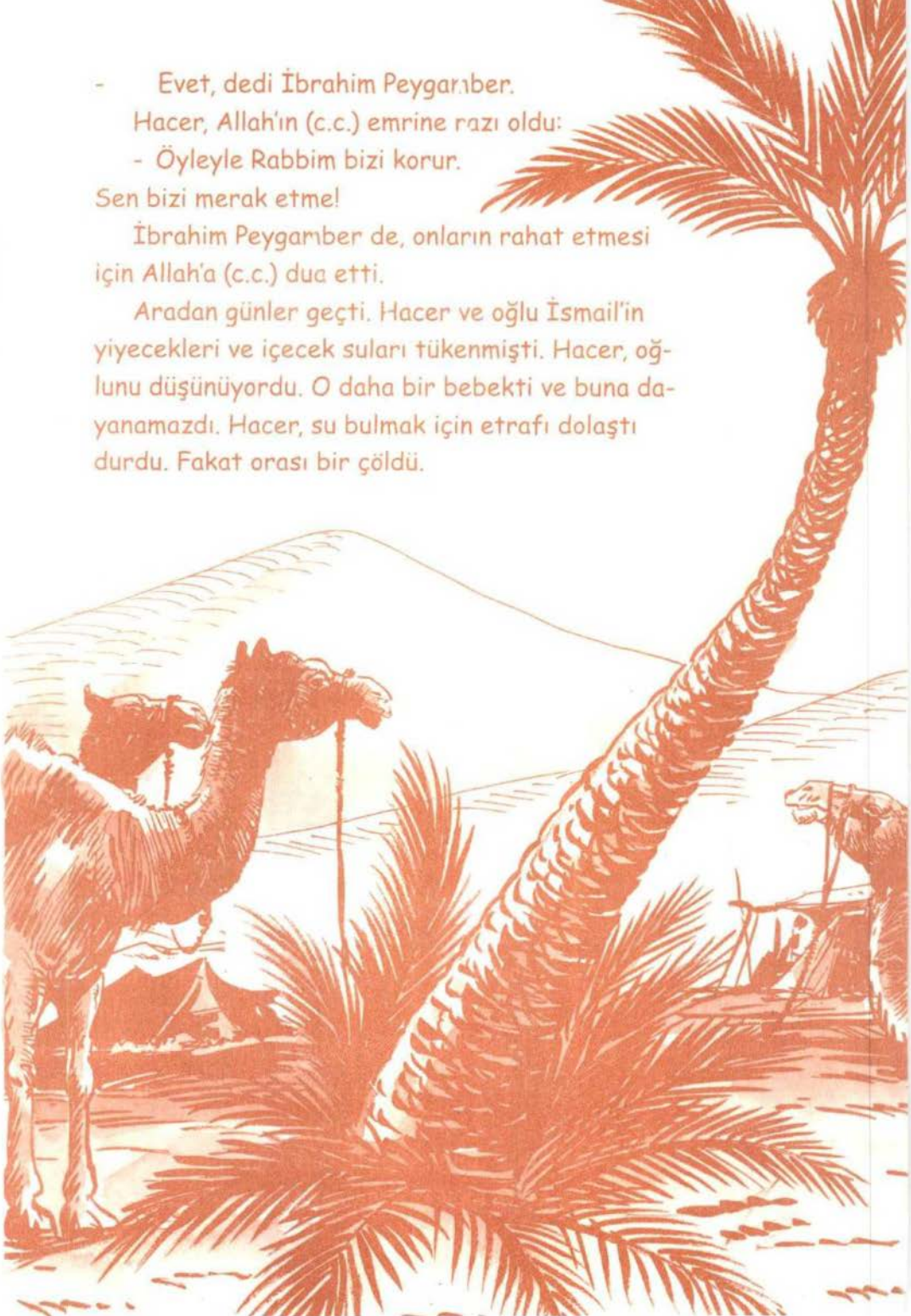
- Bizi burada bırakmanı Allah mı (c.c.) emretti? diye sordu.

- Evet, dedi İbrahim Peygamber.
Hacer, Allah'ın (c.c.) emrine razı oldu:
- Öyleyle Rabbim bizi korur.
Sen bizi merak etme!

İbrahim Peygamber de, onların rahat etmesi için Allah'a (c.c.) dua etti.

Aradan günler geçti. Hacer ve oğlu İsmail'in yiyecekleri ve içecek suları tükenmişti. Hacer, oğlunu düşünüyordu. O daha bir bebektir ve buna dayanamazdı. Hacer, su bulmak için etrafı dolaştı durdu. Fakat orası bir çöldü.

Bulundukları yerde iki tane tepe vardı: Safa ve Merve tepesi. Hacer, çaresizce bu iki tepenin arasında yedi defa koşarak gidip geldi. Hiç su bulamadı. Üzgün bir şekilde oğlunun yanına geldi. Bir de ne görsün! İsmail'in minik ayaklarının altından sular fışkırıyordu. Hacer, sevinçle Allah'a (c.c.) şükretti. Bu suya "Zemzem" adını verdi.

Aradan zaman geçti. İbrahim Peygamber bazen Hacer'le İsmail'i görmeye geliyordu. İsmail büyümüş ve çok akıllı bir çocuk olmuştu. İbrahim Peygamber, bir rüya görmüştü. Rüyasında, oğlu İsmail'i kurban ediyordu. Bu rüyayı üç defa daha gördü. Bunun üzerine, oğlunu kurban etmesi gerektiğini anladı. Ertesi gün, İsmail'i bir tepeye götürdü. Dedi ki:

- Yavrucuğum, rüyamda Allah (c.c.) seni kurban etmemi istedi. Ne yapacağımı bilmiyorum...

İsmail çok olgun bir çocuktur. Babası, ona Allah'ın (c.c.) emirlerine her zaman uymasını öğütlemişti. Babasına şöyle dedi:

- Babacığım, Allah (c.c.) neyi emrediyorsa, onu yap. Ben buna inşallah sabredeceğim.

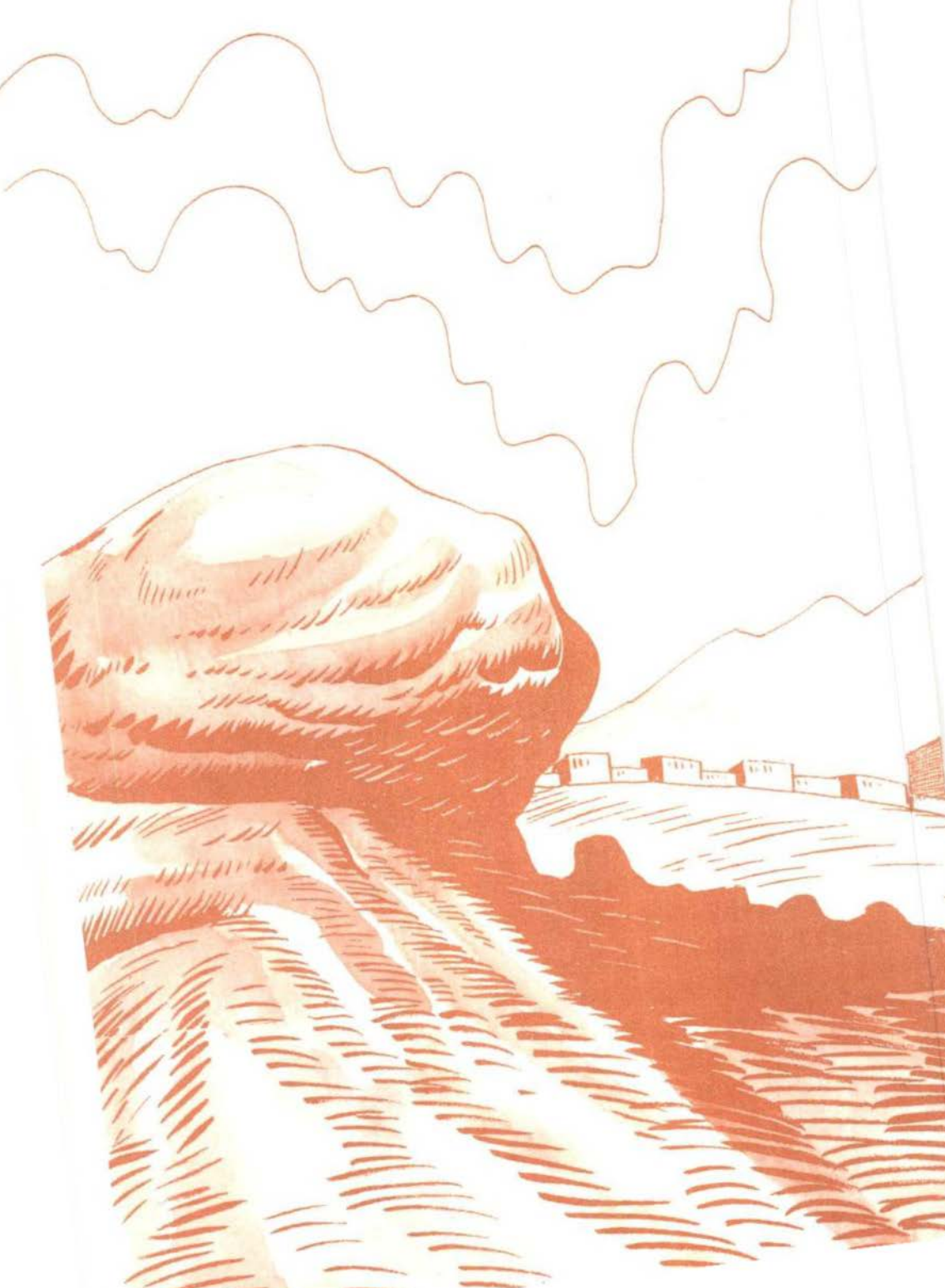
Yapacak başka bir şey yoktu. Birlikte Allah'a (c.c.) dua ettiler. İbrahim Peygamber, oğlunu kurban edecekti ki, bıçak onu kesmedi. Bir daha denedi, sonra bir kez daha... Bıçak, İsmail'i kesmiyordu.

Sonra Rabbimiz İbrahim Peygambere şöyle dedi:

- Sen o rüyanın amacını yerine getirdin.

İbrahim Peygamber ve İsmail bunu yaparak, Allah'a (c.c.) ne kadar bağlı olduklarını göstermişlerdi. Allah da (c.c.) bunu bildiği için onları ödüllendirdi.

Rabbimiz, görevli meleği Cebrael'le birlikte onlara güzel bir koç gönderdi. İbrahim Peygamberden bu koçu kurban etmesini istedi.

O da, Allah'ın (c.c.) dediğini yaptı.

İşte o günden beri Allah'a (c.c.) iman eden tüm insanlar, her Kurban Bayramında, Allah (c.c.) için kurban keserler.

İbrahim Peygamber ve İsmail, mutluluk içinde Hacer'in yanına döndüler. İbrahim Peygamberin tekrar gitmesi gerekiyordu. Onlarla vedalaştı ve eşi Sâre'nin yanına döndü.

İbrahim Peygamber ve Sâre'nin de bir çocukları oldu. Adını İshak koydular.

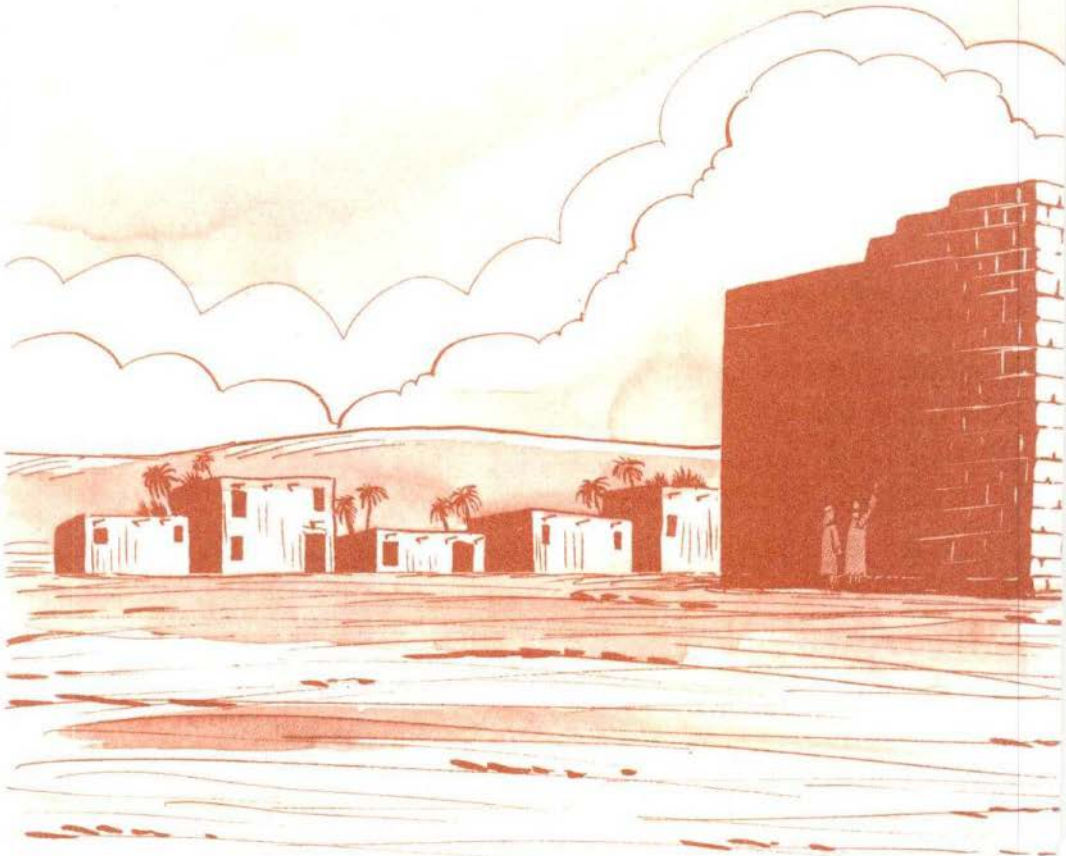
Aradan biraz daha zaman geçti. İbrahim Peygamberin yanına Cebrael geldi ve şöyle dedi:

- Allah (c.c.) Mekke'de insanların ibadet edeceği bir bina yapmanızı istiyor.

Bunun üzerine Mekke'nin yolunu tuttular. Oraya vardılar ve günlerce çalıştılar. En sonunda binayı yapmayı başardılar. Bu binanın adı, Kâbe idi.

Daha sonra melekler İbrahim Peygamber ve İsmail'e hac ibadetinin nasıl yapılacağını öğrettiler. Kabe'nin etrafında yedi defa döndüler. Bu ibadete "tavaf etmek" deniyordu. Sonra bunu başka insanlara da öğrettiler.

O zamandan beri Allah'a (c.c.) inanan bütün insanlar, hac ibadetini İbrahim ve İsmail Peygamberlerden öğrendikleri gibi yapmayı sürdürdüler.

Hız. İbrahim'in büyük oğlu olan Hız. İsmail'in soyundan Hız. Muhammed (s.a.v.) dünyaya gelmiştir.

Hız. İbrahim'in küçük oğlu Hız. İshak'ın soyundan da Hız. Yakup, Hız. Yusuf, Hız. Musa, Hız. Harun, Hız. Davud, Hız. Süleyman ve Hız. İsa Peygamberler gelmiştir. Onun için Hız. İbrahim'e Peygamberlerin Babası da denir.

Hız. İbrahim'in İsmail ve İshak'tan başka Medyen ve Medan adında iki oğlu daha olmuştur.

21/Enbiya Sûresi, 51-72

- Andolsun, daha önce de İbrahim'e doğruyu yanlıştan ayırma yeteneğini verdik. Biz zaten onu biliyorduk.
- Hani o babasına ve kavmine, "Ne bu tapınıp durduğunuz heykeller?" demişti.
- "Babalarımızı bunlara ibadet ediyor bulduk" dediler.
- İbrahim, "Andolsun, Siz de, atalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz" dedi.
- "Bize gerçeği mi getirdin, yoksa sen bizimle eğleniyor musun?" dediler.
- İbrahim dedi ki: "Hayır! Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir. O bunları yaratandır ve ben de buna şahitlik edenlerdenim."
- "Allah'a yemin ederim ki, siz arkanızı dönüp gittikten sonra ben putlarınıza muhakkak bir tuzak kuracağım."
- Derken (İbrahim) belki kendisine başvurlar diye içlerinden bir büyüğü bırakarak onları (putları) paramparça etti.
- Onlar, "Kim yaptı bunu tanrılarımıza! Muhakkak o zalimlerden biridir" dediler.
- (İçlerinden bazıları), "İbrahim denilen bir gencin onları diline doladığını duyduk" dediler.
- (Bir kısmı da) "O halde, haydi onu insanların gözü önüne getirin. Belki (bu konuda) şahitlik ederler" dediler.
- (İbrahim gelince) "Sen mi yaptın bunu ilahlarınıza ey İbrahim!" dediler.
- Dedi ki: "Hayır! Bunu şu büyükleri yapmıştır. Konuşabiliyorlarsa onlara sorun bakalım!"
- Bunun üzerine birbirlerine dönüp, "Hiç şüphesiz asıl zalimler sizsiniz siz" dediler.
- Sonra eski inanç ve inatlarına döndüler ve "Andolsun bunların konuşmayacağını sen de bilirsin" dediler.
- İbrahim şöyle dedi: "Öyle ise siz, (hâlâ) Allah'ı bırakıp da, size hiçbir fayda, hiçbir zarar veremeyecek şeylere mi tapacaksınız?"
- "Yazıklar olsun, size de; Allah'ı bırakıp tapmakta olduklarınıza da! Hâlâ aklınızı başınıza almayacak mısınız?"
- (İçlerinden bazıları), "Eğer (bir şey) yapacaksanız, onu yakın da ilahlarınıza yardım edin" dediler.
- "Ey ateş! İbrahim'e karşı serin ve esenlik ol" dedik.
- Ona böyle bir tuzak kurmak istediler. Fakat Biz onları en çok zarar edenler durumuna düşürdük.

- Onu Lût ile beraber kurtarıp, içinde âlemler için bereketler kıldığımız yere ulaştırdık.
- Ona İshak'ı ve ayrıca Yakub'u bağışladık ve her birini salih kimseler yaptık.

6/En'am Sûresi, 74-83

- Hani İbrahim babası Âzer'e: "Sen putları ilah mı ediniyorsun? Şüphesiz, ben seni de, kavmini de apaçık bir sapıklık içinde görüyorum" demişti.
- İşte böylece İbrahim'e göklerdeki ve yerdeki hükümranlığı ve nizamı gösteriyorduk ki kesin ilme erenlerden olsun.
- Üzerine gece karanlığı basınca bir yıldız gördü. "İşte Rabbim!" dedi. Yıldız batınca da, "Ben öyle batanları sevmem" dedi.
- Ay'ı doğarken görünce de, "İşte Rabbim!" dedi. Ay da batınca, "Andolsun ki, Rabbim bana doğru yolu göstermezse mutlaka ben de sapıklardan olurum" dedi.
- Güneşi doğarken görünce de, "İşte benim Rabbim! Bu daha büyük" dedi. O da batınca (kavmine dönüp), "Ey kavmim!" Ben sizin Allah'a ortak koştuğunuz şeylerden uzağım" dedi.
- "Ben hakka yönelen birisi olarak yüzümü, gökleri ve yeri yaratana döndürdüm. Ben Allah'a ortak koşanlardan değilim."
- Kavmi onunla tartışmaya girişti. Dedi ki: "Beni doğru yola iletmışken Allah hakkında benimle tartışmaya mı kalkışıyorsunuz? Hem sizin ona ortak koştuklarınızdan ben korkmam; ancak Rabbim'in bir şey dilemiş olması başka. Rabbim'in ilmi her şeyi kuşatmıştır. Hâlâ düşünüp öğüt almayacak mısınız?"
- "Allah'ın size, hakkında hiçbir delil indirmediği şeyleri O'na ortak koştuktan korkmuyorsunuz da, ben sizin ortak koştuğunuz şeylerden ne diye korkayım? Öyle ise iki taraftan hangisi güvende olmaya daha layıktır? Eğer biliyorsanız söyleyin."
- İman edip de imanlarına zulmü (şirki) bulaştırmayanlar var ya; işte güven onların hakkıdır. Doğru yolu bulmuş olanlar da onlardır.
- İşte kavmine karşı İbrahim'e verdiğimiz delillerimiz... Biz dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki Rabbin hüküm ve hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir.

26/Şu'ara Sûresi, 69-89

- Ey Muhammed! Onlara İbrahim'in haberini de oku.

- Hani o babasına ve kavmine, "Neye tapıyorsunuz?" demişti.
- "Putlara tapıyoruz ve onlara tapmaya devam edeceğiz" demişlerdi.
- İbrahim dedi ki: "Onlara yalvardığınızda sizi işitiyorlar mı?"
- "Yahut size fayda veya zararları dokunur mu?"
- "Hayır, ama biz babalarımızı böyle yaparken bulduk" dediler.
- İbrahim şöyle dedi: "Sizin ve geçmiş atalarınızın taptığı şeyleri gördünüz mü?"
- "Şüphesiz onlar benim düşmanımdır. Ancak âlemlerin Rabbi olan Allah dostumdur."
- "O, beni yaratan ve bana doğru yolu gösterendir."
- "O, bana yediren ve içirendir."
- "Hastalandığımda da O bana şifa verir."
- "O, benim canımı alacak ve sonra diriltecek olanıdır."
- "O, hesap gününde, hatalarımı bağışlayacağını umduğumdur."
- "Ey Rabbim! Bana bir hikmet bahşet ve beni salih kimseler arasına kat."
- "Sonra gelecekler arasında beni doğrulukla anılanlardan kıl."
- "Beni Naim cennetinin varislerinden eyle."
- "Babamı da bağışla. Çünkü o gerçekten yolunu şaşıranlardandır."
- "(Kulların) diriltilecekleri gün beni utandırma!"
- "O gün ki ne mal fayda verir ne oğullar!"
- "Allah'a arınmış bir kalp ile gelen başka."

14/İbrahim Sûresi, 35-41

- Hani İbrahim demişti ki: "Rabbim! Bu şehri güvenli kıl, beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut."
- "Rabbim! Çünkü o putlar insanlardan birçoğunu sapıttılar. Artık kim bana uyarsa o bendedir. Kim de bana karşı gelirse şüphesiz Sen çok bağışlayan, çok merhamet edersin."
- "Rabbimiz! Ben çocuklarımdan bazısını, Senin kutsal evinin (Kâbe'nin) yanında ekin bitmez bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için (böyle yaptım). Sen de insanlardan bir kısmının gönülleri onlara meyllettir, onları ürünlerden rızıklandır, umulur ki şükrederler."

- "Rabbimiz! Şüphesiz Sen, gizlediğimizi de, açığa vurduğumuzu da bilirsin. Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz."
- "Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail'i ve İshak'ı veren Allah'a mahsustur. Şüphesiz Rabbim duayı işitendir."
- "Rabbim! Beni namaza devam eden bir kimseyle. Soyumdan da böyle kimseler yarat. Rabbimiz! Duamı kabul eyle."
- "Rabbimiz! Hesap görülecek günde, beni, ana-babamı ve inananları bağışla."

11/Hud Sûresi, 69-76

- Andolsun, elçilerimiz (melekler), İbrahim'e müjde getirip "Selâm sana!" dediler. O, "Size de selâm" dedi ve kızartılmış bir buzağı getirmekte gecikmedi.
- Ellerini yemeğe uzatmadıklarını görünce, onları yadırgadı ve onlardan dolayı içinde bir korku duydu. Dediler ki: "Korkma, çünkü biz Lût kavmine gönderildik."
- İbrahim'in karısı ayakta idi. (Bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak'ı müjdeledik; İshak'ın arkasından da Yakûb'u.
- Karısı, "Vay başıma gelenler! Ben bir kocakarı ve bu kocam da bir ihtiyar iken çocuk mu doğuracağım? Gerçekten bu çok şaşılacak bir şey!" dedi.
- Melekler, "Allah'ın emrine mi şaşıyorsunuz? Allah'ın rahmeti ve bereketi size olsun ey (peygamber ocağının) ev halkı! Şüphesiz O övülmeye layıktır, şanı yücedir," dediler.
- İbrahim'in korkusu gidip, kendisine müjde gelince Lût kavmi hakkında bizim (elçilerimiz)le tartışmaya başladı.
- Çünkü İbrahim çok içli ve Allah'a yönelen bir kimseydi.
- Elçilerimiz, "Ey İbrahim bundan vazgeç! Çünkü Rabbinin emri kesin olarak gelmiştir. Şüphesiz onlara geri döndürilemeyecek bir azap gelecektir" dediler.

3/Âl-i İmran Sûresi, 67

- İbrahim ne Yahudi idi ne de Hristiyan. Fakat o, hanif (Allah'ı bir tanıyan, hakka yönelen) bir müslümandı. Allah'a ortak koşanlardan da değildi.

Hız. Lût

Lut Peygamber, İbrahim Peygamber'in yeğeniydi. Amcası Hz. İbrahim'in yanında büyümüş ve kendini yetiştirmişti. Lut Peygamber, bütün güzellikleri, iyi davranışları ve Rabbimizin isteklerini amcası İbrahim Peygamberden öğrenmişti. İbrahim Peygamber, Lut Peygambere Rabbimizi insanlara nasıl anlatacağını da öğretmişti.

Ürdün'de Lut Gölü ya da Ölü Deniz diye bilinen bir göl vardı. Bu gölün çok yakınlarında ise büyük kasabalar kurulmuştu. Bu kasabaların adı Sodom ve Gomore idi. Burada yaşayan insanlar

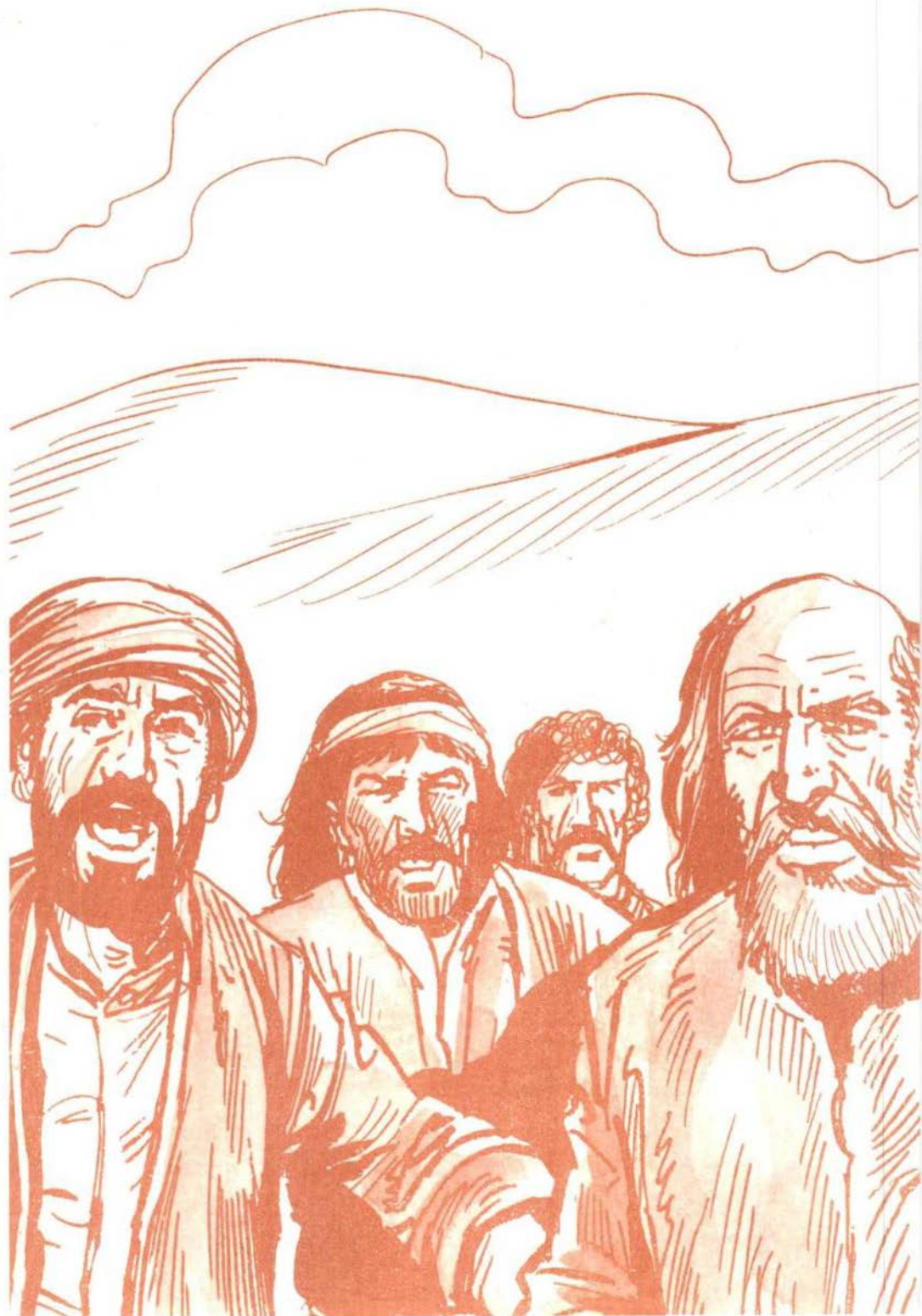

çok terbiyesiz ve çirkin davranışlar yapıyorlardı. Rabbimizin yasakladığı günahları ve ahlâksızlıkları işliyorlardı. Rabbimiz de bu insanları uyarması ve onları iyilik yolu olan Cennet yoluna devam etmesi için Lut Peygamberi göndermişti.

Lut Peygamber, o insanları Allah (c.c.) yoluna çağırmak için çok çalıştı, çok uğraştı. Ama insanlar Lut Peygambere çok kötü davrandılar. Onu aşağıladılar, küçük düşürdüler. Çok kötü sözler söylediler. Çirkin ve ahlâksız işler yapmaya devam ettiler. Apaçık bir sapkınlık içindeydiler. Günahlarını bir eğlenceye dönüştürerek meydanlarda herkesin gözü önünde işliyorlardı.

Hem çiftçilikle hem de ticaretle uğraşan Sodom ve Gomore halkı, çok zengin olmuş ve çok da şımarmıştı. Bütün o güzel nimetleri onlara Allah (c.c.) vermişti, ama onlar ne yazık ki, Allah'ı (c.c.) unutmuşlardı. Rabbimizin yasakladığı çirkin günahları iş-

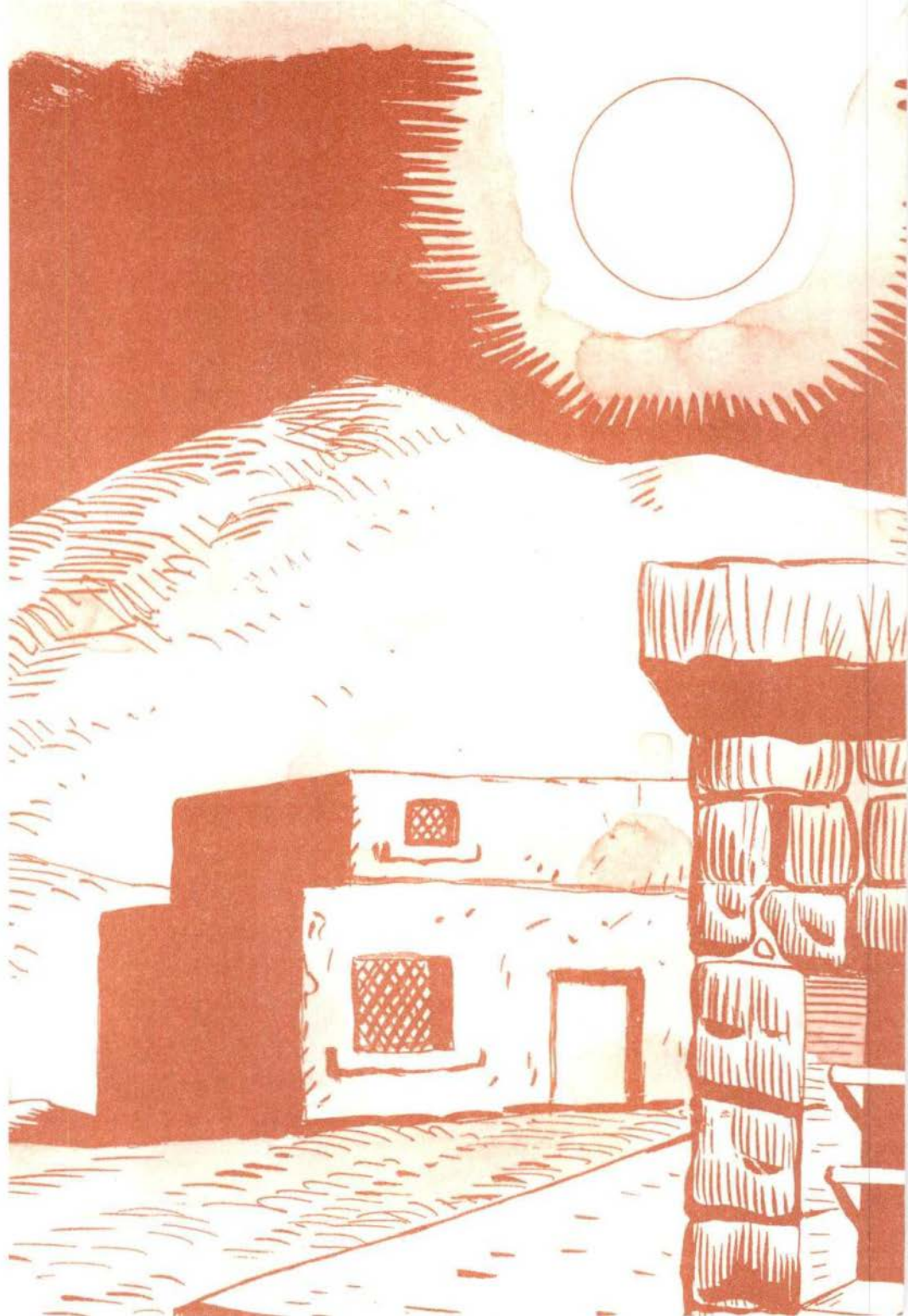

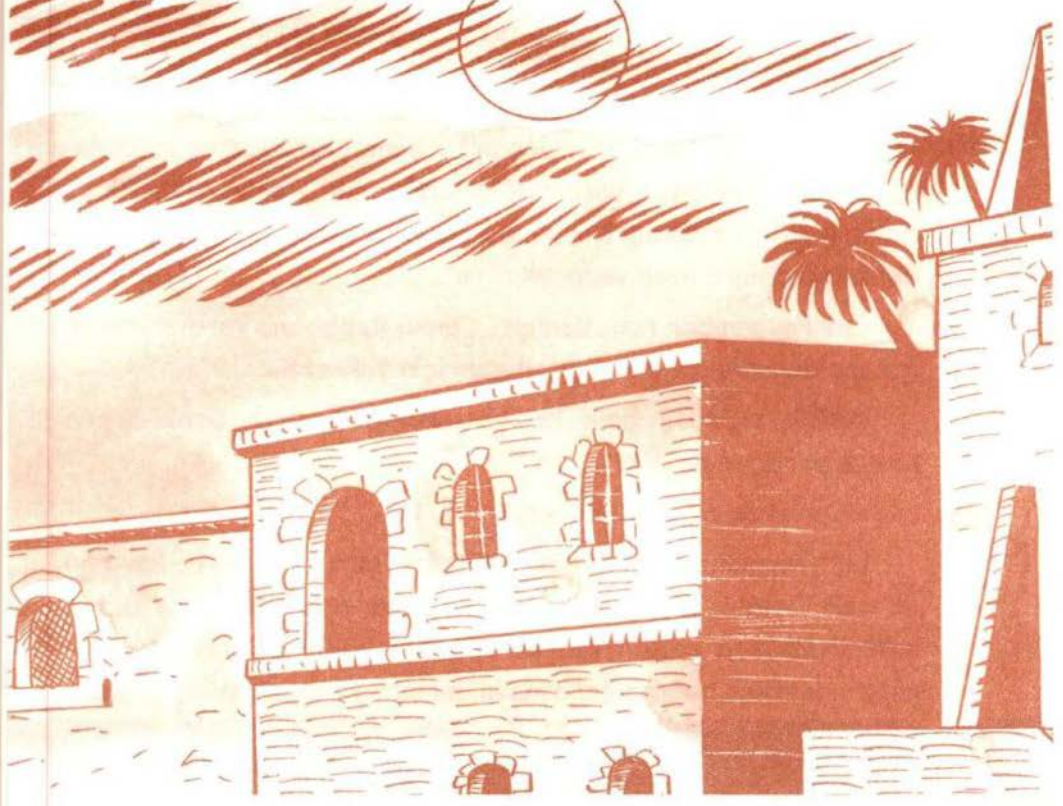
lemekte ısrar ediyorlardı. Lut Peygamber yıllarca uğraştı. Ama ona sadece kendi kızları iman etti. Lut Peygamberin eşi bile, bir peygamber hanımı olmasına rağmen, Allah'a (c.c.) isyan etmiş, kötü ve inkarcı bir kadın olmuştu.

Lut Peygamber artık çok çaresiz durumda kalmıştı. Çünkü Sodom halkı, Lut Peygamberi kasabadan atmakla tehdit etmişti.

Bir gün, Lut Peygamberin kapısı çaldı. Gitti ve kapıyı açtı. Karşısında üç tane erkek duruyordu. Üçü de birbirinden güzel ve ahlâklı insanlara benziyordu. Lut Peygamber onları görünce çok şaşırdı ve tanımadığı o insanları içeri aldı. Çünkü kendilerinin misafir olduklarını söylemişler ve içeriye alınmayı istemişlerdi. Üç erkek, Lut Peygamberin evine girdiler ve bir köşeye oturdular. Lut Peygamber çok endişeliydi, çünkü Sodom halkı birazdan ka-

prıya dayanabilirdi. Sodom halkı, kasabalarına misafir olarak gelen erkeklere çok kötü davranıyorlar, onlara ahlâksız işkenceler yapıyorlardı. Biraz sonra Lut Peygamberin korktuğu başına geldi, dışarıda gürültüler duymaya başladı. Dışarıdakiler:

- Aç kapıyı Lut! Bize o misafirleri ver! diye bağııyorlardı.

Lut Peygamber'in evine misafirlerin geldiğini nereden duymuşlardı acaba?.. Yoksa, yoksa evde erkeklerin olduğunu kasabadakilere eşi mi haber vermişti?..

Kötü Sodomlular iyice azgınlaşmıştı. Lut Peygamber misafirlerinin yanına geldi, sıkıntı ve üzüntüden terlemişti. Çünkü Sodomlulara söz geçiremiyordu. Misafirlerse çok sakindi. Ve artık vaktin geldiğini anlamışlardı. Dediler ki:

- Ey Lut, korkma ve üzülme. Biz Rabbimizin elçileri olan melekleriz. Bizim adımız Cebrael, İsrail ve Mikail. İnsan kılığına girerek sana yardım etmeye geldik. Bu görevi bize Allah (c.c.)

verdi. Dışarıdaki kötü insanlar artık sana ulaşamaz ve sana zarar veremezler. Gece yarısında şehirden çık. Yanına aileni de al. Sakın hiçbiriniz dönüp arkanıza bakmayın. Çünkü sabah olurken, Rabbimiz onlara azap verecek.

Lut Peygamber rahatlamıştı. Çünkü Rabbi ona yardım etmek için meleklerini göndermişti. Bunun için şükretti.

Ahlâsız Sodom halkı kapıya vurmaya başladı. Sanki kapıyı kiracaklardı! Melekler:

- Kapıyı aç ey Lut! dediler.

Lut Peygamber kapıyı açtı. Herkes geri çekilmişti. Fakat o da ne? Ortalık birden karışmıştı. Çünkü orada bulunan bütün kötü insanların gözleri hemen oracıkta kör, kulakları sağır olmuştu. Herkes bağırp çağırmaya, birbirlerine çarpmaya başladı.

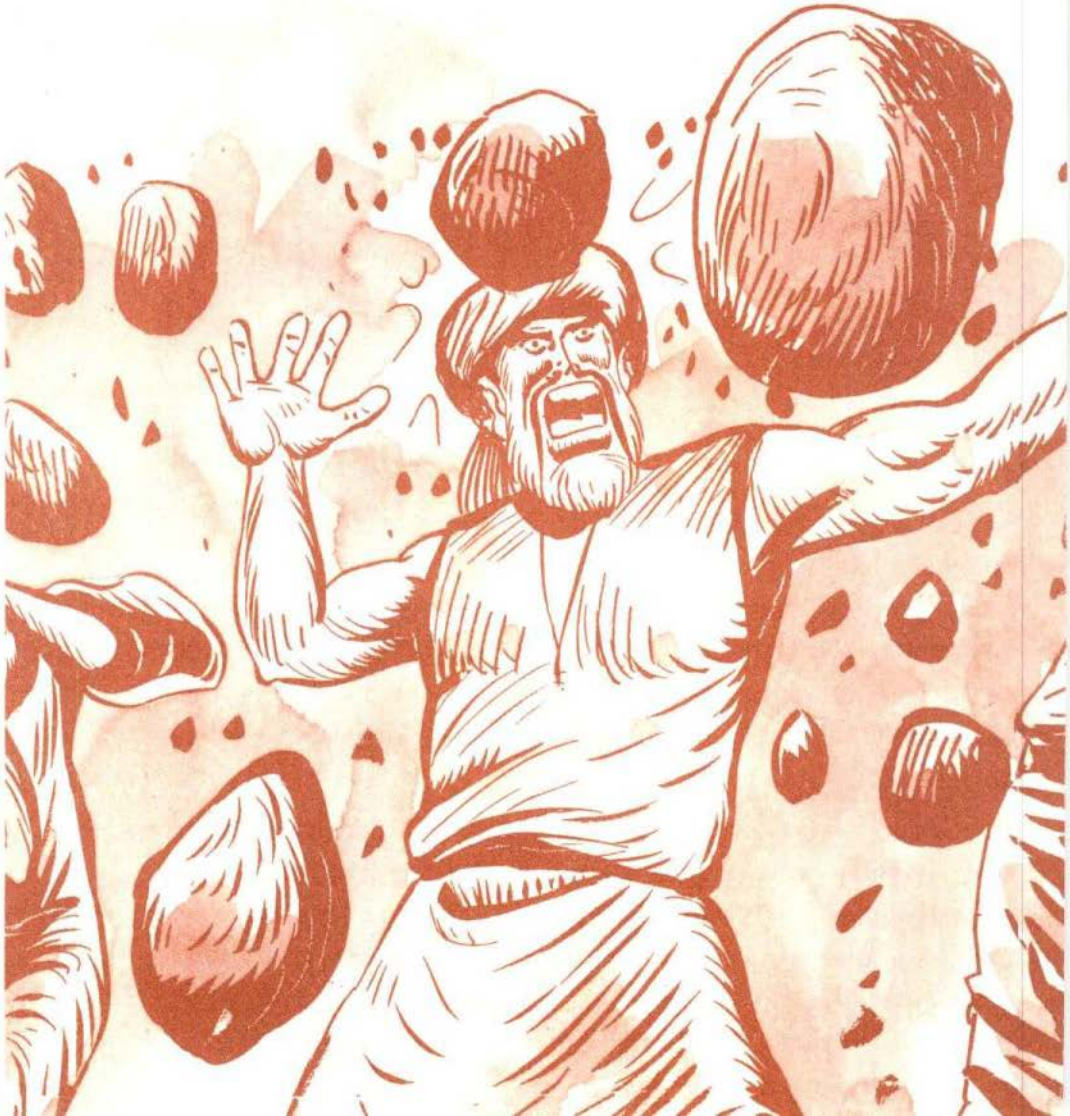

Allah'ın (c.c.) azap gönderdiğini anlamışlardı, ama af dilemek için artık çok geçti.

Lut Peygamber ve kızları gece yarısı yola çıktılar, şehrin dışına çıkıyorlardı. Eşi de arkalarından onları takip ediyordu. Sabaha karşı kasabadan çok korkunç gürültüler gelmeye başladı. Lut Peygamberin inkarcı eşi, "Acaba neler oluyor?" diye merak ederek arkasına bakmaması gerektiği halde dönüp baktı ve hemen taş kesildi. Böylelikle o kötü kadın da yaptığı kötü işlerin cezasını görmüş oldu.

Sodom ve Gomore halkı, peygamberlerini dinlemedikleri için çok büyük bir cezaya uğramışlardı. Toprak yarılmıştı. Üzerlerine gökten damgalanmış taşlar yağıyordu. Allah'ı (c.c.) inkar etmişler, Cennet yolundan yürümeyi kabul etmemişler ve çok kötü insanlar olmuşlardı. Oysa ki Rabbimiz, iman ederlerse onları affedecekti. İnsanlara yardım etmesi ve onlara doğru yolu göstermesi için bir

peygamber göndermişti. Fakat Lut Peygamber çok çalışmasına rağmen kızlarından başka hiç kimse Rabbimize iman etmemiştir. Ve en sonunda da bütün azgın kavimler gibi yeryüzünden silinerek yok edilmişlerdi.

7/Araf Sûresi, 80-84

- Lût'u da peygamber olarak gönderdik. Hani o kavmine şöyle demişti: "Sizden önce âlemlerden hiçbir kimsenin yapmadığı çirkin işi mi yapıyorsunuz?"
- "Hakikaten siz kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere yaklaşıyorsunuz. Hayır, siz haddi aşan bir toplumsunuz."
- Kavminin cevabı ise sadece, "Çıkarın bunları memleketinizden! Güya onlar kendilerini fazla temiz tutan insanlar!..." demek oldu.
- Bunun üzerine Biz de onu ve karısı dışında aile fertlerini kurtardık. Karısı ise azap içinde kalanlardan oldu.
- Onların üstüne bir azap yağmuru yağdırdık. Bak, suçluların akıbeti nasıl oldu.

11/Hud Sûresi, 81-83

- Konukları şöyle dedi: "Ey Lût! Biz Rabbinin elçileriyiz. Onlar sana asla ulaşamayacaklar. Geceleyn bir vakitte aileni al götür. İçiniden kimse ardına bakmasın. Ancak karın müstesna. (Onu bırak.) Çünkü onların (kavminin) başına gelecek olan azap, onun başına da gelecektir. Onların azapla buluşma zamanı sabahtır. Sabah yakın değil midir?!"
- (Azap) emrimiz gelince oranın altını üstüne getirdik. Üzerine de Rabbinin katında işaretlenmiş pişirilmiş balçıktan taşlar yağdırdık. Bunlar zalimlerden uzak değildir.

15/Hicr Sûresi, 61-77

- Elçiler (melekler) Lût'un ailesine gelince Lût onlara, "Gerçekten siz tanınmayan kimselersiniz" dedi.

- Dediler ki: "Evet, fakat biz sana (kavminin) şüphe etmekte olduğu azabı getirdik."
- "Biz sana gerçeği getirdik. Şüphesiz biz doğru söyleyenleriz."
- "Gecenin bir bölümünde aile fertlerini yola çıkar, sen de arkalarından git. Hiçbiriniz arkaya bakmasın. Emrolunduğunuz yere (doğru) geçin gidin."
- Ona şu durumu kesin olarak bildirdik: "Sabaha çıkarken onların sonu kesilmiş olacak."
- Şehir halkı sevinerek geldiler.
- Lût dedi ki: "Şüphesiz bunlar benim misafirlerimdir. Sakın beni rezil etmeyin."
- "Allah'a karşı gelmekten sakının, beni utandırmayın" dedi.
- Onlar, "Biz seni insanlarla ilgilenmekten menetmemiş miydik?" dediler.
- Lût: "İşte kızlarım. Eğer yapacaksanız (onlarla evlenebilirsiniz)" dedi.
- (Melekler Lût'a): "Ömrüne andolsun ki onlar (şehvetten) gözleri dönmüş halde sarhoşlukları içinde bocalayıp duruyorlar (Bu durumda asla seni dinlemezler)" dediler.
- Derken güneşin doğuşu sırasında o korkunç uğultulu ses onları yakalayıverdi.
- Hemen onların altını üstüne getirdik. Üzerlerine de balçıktan pişirilmiş taşlar yağdırdık.
- Şüphesiz bunda düşünüp görebilen kimseler için ibretler vardır.
- O şehrin kalıntıları hâlâ mevcut olan bir yol üstünde duruyor.
- Şüphesiz bunda inananlar için bir ibret vardır.

26/Şuara Sûresi, 160-175

- Lût'un kavmi de peygamberleri yalanladı.
- Hani kardeşleri Lût onlara şöyle demişti: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız?"
- "Şüphesiz ben size gönderilmiş güvenilir bir peygamberim."
- "Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin."
- "Buna karşılık sizden hiçbir ücret istemiyorum. Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir."
- "Rabbinizin, sizin için yarattığı eşlerinizi bırakıyor da insanlar arasından erkeklere mi yaşıyorsunuz? Siz gerçekten haddi aşan bir topluluksunuz."
- Dediler ki: "Ey Lût! (İşimize karışmaktan) vazgeçmezsen mutlaka (şehirden) çıkarılanlardan olacaksın!"
- Lût şöyle dedi: "Şüphesiz ben sizin yaptığınız bu çirkin işe kızanlardanım."
- "Ey Rabbim! Beni ve ailemi onların yapıkları çirkin işten kurtar."
- Bunun üzerine biz de onu ve geri kalanlar arasındaki yaşlı bir kadın hariç bütün ailesini kurtardık.
- Sonra diğerlerini helâk ettik.
- Onların üzerine bir yağmur (gibi taş) yağdırdık. (Başlarına gelecek konusunda) uyarılanların yağmuru ne kadar da kötü idi!
- Şüphesiz bunda büyük bir ibret vardır. Onların çoğu ise iman etmiş değildir.
- Şüphesiz senin Rabbin mutlak güç sahibi ve çok merhametli olandır.

29/Ankebut Sûresi, 28-35

- Lût'u da peygamber olarak gönderdik. Hani o kavmine şöyle demişti: "Gerçekten siz, sizden önce dünyada hiçbir toplumun yapmadığı bir hayasızlığı işliyorsunuz."
- "Siz hâlâ erkeklere yaşayacak, yol kesecek ve toplantılarınızda edepsizlik yapacak mısınız?" Kavminin cevabı, "Eğer doğru söyleyenlerden isen, haydi Allah'ın azabını getir bize" demeden ibaret oldu.
- (Lût) "Ey Rabbim! Şu bozguncu kavme karşı bana yardım et" dedi.
- Elçilerimiz (melekler) İbrahim'e müjdeyi getirdiklerinde, "Biz bu memleket halkını helak edeceğiz, çünkü oranın ahalisi zalim kimselerdir" dediler.
- İbrahim, "Ama orada Lût var" dedi. Onlar, "Orada kimin bulunduğunu biz daha iyi biliriz. Biz onu ve ailesini elbette kurtaracağız. Ancak karısı başka. O geri kalıp helak edilenlerden olacaktır."
- Elçilerimiz Lût'a geldiklerinde, Lût, onlar yüzünden tasalandı, onlar hakkında çaresizlik içine düştü. Elçiler ona, "Korkma, üzülme. Biz, seni ve aileni kurtaracağız. Ancak karın başka. O geride kalıp helak edilenlerden olacaktır."
- Şüphesiz Biz, bu memleket halkı üzerine, fasıklık ettiklerinden dolayı gökten bir azap indireceğiz.
- Andolsun Biz, aklını kullanacak bir kavim için o memleketten ibret alınacak apaçık bir delil bıraktık.

Hz. İsmail

İsmail Peygamber, İbrahim Peygamberin büyük oğluydu. Annesinin adı Hacer'di. Mekke'de yaşıyorlardı. İsmail Peygamber, çok güzel huylara ve davranışlara sahip olduğu için, Rabbiniz ona "Halîm" sıfatını vermişti. Halîm demek, yumuşak huylu, sabırlı, akıllı, çok iyi niyetli anlamına geliyordu. Hz. İbrahim (a.s) oğlu İsmail'i, gördüğü sahih (gerçek) bir rüyadan sonra Allah'a (c.c.) kurban etmek istemişti. Hz. İsmail;

-Babacığım Allah (c.c) neyi emrediyorsa onu yap, ben buna inşallah sabredeceğim, diyerek Allah'a (c.c) ne kadar büyük bağlılık içinde olduğunu ispat etmişti.

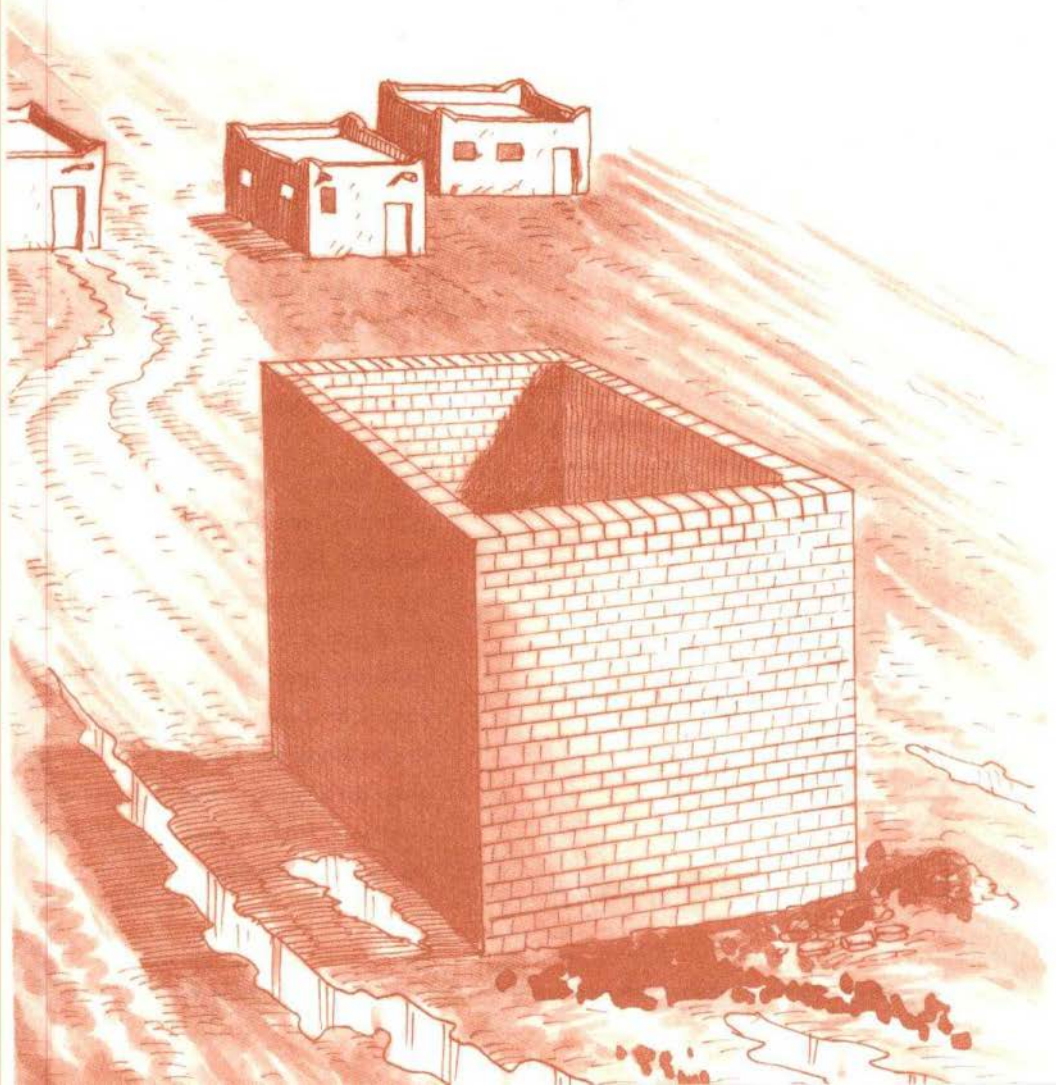
İsmail Peygamber çok yumuşak kalpli ve merhametli bir insandı. Çevresindeki bütün insanlar onu çok severdi. Rabbimiz İsmail Peygamberi, Hicaz bölgesine peygamber olarak göndermişti.

İsmail Peygamber çok asil ve olgun bir kadınla evlendi. Çok mutlu bir yuvası vardı. İsmail Peygamber ve eşinin 12 tane erkek çocukları doğdu. Oğulları büyüdü ve her biri farklı yerlere gitti. Fakat İsmail Peygamberin Kayzer ve Sabit adındaki iki oğlu Mekke'de yaşamaya devam etti. Ve biliyor musunuz? Kayzer, Peygamber Efendimizin büyük büyük dedelerinden bir tanesiydi.

İsmail Peygamber, babası İbrahim Peygamberle birlikte Kâbemizi yapmak için çok çalışmıştı. Kâbemizin taşlarını sırtlarında taşımışlardı. Hani Kâbemizin bir köşesinde Cennet'ten gelen bir taş var ya adı "Hacer-i Esved", işte o taşı İsmail Peygamber bulup getirmişti.

İsmail Peygamber Mekke'de yaşamış ve orada vefat etmişti.

H. İsmail (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

37/Saffat Sûresi, 98-110

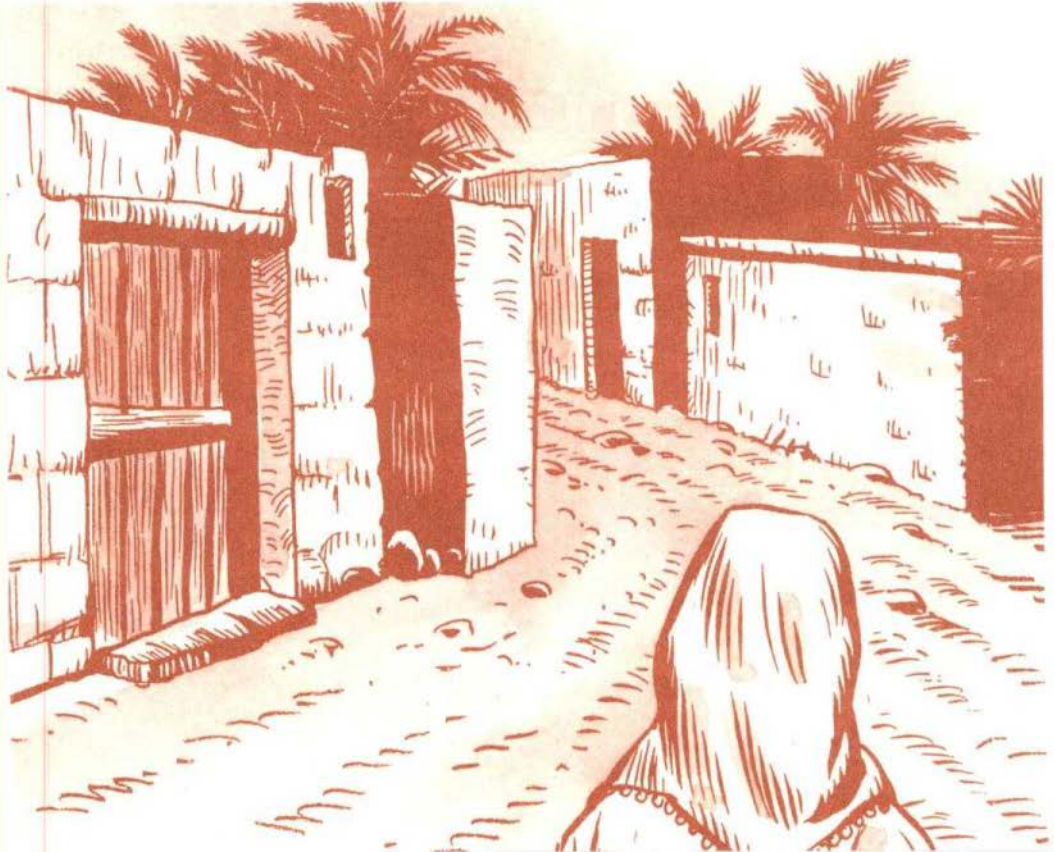
- Böylece ona bir tuzak kurmak istediler. Biz de onları en alçak kimseler kıldık.
- İbrahim şöyle dedi: "Ben Rabbime (onun emrettiği yere) gideceğim. O bana yol gösterecektir."
- "Ey Rabbim! Bana salihlerden olacak bir çocuk bağışla."
- Biz de ona uysal bir oğul müjdeledik.
- Çocuk kendisiyle birlikte koşup yürüyecek yaşa gelince İbrahim ona, "Yavrum, ben rüyamda seni boğazladığımı gördüm. Düşün bakalım, ne dersin?" dedi. O da, "Babacığım, emrolunduğun şeyi yap. İnşallah beni sabredenlerden bulacaksın" dedi.
- Nihayet her ikisi de (Allah'ın emrine) boyun eğip, İbrahim de onu (boğazlamak için) yüz üstü yere yatırınca ona, şöyle seslendik: "Ey İbrahim!"
- "Gördüğün rüyanın hükmünü yerine getirdin. Şüphesiz biz iyilik yapanları böyle mükafatlandırırız."
- "Şüphesiz bu apaçık bir imtihandır."
- Biz, (İbrahim'e) büyük bir kurbanlık vererek onu (İsmail'i) kurtardık.
- Sonradan gelenler arasında ona güzel bir ad bıraktık.
- İbrahim'e selam olsun.
- İyilik yapanları işte böyle mükafatlandırırız.

2/Bakara Sûresi, 125-128

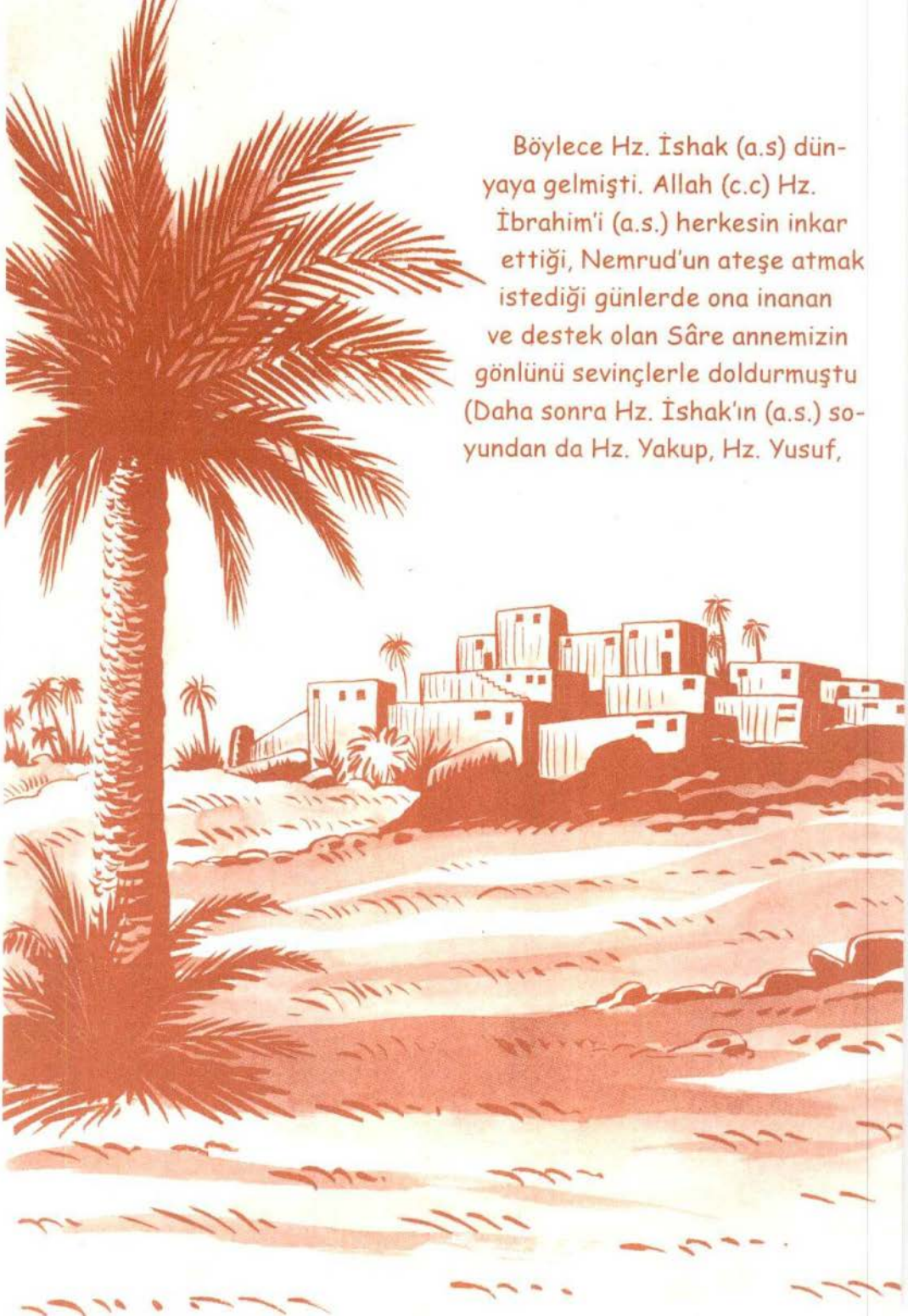
- Hani, biz Kâbe'yi insanlara toplantı ve güven yeri kılmıştık. Siz de Makam-ı İbrahim'den kendinize bir namaz yeri edinin. İbrahim ve İsmail'e şöyle emretmiştik: "Tavaf edenler, kendini ibadete verenler, rukû ve secde edenler için evimi (Kâbe'yi), tertemiz tutun."
- Hani İbrahim, "Rabbim! Bu şehri güvenli bir şehir kıl. Halkından Allah'a ve ahiret gününe iman edenleri her türlü ürünle rızıklandır" demişti. Allah da, "İnkâr edeni bile az bir süre, (bu geçici kısa hayatta) rızıklandırır; sonra onu cehennem azabına girmek zorunda bırakırım. Ne kötü varılacak yerdir orası!" demişti.
- Hani İbrahim, İsmail ile birlikte evin (Kâbe'nin) temellerini yükseltiyor, "Ey Rabbimiz! Bizden kabul buyur! Şüphesiz sen hakkıyla işitensin, hakkıyla bilensin" diyorlardı.
- "Rabbimiz! Bizi sana teslim olmuş kimseler kıl. Soyumuzdan da sana teslim olmuş bir ümmet kıl. Bize ibadet yerlerini ve ilkelerini göster. Tevbemizi kabul et. Çünkü sen, tevbeleri çok kabul edensin, çok merhametli olansın."

H. İshak

İshak Peygamber, İbrahim Peygamberin küçük oğluydu. İbrahim Peygamberin ilk eşi Sâre annemizden dünyaya gelmişti. Sâre annemizin uzun yıllar hiç çocuğu olmamıştı. Artık çok yaşlanmışlardı, ama Rabbimiz onlara bir erkek çocuk vereceğini müjdelemişti. Rabbimiz isterse, yaşlı bir kadını bile anne yapabilirdi. Çünkü Rabbimizin her şeye güce yetirdi.

Böylece Hz. İshak (a.s) dünyaya gelmişti. Allah (c.c) Hz. İbrahim'i (a.s.) herkesin inkâr ettiği, Nemrud'un ateşe atmak istediği günlerde ona inanan ve destek olan Sâre annemizin gönlünü sevinçlerle doldurmuştu (Daha sonra Hz. İshak'ın (a.s.) soyundan da Hz. Yakup, Hz. Yusuf,

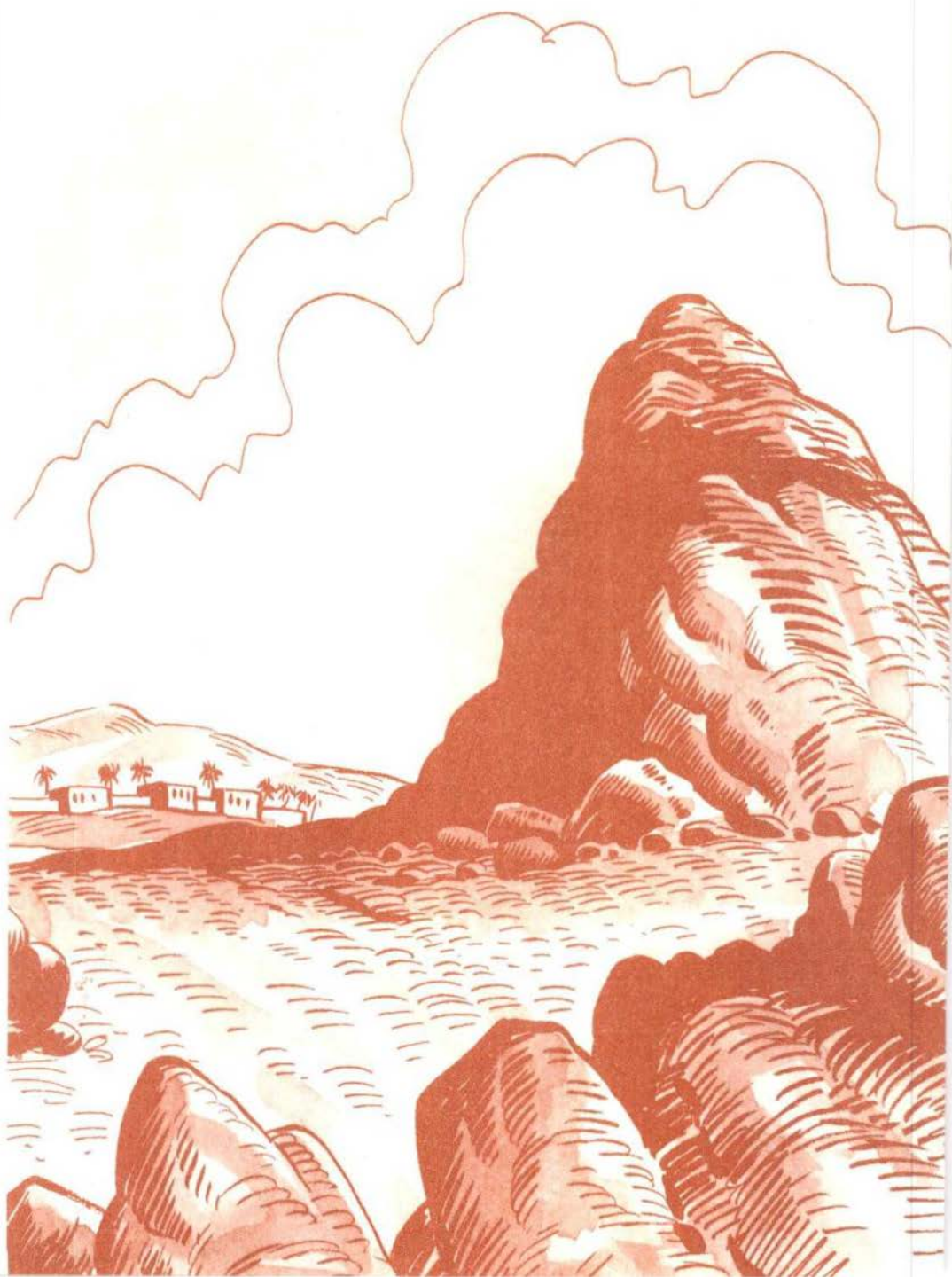

Hız. Musa, Hız. Harun, Hız. Davud, Hız. Süleyman ve Hız. İsa da gelecekti).

O günlerde İbrahim Peygamber ve ilk eşi Sâre Filistin'de, ikinci eşi olan Hacer annemiz ve oğlu İsmail Peygamber de Mekke'de yaşıyordu.

Hız. İshak'ın, Refika isimli eşinden Ays ve Yakup adlı ikiz çocukları olmuştu. İshak Peygamber, babası İbrahim Peygamber gibi Allah'ın (c.c.) varlığını ve bir olduğunu insanlara anlatmak için hayatı boyunca çalışmıştı. Kötü yolda olanları Rabbimizin

emrettiği yola davet etmişti. Çok büyük zorluklara ve işkence-
lere dayanmış, hepsine de sabır göstermişti.

İşhak Peygamber zaman zaman Mekke'ye gidip, ağabeyi İsmail Peygamberle de görüşüp, konuşurdu.

İşhak Peygamber, Kudüs şehrine yakın Halil'r-Rahman kasabasında cennete uğtı. Babası Hz. İbrahim'in kabri de oradaydı.

O da diğer peygamberler gibi, Rabbimizin çok sevdiği güzel peygamberlerden bir tanesiydi.

Hz. İshak (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

6/Enam Sûresi, 84

- Biz ona İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Hepsini hidayete erdirdik. Daha önce Nûh'u da hidayete erdirmiştik. Züriyetinden Dâvud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yûsuf'u, Mûsâ'yı ve Hârûn'u da. İyilik yapanları işte böyle mükafatlandırırız.

11/Hûd Sûresi, 71

- İbrahim'in karısı ayakta idi. (Bu sözleri duyunca) güldü. Ona da İshak'ı müjdeledik; İshak'ın arkasından da Yakub'u.

12/Yusuf Sûresi, 6

- "İşte Rabbin seni böylece seçecek, sana (rüyada görülen) olayların yorumunu öğretecek ve daha önce ataların İbrahim ve İshak'a nimetlerini tamamladığı gibi sana ve Yakub soyuna da tamamlayacaktır. Şüphesiz Rabbin hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."

14/İbrahim Sûresi, 39

- "Hamd, iyice yaşlanmış iken bana İsmail'i ve İshak'ı veren Allah'a mahsustur. Şüphesiz Rabbin duayı işitendir."

H.z. Yakup

Yakup Peygamber, İshak Peygamberin oğlu, İbrahim Peygamberin de torunuydu. Annesinin adı Refika idi. Kardeşi Ays ile birlikte ikiz olarak doğmuştu.

Yakup Peygamber, gençlik çağına ulaştığında babasının da izniyle Kenan ilinden çıkıp, dayısının yanına gitti. Orada Rahil isimli bir kadınla evlendi. Bu mutlu beraberlikten iki tane erkek çocukları doğdu; isimleri Yusuf ve Bünyamin'di.

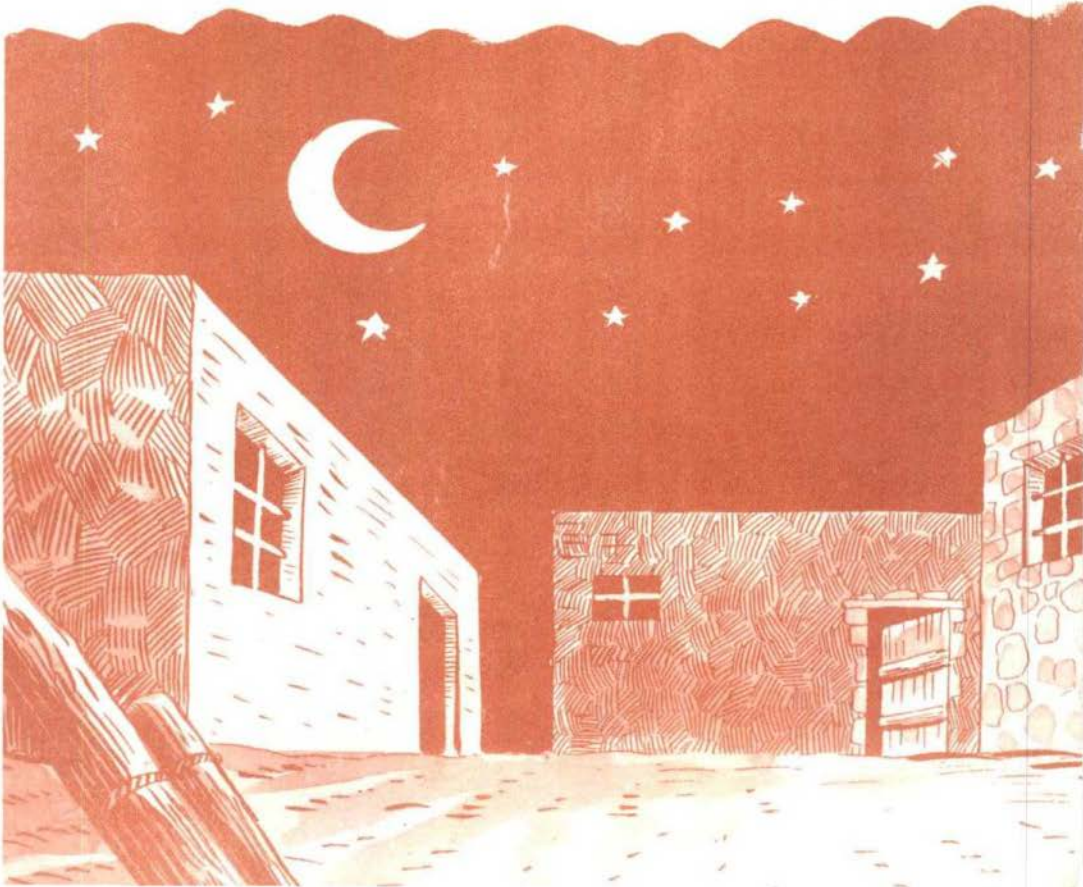

Allah Hz. Yakup'a rüya tabir etmek (yorumlama) ilmini vermişti. Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildirilir:

"Hani bir zaman Yusuf babasına (Hz. Yakup'a): Babacığım ben (rüyamda) onbir yıldızı, güneşi ve ayı gördüm. Bunların hepsinin bana secde ettiklerini gördüm, demişti.

(Babası ona şöyle demişti): Yavrüm rüyayı kardeşlerine anlatma, sonra sana tuzak kurarlar."

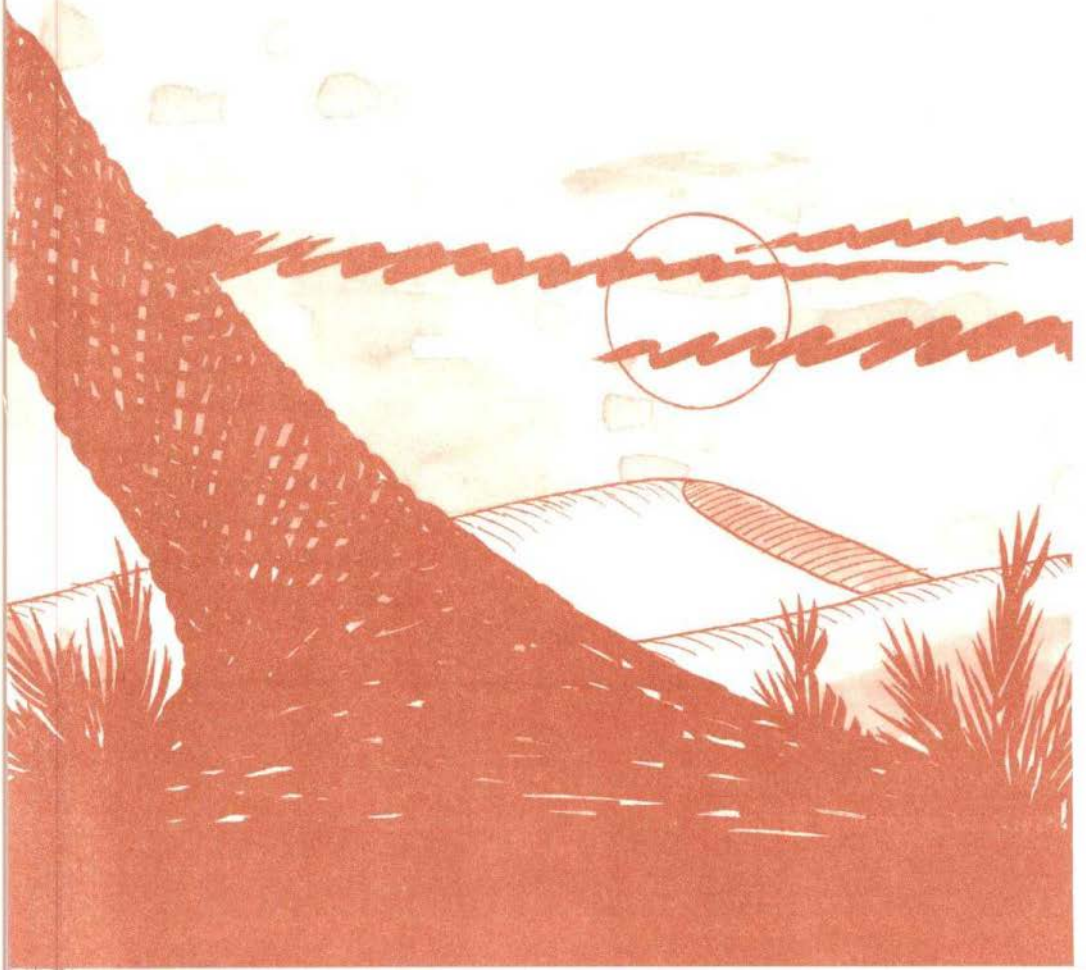
Kur'an'da Yakup (a.s.) ve en sevdiği oğlu Hz. Yusuf'un (a.s.) hayatı birlikte anlatılır. Hz. Yusuf'un (a.s.) başına gelenler yüzünden Hz. Yakup'un (a.s.) gözlerinin kör olması, saçlarının ağarıp belinin bükülmesi ve onun örnek sabrından bahsedilir.

H.z. Yakup'un (a.s.) çocukları sonradan H.z. Yusuf'a (a.s.) yaptıklarından pişman olmuşlar ve af dilemişlerdi.

Babaları Yakup (a.s.) ve kardeşleri Yusuf (a.s.) onları bağışladılar ve onlar için Allah'a (c.c.) yalvarıp dua ettiler. Sonra Cebrail (a.s.) Yakup'a (a.s.) gelerek çocukları için yaptığı duasının kabul edildiğini ve çocuklarının Allah (c.c.) tarafından bağışlandığını müjdeledi.

Yakup Peygamber Mısır'da Cennet'e uçtu.

Hz. Yakub (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

2/Bakara Sûresi, 132-133

- İbrahim bunu kendi oğullarına da vasiyet etti, Yakub da öyle: "Oğullarım! Allah sizin için bu dini (İslâm'ı) seçti. Siz de ancak müslümanlar olarak ölün" dedi.
- Yoksa siz Yakub'un, ölüm döşeginde iken çocuklarına, "Benden sonra kime ibadet edeceksiniz?" dediği, onların da, "Senin ilahına ve ataların İbrahim, İsmail ve İshak'ın ilahı olan tek bir ilâha ibadet edeceğiz; bizler ona boyun eğmiş müslümanlarız." dedikleri zaman orada hazır mı bulunuyordunuz?

6/En'am Sûresi, 83-86

- İşte kavmine karşı İbrahim'e verdiğimiz delillerimiz... Biz

dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Şüphesiz ki Rabbin hüküm ve hikmet sahibidir, hakkıyla bilendir.

- Biz ona İshak'ı ve Yakub'u armağan ettik. Hepsini hidayete erdirdik. Daha önce Nûh'u da hidayete erdirmiştik. Züriyyetinden Dâvud'u, Süleyman'ı, Eyyub'u, Yûsuf'u, Mûsâ'yı ve Hârûn'u da. İyilik yapanları işte böyle mükafatlandırırız.
- Zekerîya'yı, Yahya'yı, İsa'yı, İlyas'ı doğru yola erdirmiştik. Bunların hepsi salih kimselerden idi.
- İsmail'i, El-yesa'ı, Yûnus'u ve Lût'u da hidayete erdirmiştik. Her birini âlemlere üstün kılmıştık.

H.z. Yusuf

Yusuf Peygamber, Yakub Peygamber'in oğluydu. Yakub Peygamberin on iki erkek çocuğu vardı. Bunlardan bir tanesi de Yusuf Peygamberdi.

Yusuf Peygamber küçükken hem çok güzel, hem de çok akıllı ve terbiyeli bir çocuktur. Yusuf'un (a.s.) ay gibi parlayan yüzü, Adem Peygambere benziyordu. Sanki dünyadaki bütün güzelliklerin yarısı ona verilmişti. Çok güler yüzlü ve yardımseverdi. İşte

bu nedenle Yakub Peygamber, Yusuf'u (a.s.) diğer çocuklarından biraz daha çok seviyordu. Diğer kardeşleri ise Yusuf'u (a.s.) kıskanıyorlardı (Yusuf ile Bünyamin bir anadan, diğer kardeşler ise Yakub'un (a.s.) başka bir eşindendi).

Yusuf (a.s.) bir gece çok garip bir rüya gördü. Sabah kalkar kalkmaz bu rüyasını babasına anlattı:

- Babacığım, bu gece çok tuhaf bir rüya gördüm. Rüyamda ay, güneş ve on bir yıldız bana secde ettiler, dedi.

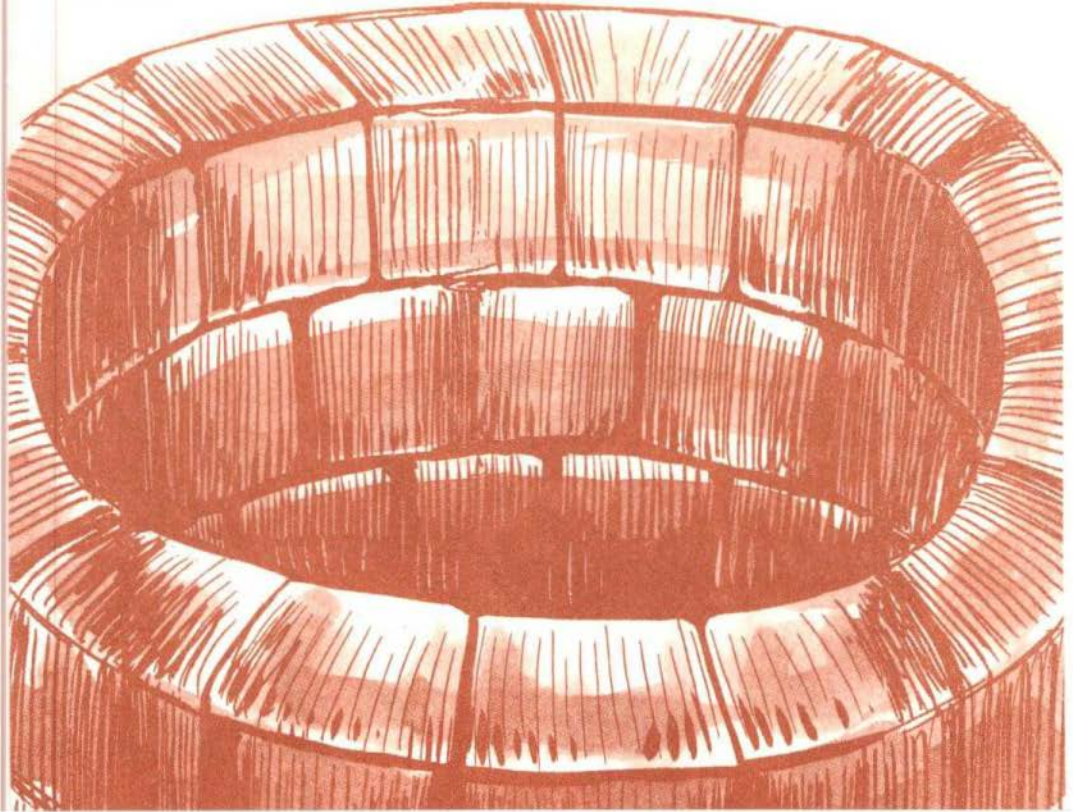
Yakub Peygamber, Yusuf'un (a.s.) rüyasını uzun uzun düşündü. Ve en sonunda Allah'ın Yusuf'a (a.s.) büyük nimetler vereceğini, Yusuf'un büyük bir insan olacağını, çok güzel iyilikler yapacağını anladı. Bu yüzden kardeşlerinin ona bir zarar vermesinden korkarak:

- Yavrucuğum, bu rüyayı sakın kardeşlerine anlatma. Korkarım ki onlar, şeytanın tuzağına düşerek, sana kötülük edebilirler, dedi.

Fakat Yusuf'un (a.s.) kardeşleri, rüyayı duymuştu. Hepsi de bu işe çok sinirlendi. Bunun üzerine Yusuf'u (a.s.) öldürmek için planlar yaptılar.

Bir gün Yusuf'u (a.s.) da yanlarına alarak oyun oynamak için babalarından izin aldılar. Ama evden uzaklaştıklarında Yusuf'u dövmeye başladılar. Sonra da üzerinden gömleğini çıkarıp, onu bir kuyunun içine attılar. Yusuf (a.s.) önce suyun içine düşmüştü. Ama sonra kenardaki bir kayanın üzerine çıkmayı güçlükle başarmıştı.

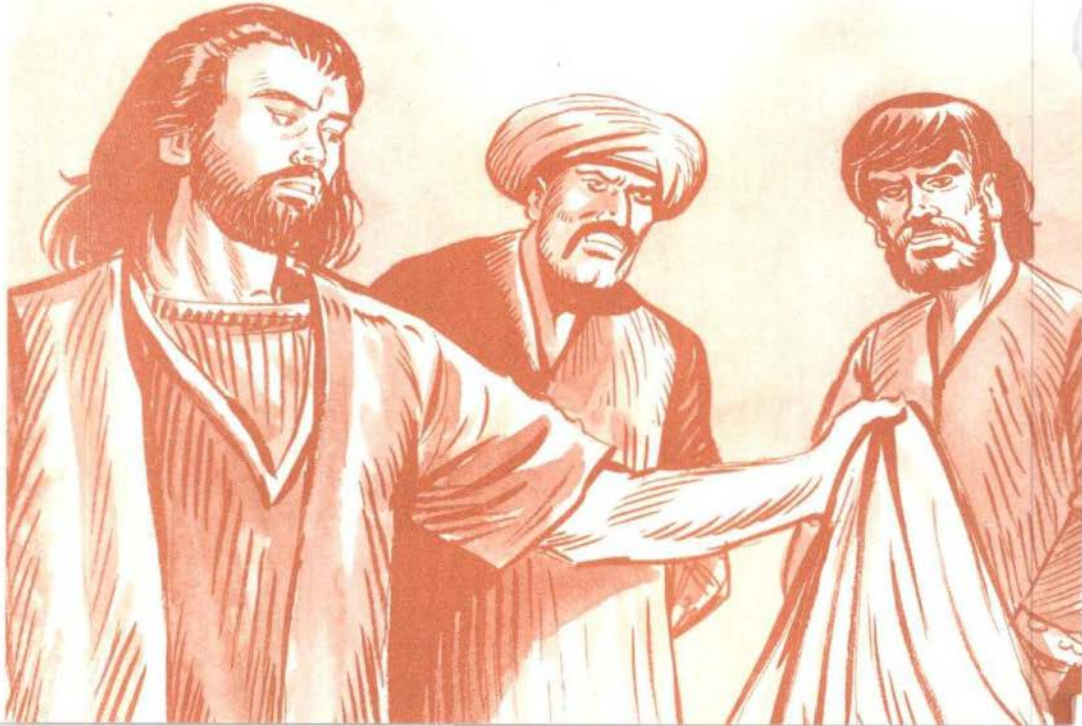
Karanlık bir kuyuda tek başına olmak, onu çok korkutmuştu. Ama Allah'ın (c.c.) yanında olduğunu bildiğinden korkusu çok uzun sürmedi.

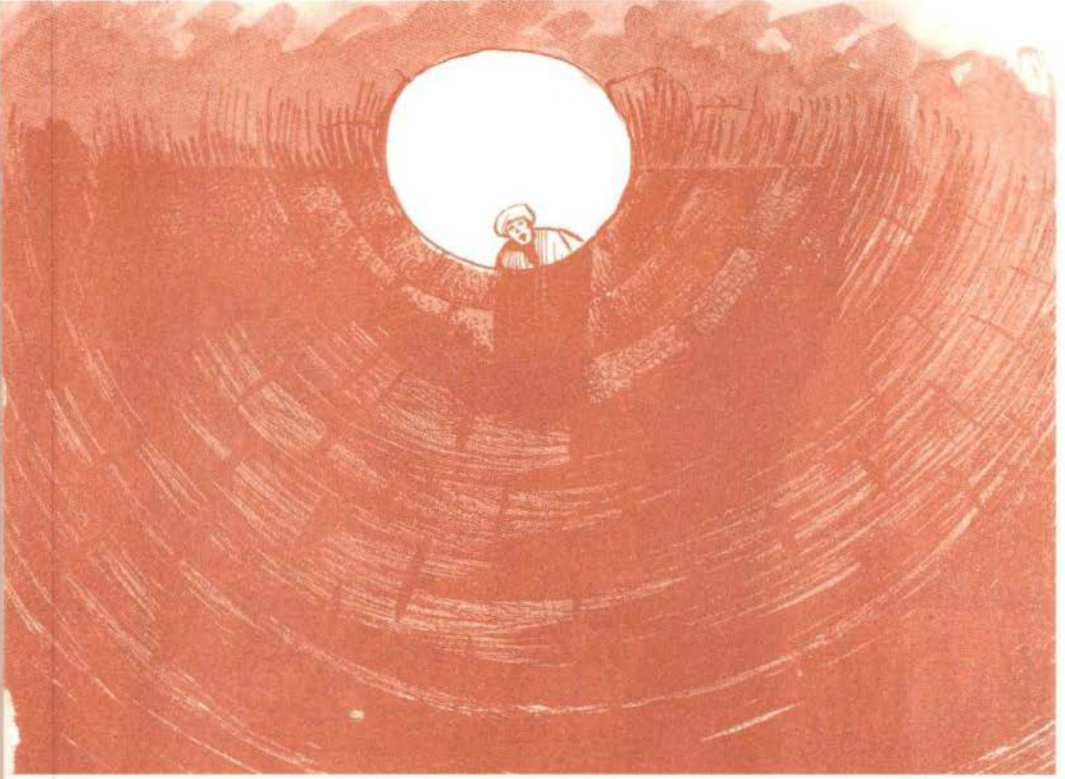

Zaten Rabbimiz, Yusuf'un çektiği sıkıntıları ve acıları bir anda giderdi. Çünkü onu Peygamber seçti. Allah (c.c.) o karanlık kuyuda Yusuf'la (a.s.) konuşmuştu. Yusuf (a.s.) artık peygamber olmuştu. Rabbimiz ona bir emir vermişti. Bundan böyle insanları Cennet yoluna çağırmakla görevlendirmişti.

Yusuf Peygamber'in kardeşleri, onu kuyuya attıktan sonra, bir keçi yavrusu kestiler. Yusuf'un (a.s.) gömleğine onun kanını sürdüler.

Akşam oldu. Güneş battıktan sonra ağlayarak babalarının yanına geldiler. Yusuf'u (a.s.) bir kurdun kaptığını söylediler. Kanlı gömleğini de babalarına gösterdiler. Yakub Peygamber, çocuklarının bu haberine inanmadı. Çünkü kanlı gömlek hiç yırtılmamıştı. Yakub Peygamber, çocuklarının Yusuf'a (a.s.) kötülük ettiğini

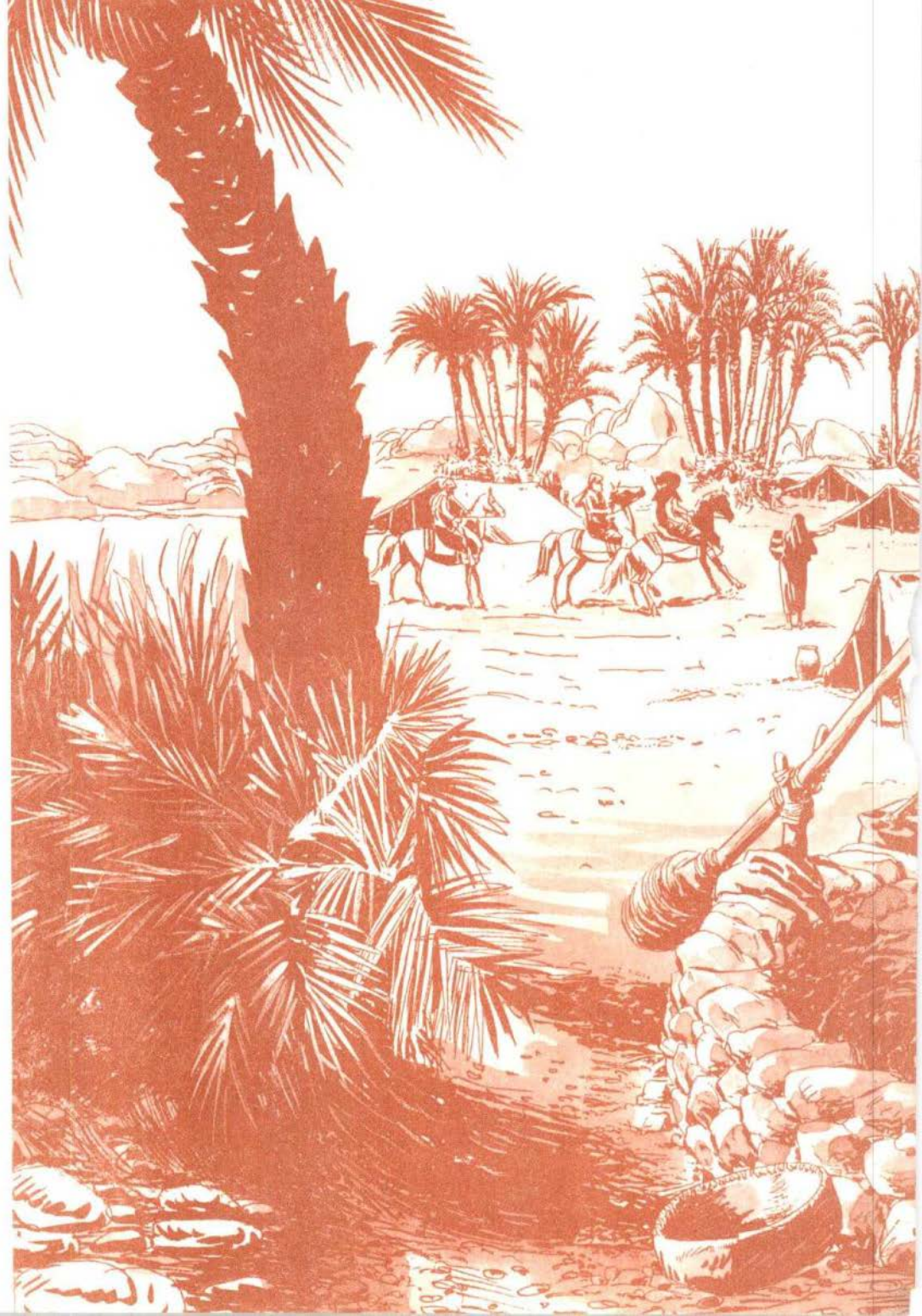
anladı. Üzüntüsünden ağlamaya başladı. Yakub Peygamber o kadar çok ağlıyordu ki, göz pınarları kurudu.

Aradan üç gün geçti. Bir kervan, su almak için kuyunun yanına geldi. Malik isminde bir adam, kovanını suyun içine daldırınca bir de ne görsün! Kuyunun içinde elleri bağlı bir genç vardı. Malik kovanın ipini sarkıttı ve Yusuf'u (a.s.) yukarıya çekti ve Mısır'a köle olarak götürmeye karar verdi.

Mısır'a geldiklerinde, Malik, Yusuf'u (a.s.) Mısır hazinelerinden sorumlu bir vezire sattı. Vezir, Yusuf'un (a.s.) güzelliğine hayran olmuştu.

Yıllar geçti. Yusuf Peygamber, büyümüş ve çok yakışıklı bir genç olmuştu. Herkes onun güzelliğine hayrandı.

Vezirin eşi olan Züleyha da Yusuf Peygamber'e hayran olan insanlardan biriydi. Bir gün en güzel elbiselerini giyip ona olan sevgisini anlatmak istedi. Yusuf Peygamber bu işten hiç hoşlan-

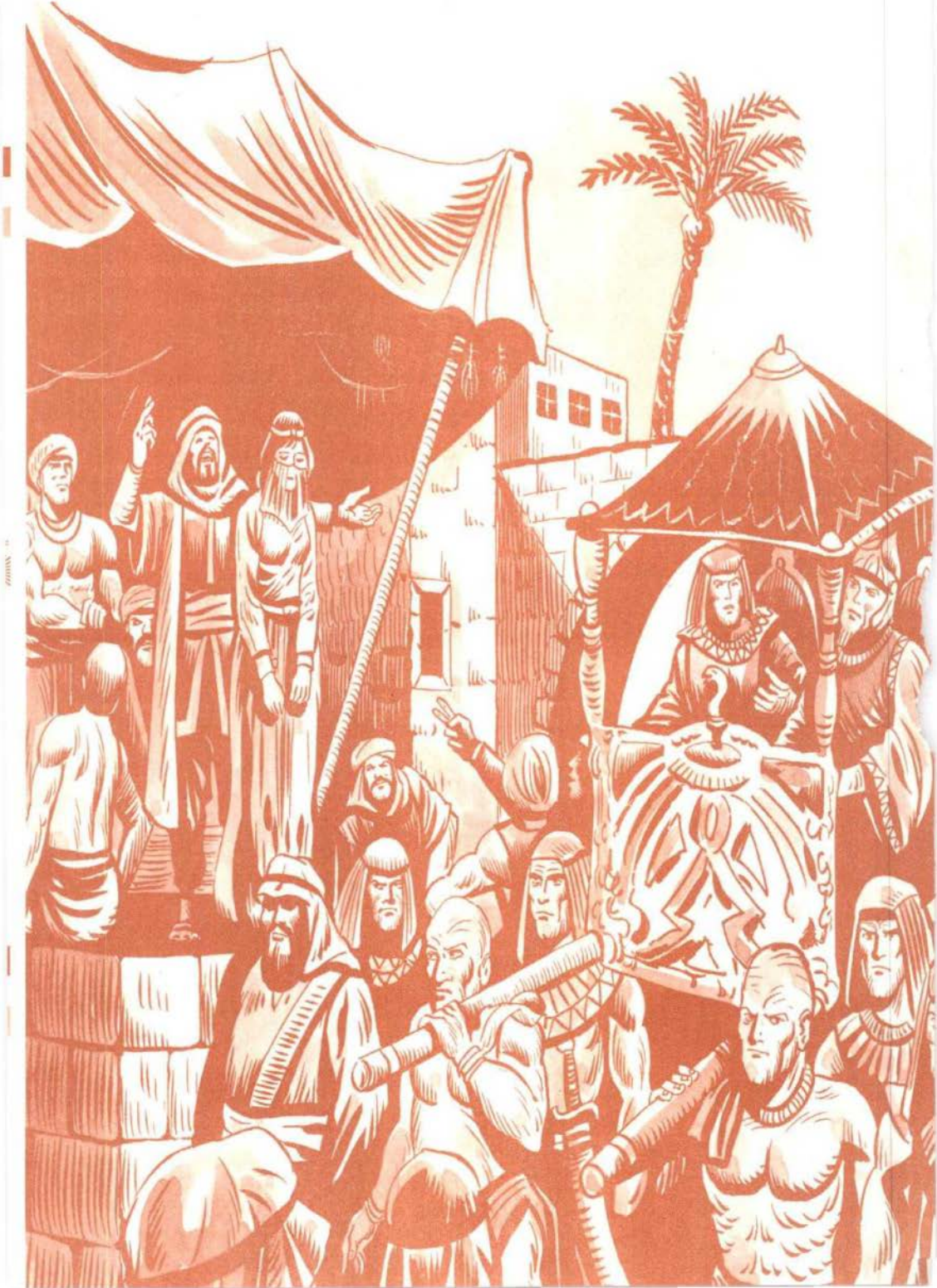

madı. Oradan kaçmak isterken, Züleyha Yusuf'un (a.s.) elbisesini arkasından tutarak yırttı. Tam o sırada içeriye vezir girdi. Züleyha çok korktu ve yalan söyleyerek Yusuf'un (a.s.) kendisine kötülük yaptığını söyledi. Sonra da Yusuf'un (a.s.) zindana atılmasını istedi. Yusuf (a.s.) suçsuz olduğunu vezire anlattı. Vezir Züleyha'dan şüphelendi. Olayı çok yakın bir arkadaşına anlattı. Arkadaşı dedi ki:

- Eğer Yusuf'un (a.s.) gömleği önden yırtıldıysa, Züleyha haklıdır. Ama eğer arkadan yırtıldıysa Yusuf (a.s.) haklıdır.

Vezir eve gelince Yusuf'un (a.s.) gömleğine baktı. Gömleği arkadan yırtılmıştı. Bu durumda, Yusuf (a.s.) haklıydı. Asıl suçlu Züleyha'ydı.

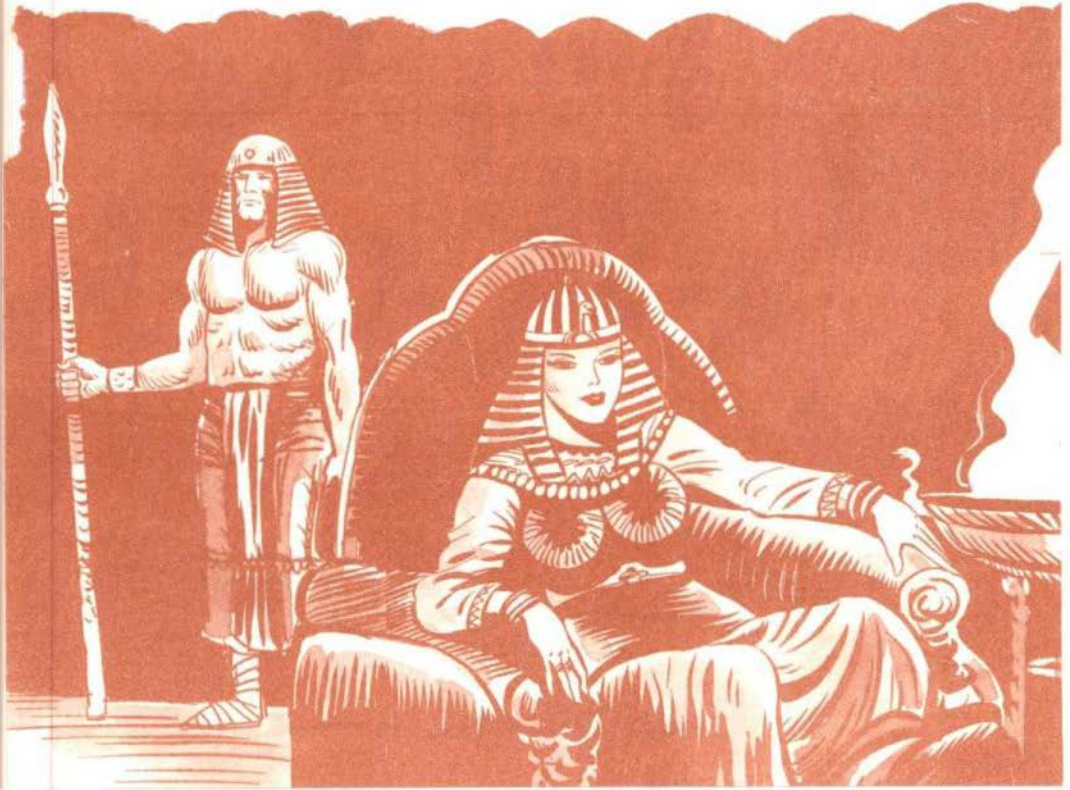
Fakat Züleyha vezire ısrar ederek, Yusuf Peygamber'i zindana attırmayı başardı.

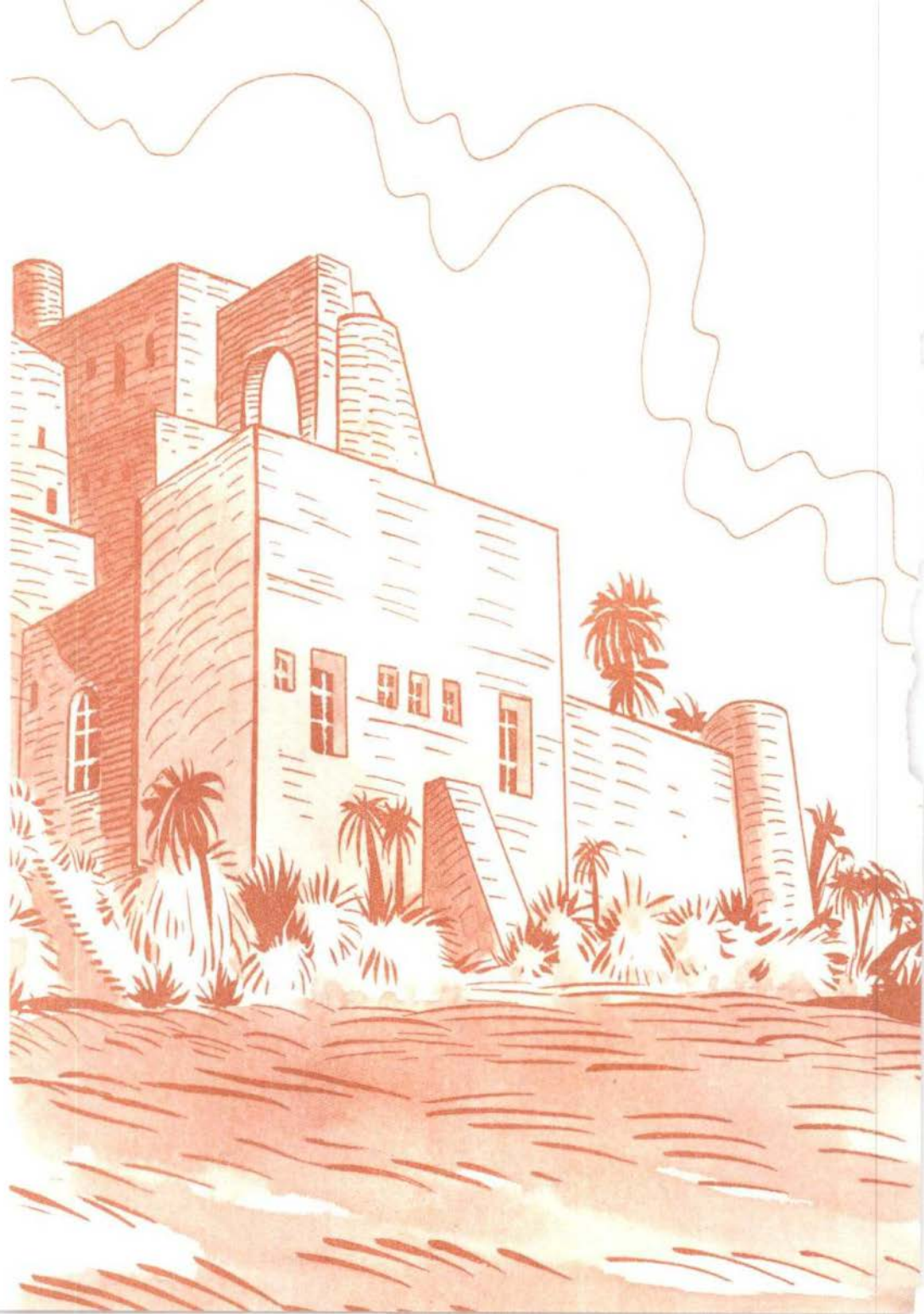
Yusuf Peygamber'in zindanda iki tane arkadaşı oldu, bu arkadaşları bir gece çok garip rüyalar gördüler. Kalktıklarında rüyalarını Yusuf Peygambere anlattılar. Birisi üzüm sıkarak şarap yaptığını, diğeri de başının üzerinde duran ekmekleri kuşların didiklediğini görmüştü. Yusuf Peygamber de:

- Allah (c.c.) bana rüyaları yorumlamayı öğretti, dedi ve arkadaşlarının rüyalarını yorumladı:

Şarap yapmak için üzüm sıkıldığını gören arkadaşına şöyle dedi:

- Sen krala şarap sunacaksın. Ona içki getirip götürmekle görevli olacaksın.

Diğer arkadaşına da:

- Sen idam edileceksin ve kuşlar senin başına konacak, dedi.

Yusuf Peygamber'in dedikleri çıktı. Arkadaşlarından biri idam edildi, diğeri de zindandan çıkarak krala hizmet etti.

Bir gün kral çok garip bir rüya görmüştü. Rüyasında bir nehir kenarına oturmuştu. Nehirden önce yedi tane besili inek çıkmış, sonra da yedi tane zayıf inek çıkmıştı. Besili inekler, zayıf inekleri yiyip bitirmişti.

Ardından yedi tane yeşil, yedi tane de kuru başak gördü. Yeşil başaklar da kuru olanları yemişti.

Kral uykusundan korkuyla uyandı. Acaba bu rüya ne anlama geliyordu? Kralın adamları bu rüyanın ne anlama geldiğini bilemediler. Yusuf Peygamberin krala hizmet eden arkadaşı krala:

- Bana izin verirseniz bu rüyayı Yusuf'a tabir ettireyim, dedi.

Zindana gitti ve kralın rüyasını Yusuf Peygambere anlattı.

Yusuf Peygamber, yedi yıllık bir bolluk döneminin ardından, yedi yıllık bir kıtlık döneminin geleceğini söyledi. Bunun için de, ilk yedi yılda buğday, arpa, sebze ve meyvelerin çokça ekilip saklanması gerektiğini söyledi.

Kral, Yusuf Peygamberin yaptığı yoruma çok memnun oldu ve Yusuf Peygamberi saraya çağırdı. Yusuf Peygamber zindandan çıkmıştı. Kral onu önemli bir göreve getirmişti. Yusuf Peygamber devlet hazinelerinden sorumlu olmuştu ve bütün harcamalar onun emriyle yapılıyordu.

Derken kıtlık yılları geldi. Yusuf Peygamberin bolluk senelerinde saklattığı yiyeceklerin dışında hiçbir yiyecek bulunmaz oldu. İnsanlar saraya gelerek yiyecek satın almaya başladılar. Yusuf Peygamber yiyeceklerin satılmasında çok adaletli davranıyordu. Kimseye haksızlık etmiyordu. Bu sebeple bütün Mısır halkı onu çok seviyordu. Kendisi bile günde sadece bir öğün yemek yiyor, karnı aç olan insanların halinden çok iyi anlıyordu.

Bir gün Yusuf Peygamber bir zamanlar kendisini kuyuya atan kardeşlerini karşısında gördü. Onlar da yiyecek bir şeyler satın alabilmek için Mısır'a gelmişlerdi.

- Ey saygıdeğer vezir, çok büyük bir üzüntü içindeyiz, üstelik de fakiriz. Bize yiyecek verir misin? dediler.

Hız. Yusuf (a.s.) kardeşlerini hemen tanımıştı ama hiç belli etmemişti. Erzakları hazırlarken kardeşleri ile muhabbet ediyordu. Kardeşleri, Bünyamin isimli küçük kardeşlerini babaları Yakub (a.s.) ile birlikte geride bıraktıklarını söylediler. Yusuf (a.s.)

-Bir dahaki sefere kardeşiniz Bünyamin'i de getirmesiniz artık size tek bir ölçek bile zahire vermem, dedi.

Sonra Yusuf (a.s.) adamlarına dedi ki;

- Onların ödedikleri zahire bedellerini yüklerinin içine geri koyun. Umulur ki ailelerine varınca onu anlarlar da belki dönüp gelirler.

Kardeşleri babaları Yakub'un (a.s.) yanına döndüler ve ona;

-Kral'ın çok cömert bir veziri ile tanıştık, bize bol bol zahire verdi. Ama bir dahaki sefere Bünyamin'i de yanımızda götürmezsek bize bir ölçek bile zahire vermeyeceğini söyledi. Sen onu bir dahaki sefere bizimle gönderirsen ona gözümüz gibi bakacağımıza söz veriyoruz, dediler.

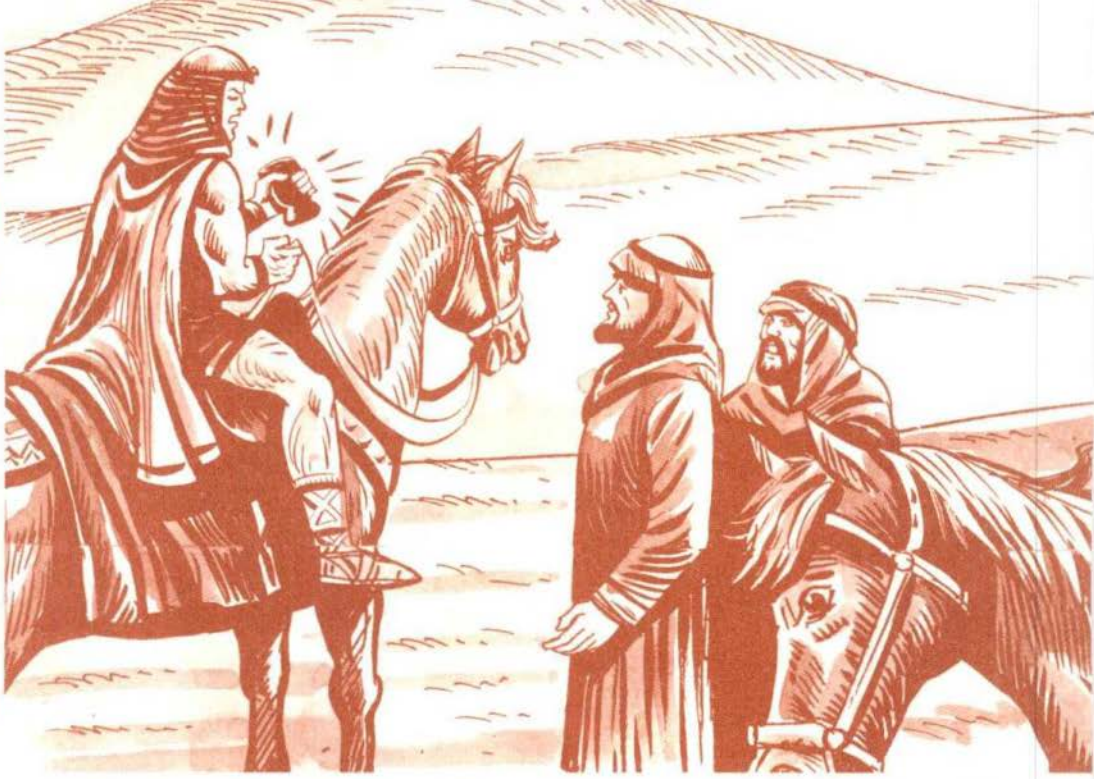
Yakub (a.s.) onlara;

-Onun hakkında size ancak daha önceki kardeşiniz (Yusuf) hakkında güvendiğim kadar güvenebilirim, dedi.

Sonra Yusuf'un (a.s.) kardeşleri yüklerini açıp da ödedikleri zahire bedellerini kendilerine geri verilmiş olduğunu görünce;

-Ey babamız! Daha ne isteriz ki? İşte ödediğimiz bedeller bize ger verilmiş. Onunla bir deve yükü zahire de fazladan alabiliriz. Yeter ki sen Bünyamin'i de bizimle gönder, dediler.

Nihayet Yakub (a.s.) Bünyamin'i sapasağlam geri getireceklerine dair kardeşlerine Allah (c.c.) adına yemin ettirdi. Ve hep birlikte Mısır'a doğru yola çıktılar. Uzun bir yolculuktan sonra Yusuf'un (a.s.) huzuruna çıktılar. Yusuf (a.s.) onları çok güzel bir şekilde karşıladıktan sonra Bünyamin ile yalnız görüşmek istediğini söyledi. Bünyamin ile yalnız kalınca ona sıkıca sarıldı, bağrına bastı. Ona gizlice;

-Ben senin kaybolan kardeşim, dedi. İkisi de mutluluktan ağlıyordu. Yusuf (a.s.) kardeşlerinin erzaklarını hazırlattı ve Kral'ın hazinelerinden bir altın su kabını gizlice kardeşi Bünyamin'in yükünün içine koydurdu. Sonra Kral'ın altın su kabının kaybolduğu anlaşıncı muhafızlar herkesin yükünü aramaya başladılar. Sıra Bünyamin'in yüküne gelmişti. Kralın altın su kabı Bünyamin'in yükünün içinden çıkmıştı. Yusuf:

-Bunun cezası su kabı kimin yükünde bulunmuş ise o kişinin burada alıkonulmasıdır, dedi.

Allah (c.c.) Bünyamin'in Yusuf'un (a.s.) yanında kalabilmesi için ona böyle bir plan öğretmişti.

Kardeşler şaşkın ve üzgün halde babalarının yanına döndüler. Olanları anlatınca babaları Yakub (a.s.) onlardan yüz çevirdi ve:

-Bünyamin hırsızlık yapmış olamaz! Bu sizin daha önce Bünyamin'in kardeşi Yusuf'a (a.s.) yaptığınız gibi bir tuzak olmasın sakın? dedi. Yakub (a.s.) o kadar üzülmüştü ki, gece gündüz ağlıyordu. Üzüntüden iki gözüne birden perde inmişti. Daha Yusuf'un (a.s.) acısı geçmemişken şimdi de Bünyamin'i kaybetmişti. Allah'a (c.c.) sığındı, acısını içine gömerek oğullarına şöyle seslendi:

-Allah'tan (c.c.) ümit kesilmez. Siz de Allah'tan (c.c.) ümidinizi kesmeyin ve gidin kardeşlerinizi arayın.

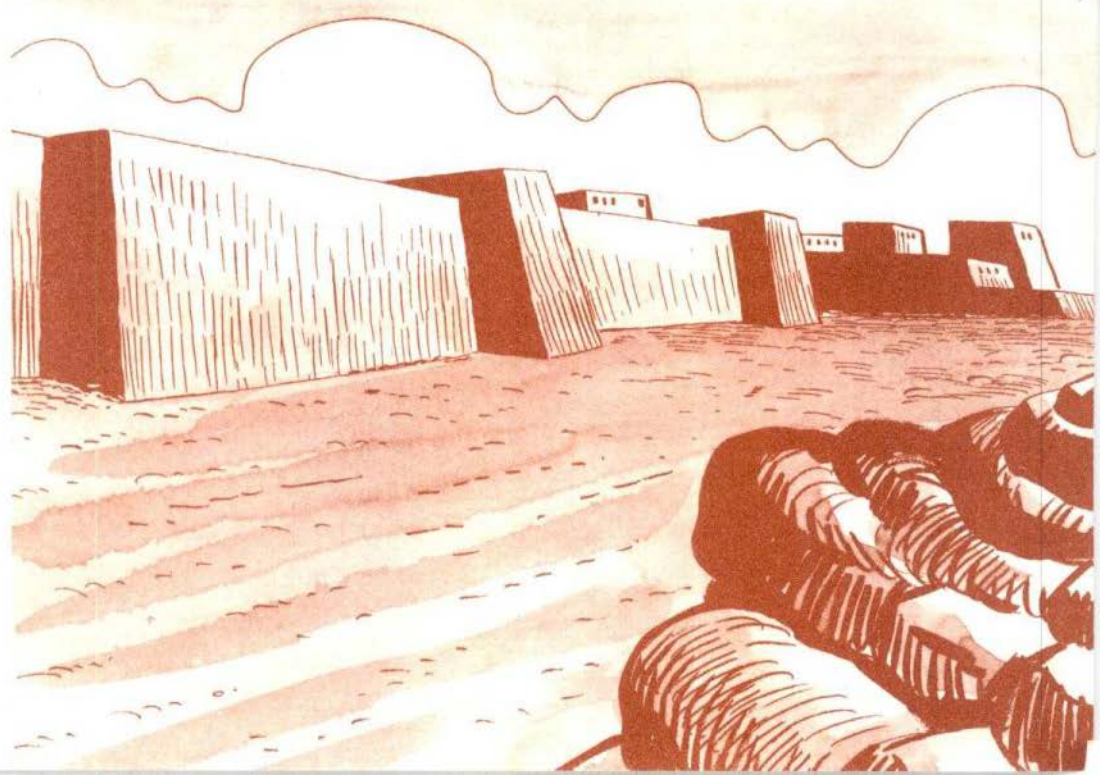
Bunun üzerine kardeşleri tekrar yollara düştüler ve Mısır'a geldiler. Yusuf'un (a.s.) huzuruna çıktılar.

-Ey güçlü vezir! Bize ve ailemize darlık ve sıkıntı dokundu. Bize zahirlerimizi tam ölçüde ver hatta biraz da sadaka ver. Şüphesiz Allah (c.c.) sadaka verenleri mükafatlandırır dediler.

Yusuf (a.s.) onlara:

- Siz eski yıllarda, Yusuf'a ne kadar büyük bir haksızlık yaptığınızı anladınız mı? diye sordu.

Kardeşleri bu soruya çok şaşırdılar. Çünkü bu koca vezir, Yusuf'u (a.s.) nereden tanıyabilirdi ki! Fakat dikkatle Yusuf Peygamberin yüzüne baktıklarında, onun bir zamanlar kuyuya attıkları Yusuf olduğunu anladılar. Bu gerçeği öğrenen kardeşler, hatalarından dolayı çok pişman oldular.

Yusuf Peygamber gömleğini çıkarıp kardeşlerine verdi.

- Bu gömleği babama götürün, yüzüne sürsün. Allah'ın izniyle iyileşir, dedi.

Eve döndüklerinde Yakub Peygamber duyduklarına inanmadı ve mutluluktan çılgına döndü. Gömleği yüzüne sürdüler. Ve Yakub Peygamberin gözleri hemen açıldı. Yusuf Peygamber, bütün ailesini kendi yanına yani Mısır'a çağırmıştı. Çünkü onlarla birlikte yaşamak istiyordu. Bunun üzerine Mısır'a gitmek için yola çıktılar. Yusuf Peygamber ailesini çok kalabalık bir toplulukla karşıladı. Baba oğul mutluluktan ağladılar ve kavuştukları için Allah'a (c.c.) şükrettiler.

Yakub (a.s.):

-Ben size Allah'ın beni Yusufumla buluşturacağını söylememiş miydim! dedi.

Yusuf Peygamber babasına;

- Babacığım, daha önce görmüş olduğum rüyanın tabiri işte budur. Rabbim o rüyayı doğru çıkardı. Allah, bir şeyin olmasını dilerse, o şey mutlaka olur, dedi.

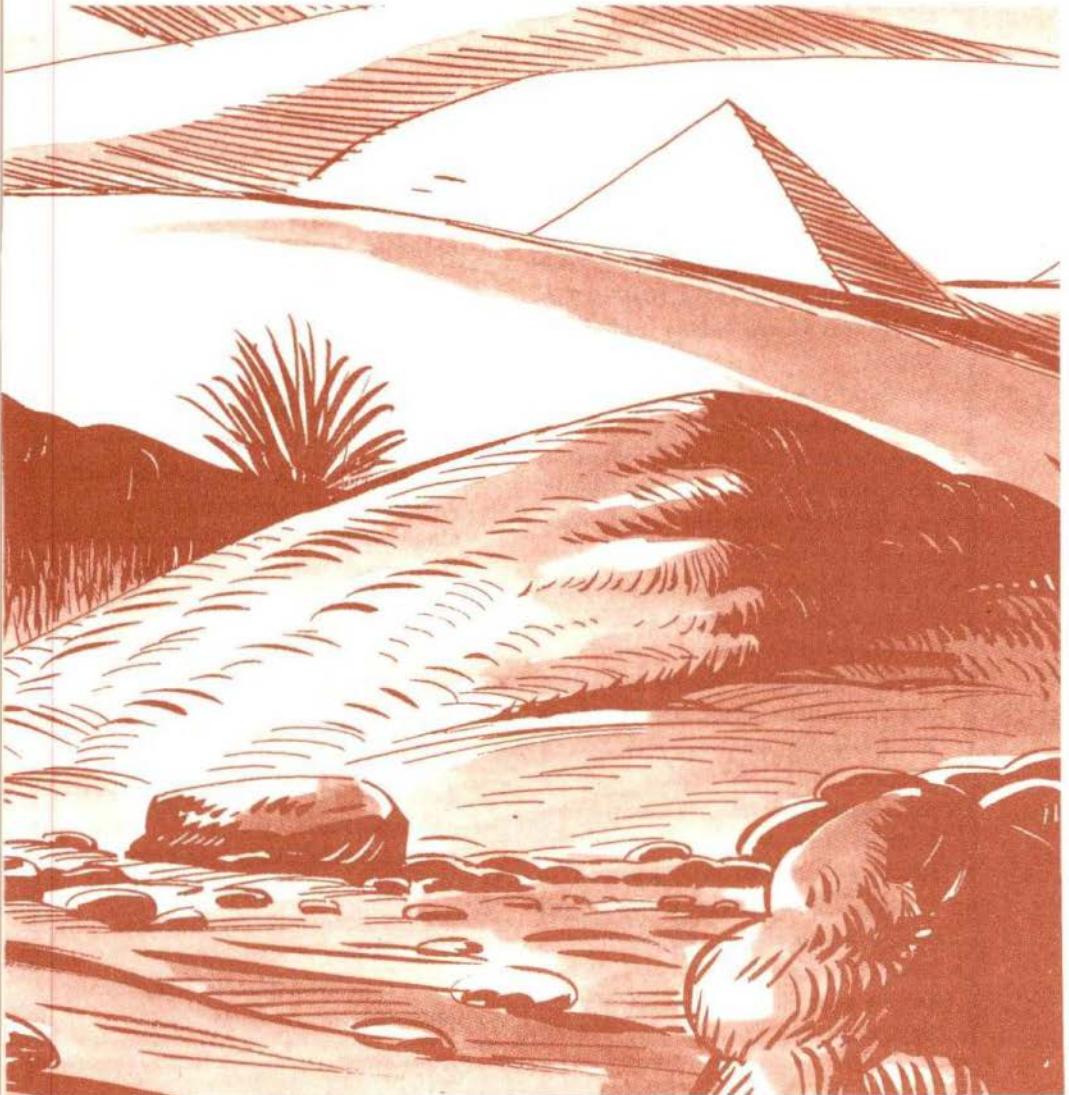
Kıtlık yılları bitmiş, artık bolluk içinde yaşamaya başlamışlardı. Yakub Peygamber oğlu Yusuf Peygamberin yanından hiç ayrılmıyordu. Mısır'da mutlu bir hayat sürüdüler.

Her peygamber gibi, önce Yakub Peygamber, ondan sonra da Yusuf Peygamber Cennet'e uçtular ve Allah'a kavuştular. Kabirleri Kudüs yakınlarında Halilü'r-Rahman kasabasındadır.

Kur'an-ı Kerim'de Hz. Yusuf'un kendi adını taşıyan bir sure vardır.

Yusuf'un (a.s.) kıssası da diğer bütün Peygamberlerin kıssaları gibi insanlığa yol gösteren en önemli örneklerdendir. Doğru, dürüst ve erdemli olarak yaşamamanın insanı ne kadar yüceltip yükseltebileceğini öğretirken, kötülüğün, hilekârlığın, kıskançlığın, yalancılığın da insanı ne kadar alçaltıp saptıracağını öğretir.

H. Yusuf (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

12/Yusuf Sûresi, 1-100

- Elif Lâm Râ. Bunlar, apaçık Kitabın âyetleridir.
- Biz onu, akıl erdiresiniz diye Arapça bir Kur'an olarak indirdik.
- Sana bu Kur'an'ı vahyettikle kussaların en güzelini anlatıyoruz. Halbuki daha önce sen bunlardan habersiz idin.
- Hani Yusuf babasına, "Babacığım! Gerçekten ben (rüyada) on bir yıldız, güneşi ve ayı gördüm. Gördüm ki onlar bana boyun eğiyorlardı" demişti.
- Babası, şöyle dedi: "Yavrucuğum! Rüyanı kardeşlerine anlatma. Yoksa sana tuzak kurarlar. Çünkü şeytan, insanın apaçık düşmanıdır."
- "İşte Rabbin seni böylece seçecek, sana (rüyada görülen) olayların yorumunu öğretecek ve daha önce ataların İbrahim ve İshak'a nimetlerini tamamladığı gibi sana ve Yakub soyuna da tamamlayacaktır. Şüphesiz Rabbin hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."
- Andolsun, Yusuf ve kardeşlerinde (hakikati arayıp) soranlar için ibretler vardır.
- Kardeşleri dediler ki: "Biz güçlü bir topluluk olduğumuz halde Yusuf ve kardeşi (Bünyamin) babamıza bizden daha sevgilidir. Doğrusu babamız açık bir yanlıgı içindedir."
- "Yusuf'u öldürün veya onu bir yere atın ki babanız sadece size yönelsin. Ondan sonra (tevbe edip) salih kimseler olursunuz."
- Onlardan bir sözcü, "Yusuf'u öldürmeyin, onu bir kuyunun dibine bırakın ki geçen kervanlardan biri onu bulup alsın. Eğer yaparsanız böyle yapın" dedi.
- Babalarına şöyle dediler: "Ey babamız! Yusuf hakkında bize neden güvenmiyorsun? Halbuki biz onun iyiliğini isteyen kişileriz."
- "Yarın onu bizimle beraber gönder de gezip oynasın. Şüphesiz biz onu koruruz."
- Babaları: "Doğrusu onu götürmeniz beni üzer, siz ondan habersiz iken onu kurt yer diye korkuyorum."

- Onlar da, "Andolsun biz kuvvetli bir topluluk iken onu kurt yerse (o takdirde) biz gerçekten hüsrana uğramış oluruz" dediler.
- Yusuf'u götürüp kuyunun dibine bırakmaya karar verdikleri zaman biz de O'na, "Andolsun, (senin Yusuf olduğunun) farkında değillerken onların bu işlerini sen kendilerine haber vereceksin" diye vahyettik.
- (Yusuf'u kuyuya bırakıp) akşamleyin ağlayarak babalarına geldiler.
- "Ey babamız! Biz yarışa girmiştik. Yusuf'u da eşyamızın yanında bırakmıştık. (Bir de ne görelim) Onu kurt yemiş. Her ne kadar doğru söylesek de sen bize inanmazsın" dediler.
- Bir de üzerine, sahte bir kan bulaştırılmış gömleğini getirdiler. Yakub dedi ki: "Hayır! Nefisleriniz sizi aldatıp böyle bir işe sürükledi. Artık bana düşen, güzel bir sabırdır. Anlattıklarınıza karşı yardımı istenilecek de ancak Allah'tır."
- Bir kervan gelmiş suçularını suya göndermişlerdi. Sucu kovasını kuyuya salınca "Müjde! Müjde, İşte bir oğlan!" dedi. Onu alıp bir ticaret malı olarak sakladılar. Oysa Allah, onların yaptıklarını biliyordu.
- Onu ucuz bir fiyata, birkaç dirheme sattılar. Zaten ona değer vermiyorlardı.
- Onu satın alan Mısırlı kişi hanımına dedi ki: "Ona iyi bak. Belki bize yararı dokunur veya onu evlat ediniz." İşte böylece biz Yusuf'u o yere (Mısır'a) yerleştirdik ve ona (rüyada ki) olayların yorumunu öğretilim diye böyle yaptık. Allah işinde galiptir, fakat insanların çoğu bunu bilmezler.
- Olgunluk çağına erişince ona hikmet ve ilim verdik. İşte biz, iyi davrananları böyle mükâfatlandırırız.
- Evinde bulunduğu kadın (gönlünü ona kaptı) ondan arzuladığı şeyi elde etmek istedi ve kapıları kilitleyerek "Haydi gelsene!" dedi. O ise, "Allah'a sığınırım, çünkü o (kocan) benim efendimdir, bana iyi baktı. Şüphesiz zalimler kurtuluşa eremezler" dedi.

- Andolsun kadın ona (göz koyup) istek duymuştu. Eğer Rabbinin delilini görmemiş olsaydı Yusuf da ona istek duyacaktı. Biz ondan kötülüğü ve fuhşu uzaklaştırmak için işte böyle yaptık. Çünkü o, ihlâsa erdirilmiş kullarımızdandı.
- İkisi de kapıya koştular. Kadın Yusuf'un gömleğini arkadan yırttı. Kapının yanında hanımın efendisine rastladılar. Kadın dedi ki: "Senin ailene kötülük yapmak isteyen cezası, ancak zindana atılmak veya can yakıcı bir azaptır."
- Yusuf, "O benden arzusunu elde etmek istedi" dedi. Kadının ailesinden bir şahit de şöyle şahitlik etti: "Eğer onun gömleği önden yırtılmışsa, kadın doğru söylemiştir, O (Yusuf) yalancılardandır."
- "Eğer gömleği arkadan yırtılmışsa kadın yalan söylemiştir. O (Yusuf) ise, doğru söyleyenlerdendir."
- Kadının kocası Yusuf'un gömleğinin arkadan yırtıldığını görünce dedi ki: "Şüphesiz bu, siz kadınların tuzağıdır. Şüphesiz sizin tuzağınız çok büyüktür."
- "Ey Yusuf! Sen bundan sakın kimseye bahsetme. (Ey Kadın,) sen de günahının bağışlanmasını dile. Çünkü sen günah işleyenlerdensin."
- Şehirde bir takım kadınlar, "Aziz'in karısı, (hizmetçisi olan) delikanlısından murad almak istemiş. Ona olan aşkı yüreğine işlemiş. Şüphesiz biz onu açık bir sapıklık içinde görüyoruz" dediler.
- Kadın, bunların dedikodularını işitince haber gönderip onları çağırdı. (Ziyafet düzenleyip) onlar için oturup yaslanacakları yer hazırladı. Her birine birer de bıçak verdi ve Yusuf'a, "Çık karşılarına" dedi. Kadınlar Yusuf'u görünce onu pek büyüttüler ve şaşkınlıkla ellerini kestiler. "Haşâ! Allah için, bu bir insan değil, ancak şerefli bir melektir" dediler.
- Bunun üzerine kadın onlara dedi ki: "İşte bu, beni hakkında kınadığınız kimsedir. Andolsun, ben ondan murad almak istedim. Fakat o iffetinden dolayı bundan kaçındı. Andolsun, eğer emrettiğimi yapmazsa mutlaka zindana atılacak ve zillete uğrayanlardan olacak."
- Yusuf, "Ey Rabbim! Zindan bana, bunların beni dâvet ettiği şeyden daha sevimlidir. Onların tuzaklarını benden uzaklaştırmazsan onlara meyleder ve cahillerden olurum" dedi.
- Rabbi onun duasını kabul etti ve kadınların tuzaklarını ondan uzaklaştırdı. Şüphesiz ki o, hakkıyla işitendir, hakkıyla bilendir.
- Sonra onlar, Yusuf'un suçsuzluğunu ortaya koyan delilleri gördükten sonra yine de mutlaka onu bir süre zindana atmayı uygun buldular.
- Onunla beraber zindana iki delikanlı daha girdi. Biri, "Ben rüyamda şaraplık üzüm sıkığımı gördüm" dedi. Diğeri, "Ben de rüyamda başımın üzerinde, kuşların yediği bir ekmek taşıdığımı gördüm. Bize bunun yorumunu haber ver. Şüphesiz biz seni iyilik yapanlardan görüyoruz" dedi.
- Yusuf dedi ki: "Sizin yiyeceğiniz yemek size gelmeden önce onun ne olduğunu bildiririm. Bu, bana Rabbimin öğrettiklerindendir. Ben, Allah'a inanmayan ve ahireti inkar eden bir milletin dinini bıraktım."
- "Atalarım İbrahim, İshak ve Yakub'un dinine uydum. Bizim Allah'a herhangi bir şeyi ortak koşmamız (söz konusu) olamaz. Bu, bize ve insanlara Allah'ın bir lütfudur, fakat insanların çoğu şükretmezler."
- "Ey zindan arkadaşlarım! Ayrı ayrı ilahlar mı daha iyidir, yoksa mutlak hakimiyet sahibi olan tek Allah mı?"
- "Siz Allah'ı bırakıp; sadece sizin ve atalarınızın taktığı birtakım isimlere (düzmece ilahlara) tapıyorsunuz. Allah onlar hakkında hiçbir delil indirmemiştir. Hüküm ancak Allah'a aittir. O, kendisinden başka hiçbir şeye tapmamanızı emretmiştir. İşte en doğru din budur. Fakat insanların çoğu bilmezler."

- “Ey zindan arkadaşlarım! (Rüyanızın yorumuna gelince,) biriniz efendisine şarap sunacak, diğeri ise asılacak ve kuşlar başınday yiyecektir. Yorumunu sorduğunuz iş böylece kesinleşmiştir.”
- Yûsuf, onlardan kurtulacağını düşündüğü kişiye, “Efendinin yanında beni an” dedi. Fakat şeytan onu efendisine hatırlatmayı unutturdu da bu yüzden o, birkaç yıl daha zindanda kaldı.
- Kral, “Ben rüyamda yedi semiz ineği, yedi zayıf ineğin yediğini; ayrıca yedi yeşil başak ve yedi de kuru başak görüyorum. Ey ileri gelenler! Eğer rüya yorumluyorsanız, rüyamı bana yorumlayın” dedi.
- Dediler ki: “Bunlar karmakarışık düşlerdir. Biz böyle düşlerin yorumunu bilmiyoruz.”
- Zindandaki iki kişiden kurtulmuş olanı, nice zamandan sonra (Yûsuf’u) hatırladı ve “Ben size onun yorumunu haber veririm, hemen beni (zindana) gönderin” dedi.
- (Zindana varınca), “Yûsuf! Ey doğru sözlü! Rüya da yedi semiz ineği yedi zayıf ineğin yemesi, bir de yedi yeşil başakla diğeri yedi kuru başak hakkında bize yorum yap. Ümid ederim ki (vereceğin bilgi ile) insanlara dönerim de onlar da (senin değerini) bilirler” dedi.
- Yûsuf dedi ki: “Yedi yıl âdetiniz üzere ekin ekeceksiniz. Yiyeceğiniz az bir miktar hariç, biçtiklerinizi başağında bırakın.”
- “Sonra bunun ardından yedi kurak yıl gelecek, saklayacağınız az bir miktar hariç bu yıllar için biriktirdiklerinizi yiyip bitirecek.”
- “Sonra bunun ardından insanların yağmura kavuşacağı bir yıl gelecek. O zaman (bol rızık kavuşup) sıra ve yağ sıkacaklar.”
- Kral, “Onu bana getirin” dedi. Elçi Yûsuf’a gelince (Yûsuf) dedi ki: “Efendine dön de ellerini kesen o kadınların derdi ne idi, diye sor. Şüphesiz Rabbim onların hilesini hakıyla bilendir.”
- Kral kadınlara, “Yûsuf’tan murad almak istediğiniz zaman derdiniz ne idi?” dedi. Kadınlar, “Haşa! Allah için, biz onun bir kötülüğünü bilmiyoruz” dediler. Aziz’in karısı ise, “Şimdi gerçek ortaya çıktı. Ondan ben murad almak istedim. Şüphesiz Yûsuf doğru söyleyenlerdendir” dedi.
- (Yûsuf), “Benim böyle yapmam, Aziz’in; yokluğunda, benim kendisine hainlik etmediğimi ve Allah’ın, hainlerin tuzaklarını başarıya ulaştırmayacağını bilmesi içindi” dedi.
- “Ben nefsimi temize çıkarmam, çünkü Rabbimin merhamet ettiği hariç, nefis aşırı derecede kötülüğü emreder. Şüphesiz Rabbim çok bağışlayandır, çok merhamet edendir” dedi.
- Kral, “Onu bana getirin, onu özel olarak yanıma alayım”, dedi. Onunla konuşunca dedi ki: “Şüphesiz bugün sen yanımda yüksek makam sahibi ve güvenilir bir kişisin.”
- Yûsuf, “Beni ülkenin hazinelerine bakmakla görevlendir. Çünkü ben iyi koruyucu ve bilgili bir kişiyim” dedi.
- Böylece Yûsuf’a, dilediği yerde oturmak üzere ülkede imkan ve iktidar verdik. Biz rahmetimizi istediğimize veririz ve iyi davrananların mükâfatını zayi etmeyiz.
- Elbette ki, ahiret mükâfatı, inananlar ve Allah’a karşı gelmekten sakınanlar için daha iyidir.
- (Derken) Yûsuf’un kardeşleri çıkageldiler ve yanına girdiler. Yûsuf onları tanıdı, onlar ise Yûsuf’u tanıyamıyorlardı.
- Yûsuf onların yüklerini hazırlatınca dedi ki: “Sizin baba bir kardeşinizi de bana getirin. Görmüyor musunuz, ölçeği tam dolduruyorum ve ben misafir ağırlayanların en iyisiyim.”
- “Eğer onu bana getirmezseniz, artık benim yanımda size verilecek tek ölçek (zahire) bile yoktur ve bir daha da bana yaklaşmayın.”
- Dediler ki: “Onu babasından isteyeceğiz ve muhakkak bunu yaparız.”

- Yûsuf adamlarına dedi ki: "Onların ödedikleri zahire bedellerini yüklerinin içine koyun. Umulur ki ailelerine varınca onu anlarlar da belki yine dönüp gelirler."
- Onlar, babalarına döndüklerinde: "Ey babamız! Bize artık zahire verilmeyecek. Kardeşimizi (Bünyamin'i) bizimle gönder ki zahire alalım. Onu biz elbette koruruz" dediler.
- Yakub onlara: "Onun hakkında size ancak, daha önce kardeşi hakkında güvendiğim kadar güvenebilirim! Allah en iyi koruyandır ve O, merhametlilerin en merhametlisidir" dedi.
- Yüklerini açıp zahire bedellerinin kendilerine geri verildiğini gördüler. "Ey babamız! Daha ne isteriz? İşte ödediğimiz bedeller de bize geri verilmiş. Onunla yine ailemize yiyecek getirir, kardeşimizi korur ve bir deve yükü zahire de fazladan alırsınız. Çünkü bu getirdiğimiz az bir zahiredir" dediler.
- Babaları, "Kuşatılıp çaresiz durumda kalmanız hariç, onu bana geri getireceğinize dair Allah adına sağlam bir söz vermedikçe, onu sizinle göndermeyeceğim" dedi. Ona güvencelerini verdiklerinde, "Allah söylediklerimizi vekildir" dedi.
- Sonra da, "Ey oğullarım! Bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Ama Allah'tan gelecek hiçbir şeyi sizden uzaklaştıramam. Hüküm ancak Allah'ındır. Ben ona tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnız ona tevekkül etsinler" dedi.
- Babalarının emrettiği şekilde (ayrı kapılardan) girdiklerinde (bile) bu, Allah'tan gelecek hiçbir şeyi onlardan uzaklaştıracak değildi. Sadece Yakub içindeki bir dileği ortaya koymuş oldu. Şüphesiz o, biz kendisine öğrettiğimiz için bilgi sahibidir. Fakat insanların çoğu bilmezler.
- Yûsuf'un huzuruna girdiklerinde; o, kardeşi Bünyamin'i bağrına bastı ve (gizlice) "Haberin olsun ben senin kardeşimim, artık onların yaptıklarına üzülmeye" dedi.
- Yûsuf onların yüklerini hazırlatırken su kabını kardeşinin yüküne koydurdu. Sonra da bir çağırıcı şöyle seslendi: "Ey kervancılar! Siz hırsızsiniz."
- Yûsuf'un kardeşleri onlara dönerek, "Ne yitirdiniz?" dediler.
- Onlar, "Hükümdarın su kabını yitirdik. Onu getirene bir deve yükü ödül var. Ben buna kefilim" dediler.
- Dediler ki: "Allah'a andolsun, siz de biliyorsunuz ki biz bu ülkede fesat çıkarmaya gelmedik, hırsız da değiliz."
- Onlar, "Eğer yalancı iseniz, hırsızlığın cezası nedir?" dediler.
- Onlar da: "Cezası, su kabı kimin yükünden bulunursa o kimsenin kendisi(nin alınması) onun cezasıdır. Biz zalimleri böyle cezalandırırız" dediler.
- Bunun üzerine Yûsuf, kardeşinin yükünden önce onların yüklerini aramaya başladı. Sonra su kabını kardeşinin yükünden çıkardı. İşte biz Yûsuf'a böyle bir plan öğrettik. Yoksa kralın kanunlarına göre kardeşini alıkoyamazdı. Ancak Allah'ın dilemesi başka. Biz dilediğimiz kimsenin derecelerini yükseltiriz. Her ilim sahibinin üstünde daha iyi bir bilen vardır.
- Dediler ki: "Eğer o çalmışsa, daha önce onun bir kardeşi de çalmıştı." Yûsuf bunu içinde sakladı ve onlara belli etmedi. İçinden, "Siz kötü bir durumdasınız; anlattığınızı Allah çok daha iyi biliyor" dedi.
- Onlar, Yûsuf'a: "Ey güçlü vezir! Bunun çok yaşlı bir babası var. Onun yerine bizden birini alıyosun. Şüphesiz biz senin iyilik edenlerden olduğunu görüyoruz" dediler.
- Yûsuf, "Malımızı yanında bulduğumuz kimseden başkasını tutmaktan Allah'a sığınırız. Şüphesiz biz o takdirde zulmetmiş oluruz" dedi.
- Ondandır ümitlerini kesince, kendi aralarında konuşmak üzere bir kenara çekildiler. Büyüklere dedi ki: "Babanızın Allah adına sizden söz aldığını, daha önce de Yûsuf hakkında işlediğiniz kusuru bilmiyor musunuz?"

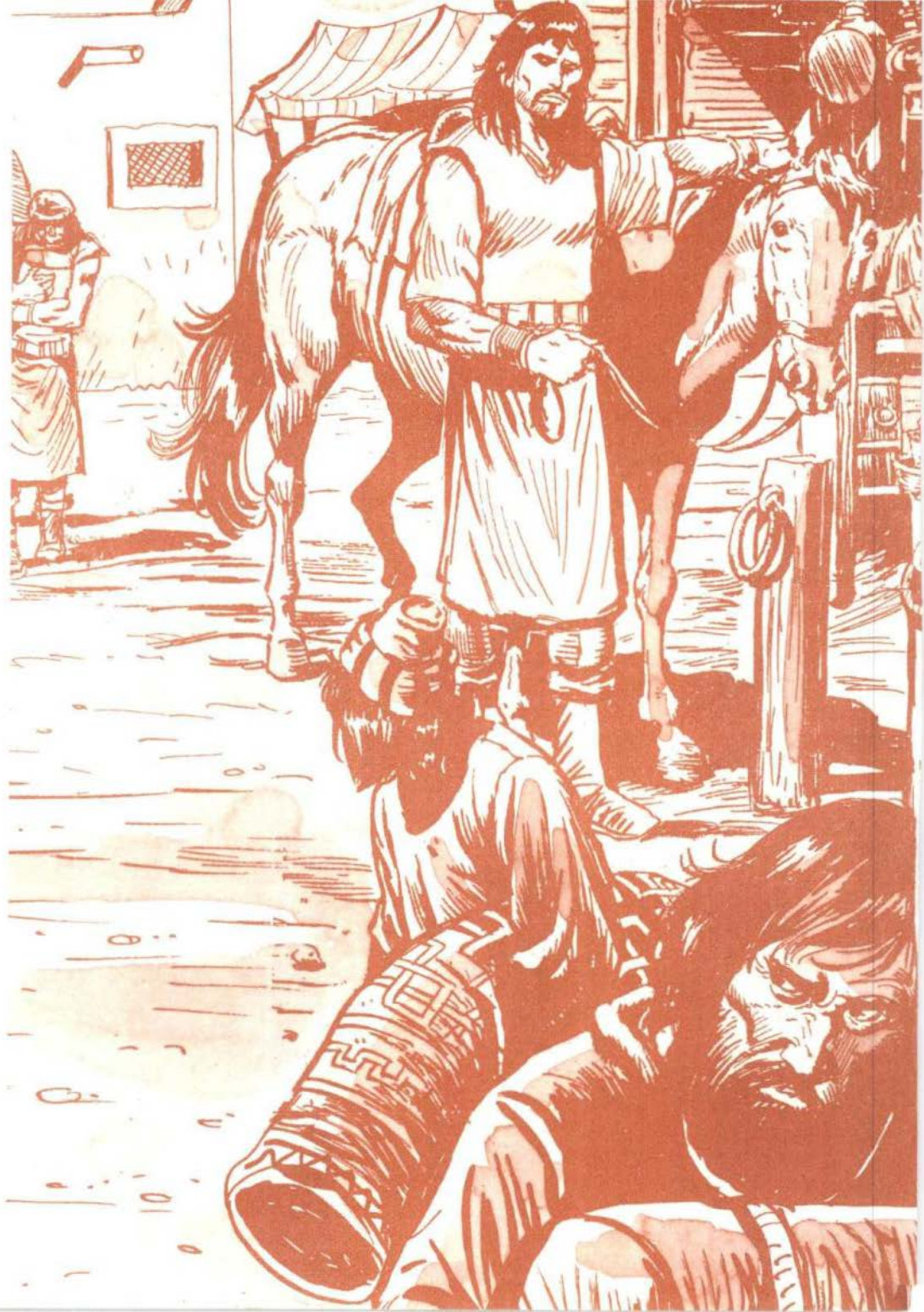
- Artık babam bana izin verinceye veya Allah, hakkımda hükmedinceye kadar buradan asla ayrılmayacağım. O, hükmedenlerin en hayırlısıdır."
- "Siz babanıza dönün ve deyin ki: Ey babamız! Şüphesiz oğlun hırsızlık etti, biz ancak bildiğimize şahitlik ettik. (Sana söz verdiğimiz zaman) gaybı (oğlunun hırsızlık edeceğini) bilemezdik."
- "Bulduğumuz kent halkına ve aralarında olduğumuz kervana da sor. Şüphesiz biz doğru söyleyenleriz."
- Yakup, "Nefisleriniz sizi bir iş yapmaya sürükledi. Artık bana düşen, güzel bir sabırdır. Umulur ki Allah onların hepsini bana getirir. Çünkü O, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir" dedi.
- Onlardan yüz çevirdi ve "Vah! Yûsuf'a vah!" dedi ve üzüntüden iki gözüne ak düştü. O artık acısını içinde saklıyordu.
- Oğulları, "Allah'a yemin ederiz ki, sen hâlâ Yûsuf'u anıp duruyorsun. Sonunda üzüntüden eriyip gideceksin veya helâk olacaksın" dediler.
- Yakub, "Ben tasa ve üzüntümü ancak Allah'a arz ederim. Ben Allah tarafından sizin bilmediğiniz şeyleri bilirim" dedi.
- "Ey oğullarım! Gidin Yûsuf'u ve kardeşini araştırın. Allah'ın rahmetinden ümit kesmeyin. Çünkü kâfirler topluluğundan başkası Allah'ın rahmetinden ümidini kesmez."
- Bunun üzerine (Mısır'a dönüp) Yûsuf'un yanına girdiklerinde, "Ey güçlü vezir! Bize ve ailemize darlık ve sıkıntı dokundu. Değersiz bir sermaye ile geldik. Zahiremizi tam ölç, ayrıca bize sadaka ver. Şüphesiz Allah sadaka verenleri mükafatlandırır" dediler.
- Yûsuf dedi ki: "Siz (henüz) cahil kimseler iken Yûsuf ve kardeşine neler yaptığınızı biliyor musunuz?"
- Kardeşleri, "Yoksa sen, sen Yûsuf musun?" dediler. O da, "Ben Yûsuf'um, bu da kardeşim. Allah bize iyilikte bulundu."
- Çünkü, kim kötülükten sakınır ve sabrederse şüphesiz Allah iyilik yapanların mükafatını zayi etmez" dedi.
- Dediler ki: "Allah'a andolsun, gerçekten Allah seni bize üstün kıldı. Gerçekten biz suç işlemiştik."
- Yûsuf dedi ki: "Bugün size kınama yok. Allah sizi bağışlasın. O, merhametlilerin en merhametlisidir."
- Bu gömleğimi götürün de babamın yüzüne koyun ki, gözleri açılsın ve bütün ailenizi bana getirin" dedi.
- Kervan (Mısır'dan) ayrılınca babaları, "Bana bunak demezseniz, şüphesiz ben Yûsuf'un kokusunu alıyorum" dedi.
- Onlar da, "Allah'a yemin ederiz ki sen hâlâ eski şaşkınlığındasın" dediler.
- Müjdeci gelip gömleği Yakub'un yüzüne koyunca gözleri açılıverdi. Yakup, "Ben size, Allah tarafından, sizin bilemeyeceğiniz şeyleri bilirim demedim mi?" dedi.
- Oğulları, "Ey babamız! Allah'tan suçlarımızın bağışlanmasını dile. Biz gerçekten suçlu idik" dediler.
- Yakub, "Rabbimden sizin bağışlanmanızı dileyeceğim. Şüphesiz O, çok bağışlayandır, çok merhamet edendir" dedi.
- (Mısır'a gidip) Yûsuf'un huzuruna girdiklerinde; Yûsuf ana babasını bağrına bastı ve "Allah'ın iradesi ile güven içinde Mısır'a girin" dedi.
- Ana babasını tahtın üzerine çıkardı. Hepsini ona (Yûsuf'a) saygı ile eğildiler. Yûsuf dedi ki: "Babacığım! İşte bu, daha önce gördüğüm rüyanın yorumudur. Rabbim onu gerçekleştirdi. Şeytan benimle kardeşlerimin arasını bozduktan sonra; Rabbim beni zindandan çıkararak ve sizi çölden getirerek bana çok iyilikte bulundu. Şüphesiz Rabbim, dilediği şeyde nice incelikler sergileyendir. Şüphesiz O, hakkıyla bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir."

H.z. Eyyüb

Hz. Eyüp (a.s) Yakup'un (a.s) yeğeni idi. Eyüp Peygamber, fakirlere çok merhametli davranan bir peygamberdi. Ve ayrıca sabırlıyla meşhurdu. Çünkü çok sabırlı bir insandı.

Eyüp Peygamber çok zengindi. On üç tane erkek çocuğu vardı. Zengin olduğu için de herkese bol bol yardım ediyordu. Fakat bir süre sonra kuraklık başladı ve ardından da kıtlık yılları geldi. Eyüp Peygamber ve halkı zor durumda kalmıştı. Mısır kralı, onları

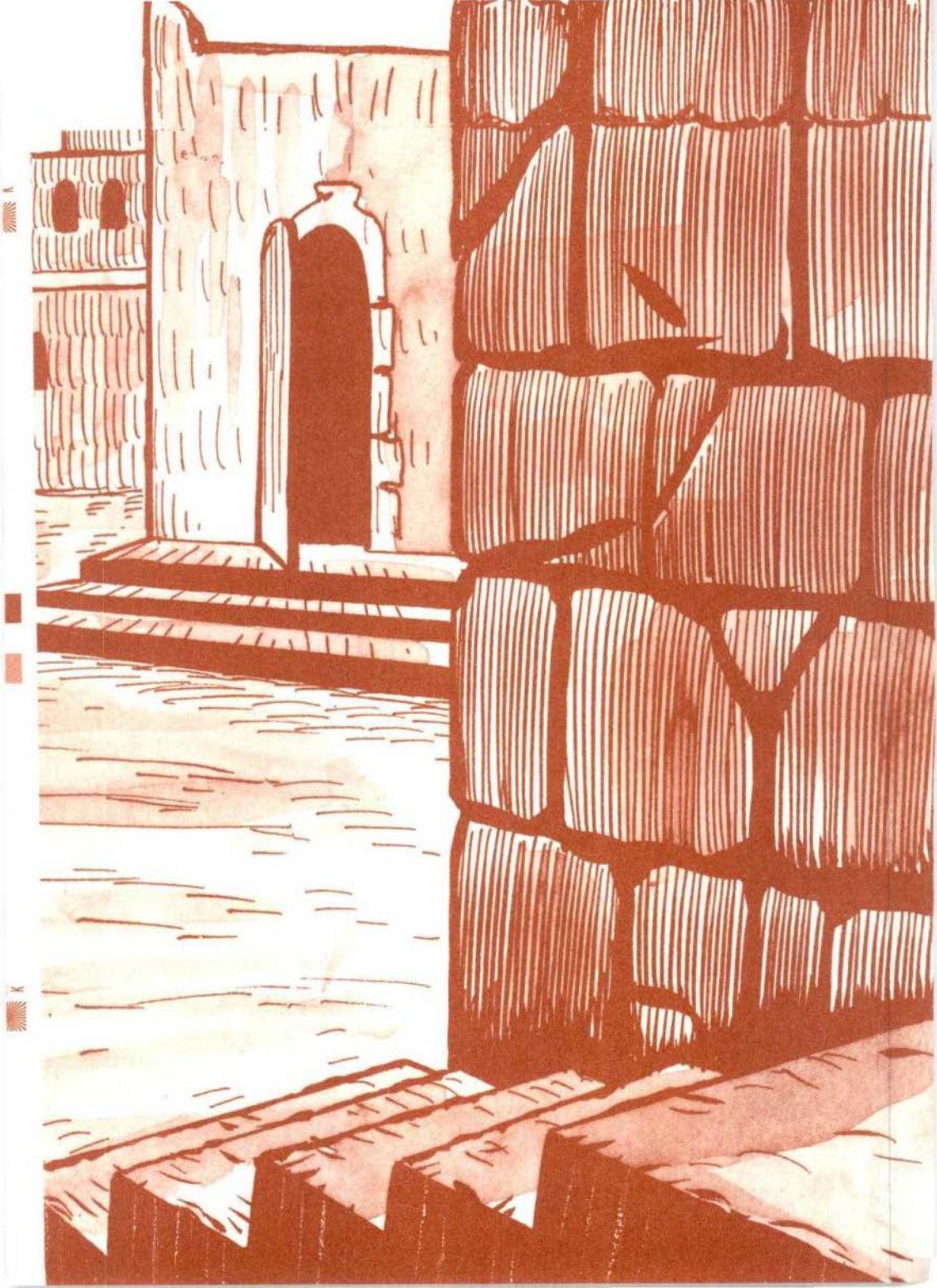

Mısır'a davet etti. Çünkü Mısır'da rahatça yaşayabilirlerdi. Eyüp Peygamber ve halkı Mısır'a gitmek için yola koyuldular.

Mısır kralı Firavun, Allah'a (c.c.) inanmıyordu. O zamanlar Mısır'da bulunan Şuayb Peygamber de kral Firavun'u iman etmeye davet ediyor, ama Firavun kabul etmiyordu.

Bir gün, Şuayb Peygamber Firavun'a yine Allah'ı (c.c.) anlatıyor, O'na iman etmesini istiyordu. Yanlarında Eyüp Peygamber de vardı, ama sessiz kalmış, hiç konuşmamıştı. Oysa ki o da Allah'a (c.c.) inanan bir insandı. Şuayb Peygambere yardımcı olması, Firavun'a Allah'ı (c.c.) anlatması gerekiyordu. Eyüp Peygamber de, bütün insanlar gibi bir imtihandan geçiyordu. Bunun üzerine Rabbimiz Eyüp Peygambere:

- Ey Eyüp! Sen Firavun'dan menfaat gördüğün için, onu uarmaktan çekindin. Bunun için başına geleceklere hazırlan, dedi.

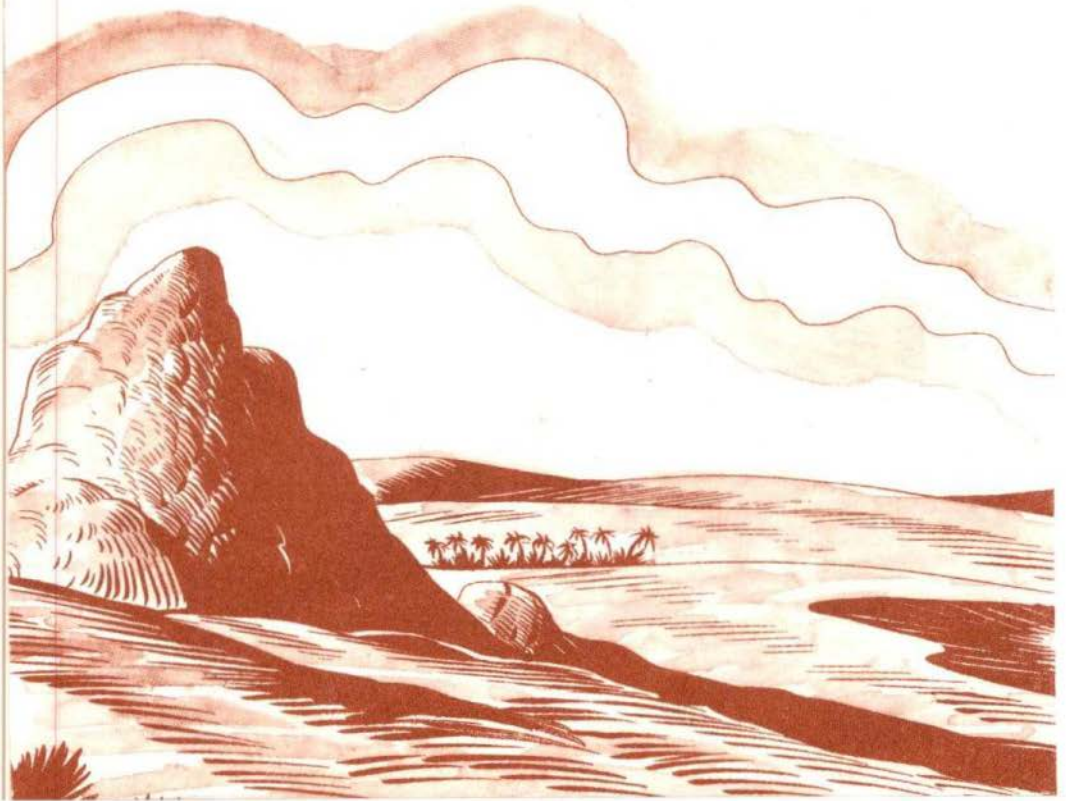

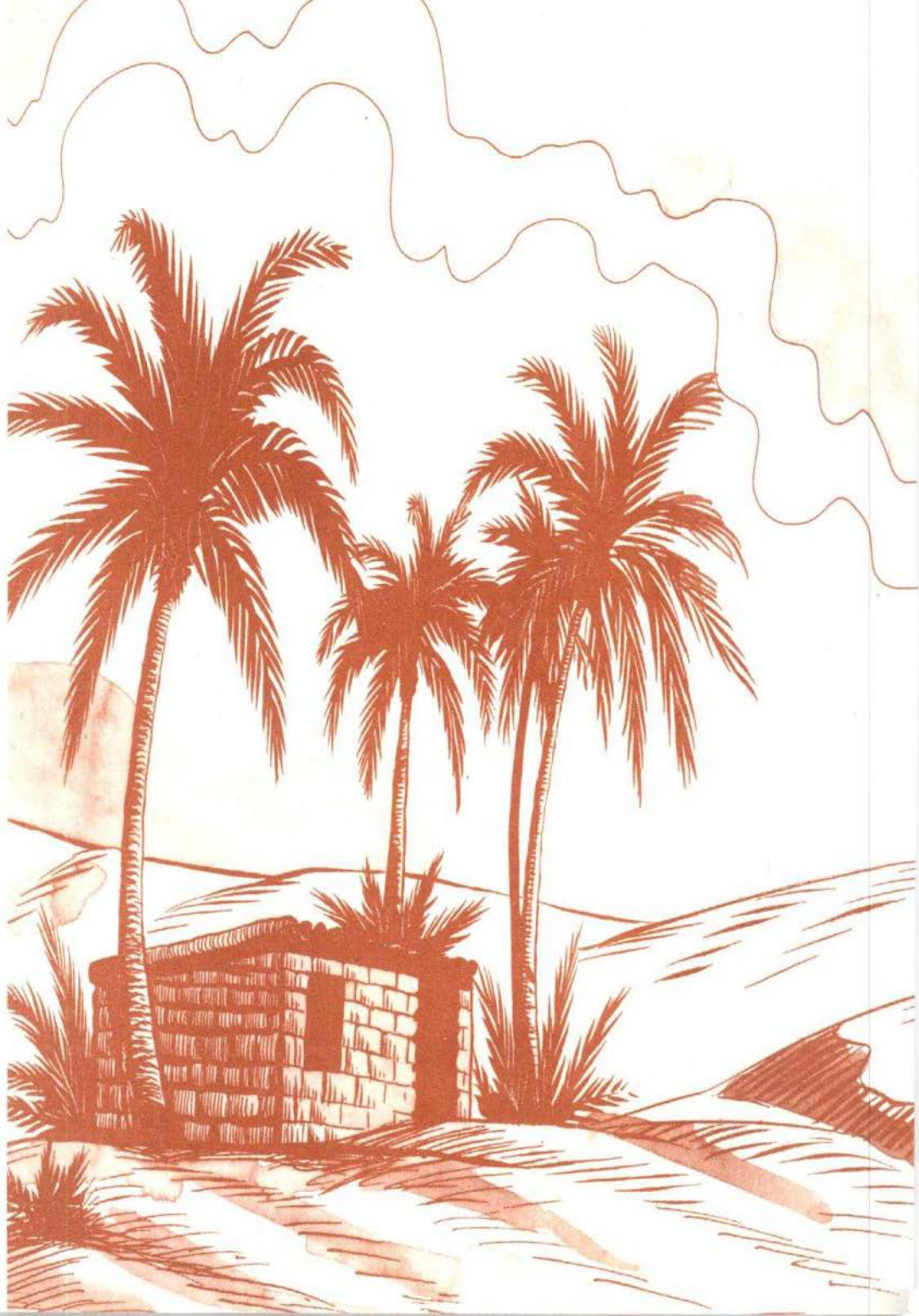
Eyüp Peygamber, hatasını anlamış ve çok pişman olmuştu. Ama Rabbimiz onu bir imtihandan geçirecekti.

Eyüp Peygamber, önce bütün malını ve servetini kaybetti. Sonra, yaşadığı evleri yıkıldı ve on üç çocuğu teker teker Cennete uçtu. Sahip olduğu her şeyi yavaş yavaş kaybediyordu Eyüp Peygamber.

Sonra büyük bir hastalığa yakalandı. Ellerin ve ayaklarını kullanamaz hale gelmişti. Her yerinde yaralar çıkmıştı. Hastalığı gittikçe artıyordu. Artık kimse onunla ilgilenmek istemiyordu. Bu yüzden Eyüp Peygamberi şehrin dışında bir yere terk etmişlerdi. Sadece eşi Leyya onun yanına gelip, ihtiyaçlarını karşılıyordu.

Eyüp Peygamber bir süre sonra eşini yanında istemedi. Rabbiyle başbaşa kalmak istiyordu.

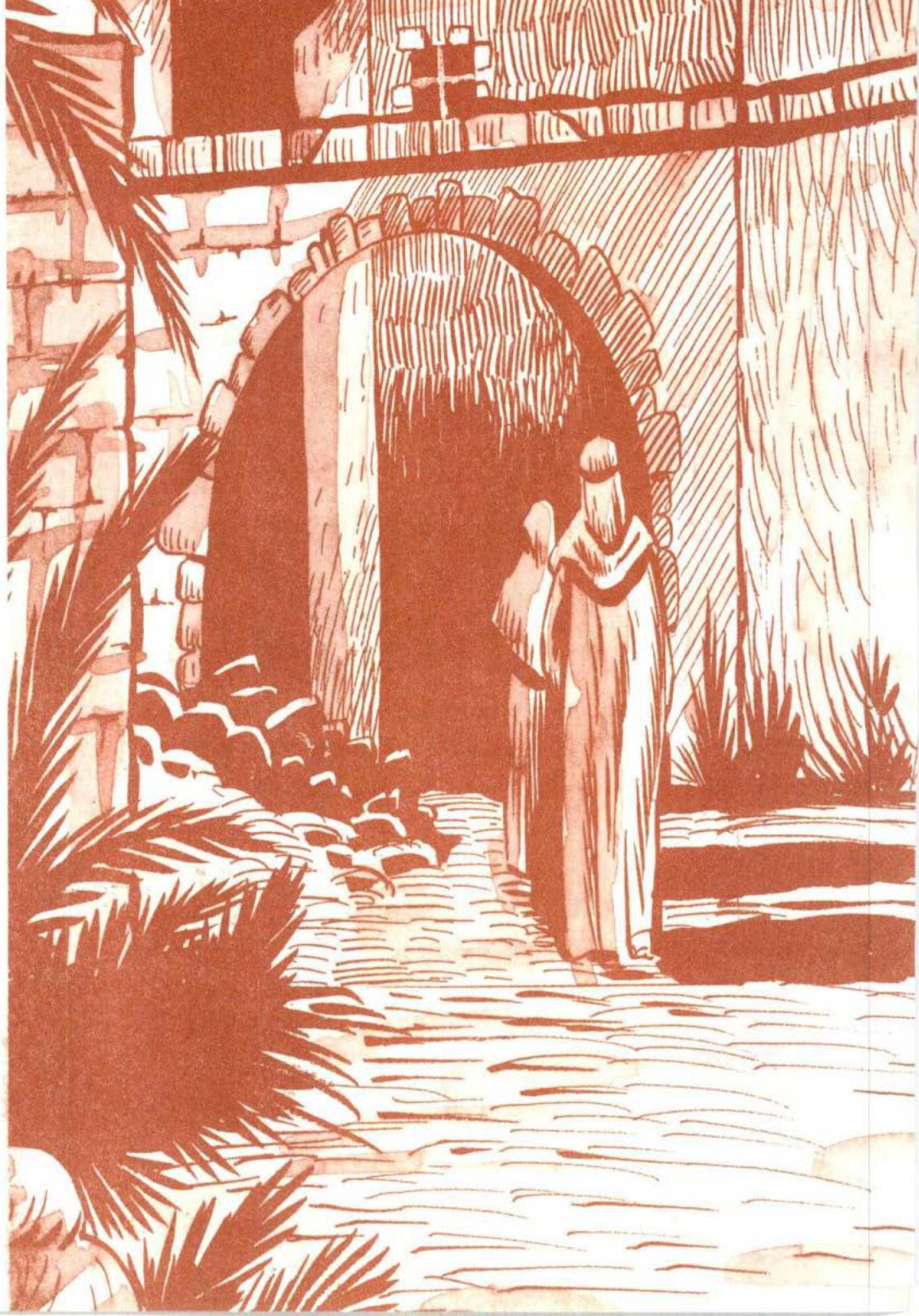

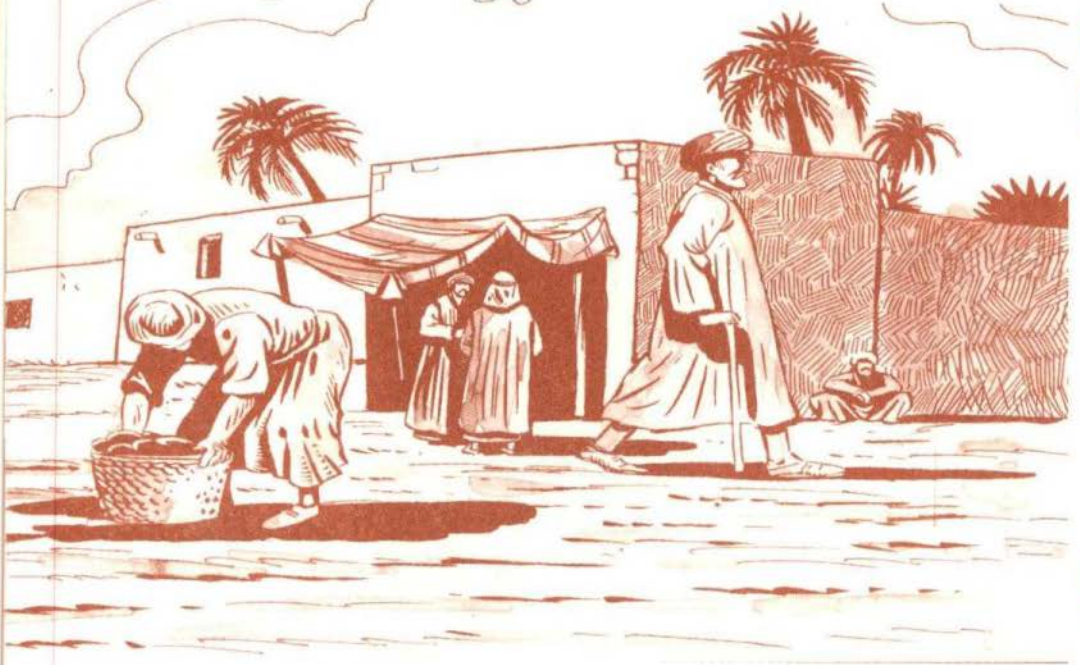

Eyüp Peygamber yaşadığı bu zorluklardan dolayı Allah'a (c.c.) hiçbir zaman isyan etmedi. Hastalığı canını çok acıttığı zamanlarda bile, hep şükretti. Elinden geldiğince ibadet ediyor, Allah'ı (c.c.) zikrediyordu.

Bir gün artık ibadet edemeyecek kadar kötü bir hale geldi, dili de yara olmuştu. Bunun üzerine ibadetlerini daha güzel yapabilmek ve Allah'ı (c.c.) diliyle yine zikredebilmek için Allah'tan (c.c.) şifa istedi.

Rabbimiz de Eyüp Peygamberin bu duasını kabul etti ve ayağıyla yere vurmasını istedi. Eyüp Peygamber ayağını yere vurdu ve oradan su fışkırdı. Rabbimiz o suyla yıkanmasını istedi. Böylelikle vücudundaki tüm yaralar iyileşti. Sonra tekrar yere vurmasını istedi, yine temiz bir su fışkırdı ve onu da içmesini söyledi. Eyüp Peygamber o suyu içtiğinde, içindeki tüm hastalıklar da geçti.

Eşi Leyya, Eyüp Peygamberi çok merak ediyor, onun için endişeleniyordu. Onun yanına gitmeye karar verdi. Eyüp Peygamberin bulunduğu yere gelince, onu orada göremedi. Leyya, Eyüp Peygambere yırtıcı hayvanların saldırdığını düşündüğü için çok korktu ve iyice endişelenmeye başladı. Tam o sırada, Leyya'nın yanına temiz giyimli genç ve sağlıklı bir adam geldi. Leyya, eşini tanıyamamıştı. Eyüp Peygamber Leyya'ya ne aradığını sordu.

O da:

- Şurada yatan ve hasta durumda olan Allah'ın (c.c.) Peygamberini arıyorum. O benim eşimdir, diye cevap verdi. Eyüp Peygamber kendisinin Eyüp olduğunu söyledi. Leyya önce inanamadı, ama eşini gülüşünden tanıdı. Ve hemen boynuna sarıldı. Eyüp Peygamber gibi eşi Leyya da çok sabretmiş ve ikisi de "sabır kahramanı" olmuşlardı. Rabbimiz, Leyya'nın da sabrına ödül olarak onu gençleştirip ve güzelleştirmişti. Eyüp Peygambere de bütün servetini geri kazandırıp, tekrar oğullar ve kızlar verdi.

Bütün güzel nimetler Allah'tan (c.c.) geldiği gibi, bütün hastalıklar ve sıkıntılar da Allah'tan (c.c.) gelir. Ama Rabbimiz, şikayet etmemek ve şükretmek şartıyla, o sıkıntıların arkasından çok büyük güzellikler ve ödüller verir. Eyüp Peygamber ve eşi de hem sabrederek, hem de şükrederek bu imtihanı kazandılar ve çok mutlu bir şekilde yaşadılar.

H. Eyyûb (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

21/Enbiya Sûresi, 83-84

- Eyyûb'u da hatırla. Hani o Rabbine, "Şüphesiz ki ben derde uğradım, sen ise merhametlilerin en merhametlisisin" diye niyaz etmişti.
- Biz de onun duasını kabul edip kendisinde dert namına ne varsa gidermiştik. Tarafımızdan bir rahmet ve kullukta bulunanlar için de bir ibret olmak üzere ona ailesini ve onlarla beraber bir mislini daha vermiştik.

38/Sad Sûresi, 41-44

- (Ey Muhammed!) Kulumuz Eyyûb'u da an. Hani o, Rabbi-

ne, "Şeytan bana bir yorgunluk ve azap dokundurdu" diye seslenmişti.

- Biz de ona, "Ayağını yere vur! İşte yıkanacak ve içecek soğuk bir su" dedik.
- Biz ona tarafımızdan bir rahmet ve akıl sahiplerine bir öğüt olmak üzere ailesini ve onlarla birlikte bir o kadarını bahşettik.
- Şöyle dedik: "Eline bir demet sap al ve onunla vur, yeminini bozma." Gerçekten biz Eyyûb'u sabreden bir kimse olarak bulduk. O ne güzel bir kuldu! O, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.

H.z. Şuayb

Hz. Şuayb (a.s.) Hz. İbrahim'in (a.s.) torunlarından Mikail'in oğluydu. Annesi ise Hz. Lut'un (a.s.) kızıydı. Hz. Şuayb (a.s.), kızı Safura'yı Hz. Musa (a.s.) ile evlendirdiğinden Hz. Musa'nın da (a.s.) kayınpederiydi.

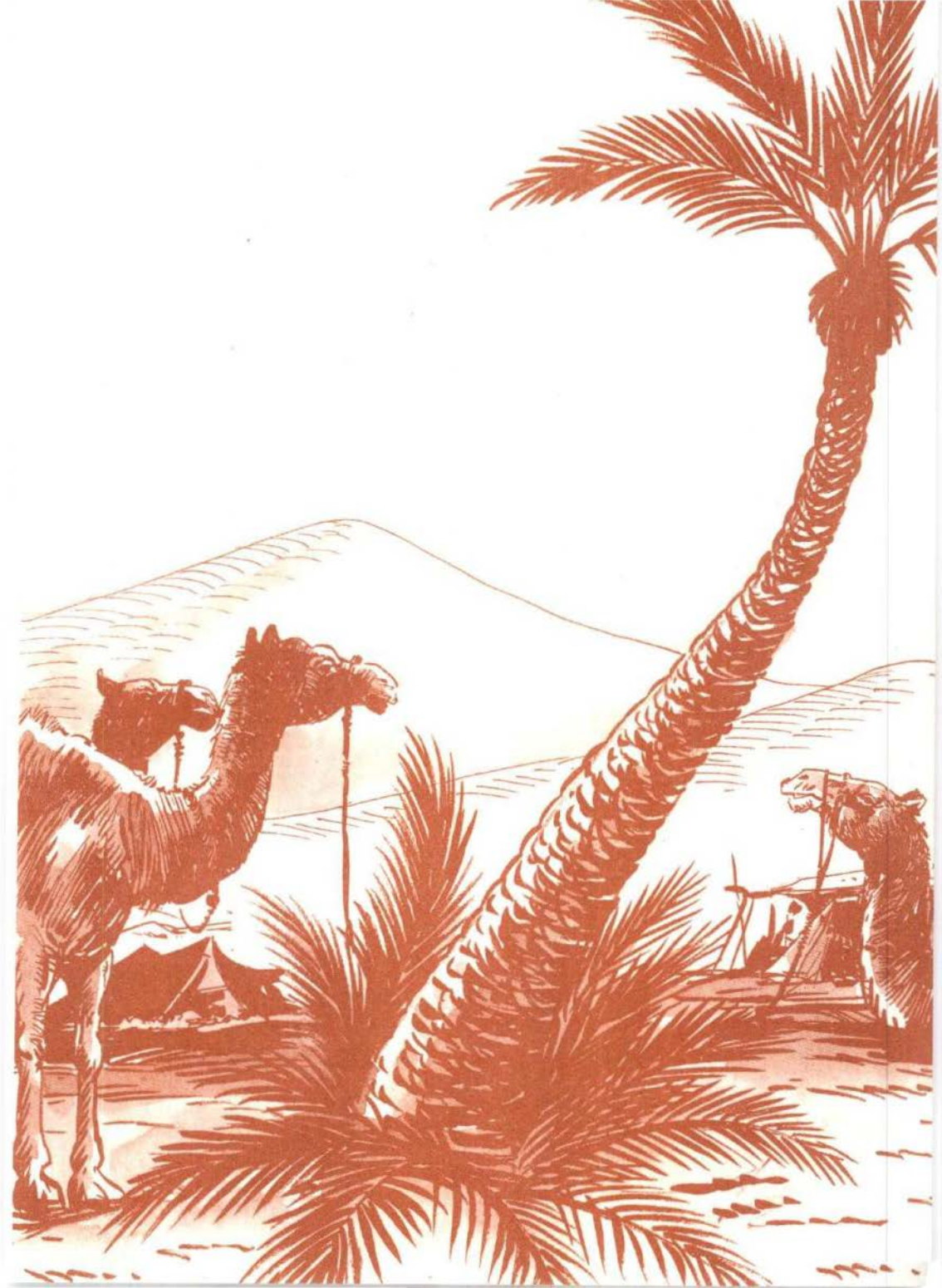

Mısır ülkesine çok yakın bir yerde Medyen diye bir şehir vardı. Medyen halkı, hep günah işliyordu. Çünkü onlar Allah'a (c.c.) inanmıyorlardı.

İnsanların yollarını kesiyor, onlardan paralarını çalıyorlardı. Tartı ve ölçü ayarlarını yanlış yaparak insanları her zaman kandırıyorlardı. Zenginlikleri arttıkça küfür ve inatları da artıyordu. Haksızlığı, hileyi ve zorbalığı normal görür olmuşlardı.

Allah (c.c.) doğru yolu bulmaları için onlara Şuayb Peygambere göndermişti. Şuayb Peygamber, onlara Allah'ın isteklerini anlatmış ve Allah'ın (c.c.) yoluna davet etmişti. Ama Medyen halkı,

kötülük yapmakta ısrar etmişti. Hatta Şuayb Peygamberi öldürmekle tehdit etmiş;

- Eğer akrabaların olmasaydı, seni taşlarla öldürürdük! demişlerdi.

Ağaçlara ibadet etmeye ve onlara tapınmaya başlamışlardı.

Medyen şehrinin yakınlarında Eyke isminde bir şehir daha vardı. Şuayb Peygamber oradaki insanları da (Ashab-ı Eyke) Allah'ın (c.c.) güzellik ve iyilik yoluna davet ediyordu. Çünkü oradaki insanlar da kötü işler yapan günahkâr insanlardı.

Şuayb Peygamberi yalan-

cılıkta suçluyorlar ve ona inanmıyorlardı. Ölçü ve tartıda hile yapmazlarsa, gelip geçen kervanlara saldırmazlarsa fakir kalacaklarını düşünüyorlardı. Şuayb Peygamber, onları Allah (c.c.) yoluna çağırıyordu. Yoksa böyle giderse onlar da diğer kavimler gibi ceza görecekti, Allah'ın (c.c.) gazabına uğrayacaklardı.

Onunla alay etmeye başladılar. Dediler ki:

- Eğer sen bir peygambersen, Rabbine söyle de bize azap göndersin, neymiş görelim bakalım! Üzerimize gökten parçalar düşür!

Bunun üzerine Şuayb Peygamber, bu insanların asla iman etmeyeceklerini anladı. Allah'a (c.c.) dua etti. Artık Allah'ın (c.c.) gazabı, yani cezası, her an gelebilirdi.

Çok geçmeden, büyük bir sarsıntı oldu. Öyle güçlüydü ki bir anda bütün Medyen halkını yeryüzünden sildi. Sanki o güzel evlerde, o görkemli sokaklarda hiç kimse yaşamamış gibiydi.

Şuayb Peygamberse, kendisine inanan insanlarla birlikte Mekke'ye göç edip, orada huzur içinde yaşadı.

Hz. Şuayb (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

7/Araf Sûresi, 85-93

- Medyen halkına da kardeşleri Şuayb'ı peygamber olarak gönderdik. Dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Sizin için ondan başka hiçbir ilah yoktur. Rabbinizden size açık bir delil gelmiştir. Artık ölçüyü ve tartıyı tam yapın. İnsanların mallarını ek-siltmeyin. Düzene sokulduktan sonra yeryüzünde bozgunculuk etmeyin. İnananlar iseniz bunlar sizin için hayırlıdır."
- "Bir de, tehdit ederek Allah'ın yolundan O'na iman edenleri çevirmek, Allah'ın yolunu eğri ve çelişkili göstermek üzere her yol üstüne oturmayın. Hatırlayın ki, siz az (ve güçsüz) idiniz de o sizi çoğalttı. Bakın, bozguncuların sonu nasıl oldu?"
- "Eğer içinizden bir kısmı benimle gönderilen gerçeğe inanmış, bir kısmı da inanmamışsa, artık Allah aramızda hükmünü verinceye kadar sabredin. O, hüküm verenlerin en hayırlısıdır."
- Şuayb'ın kavminden büyüklük taslayan ileri gelenler dediler ki: "Ey Şuayb! Andolsun, ya kesinlikle bizim dinimize dönersiniz ya da mutlaka seni ve seninle birlikte inananları memleketimizden çıkarırız." Şuayb, "İstemek de mi?" dedi.
- "Allah bizi sizin dininizden kurtardıktan sonra eğer ona dönersek mutlaka Allah'a karşı yalan uydurmuş oluruz. Rabbimiz Allah'ın dilemesi olmadıkça sizin dininize dönmemiz bizim için olacak şey değildir. Rabbimiz her şeyi ilmiyle kuşatmıştır. Biz yalnız Allah'a tevekkül ettik. Ey Rabbimiz! Bizimle kavmi-miz arasında gerçekle hükmet. Çünkü sen hükmedenlerin en hayırlısın."
- Şuayb'ın kavminden inkar eden ileri gelenler dediler ki: "(Ey ahalî!) Andolsun ki eğer Şuayb'a uyar-sanız o takdirde mutlaka siz zarar edenler olursunuz."
- Derken, onları o korkunç sarsıntı yakaladı da yurt-larında yüzüstü hareketsiz çökekaldılar.
- Şuayb'ı yalanlayanlar sanki orada hiç yaşamamışlar-dı. Şuayb'ı yalanlayanlar var ya, asıl ziyana uğrayan-lar onlar oldu.
- (Şuayb) onlardan yüz çevirdi ve dedi ki: "Ey kav-mim! Andolsun, ben size Rabbimin vahyettiklerini ulaştırdım. Size nasihat de ettim. Şimdi ben, inkar-cı bir topluluğa nasıl üzüldüm?"

11/Hud Sûresi, 84-95

- Medyen halkına da kardeşleri Şuayb'ı peygamber gönderdik. O şöyle dedi: "Ey kavmim! Allah'a kul-luk edin. Sizin ondan başka hiçbir ilahınız yoktur. Ölçüyü ve tartıyı eksik yapmayın. Ben sizi bolluk içinde görüyorum. Ben sizin adınıza kuşatıcı bir gün-nün azabından korkuyorum."
- "Ey kavmim! Ölçüyü ve tartıyı adaletle tam yapın. İnsanların eşyalarını (mallarını ve haklarını) eksilt-meyin. Yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın."

- "Eğer inanan kimselerseniz Allah'ın bıraktığı helâl kazanç sizin için daha hayırlıdır. Ben sizin başınızda bir bekçi değilim."
- Dediler ki: "Ey Şuayb! Babalarımızın taptuğunu ya-hut mallarımız hakkında dilediğimizi yapmayı terk etmemizi sana namazın mı emrediyor? Oysa sen gerçekten yumuşak huylu ve aklı başında bir adam-sın."
- Şuayb şöyle dedi: "Ey kavmim! Söyleyin bakayım, ya ben Rabbinden gelen açık bir delil üzere isem ve katından bana güzel bir rızık vermişse!... Ben size yasakladığımı kendim yapmak istemiyorum. Ben sadece gücüm yettiğince (sizi) düzeltmek istiyorum. Başarım ancak Allah'ın yardımı iledir. Ben sadece ona tevekkül ettim ve sadece ona yöneliyorum."
- "Ey Kavmim! Bana karşı olan düşmanlığınız, Nûh kavminin veya Hüd kavminin yahut Salih kavmi-nin başına gelenin benzeri gibi bir felaketi sakın siz-in de başınıza getirmesin. (Ve unutmayın ki) Lût kavmi sizden uzak değildir."
- "Rabbinizden bağışlanma dileyin, sonra ona tevbe edin. Şüphesiz Rabbin çok merhametlidir, çok se-vendir."
- Dediler ki: "Ey Şuayb! Dediklerinin çoğunu anla-mıyoruz. Hem biz seni aramızda zayıf görüyoruz. Eğer kabilen olmasaydı seni taş tutardık. Zaten sen bizece itibarlı biri değilsin."
- Şuayb şöyle dedi: "Ey kavmim! Benim kabilem siz-ce Allah'tan daha itibarlı mı ki, O'na sırt çevirdiniz. Şüphesiz Rabbin sizin yaptıklarınızı kuşatmıştır."
- "Ey Kavmim! Elinizden geleni yapın. Şüphesiz ben de (elimden geleni) yapacağım. Rezil edici azabın kime geleceğini ve kimin yalancı olduğunu yakında bileceksiniz. Gözleyin. Şüphesiz ben de sizinle be-ra-ber gözlüyorum."
- (Azap) emrimiz gelince, Şuayb'ı ve onunla birlikte iman edenleri, katımızdan bir rahmetle kurtardık. Zulmedenleri ise o korkunç (uğultulu) ses yakaladı da yurtlarında dizüstü çökekaldılar.
- Sanki orada hiç yaşamamışlardı. Biliniz ki Semüd kavmi Allah'ın rahmetinden uzaklaştığı gibi Med-yen halkı da uzaklaştı.

29/Ankebut Sûresi, 36-37

- Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı peygamber ola-rak gönderdik. Şuayb, "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin. Ahiret gününe ümit besleyin ve yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın" dedi.
- Kavmi, onu yalanladı. Bunun üzerine kendilerini o malum sarsıntı yakaladı da yurtlarında diz üstü çö-kekaldılar.

H.z. Musa

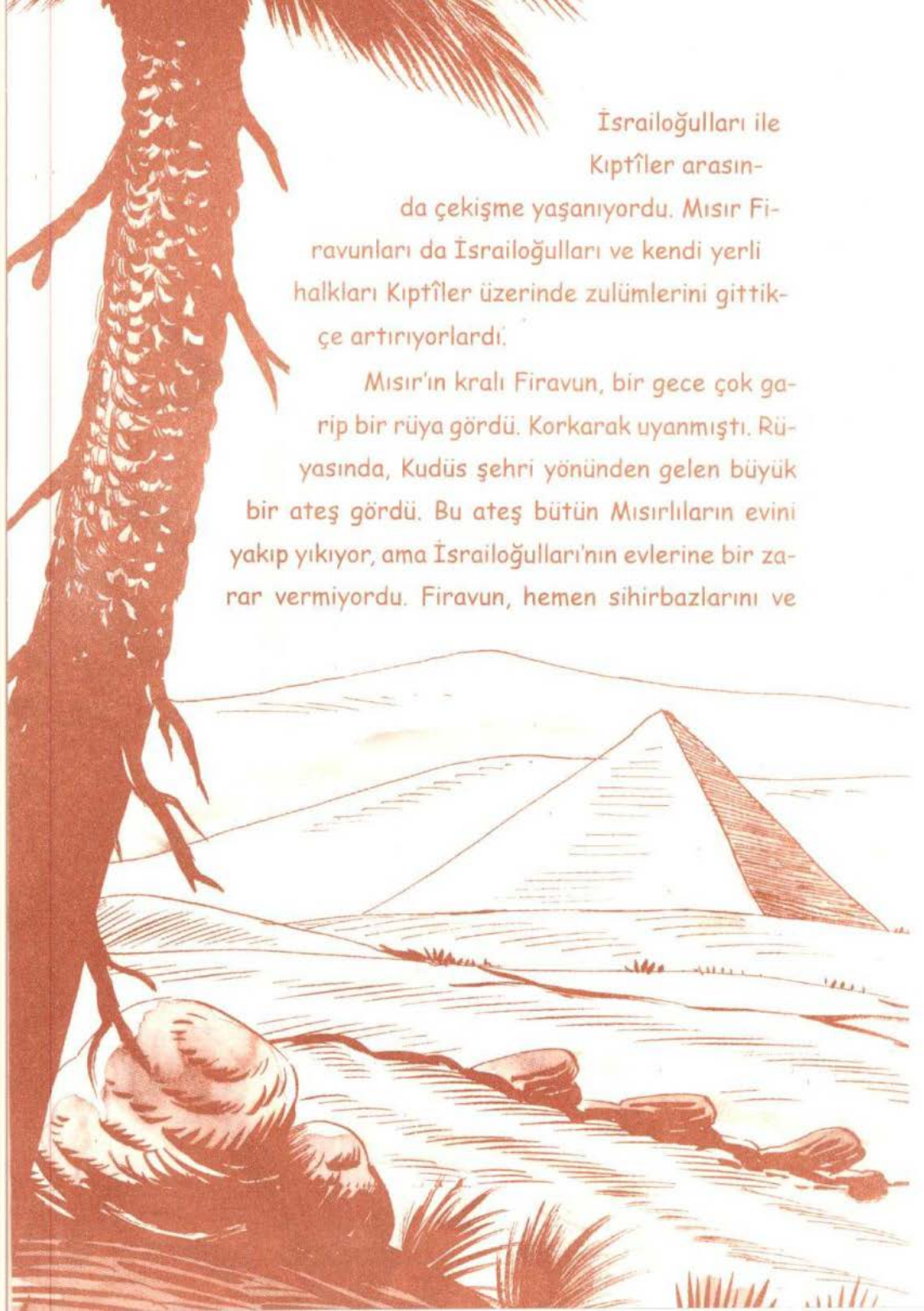
Hz. Musa Hz. Yakup'un soyundandı. Babasının adı İmran, annesinin adı Yuhnez'di. Mısır'da doğup büyüdü. (M.Ö. 2000'li yıllarda). Yakup'un (a.s.) lakabı İsrail'di. Yakup'un (a.s.) soyundan gelenlere de İsrailoğulları denirdi. Musa da (a.s.) İsrailoğullarına Peygamber olarak gönderilmişti. Mısır'da İsrailoğulları'ndan başka Mısır yerlileri olan Kiptîler de yaşıyordu.

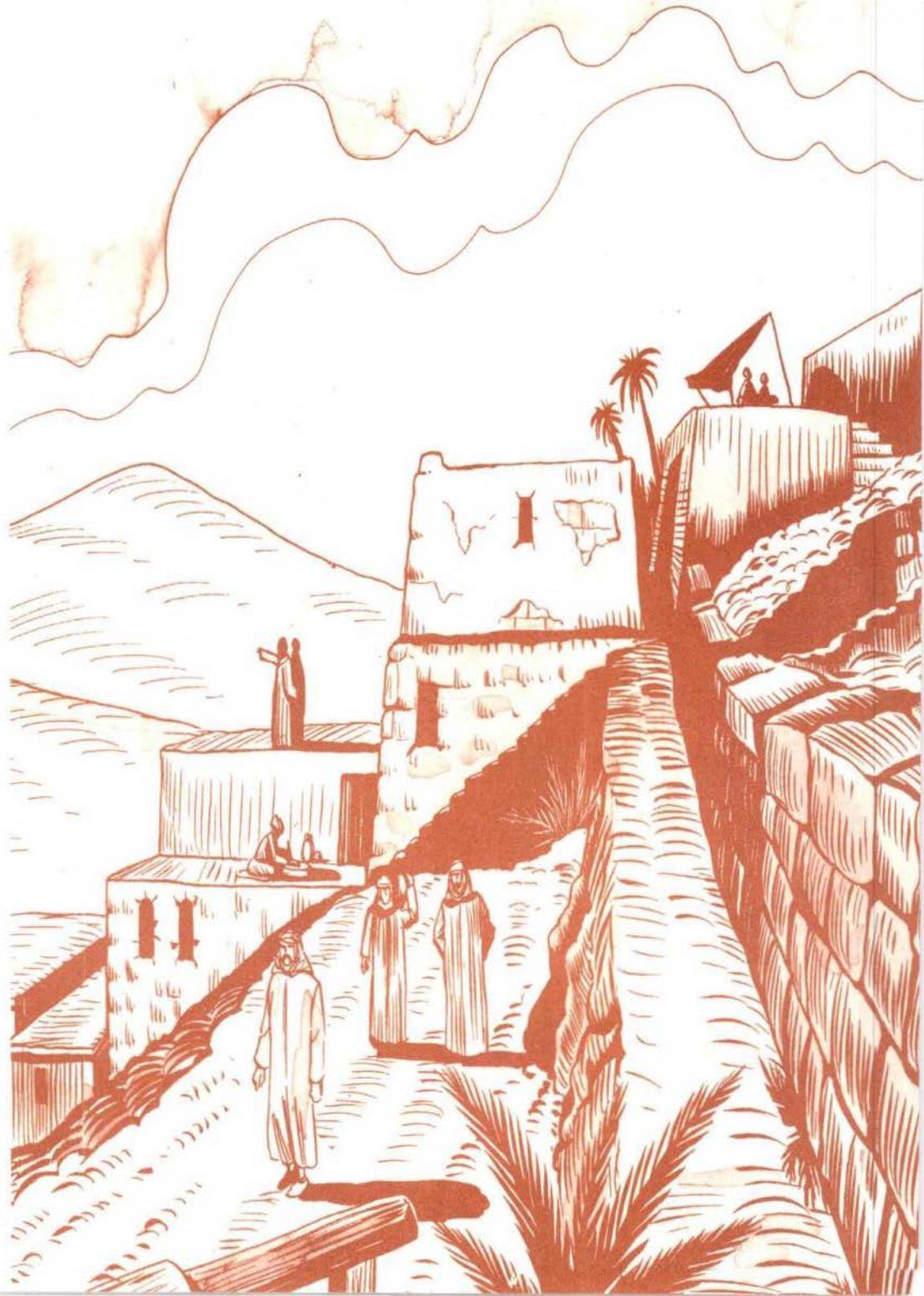

İsrailoğulları ile
Kiptîler arasın-

da çekişme yaşıyorlardı. Mısır Firavunları da İsrailoğulları ve kendi yerli halkları Kiptîler üzerinde zulümlerini gittikçe artırıyorlardı.

Mısır'ın kralı Firavun, bir gece çok garip bir rüya gördü. Korkarak uyanmıştı. Rüyasında, Kudüs şehri yönünden gelen büyük bir ateş gördü. Bu ateş bütün Mısırlıların evini yakıp yıkıyor, ama İsrailoğulları'nın evlerine bir zarar vermiyordu. Firavun, hemen sihirbazlarını ve

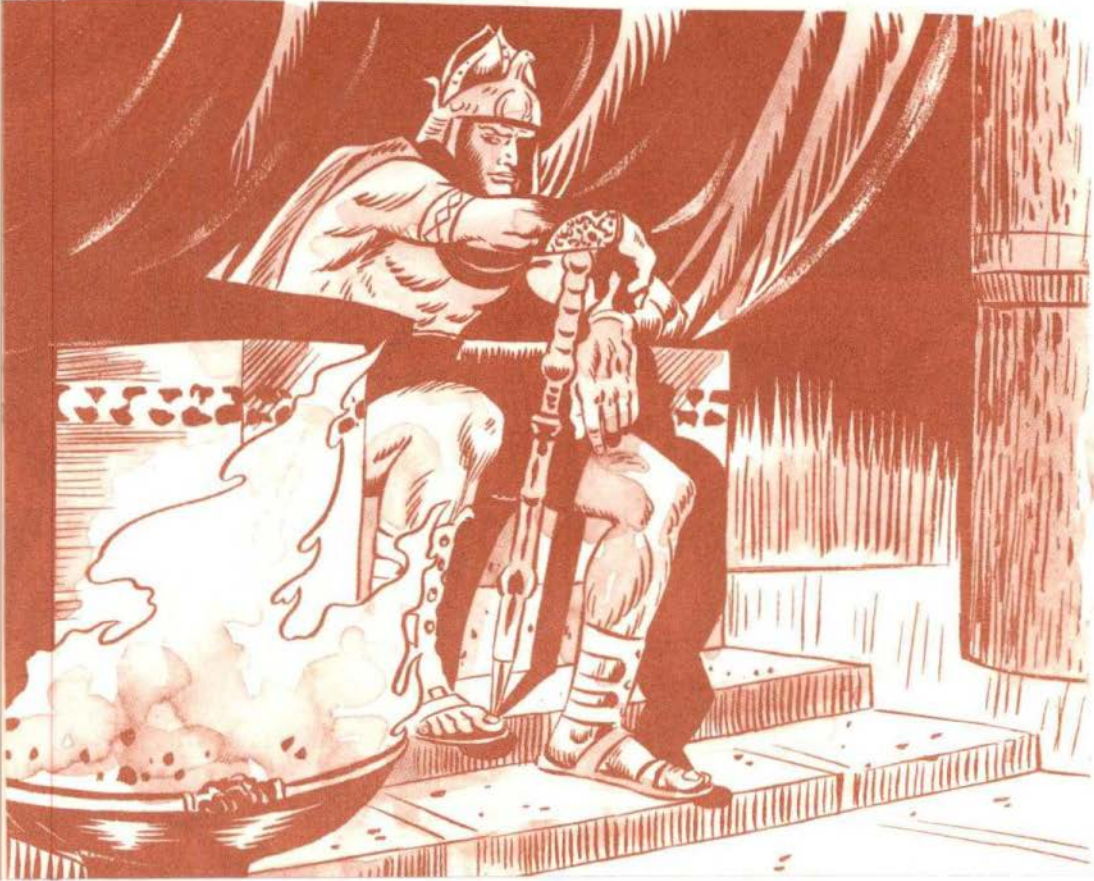

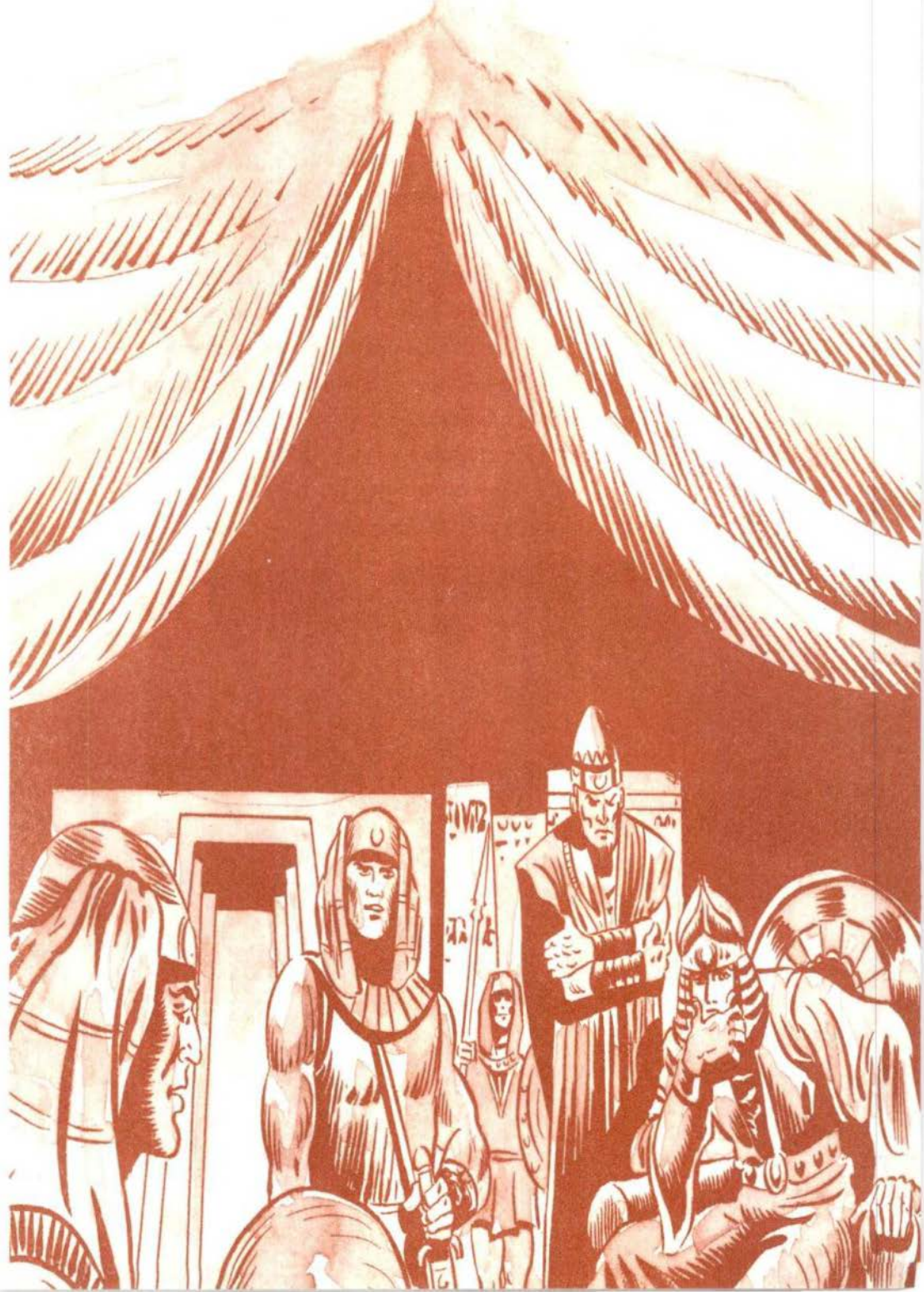

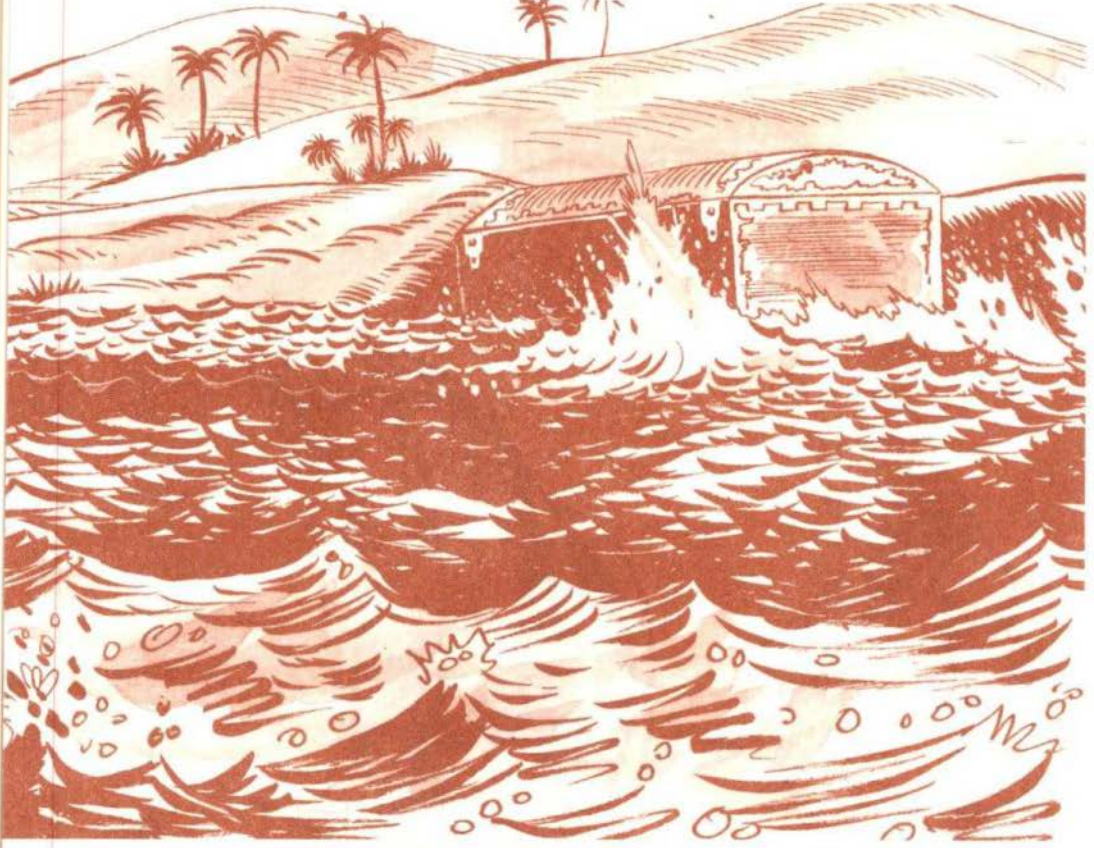
falcılarını topladı. Rüyasını onlara anlattı ve ne anlama geldiğini öğrenmek istedi. Onlar da:

- İsrailoğulları'ndan doğacak bir erkek çocuk, sizi ve krallığınızı yok edecek, dediler.

Firavun bunun üzerine sinirden küplere bindi. Askerlerine emir verip yeni doğan bütün erkek çocukların öldürülmesini emretti. Askerler bütün şehre dağılıp, doğum yapan annelerin başına dikildiler. Yeni doğan bütün erkek çocuklarını acımasızca öldürdüler. Bu korkunç günlerde oldukça imanlı ve Allah'a (c.c.) yürekten bağlı olan bir kadın da doğum yapmış ve bebeğinin adını Musa koymuştu. Oğlunu herkesten gizliyordu çünkü Firavun'un haberi olursa onu da diğerleri gibi öldürecekti.

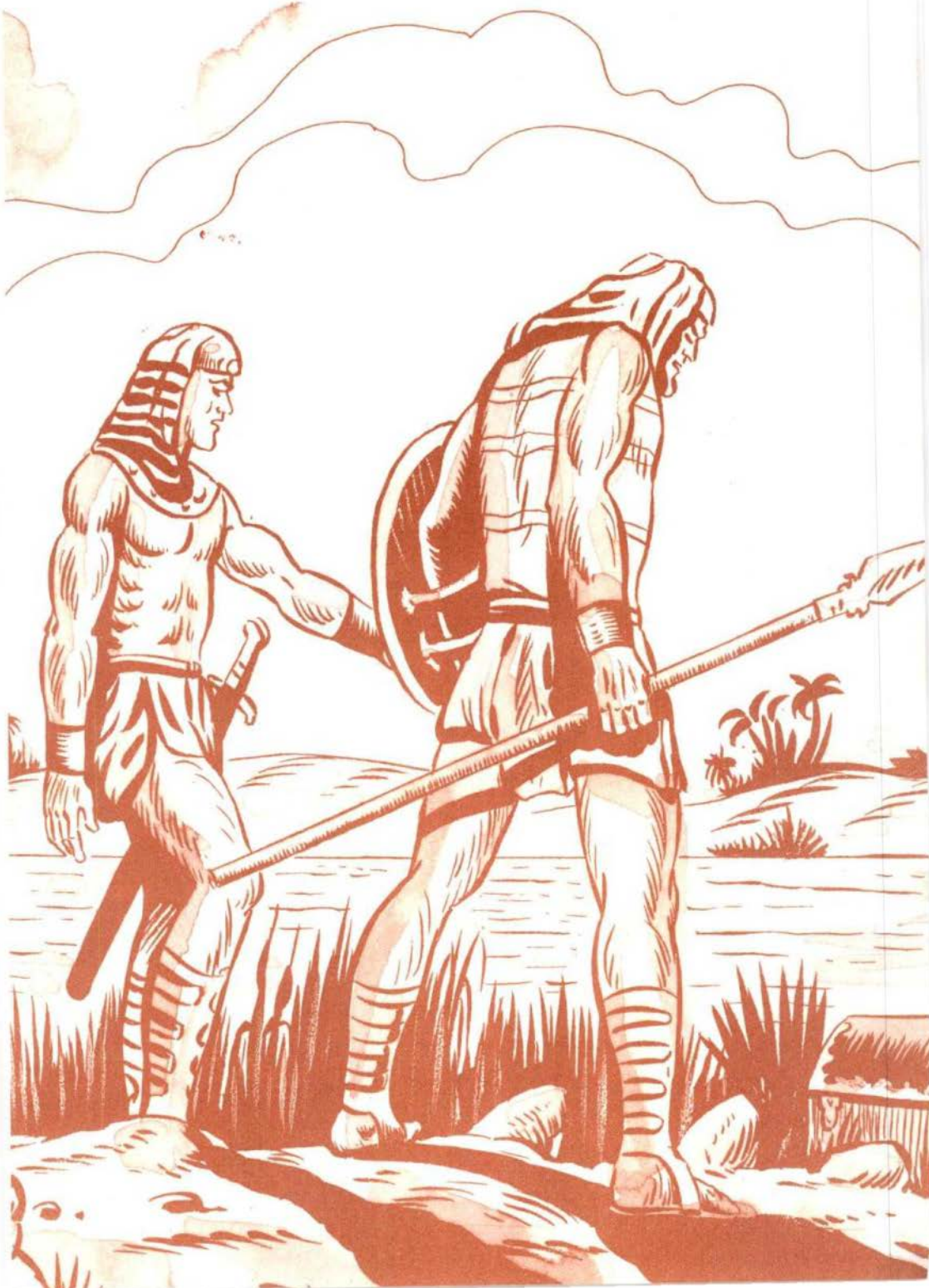
Musa'nın annesi Allah'a (c.c.) dua etti. Bebeğini saklaması için bir yol göstermesini istedi. Ve Allah da (c.c.) onun bir çare bulmasına yardım etti.

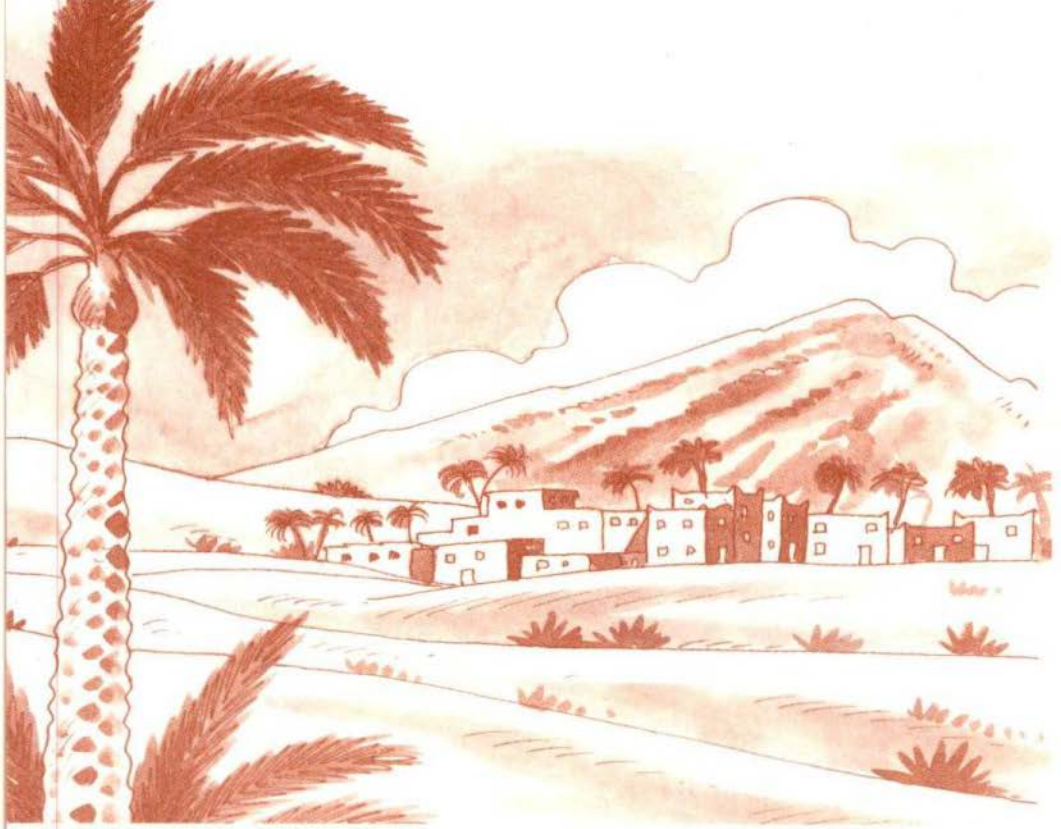
Annesi, Musa'yı (a.s.) bir sandığa koyup, Nil Nehrine bırakacaktı.

Küçük bir sandık buldu. Bebeğini öptü, kokladı ve sandığa koydu. Sonra da sandığı dualarla Nil Nehrinin sularına bıraktı.

Firavun'un sarayı, Nil'in kıyısındaydı. Musa'nın (a.s.) ablası Meryem, Firavun'un sarayında çalışıyordu. Meryem, suyun üzerindeki sandığı takip ediyordu. Sandık, sarayın bahçesine doğru sürüklendi.

Sarayın hizmetçisi sandığı görmüş ve doğruca Firavun'un karısı Asiye'ye götürmüştü. Asiye, sandığın içinde bir bebek olduğunu

görünce çok sevinmişti. Nil Nehrinin kendilerine bir hediye gönderdiğini düşündü. Fakat Firavun kuşkulandı. Bu çocuk da nereden çıkmıştı? Kimdi?

Firavun'un veziri:

- Efendim, bu çocuk belki de İsrailoğulları'ndan bir çocuktur. Onu öldürtmelisiniz, dedi.

Fakat bugüne kadar hiç çocuğu olmamış Asiyeye buna izin vermek istemedi. Dedi ki Firavun'a:

- Lütfen onu öldürtmeyin. Çok güzel bir çocuk. Belki onu evlât ediniz, ne dersiniz?

Sonra Firavun Musa'yı (a.s.) kucığına aldı. Musa (a.s.) Firavun'un sakalını çekiştirince çok kızdı, ama karısı Asiyeyi üzmemek için onun bu fikrini kabul etti; Musa'yı (a.s.) öldürtmedi.

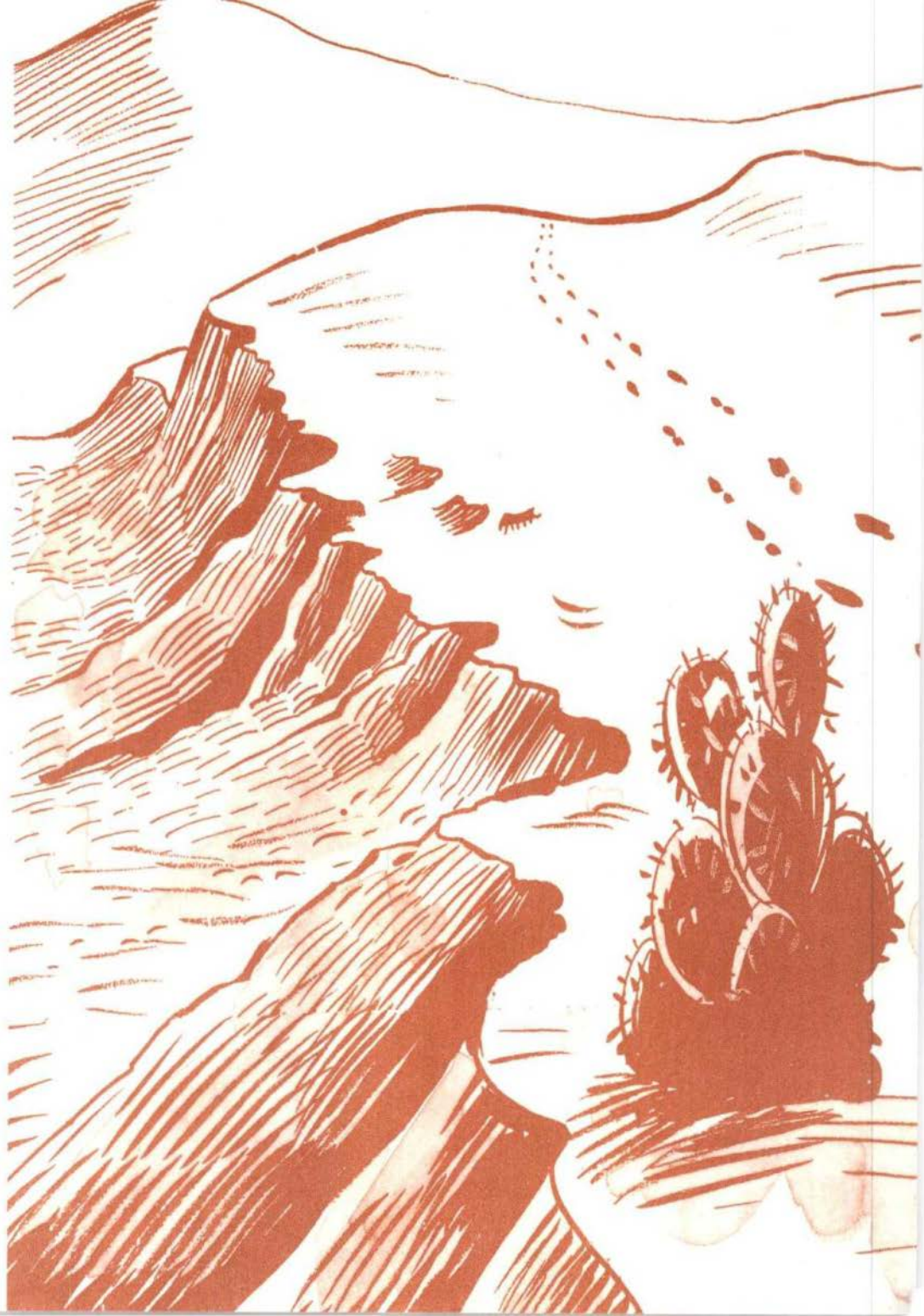

Musa'nın (a.s.) ablası, olanları hemen gidip annesine anlatmıştı. Annesi bu habere çok sevinmiş ve:

- Şükürler olsun Rabbim! Yavrumu kurtaracağını biliyordum, demişti.

Musa'nın (a.s.) karnı çok acıkmıştı, ama kimsenin sütünü emmiyordu. Açlıktan hep ağlıyordu. Askerler bütün şehre ilan verdiler. Musa'ya (a.s.) süt verecek bir süt anne aradılar. Musa'nın (a.s.) annesi bu haber üzerine hemen saraya koşmuştu. Musa (a.s.) annesini kokusundan tanımış ve onun sütünü emmeye başlamıştı. Böylelikle ana-oğul birbirlerine kavuşmuştu.

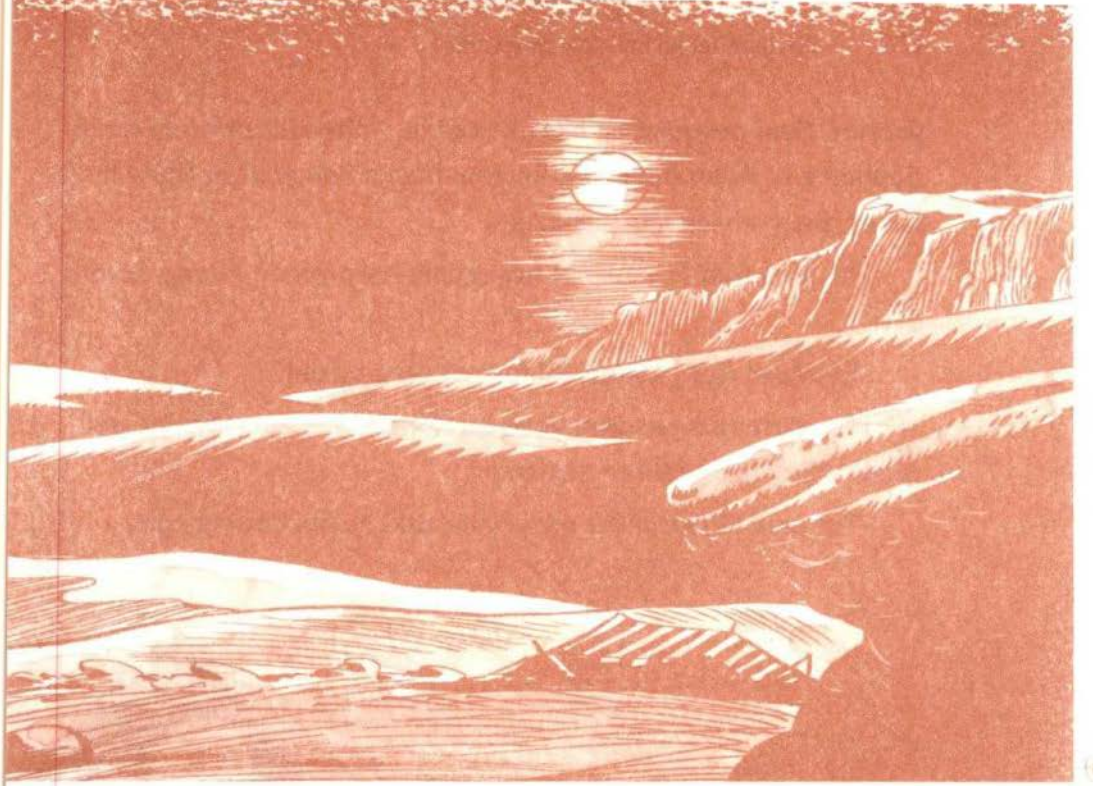

Aradan yıllar geçmişti. Musa (a.s.) büyüyüp kocaman bir delikanlı olmuştu. Bir gün dışarıda dolaşırken iki adamın kavga ettiğini gördü. Bir Mısırlı ile bir İsrailoğlu kavga ediyordu. Mısırlı öbürünü zalimce dövüyordu. İsrailoğullarından olan Hz. Musa'dan (a.s.) yardım istedi. Haksızlıklara hiç tahammül edemeyen Hz. Musa (a.s.) Mısırlı'yı bir vuruşta yere düşürdü ve adam öldü. Musa (a.s.) çok korkmuş ve üzülmişti. Çünkü o adamı öldürmek istememiş, sadece kavgayı ayırmak istemişti. Bu olay Firavun'un kulağına gitti. Firavun bu habere çok sinirlendi ve Musa'yı (a.s.) öldüreceğini söyledi. Musa (a.s.) bunun üzerine, Medyen şehrine gitmek üzere yola çıktı.

Medyen'de iki tane çoban kızla karşılaştı. Durumu anlattı. Onlar da Musa'yı (a.s.) babalarına götürdüler. O kızlar, Şuayb Peygamberin kızlarıydı. Şuayb Peygamber, Musa'ya (a.s.) yardım etti. Musa (a.s.) ile birlikte çalışmaya, işlerini birlikte yapmaya başladılar. Şuayb Peygamber Musa'yı (a.s.) çok sevdiği için, onu kızlarından Safura ile evlendirdi.

Aradan on yıl geçmişti. Musa (a.s.) artık Mısır'a dönmek istiyordu. Ailesini de alarak yola koyuldular. Tur Dağı'na yaklaştıklarında biraz dinlenmek istediler. Çünkü karanlık çökmüştü ve yağmur yağıyordu. Musa, (a.s.) az ileride bir ışık gördü. Yardım istemek için oraya gittiğinde, gözlerini kamaştıran büyük ve güçlü bir ışıkla karşılaştı. Işıktan bir ses geldi:

- Ey Musa! Şüphesiz ki âlemlerin Rabbi olan Allah Benim. Ayakkabılarını çıkar. Çünkü kutsal bir yer olan Tuva'da bulun-

yorsun. Seni peygamber olarak seçtim. Vahyedeceklerimi dinle. Şüphesiz ki Allah Benim ve Benden başka ilah yoktur. Bana kul-luk et. Beni anmak için namaz kıl.

Hız. Musa'nın (a.s.) kalbi heyecanla çarpıyordu ki ses devam etti:

-Ey Musa (a.s.) elindekini (asayı) yere bırak!

Hız. Musa (a.s.) asasını yere bırakınca asası yılan haline geliverdi. Allah (c.c.) tekrar seslendi:

-Tut onu! Korkma! Biz asayı yine eski haline çevireceğiz.

Hız. Musa (a.s.) uzattı elini ve yılanı tuttu. Yılan tekrar ası haline geldi. Allah (c.c.) tekrar seslendi:

-Elini koynuna sok! Onun bembeyaz olarak çıktığını göreceksin.

Hız. Musa (a.s.) elini koynuna sokup çıkardı. Eli bembeyaz oldu ve ışık saçmaya başladı.

-Galiba alaca hastalığına yakalandım, diye düşünürken Allah (c.c.):

-Korkma! dedi, Elinde hiçbir hastalık yok. Bunlar senin mucizelerindir. Firavun'a git. Onu yumuşak bir lisanla ikaz et. Belki öğüt dinleyip korkar da zulmü ve haksızlığı bırakır. Ona mucizelerini göster, belki inanarak Müslüman olur.

Hız. Musa biraz sakinleşince, ailesinin yanına döndü. Mısır'a geldiğinde kardeşiyle görüştü. Kardeşinin adı Harun'du ve o da bir peygamberdi. İlk iş olarak doğruca Firavun'un sarayına gittiler ve onu imana davet etiler.

Firavun öfkesinden deliye döndü.

Sen çıldırmışsın! dedi. Senin Rabbin de kimmiş?

Musa Peygamber:

- Sana peygamber olduğumun delillerini gösterebilirim, dedi ve elindeki asayı yere attı. Asa birden Allah'ın (c.c.) izniyle yılanı dönüştü. Firavun korkusundan ne yapacağını şaşırdı. Musa Peygamber yılanı tuttu ve yeniden asa oldu.

Firavun:

- Ne var bunda? Bunu sihirbazlar da yapar, dedi ve sarayın tüm sihirbazlarını çağırdı.

Musa Peygamber sihirbazlara da peygamber olduğunu söyledi. Ama sihirbazlar ona inanmadı. Elleriindeki sopa ve ipleri yere atarak, çeşitli numaralarla yılan gibi oynattılar. Musa Peygamber asasını yine yere koydu ve bu kez de ejderha gibi bir yılan oldu. Bu büyük yılan, sihirbazların oynattığı yılanların hepsini yutmuştu. Herkes şaşkına dönmüştü, korkudan renkleri sararmıştı. Çünkü bu Allah'ın büyük bir mucizesiydi. Sihirbazlar bunun üzerine Musa Peygambere inandılar ve iman ettiler. Ama Firavun hâlâ inat ediyordu. Firavun'un eşi Asiye de Allah'a (c.c.) inanmış, imanlı bir kadın olmuştu.

Mısır'da Musa Peygambere inananların sayısı gittikçe artıyordu. Firavun öfkesi ise gittikçe çoğalıyordu. İnsanlara tarifsiz işkenceler yapıyordu.

Günlerden bir gün Rabbimiz Musa Peygamberin, İsrailoğulları ile birlikte şehri terk etmesini istedi. Musa Peygamber kardeşi Harun Peygamberle birlikte Rabbimizin isteğini yerine getirmek için, tüm inananlara gizlice haber verdiler. Bir gece hep birlikte gizlice yola çıktılar.

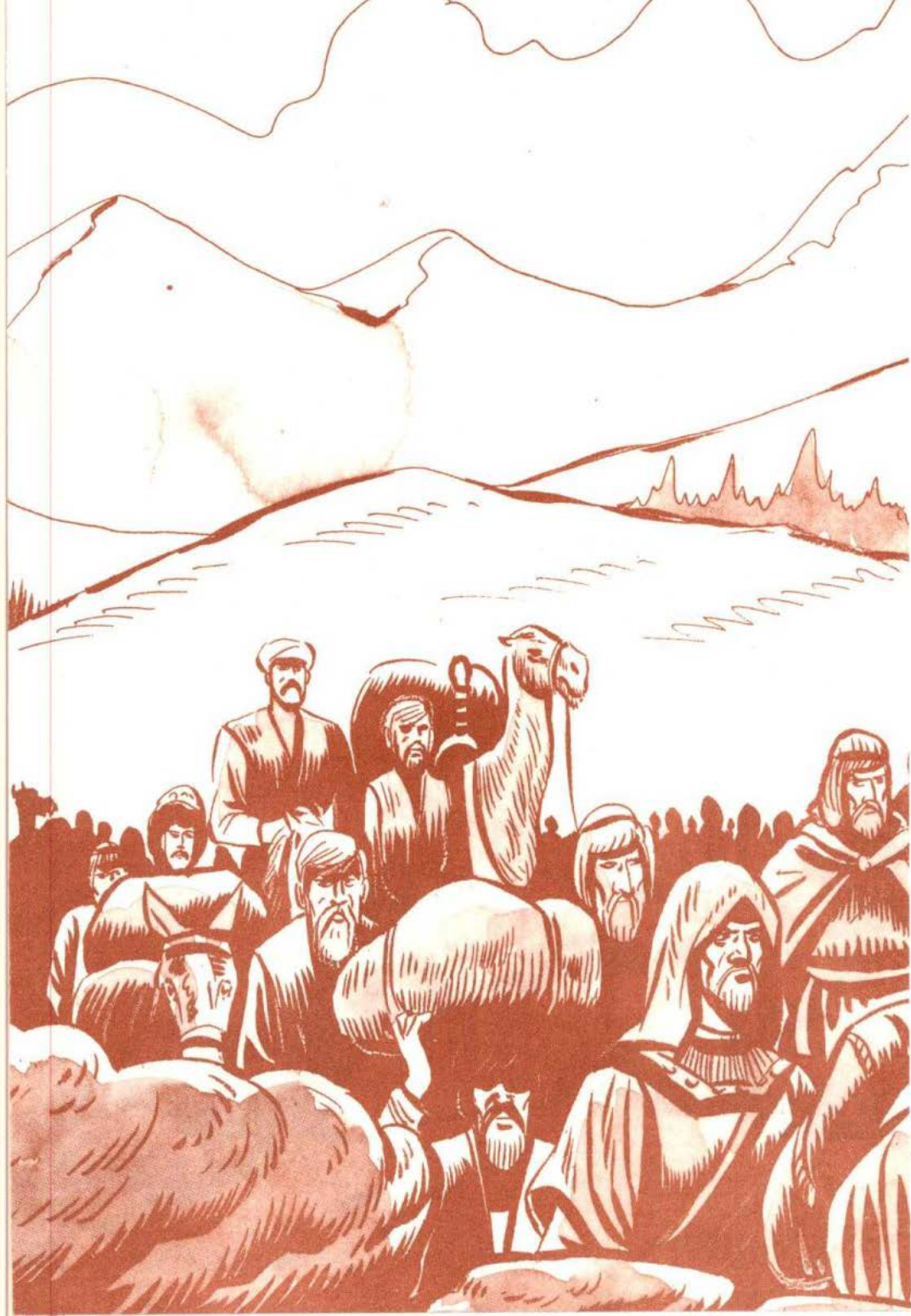
Şehrin sessizliği Firavun'un askerlerini şüphelendirmişti. İsrailoğulları'nın evlerinin boş olduğunu görünce, hemen krala haber verdiler.

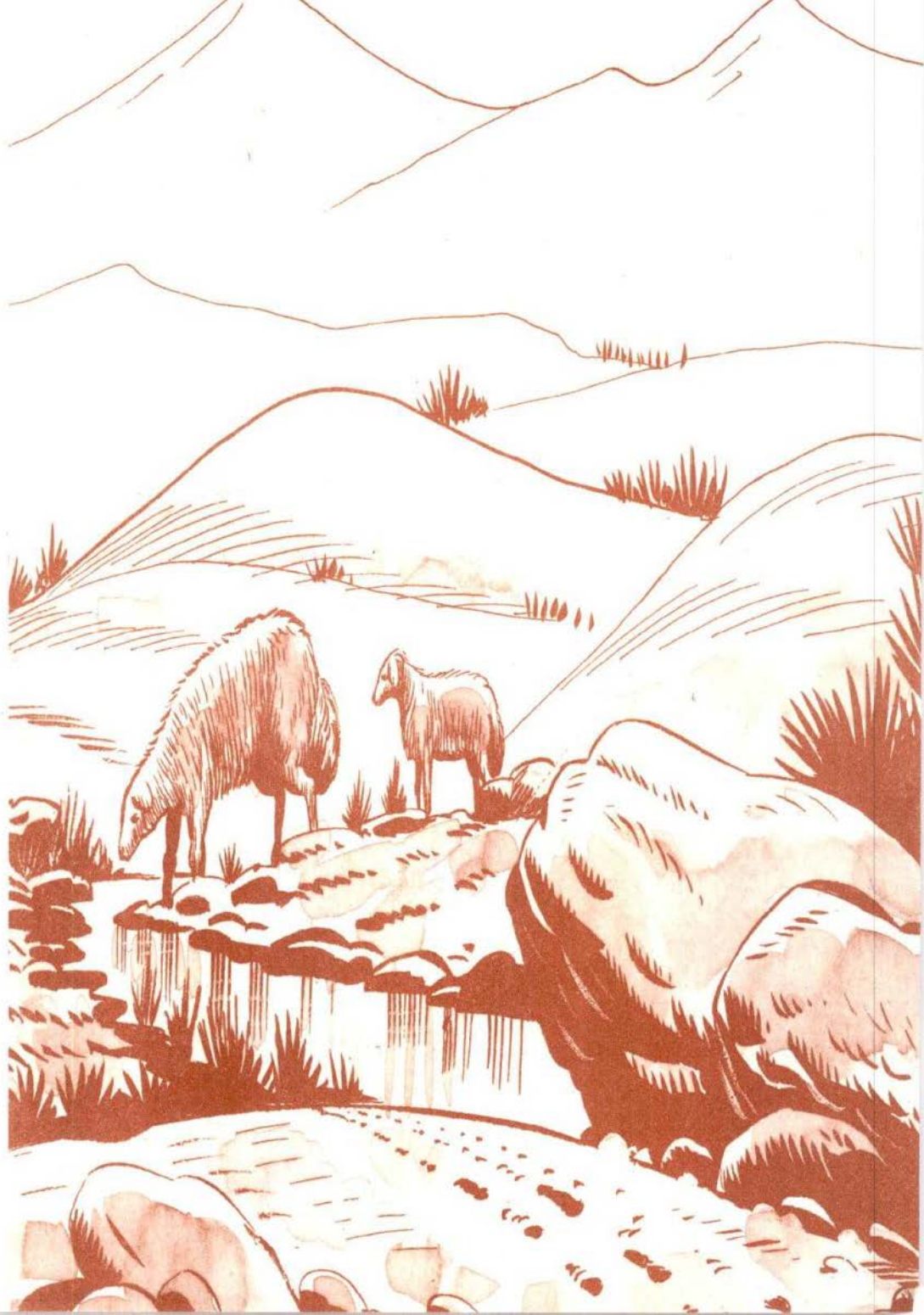
Firavun, askerlerine emirler yağdırdı:

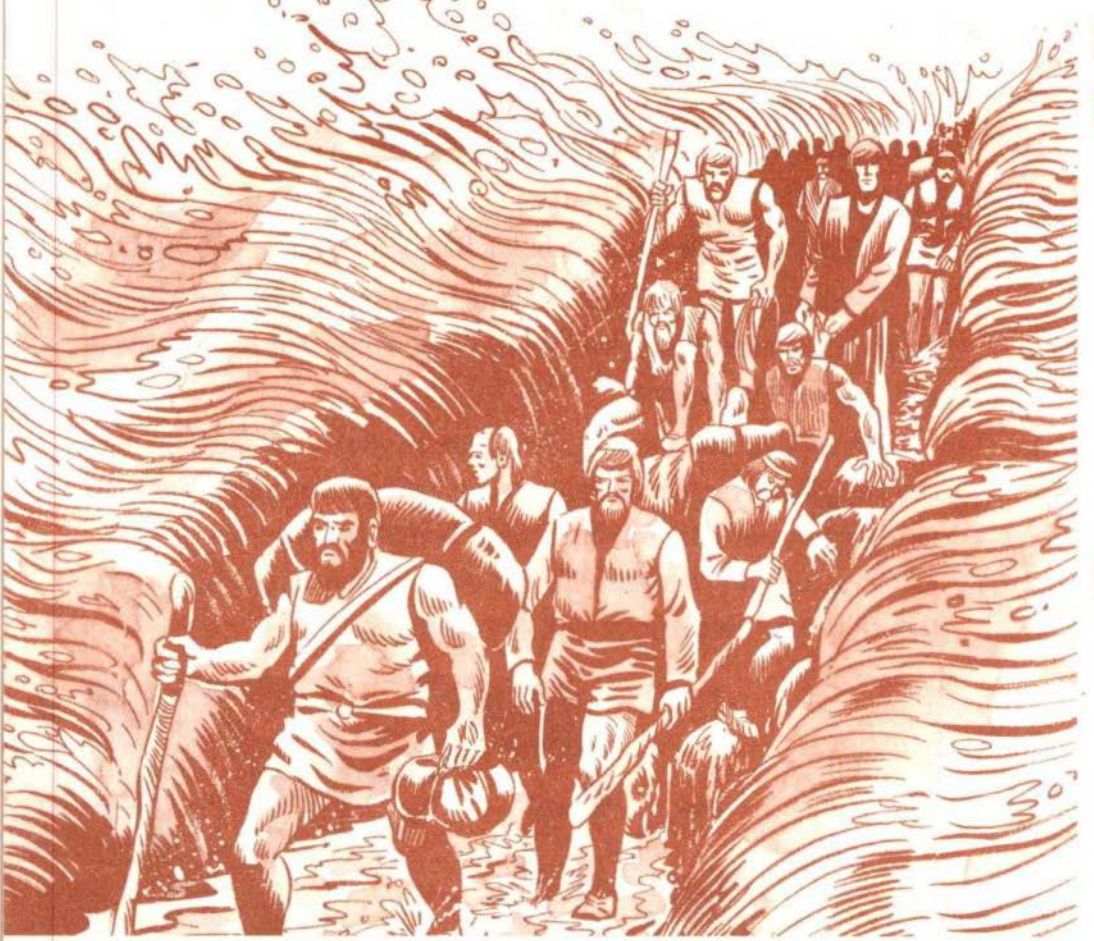
- Onları yakalayın ve hepsini öldürün! dedi.

Bu sırada Musa Peygamber ve inananlar, Kızıldeniz'e varmışlardı.

Herkes çok korkuyordu ve Allah'a (c.c.) dua ediyordu. Çünkü önlerinde koca bir deniz vardı, arkalarında ise zalim Firavun. Şimdi ne yapacaklardı? Nasıl kurtulacaklardı?

Firavun iyice yaklaşmıştı. Rabbimiz inanan insanlara elbette ki yardım edecekti. Büyük bir mucize daha gösterdi. Musa Peygamber asasını Kızıldeniz'in sularına değdirdi. Ve denizin suları iki yana ayrılmaya başladı. Ortada bir yol açıldı. Musa ve Harun Peygamberlerle birlikte bütün inananlar o yoldan geçmeye başladılar. Bunu gören Firavun ve askerleri dehşete kapıldılar. Firavun, oradan kendisinin de geçebileceğini söyledi. Askerleriyle birlikte açılan yola girdi. Tam o sırada, deniz tekrar birleşme-

ye başlamıştı. Firavun, askerleriyle dalgaların arasında kalmıştı. Kurtulmak için çırpınıyordu.

- Gücü her şeye yeten Rabbim! Beni kurtar! diye bağıırıyordu.

Firavun, ömrü boyunca Allah'a (c.c.) inanmamış ve kötülük yapmıştı. Ölmek üzereyken Allah'a dua etmesinin hiçbir anlamı yoktu. Çünkü boşunaydı.

Firavun ve adamları suların içinde kayboldular. Musa ve Harun Peygamberler, İsrailoğullarıyla birlikte yollarına devam ettiler. Dört büyük kitaptan birisi olan Tevrat Hz. Musa'ya (a.s.) nazil olmuştur (indirilmiştir). Tevrat da daha sonra içine insan sözleri eklenerek değiştirilmiş ve bozulmuştur.

H. Musa (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

20/Tâ-hâ Sûresi, 9-12

- Mûsâ'nın haberi sana ulaştı mı?
- Hani bir ateş görmüştü de ailesine, "Siz burada kalın, ben bir ateş gördüm (oraya gidiyorum). Umarım ondan size bir kor ateş getiririm, yahut ateşin başında, yol gösterecek birini bulurum" demişti.
- Ateşin yanına varınca, ona şöyle seslenildi: "Ey Mûsâ!"
- "Şüphe yok ki, ben senin Rabbinim. Hemen ayakkabılarını çıkar. Çünkü sen mukaddes vadi Tuvâdasın."

20/Tâ-hâ Sûresi, 17-47

- "Şu sağ elindeki nedir ey Mûsâ?"
- Mûsâ dedi ki: "O benim değneğimdir. Ona dayanırım, onunla koyunlarıma yaprak silkeleirim. Onunla başka işlerimi de görürüm."
- Allah, "Onu yere at ey Mûsâ!" dedi.
- Mûsâ da onu attı. Bir de ne görsün o, hızla akan bir yılan olmuş!
- Allah şöyle dedi: "Tut onu. Korkma! Biz onu yine eski durumuna döndüreceğiz."
- "Sana büyük mucizelerimizden birini daha göstermemiz için elini koynuna sok ki bir başka mucize olarak, (alaca hastalığı gibi) bir hastalık sebebiyle olmaksızın bembeyaz bir halde çıksın."
- "Firavun'a git, çünkü o azmıştır."
- Mûsâ dedi ki: "Rabbim! Gönlüme ferahlık ver."
- "İşimi bana kolaylaştır."
- "Dilimdeki tutukluğu çöz ki sözümü anlatsınlar."
- "Bana ailemden birini yardımcı yap."
- "Kardeşim Hârûn'u."
- "Onunla gücümü artır."
- "Onu işime ortak et."
- "Seni çok tesbih edelim diye."
- "Seni çok zikredelim diye."
- "Çünkü sen bizi hakkıyla görmektesin."
- Allah şöyle dedi: "İstedğin sana verildi ey Mûsâ!"
- "Andolsun, Biz sana bir kere daha iyilikte bulunmuştuk."

- "Hani annene ilham edilmesi gereken şeyleri ilham etmiştik:"
- "Onu (bebek Mûsâ'yı) sandığın içine koy ve denize (Nil'e) bırak ki, deniz onu kıyıya atsın da kendisini, hem bana düşman, hem de ona düşman olan birisi (Firavun) alsın. Sana da, ey Mûsâ, sevilesin ve gözetimimizde yetiştirilesin diye tarafımızdan bir sevgi bırakmıştım."
- "Hani kız kardeşin (Firavun ailesine) gidiyor ve 'size onun bakımını üstlenecek kimseyi gösteriyim mi?' diyordu. Derken, gözü aydın olsun, üzülmeyin diye seni annene döndürdük. (Sana baktı, büyüdü) ve (kazara) bir cana kıydın da biz seni kederden kurtardık. Seni sıkı bir demeden geçirdik (ve kaçıp Medyen'e gittin). Medyen halkı içinde yıllarca kaldın, sonra (peygamber olman için) takdir edilmiş bir zamanda (Tûr'a) geldin ey Mûsâ!"
- "Ben seni kendim için seçtim."
- "Sen ve kardeşin mucizelerim ile (desteklenmiş olarak) gidin ve Beni anmakta gevşeklik göstermeyin."
- "Firavun'a gidin. Çünkü o azmıştır."
- "Ona yumuşak söz söyleyin. Belki öğüt alır yahut korkar."
- Mûsâ ve Hârûn şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Şüphesiz biz, onun bize karşı aşırı davranmasından yahut azmasından korkuyoruz."
- Allah şöyle dedi: "Korkmayın, çünkü Ben sizinle beraberim. İhtirim ve görürüm."
- "Ona gidin ve şöyle deyin: 'Şüphesiz biz Rabbinin elçileriyiz. İsrailoğulları'nı (serbest bırak ve) bizimle gönder. Onlara işkence etme. Sana Rabbinin katından bir mucize getirdik. Selam, doğru yola uyanlara olsun.' "

2/Bakara Sûresi, 50-51

- Hani, sizin için denizi yarmış, sizi kurtarmış, gözlerinizin önünde Firavun ailesini suda boğmuştuk.
- Hani, Biz Mûsâ ile kırk gece için sözleşmiştik. Sizler ise onun ardından (kendinize) zulmederek bir buzağıyı tanı edinmiştiniz.

28/Kasas Sûresi, 19-30

- Mûsâ, ikisinin de düşmanı olan adamı yakalamak isteyince adam, "Ey Mûsâ! Dün birini öldürdüğün gibi, beni de öldürmek mi istiyorsun. Sen ancak yeryüzünde bir zorba olmak istiyorsun, arabuluculardan olmak istemiyorsun" dedi.
- Şehrin öbür ucundan koşarak bir adam geldi. "Ey Mûsâ! İleri gelenler seni öldürmek için aralarında senin durumunu görüşüyorlar. Şehirden hemen çık. Şüphesiz ben sana öğüt verenlerdenim" dedi.
- Mûsâ korku içinde etrafı gözetleyerek şehirden çıktı ve "Ey Rabbim! Beni bu zalim kavimden kurtar" dedi.
- (Şehirden çıkıp) Medyen'e doğru yöneldiğinde, "Umarım Rabbim beni doğru yola iletir" dedi.
- Medyen suyuna varınca, suyun başında (hayvanlarını) sulamakta olan bazı insanlar gördü. Bunların yanında da koyunlarını suya salmak için uğraşan iki kız gördü. Mûsâ onlara, "(Koyunlarınızı burada tutmaktaki) maksadınız ne?" dedi. Onlar, "Çobanlar sulayıp çekilinceye kadar biz koyunlarımızı sulayamayız. Babamız ise çok yaşlı bir adamdır" dediler.
- Bunun üzerine Mûsâ onların koyunlarını suladı. Sonra gölgeye çekilip, "Rabbim! Bana göndereceğin her hayra muhtacım" dedi.
- Nihayet kızlardan biri utana utana yürüyerek ona gelip, "Bizim için koyunlarımızı sulamanın ücretini vermek üzere babam seni çağırıyor" dedi. Mûsâ onun (Şuayb'ın) yanına gelip başından geçenleri ona anlatınca Şuayb, "Korkma, o zalim kavimden kurtuldun" dedi.
- Kızlardan biri, "Babacığım, onu ücretle tut. Herhâlde ücretle tuttuklarının en hayırlısı, güçlü ve güvenilir olan bu adam olacaktır" dedi.
- Şuayb, "Ben, sekiz yıl bana çalışmana karşılık şu iki kızından birisini sana nikahlamak istiyorum. Eğer sen bunu on yıla tamamlarsan o da senden olur. Ben seni zora koşmak da istemiyorum. İnşallah beni salih kimselerden bulacaksın" dedi.

- Mûsâ şöyle dedi: "Bu seninle benim aramda bir iş. İki süreden hangisini tamamlarsam bana bir husûmet yok. Allah söylediklerimize vekildir."
- Mûsâ süreyi tamamlayıp ailesiyle yola çıkınca, Tûr tarafında bir ateş görmüş ve ailesine, "Siz burada kalın, ben bir ateş gördüm, (oraya gidiyorum). Umarım oradan size bir haber ya da ısınmanız için ateşten bir kor getiririm" dedi.
- Mûsâ, ateşin yanına gelince o mübarek yerdeki vadinin sağ tarafındaki ağaçtan şöyle seslenildi: "Ey Mûsâ! Şüphesiz Ben, evet, Ben âlemlerin Rabbi olan Allah'ım."

7/Ar'af Sûresi, 142-143

- Mûsâ'ya otuz gece süre belirledik, buna on (gece) daha katkık. Böylece Rabbinin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı. Mûsâ, kardeşi Hârûn'a, "Kavmim arasında benim yerime geç ve yapıcı ol. Sakın bozguncuların yoluna uyma" dedi.
- Mûsâ, belirlediğimiz yere (Tûr'a) gelip Rabbi de ona konuşunca, "Rabbim! Bana (kendini) göster, sana bakayım" dedi. Allah da, "Beni (dünyada) katiyen göremezsin. Fakat (şu) dağa bak, eğer o yerinde durursa sen de Beni görebilirsin." dedi. Rabbi dağa tecelli edince onu darmadağın ediverdi. Mûsâ da baygın düştü. Ayılınca, "Seni eksikliklerden uzak tutarım Allah'ım! Sana tevbe ettim. Ben inananların ilkiyim" dedi.

2/Bakara Sûresi, 53-61

- Hani, doğru yolu tutasınız diye Mûsâ'ya, Kitab'ı (Tevrat'ı) ve Furkan'ı vermiştik.
- Mûsâ kavmine dedi ki: "Ey kavmim! Sizler, buzağıyı ilah edinmekle kendinize yazık ettiniz. Gelin yaratıcınıza tevbe edin de nefislerinizi öldürün (kendinizi düzeltin). Bu, Yaratıcınız katında sizin için daha iyidir." Böylece Allah da onların tevbesini kabul etti. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir, çok merhametlidir.
- Hani siz, "Ey Mûsâ! Biz Allah'ı açıktan açığa görmedikçe sana asla inanmayız" demiştiniz. Bunun üzerine siz bakıp dururken sizi yıldırım çarpmıştı.

- Sonra, şükredesiniz diye ölümünüzün ardından sizi tekrar dirilttik.
- Bulutu üstünüze gölge yaptık. Size, kudret helvası ile bıldırcın indirdik. "Verdiğimiz rızıkların iyi ve güzel olanlarından yiye" (dedik). Onlar (verdiğimiz nimetlere nankörlük etmekle) bize zulmetmediler; fakat, kendilerine zulmediyorlardı.
- Hani, "Şu memlekete girin. Orada dilediğiniz gibi, bol bol yiye. Kapısından eğilerek tevazu ile girin ve 'hitta' (Ya Rabbi, bizi affet) deyin ki, Biz de sizin hatalarınızı bağışlayalım. İylilik edenlere ise daha da fazlasını vereceğiz" demiştik.
- Derken, onların içindeki zalimler, sözü kendilerine söylenenden başka şekle soktular. Biz de haktan ayrılmaları sebebiyle o zalimlere gökten bir azap indirdik.
- Hani, Mûsâ kavmi için su dilemişti. Biz de, "Asanı kayaya vur" demiştik, böylece kayadan on iki pınar fışkırmış, her boy kendi su alacağı pınarı bilmişti. "Allah'ın rızkından yiye, için. Yalnız, yeryüzünde bozgunculuk yaparak fesat çıkarmayın" demiştik.
- Hani, "Ey Mûsâ! Biz bir çeşit yemeğe asla katlanamayız. O halde, bizim için Rabbinde yalvar da, O bize yerden biten sebze, kabak, sarımsak, mercimek, soğan versin" demiştiniz. O da size, "İyi olanı düşük olanla değiştirmek mi istiyorsunuz? Öyle ise inin şehre! İstedikleriniz orada var" demişti. Böylece ziller ve yoksulluk onları kapladı. Onlar, Allah'ın gazabına uğradılar. Bunun sebebi, onların; Allah'ın âyetlerini inkâr ediyor, peygamberleri de haksız yere öldürüyor olmaları idi. Bütün bunların sebebi ise, isyan etmek ve aşırı gitmekte oluşlarıydı.

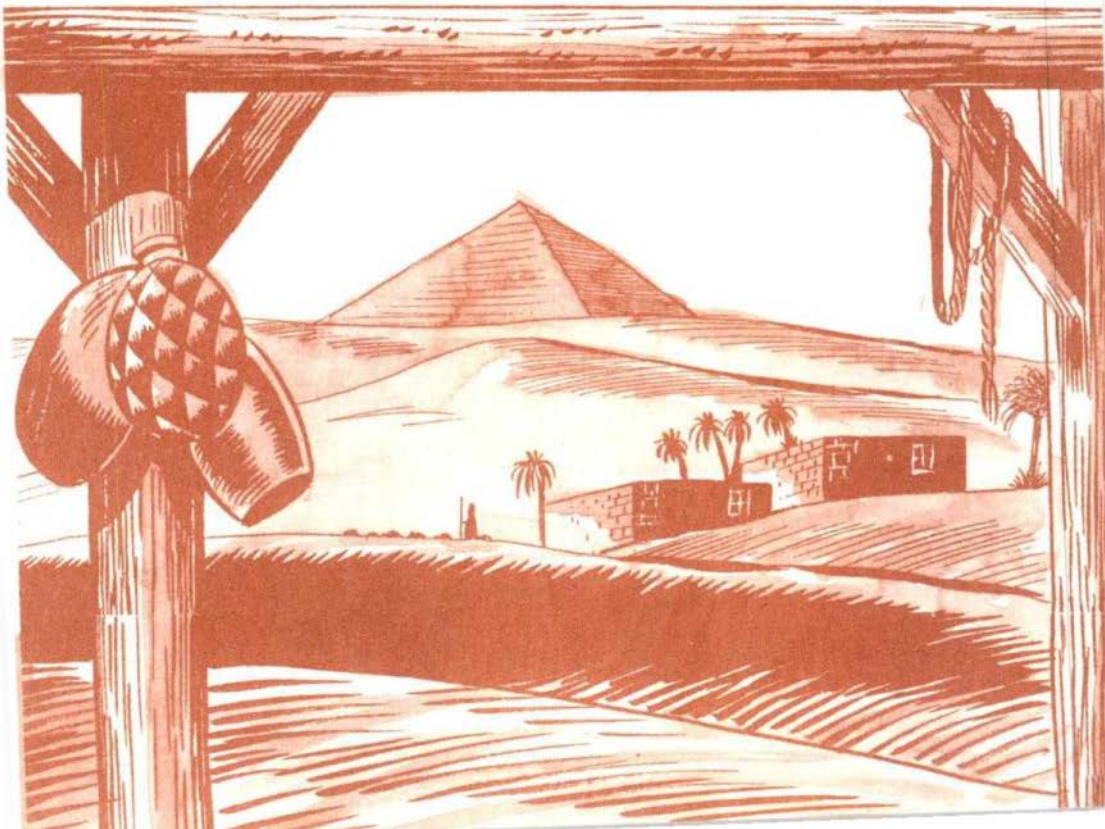
20/Tâ-hâ Sûresi, 85-97

- Allah, "Şüphesiz, Biz senden sonra halkımı sınadık; Sâmîrî onları saptırdı" dedi.
- Bunun üzerine Mûsâ öfke dolu ve üzgün bir halde halkına döndü. "Ey kavmim! Rabbiniz size güzel bir vaadde bulunmadı mı? (Ayrılışımdan sonra) çok zaman mı geçti, yoksa üzerinize Rabbinizden bir gazap inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz söze uymadınız (ve buzağıya taptınız)?" dedi.

- Şöyle dediler: "Sana verdiğimiz sözden kendi isteğimizle caymış değiliz. Fakat biz Mısır halkının mücevheratından yüklü miktarlarda takınmıştık. İşte onları ateşe attık. Samîrî de aynı şekilde attı."
- Böylece (Samîrî) onlar için böğürmesi olan bir buzağı heykeli ortaya çıkardı. (Samîrî ve adamları) "Bu sizin de ilahınızdır, Mûsâ'nın da ilahıdır. Öyle iken Mûsâ, (İlahını burada) unuttu (da onu Tûr'da aramaya gitti)" dediler.
- Onlar bu heykelin, sözlerine karşılık vermediğini, kendilerinden hiçbir zararı uzaklaştırmayacağını ve onlara hiçbir fayda sağlamayacağını görmesler mi?
- Andolsun, Hârûn onlara daha önce şöyle demişti: "Ey kavmim! Siz bununla yalnızca imtihan edildiniz. Doğrusu sizin Rabbiniz ancak Rahmân'dır. Öyleyse bana uyun ve emrime itaat edin."
- Onlar da, "Mûsâ bize dönünceye kadar buzağıya ibadet etmeye devam edeceğiz" dediler.
- Mûsâ: (Tûr'dan dönünce) şöyle dedi: "Ey Hârûn! Saptıklarının gördüğün zaman bana uymana ne engel oldu? Yoksa emrime karşı mı geldin?"
- Hârûn: "Ey anam oğlu! Saçıma sakalımı çekme. Şüphesiz ben, İsrailoğulları'nın arasını açtım, sözüme uymadın demenden korktum" dedi.
- Mûsâ, "Ya senin derdin neydi ey Samîrî?" dedi.
- Samîrî şöyle dedi: "Ben onların görmediği şeyi gördüm. Elçinin izinden bir avuç avuçladım da onu attım. Böyle yapmayı bana nefsim güzel gösterdi."
- Mûsâ, "Çekil git! Artık sen hayatın boyunca (hastalanıp) 'Bana dokunmak yok!' diyeceksin. Senin için, asla kaçamayacağın bir ceza daha var. Hele şu ibadet edip durduğun ilahına bak! Biz onu elbette yakacağız ve onu muhakkak denize savuracağız."

Hz. Harun

Harun Peygamber, Musa Peygamber'in kardeşıydi. Musa Peygamber'den üç yıl önce Mısır'da doğmuş ve orada yaşamıştı. Rabbimiz onu peygamber yapmış ve Musa Peygamber'e yardımcı olmasını istemişti. Hz. Musa kendisinden yaşça küçük olmasına rağmen ona tâbi olmuştu.

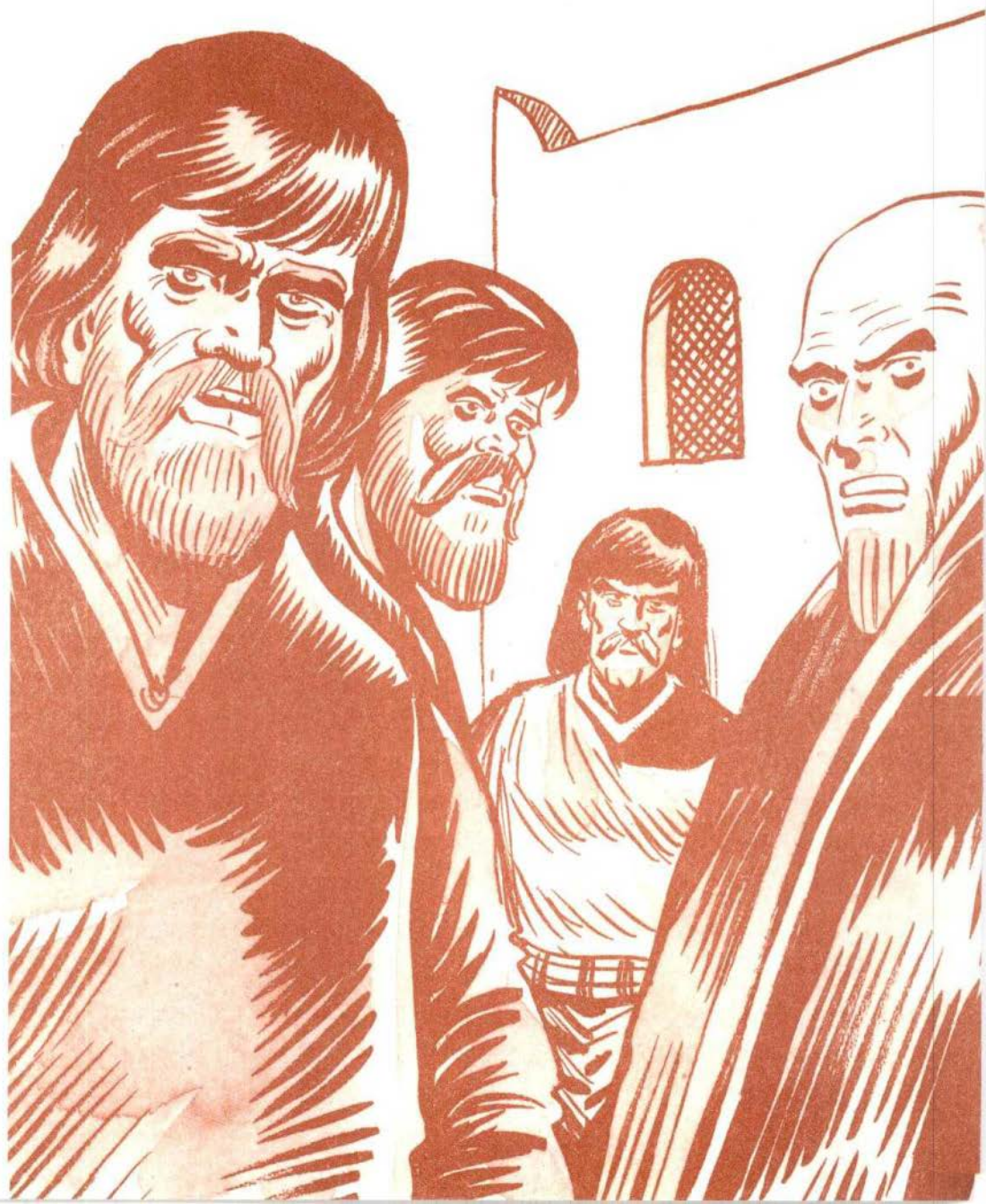

Harun Peygamberin çok güzel bir konuşma şekli vardı. Çok etkileyici konuşuyordu. Musa Peygamberle birlikte Mısır kralı Firavun'u Allah'ın (c.c.) yoluna çağırmaya gittiklerinde, çoğu zaman Harun Peygamber konuşurdu.

Kardeş peygamberler, birbirlerinden hiç ayrılmıyordu. Kötü insanlarla her zaman birlikte mücadele ediyorlar, onları iyi ve güzel işler yapmaya çağırıyorlardı.

Harun Peygamber çok sakin ve sabırlı bir insandı. Kavminin kötülüklerine rağmen, hiçbir zaman çalışmaktan vazgeçmedi. Çok yoruldu. Çünkü peygamberlik görevi gerçekten çok zor bir işti. İnanmayan kötü insanlar, O peygamberlerle her zaman dalga geçiyordu. Onlara iftira edip, kötülükler yapıyorlardı.

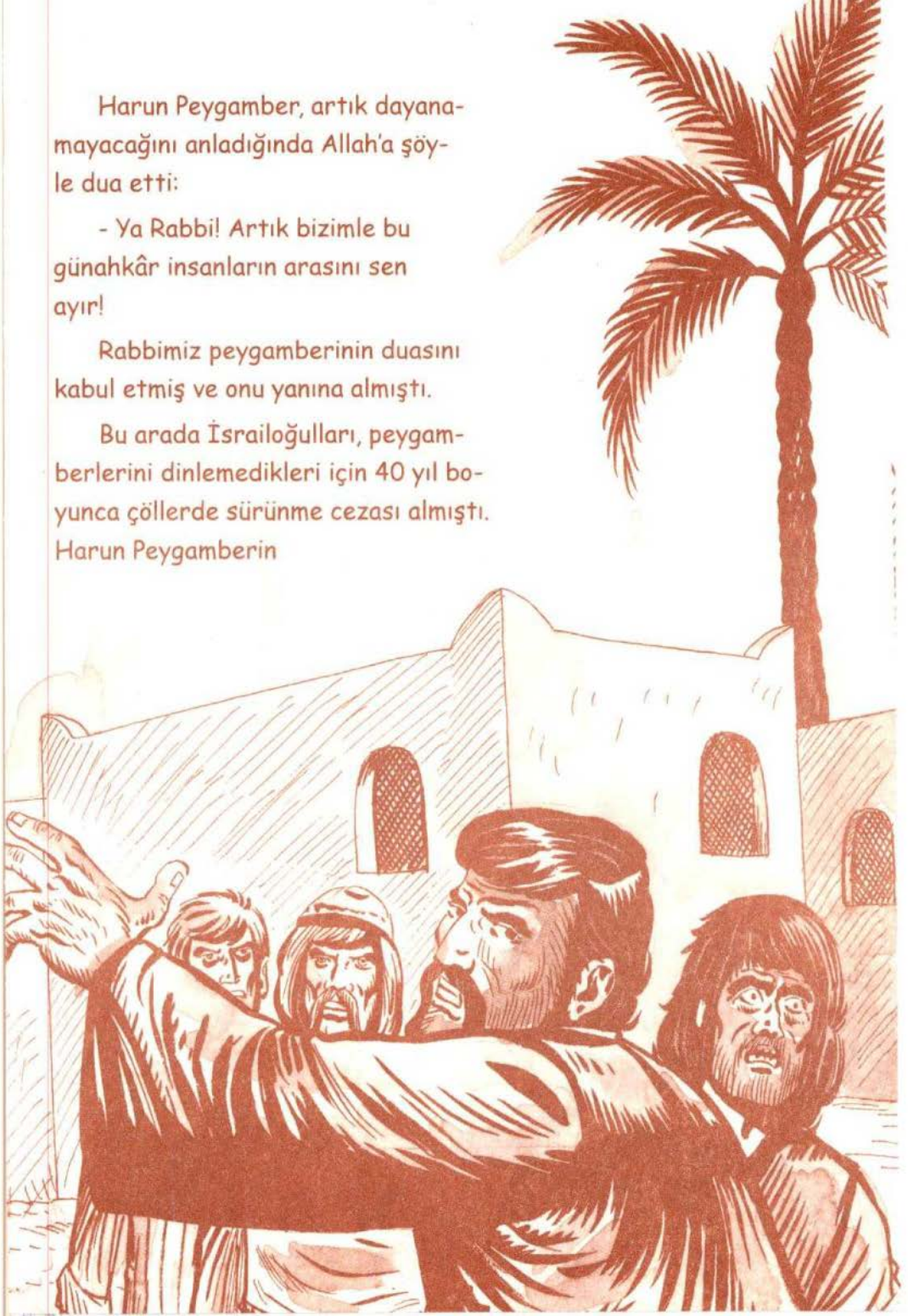

Harun Peygamber, artık dayanamayacağını anladığında Allah'a şöyle dua etti:

- Ya Rabbi! Artık bizimle bu günahkâr insanların arasını sen ayır!

Rabbimiz peygamberinin duasını kabul etmiş ve onu yanına almıştı.

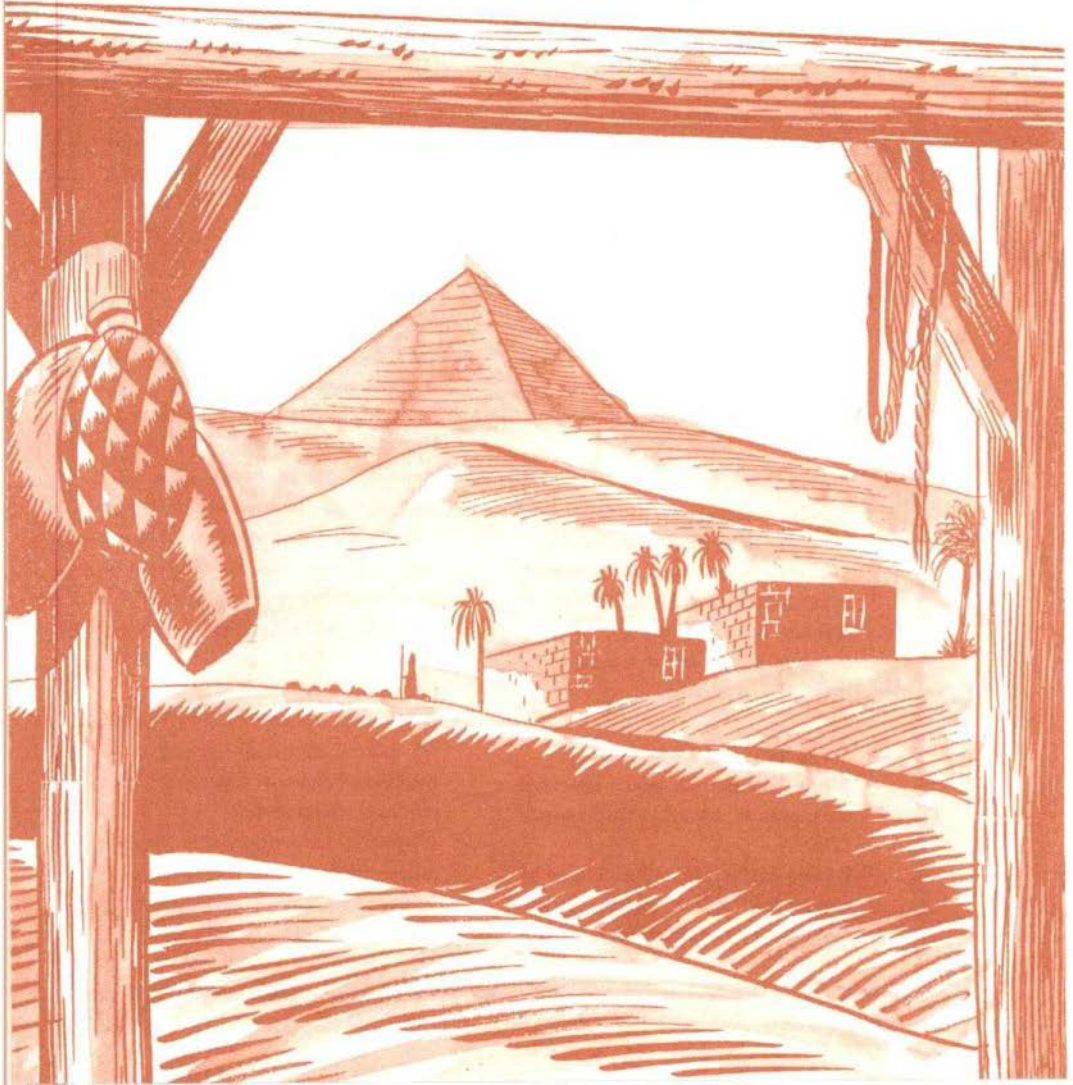
Bu arada İsrailoğulları, peygamberlerini dinlemedikleri için 40 yıl boyunca çöllerde sürünme cezası almıştı. Harun Peygamberin

vefat edip Cennete uçtuğunu duyduklarında çok üzülmüşler, ama artık iş işten geçmişti.

Musa Peygamber ise abisi Harun Peygamberden sonra peygamberlik görevine devam etmişti.

H. Harun (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

19/Meryem Sûresi, 53

- Rahmetimiz sonucu kardeşi Hârûn'u bir nebi olarak kendisine bahsettik.

25/Furkan Sûresi, 35

- Andolsun, Biz, Mûsâ'ya Kitab'ı (Tevrat'ı) verdik ve kardeşi Hârûn'u da ona yardımcı kıldık.

26/Şua'ra Sûresi, 13

- "Göğsüm daralır. Akıcı konuşamam. Onun için, Hârûn'a da peygamberlik ver (ve onu bana yardımcı yap)."

28/Kasas Sûresi, 34

- "Kardeşim Hârûn'un dili benimkinden daha düzgündür. Onu da benimle birlikte, beni doğrulayan bir yardımcı olarak gönder. Çünkü ben, onların beni yalanlamalarından korkuyorum."

7/A'raf Sûresi, 142

- Mûsâ'ya otuz gece süre belirledik, buna on (gece) daha kattık. Böylece Rabbinin belirlediği vakit kırk geceye tamamlandı. Mûsâ kardeşi Hârûn'a, "Kavmim arasında benim yerime geç ve yapıcı ol. Sakın bozguncuların yoluna uyma" dedi.

20/Ta-ha Sûresi, 85-94

- Allah, "Şüphesiz, Biz senden sonra halkını sınadık; Sâmiri onları saptırdı" dedi.
- Bunun üzerine Mûsâ öfke dolu ve üzgün bir halde halkına döndü. "Ey kavmim! Rabbiniz size güzel bir vaatte bu-

lunmadı mı? (Ayrılışımdan sonra) çok zaman mı geçti, yoksa üzerinize Rabbinizden bir gazap inmesini mi istediniz de bana verdiğiniz söze uymadınız (ve buzağıya taptınız)?" dedi.

- Şöyle dediler: "Sana verdiğimiz sözden kendi isteğimizle caymış değiliz. Fakat biz Mısır halkının mücevheratından yüklü miktarlarda takınmıştık. İşte onları ateşe atık. Samiri de aynı şekilde attı."
- Böylece (Samiri) onlar için böğürmesi olan bir buzağı heykeli ortaya çıkardı. (Samiri ve adamları) "Bu sizin de ilahınızdır, Mûsâ'nın da ilahıdır. Öyle iken Mûsâ, (ilahını burada) unuttu (da onu Tûr'da aramaya gitti)" dediler.
- Onlar, bu heykelin, sözlerine karşılık vermediğini, kendilerinden hiçbir zararını uzaklaştıramayacağını ve onlara hiçbir fayda sağlayamayacağını görmezler mi?
- Andolsun, Hârûn onlara daha önce şöyle demişti: "Ey kavmim! Siz bununla yalnızca imtihan edildiniz. Doğrusu sizin Rabbiniz ancak Rahmân'dır. Öyleyse bana uyun ve emrime itaat edin."
- Onlar da, "Mûsâ bize dönünceye kadar buzağıya ibadet etmeye devam edeceğiz" dediler.
- Mûsâ: (Tûr'dan dönünce) şöyle dedi: "Ey Hârûn! Saptıklarını gördüğün zaman bana uymana ne engel oldu? Yoksa emrime karşı mı geldin?"
- Hârûn: "Ey anam oğlu! Saçını sakalını çekme. Şüphesiz ben, İsrailoğulları'nın arasını açtım, sözüme uymadın demenden korktum" dedi.

H.z. Davud

Hz. Musa'nın (a.s) vefatından sonra İsrailoğulları yine isyan ve inkar bataklığına dalmışlardı. Azgınlık yaparak Hz. Musa'nın (a.s) Allah'tan (c.c.) getirdiği kanunları terk etmişlerdi. Allah (c.c) da onların üzerine başka bir kabileyi musallat etti; Amâlika kavmi. Bu kavmin başında da Câlût (Golyat) bulunuyordu.

Davud (a.s) küçüklüğünden beri çobanlık yapardı. Yırtıcı hayvanlar sürüsünü rahatsız ettiğinde, sapanla onlara taş fırlatır ve oradan uzaklaştırırdı. Bu işte o kadar ustalaşmıştı ki, sapanla attığı taşlar tam hedefine isabet ederdi.

Hz. Davud'un (a.s) Kral Câlût (Golyat) ile çarpışacağı kesinleştiğinde hazırlıklar başlamıştı. İnananlar da Kral Tâlût'un etrafında toplanmıştı. Hükümdar Tâlût, Davud'a atını ve zırhını vermiş; ama Davud Peygamber sapanıyla savaşmayı tercih etmişti.

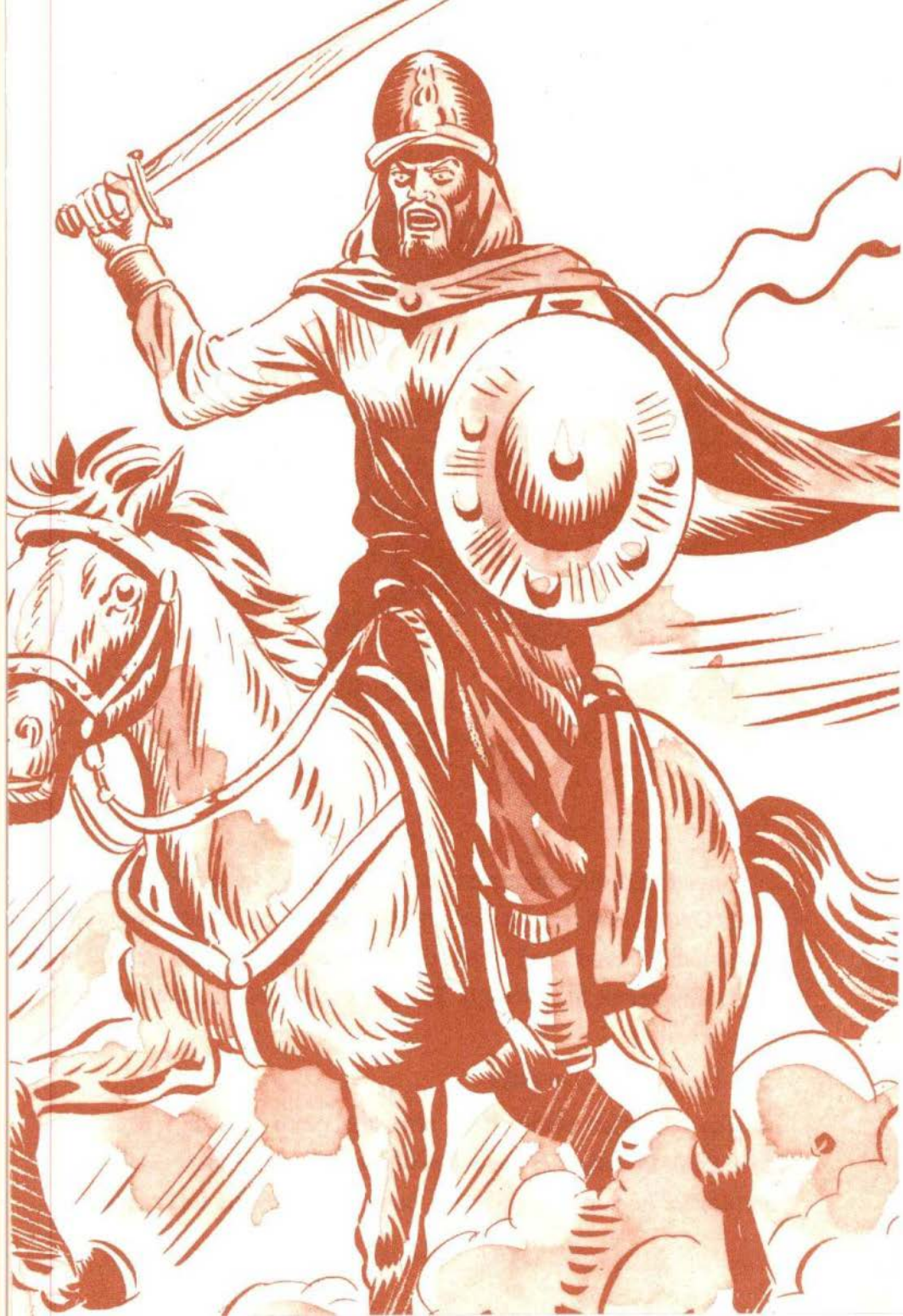
Câlût, Davud'u (a.s) görünce onunla alay etti, çünkü o zayıftı ve henüz çok gençti. Câlût:

- Yavrucuğum! Seni öldürmek istemiyorum.

Sen git de köpeklere taş at, diyerek

Davud'u (a.s) küçümsedi.

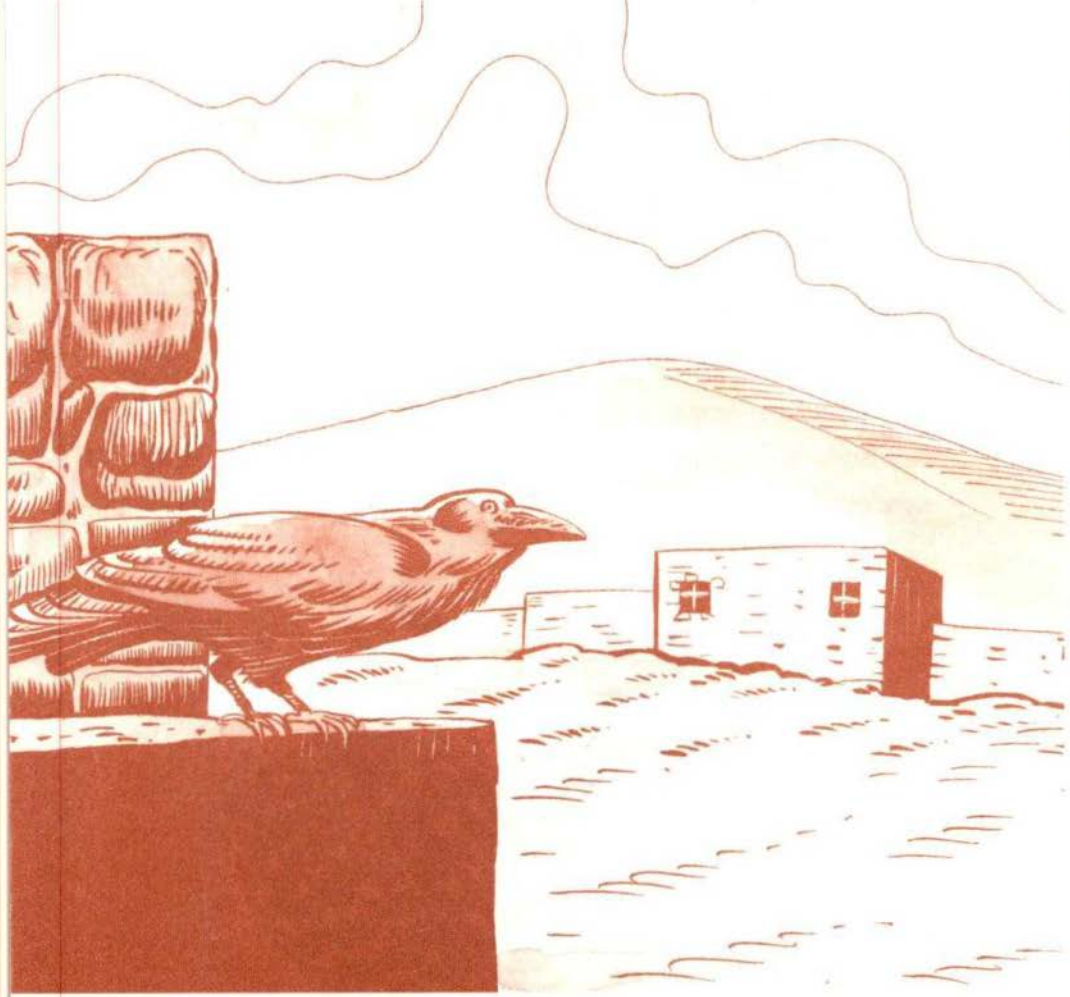

Davud (a.s) hiç aldırış etmeden, sapanına iri bir taş yerleştirdi. Orada bulunan herkes nefesini tutmuş, neler olacağını bekliyordu. Davud (a.s), sapandaki taşı hızlıca çevirdi ve Allah'ı (c.c.) zikrederek taşı fırlattı. Tam o sırada Rabbimiz meleklerine emir vermişti:

- Davud'a yardım edin!

Taş, Câlût'un alnının tam ortasına geldi ve Câlût oracıkta öldü. Câlût'un askerleri, krallarının öldüğünü görünce çok telaşlandılar ve kaçıma, dağılmaya başladılar. Böylelikle İsrailoğul-

ları, Allah'ın yardımıyla bir zafer kazanmış, düşmanlarını topraklarından çıkarmışlardı.

Daha sonra Hükümdar Tâlût, kızını Davud ile evlendirmiş ve krallığının yarısını da ona bağışlamıştı.

Davud Peygamber, Allah'ı (c.c.) çok sever ve bütün kalbiyle inanırdı. Çok güzel bir sesi vardı. Zebur'u okumaya başladığında dağlar ve kuşlar da ona eşlik ederdi. İbadetlerini aksatmadan yapardı. Rabbimiz bir mucize olarak dağları Davud Peygamberin emrine vermişti. Dağlar da onunla birlikte Allah'ı (c.c.) zikrederdi.

Tâlût'tan sonra hükümdar oldu, Rabbimiz ona çok güzel bilgiler öğretti.

Đavud Peygamber aynı zamanda kuşlarla da konuşabiliyordu. Çünkü Rabbimiz ona kuş dilini öğretmişti. On iki oğlu vardı. Kendisinden sonra peygamberlikle müjdelenen Süleyman da (a.s) Davud'un (a.s) oğlu idi.

Davud Peygamber bir kral olmasına rağmen, devletin parasını kullanmak istemiyordu. Bunun için Allah'a (c.c.) dua ederek kendisine bir sanat öğretmesini istedi. Rabbimiz de ona demir-

cilik sanatını öğretti. Demirleri yumuşatıp, onlara değişik şekiller veriyordu. Bu sayede zırh yapıp satıyor, geçimini sağlıyordu.

Davud (a.s) bugünkü Kudüs'te bulunan Mescid-i Aksa Camii'ni de yapmaya başlamış, ancak camiye oğlu Süleyman (a.s) tamamlamıştı.

Davud Peygamber Allah'a (c.c) çok bağlı bir insandı. Rabbimiz de onu çok seviyordu. Büyük peygamberlerden bir tanesiydi. Ve kendisine dört büyük kitaptan biri olan Zebur inmişti. Zebur'un içine daha sonra insanlar kendi sözlerini ekleyerek değiştirdi ve bozdular.

2/Bakara Sûresi, 246-251

- Mûsâ'dan sonra İsrailoğulları'nın ileri gelenlerini görmedin mi (ne yaptılar)? Hani, peygamberlerinden birine, "Bize bir hükümdar gönder de Allah yolunda savaşalım" demişlerdi. O, "Ya üzerinize savaş farz kılındığı halde, savaşmayacak olursanız?" demişti. Onlar, "Yurdumuzdan çıkarılmış, çocuklarımızdan uzaklaştırılmış olduğumuz halde Allah yolunda niye savaşmayalım" diye cevap vermişlerdi. Ama onlara savaş farz kılınca içlerinden pek azı hariç, yüz çevirdiler. Allah zalimleri hakkıyla bilendir.
- Peygamberleri onlara, "Allah size Tâlût'u hükümdar olarak gönderdi" dedi. Onlar, "O bizim üzerimize nasıl hükümdar olabilir? Biz hükümdarlığa ondan daha lâyığız. Ona zenginlik de verilmemiştir" dediler. Peygamberleri şöyle dedi: "Şüphesiz Allah onu sizin üzerinize (hükümdar) seçti, onun bilgisini ve gücünü artırdı." Allah mülkünü dilediğine verir. Allah lütfu geniştir, hakkıyla bilendir.
- Peygamberleri onlara şöyle dedi: "Onun hükümdarlığının alameti size o sandığın gemesidir. Onda Rabbinizden bir güven duygusu ve huzur ile Mûsâ ailesinin, Hârûn ailesinin geriye bıraktığından kalıntılar vardır. Onu melekler taşımaktadır. Eğer inanmış kimselerseniz bunda şüphesiz, sizin için kesin bir delil vardır."
- Tâlût ordu ile hareket edince, "Şüphesiz Allah sizi bir ırmakla imtihan edecektir. Kim ondan içerse benden değildir. Kim onu tatmazsa işte o bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan başka." dedi.

- İçlerinden pek azı hariç, hepsi ırmaktan içtiler. Tâlût ve onunla beraber iman edenler ırmağı geçince, (geride kalanlar) "Bugün bizim Câlût'a ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yok," dediler. Allah'a kavuşacaklarını kesin olarak bilenler (ırmağı geçenler) ise şu cevabı verdiler: "Allah'ın izniyle büyük bir topluluğa galip gelen nice küçük topluluklar vardır. Allah sabredenlerle beraberdir."
- (Tâlût'un askerleri) Câlût ve askerleriyle karşı karşıya gelince şöyle dediler: "Ey Rabbimiz! Üzerimize sabır yağdır, ayaklarımızı sağlam bastır ve şu kâfir kavme karşı bize yardım et."
- Derken, Allah'ın izniyle onları bozguna uğrattılar. Davud, Câlût'u öldürdü. Allah ona (Davud'a) hükümdarlık ve hikmet verdi ve ona dilediğini öğretti. Eğer Allah'ın; insanların bir kısmıyla diğerlerini savması olmasaydı, yeryüzü bozulurdu. Ancak Allah, bütün âlemlere karşı lütf sahibidir.

38/Sad Sûresi, 17-30

- Ey Muhammed! Onların söylediklerine karşı sabret. Güçlü kulumuz Dâvûd'u hatırla. O, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.
- Kendisiyle birlikte tesbih etsinler diye Biz, dağları ve toplanıp gelen kuşları Dâvûd'un emrine verdik. Onların her biri Allah'a yönelmişlerdi.
- Biz Davud'un mülkünü güçlendirdik, ona hikmet ve hakla batılı ayıran söz (hüküm verme) yeteneği verdik.

- Sana davacıların haberi geldi mi? Hani onlar duvarı aşarak mabede girmişlerdi.
- Hani Dâvûd'un yanına girmişlerdi de Dâvûd onlardan korkmuştu. Onlar, "Korkma! Biz, iki davacı grubuz. Birimiz diğerine haksızlık etmiştir. Aramızda adaletle hükmet. Zulmetme ve bizi hak yola ilet" dediler.
- İlçerinden biri şöyle dedi: "Bu benim kardeşimdir. Onun doksan dokuz koyunu var. Benim ise bir tek koyunum var. Böyle iken "Onu da bana ver" dedi ve tartışma da beni bastırdı."
- Davud dedi ki: "Andolsun, senin koyununu kendi koyunlarına katmak istemek suretiyle sana zulmetmiştir. Esasen ortakların pek çoğu birbirine haksızlık eder. Ancak iman edip salih ameller işleyenler başka. Onlar da pek azdır." Dâvûd bizim kendisini imtihan ettiğimizi anladı. Derken Rabbinden bağışlama diledi, eğilerek secdeye kapandı ve Allah'a yöneldi.
- Biz de bunu ona bağışladık. Şüphesiz katımızda onun için bir yakınlık ve dönüp geleceği güzel bir yer vardır.
- Ona dedik ki: "Ey Dâvûd! Gerçekten biz seni yeryüzünde halife yaptık. İnsanlar arasında hak ile hüküm ver. Nefis arzuna uyma, yoksa seni Allah'ın yolundan saptırır. Allah'ın yolundan sapanlar için hesap gününü unutmaları sebebiyle şiddetli bir azap vardır."
- Biz göğü, yeri ve ikisi arasındakileri boş yere yaratmadık. Bu (yaratılanların boş yere yaratıldığı iddiası) inkar edenlerin zannıdır. Cehennem ateşinden dolayı yay inkar edenlerin haline!

- Yoksa biz iman edip salih ameller işleyenleri, yeryüzünde fesat çıkaranlar gibi mi tutacağız? Yoksa Allah'a karşı gelmekten sakınanları yoldan çıkan arsızlar gibi mi tutacağız?
- Bu Kur'an, âyetlerini düşünsünler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye sana indirdiğimiz mübarek bir kitaptır.
- Dâvûd'a Süleyman'ı bağışladık. O ne güzel kuldu! Şüphesiz o, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.

34/Sebe Sûresi, 10-11

- Andolsun, Davud'a tarafımızdan bir lütuf verdik. "Ey dağlar! Kuşların eşliğinde onunla birlikte tesbih edin" dedik ve "(Bütün vücudu örtecek) zırhlar yap, işçilikte de ölçüyü tuttur" diye demiri ona yumuşattık. "Salih amel işleyin. Çünkü ben sizin yaptıklarınızı görürüm" diye vahyettik.

21/Enbiya Sûresi, 78-80

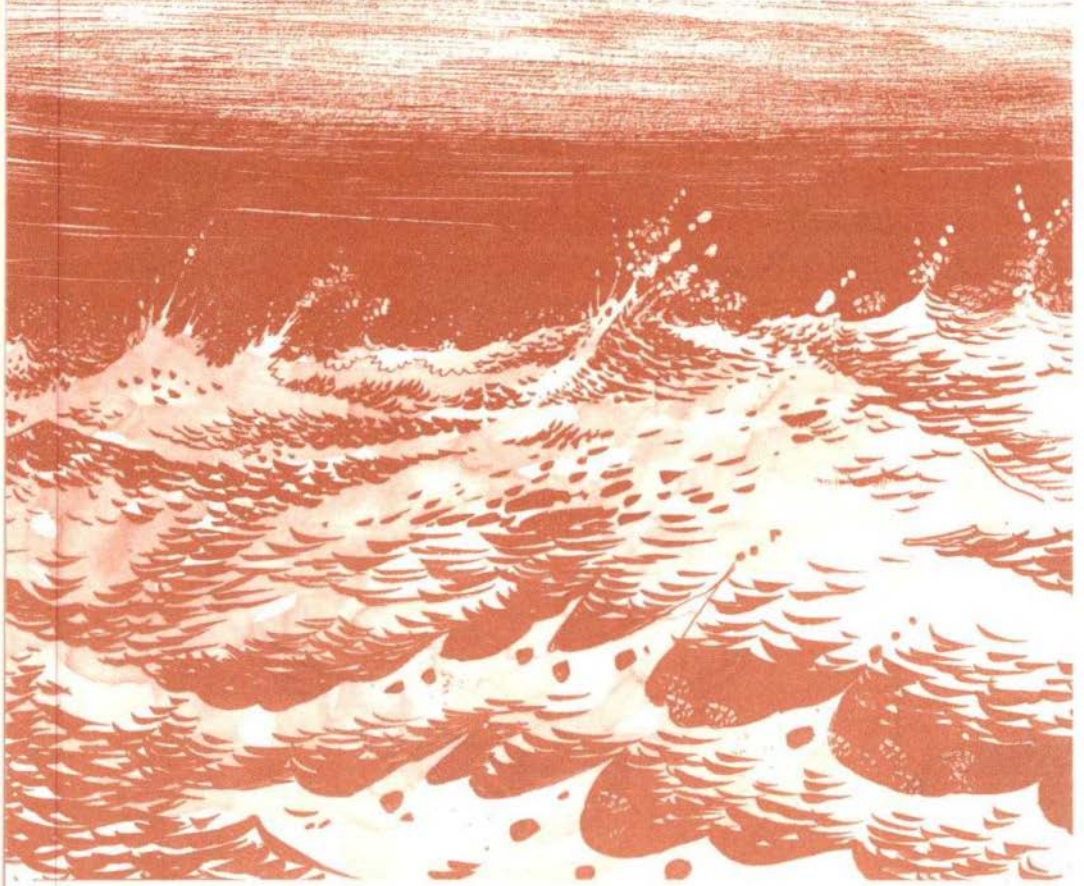
- Dâvûd ile Süleyman'ı da hatırla. Hani bir ekin tarlası hakkında hüküm veriyorlardı. Çünkü halkın koyunları o ekine girmişti. Biz de hükümlerine şahit olmuştuk.
- Biz hüküm vermeyi Süleyman'a kavratmıştık. Zaten her birine hükümler ve ilim vermiştik. Dâvûd ile birlikte, Allah'ı tesbih etmeleri için dağları ve kuşları onun emrine verdik. Bunları yapan Biz idik.
- Bir de Davud'a, sizin için, zırh yapma sanatını öğrettik ki, savaşlarınızda sizi korusun. Şimdi siz şükrediyor musunuz?

H.z. Süleyman

Hz. Süleyman milattan önce, 970 yıllarında Mısır ile Fırat arasında hüküm sürmüştü.

Süleyman Peygamber, Davud Peygamberin oğluydu. Çok akıllı, zeki, bilgili ve imanlı bir insandı. Daha küçük bir çocukken bile kral olan babası bazı konularda ondan bilgi alırdı. Süleyman Pey-

gamber küçük yaşlarda, hakimlerin yaptığı görevi üstlenmiş, davalara bakar olmuştı. Her zaman adil davranan bir insandı. Kimseye en küçük bir haksızlık yapmazdı. Babası Hz. Davud (a.s.) gibi hem hükümdar hem de peygamberdi.

Allah (c.c.) bu büyük peygamberi de babası gibi çok severdi ve rüzgârı onun emrine vermişti. Rüzgâr onun emrettiği gibi eser ve Süleyman Peygamber nereye isterse, onu oraya uçururdu.

Bizim göremediğimiz varlıklardan olan cinler bile, onun emirlerine itaat eder, her istediğini yaparlardı.

Allah (c.c.) Süleyman Peygambere, babasına öğrettiği gibi bütün hayvanların dillerini de öğretmişti. Bu yüzden hayvanların ne istediklerini bilir ve onların kendi aralarında ne konuştukları-

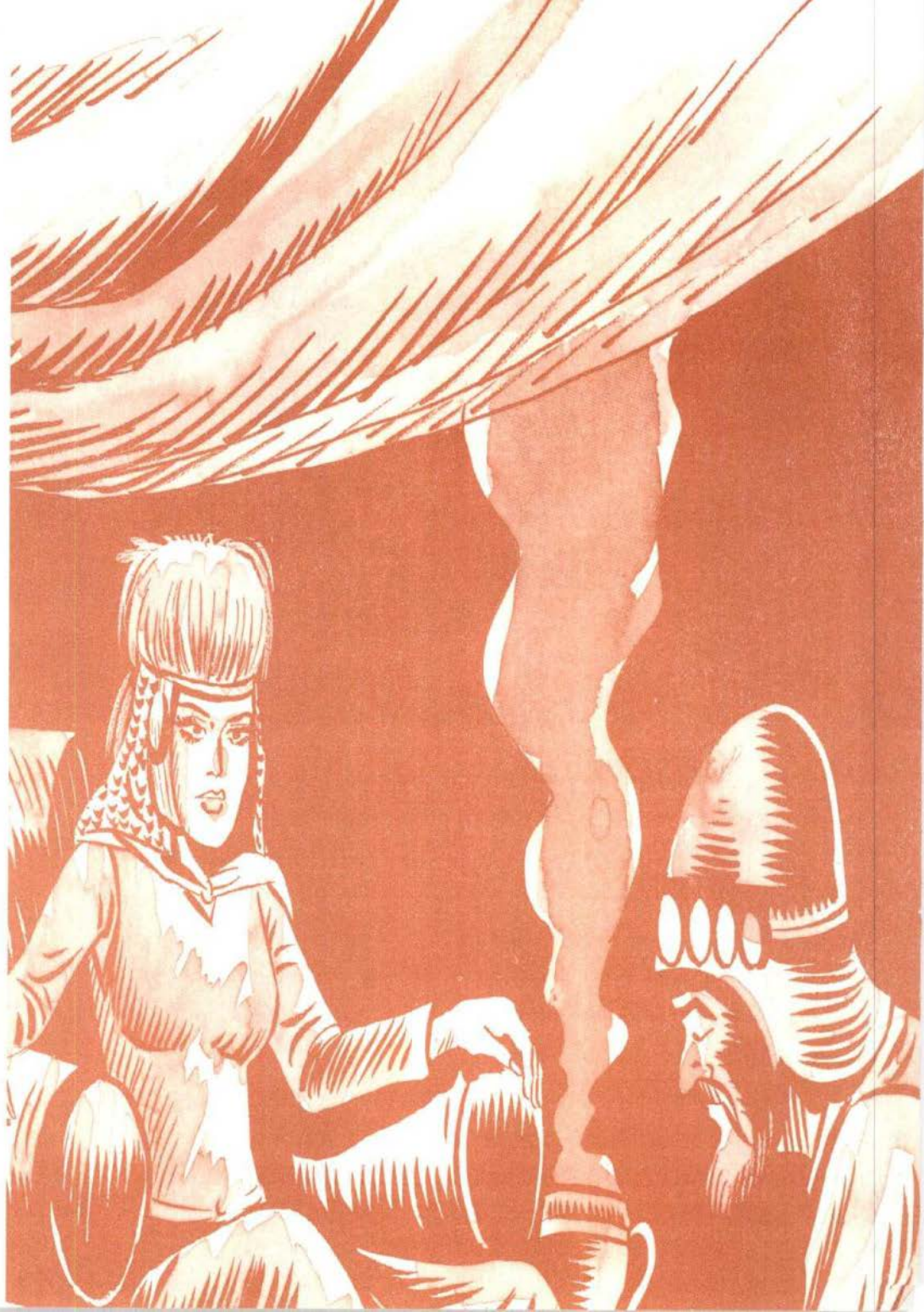

nı anlardı. Süleyman Peygamber ordusuyla yola çıktığında, kuşlar da ordunun üzerinde uçarak onlara gölge yaparlardı.

Süleyman Peygamber kendi ordusunu teftiş ettiği gibi, hayvanlardan oluşan ordusunu da teftiş ederdi. Bir gün hayvanlar ordusunu teftiş sırasında "Hüdhüd" adındaki bir kuşun ortadan kaybolduğunu fark etti. Hüdhüd'ün izinsiz ayrılmasından dolayı ona çok kızmıştı ki, Hüdhüd çıkageldi ve gördüklerini anlatmaya başladı:

- Sizin bilmediğiniz bir gerçeği öğrendim ve Sebe ülkesinden haberler getirdim. Belkis adında bir kraliçe var. Muhteşem güzellikte bir de tahtı var. Onun halkı Allah'ı (c.c.) bilmiyorlar ve güneşe tapıyorlar.

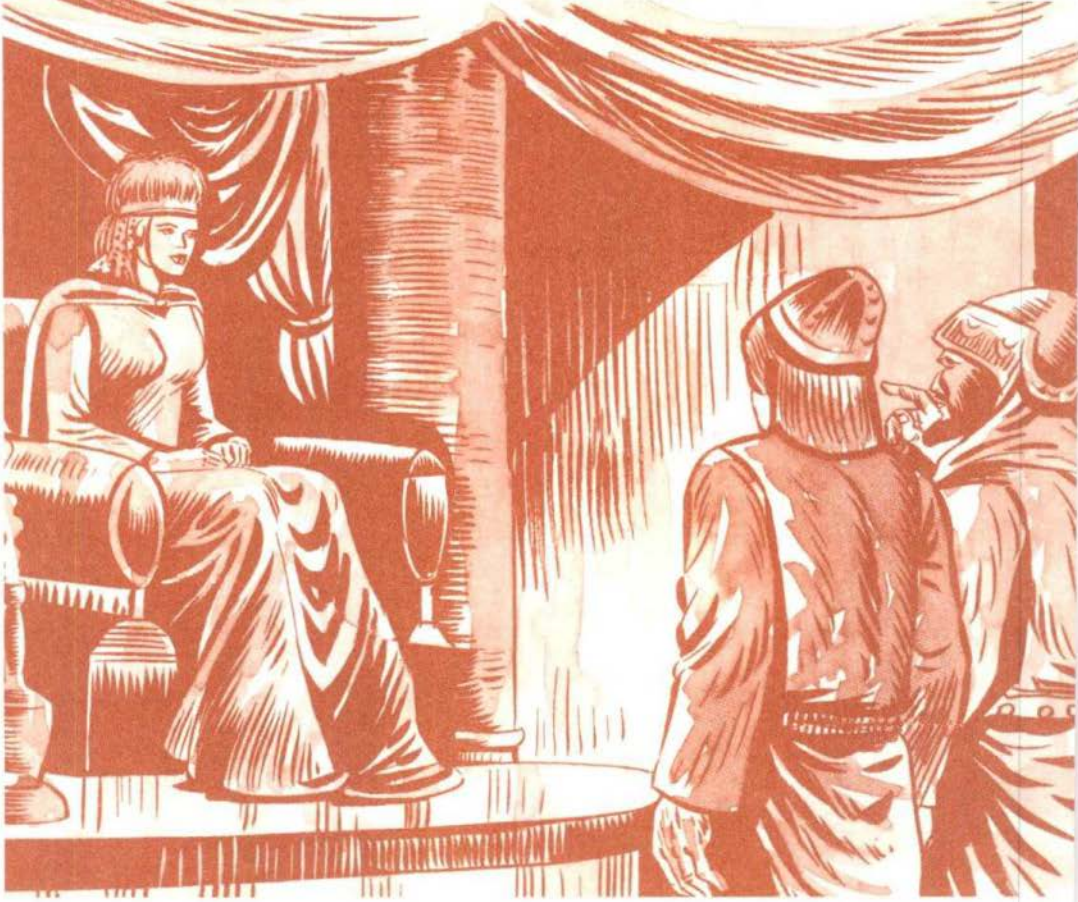

Süleyman Peygamber doğru olup olmadığını araştırmak için bir mektup yazdı. Hüdüh'd'e vererek:

- Bu mektubu Sebe şehrine götürüp kraliçenin odasına bırak. Sonra da olanları bana haber ver, dedi.

Hüdüh, Peygamberin emrini yerine getirdi. Mektubu Kraliçe Belkıs'a götürdü ve pencereden girerek odasına koydu. O sırada Belkıs uyuyordu. Uyandığında mektubu görünce çok şaşırdı. Kim koymuş olabilirdi ki? Odasına kimse giremezdi. Mektubu açıp okudu.

Hemen vezirlerini çağırıp, onlara mektuptan bahsetti:

- Ey vezirlerim, bana Süleyman adlı bir hükümdardan mektup geldi. Bizim, güneşe değil de, kendisinin iman ettiği Allah'a (c.c) ibadet etmemizi istiyor.

Belkis'in adamları gerekirse Süleyman'la (a.s.) savaşabileceklerini söylediler. Kraliçe Belkis:

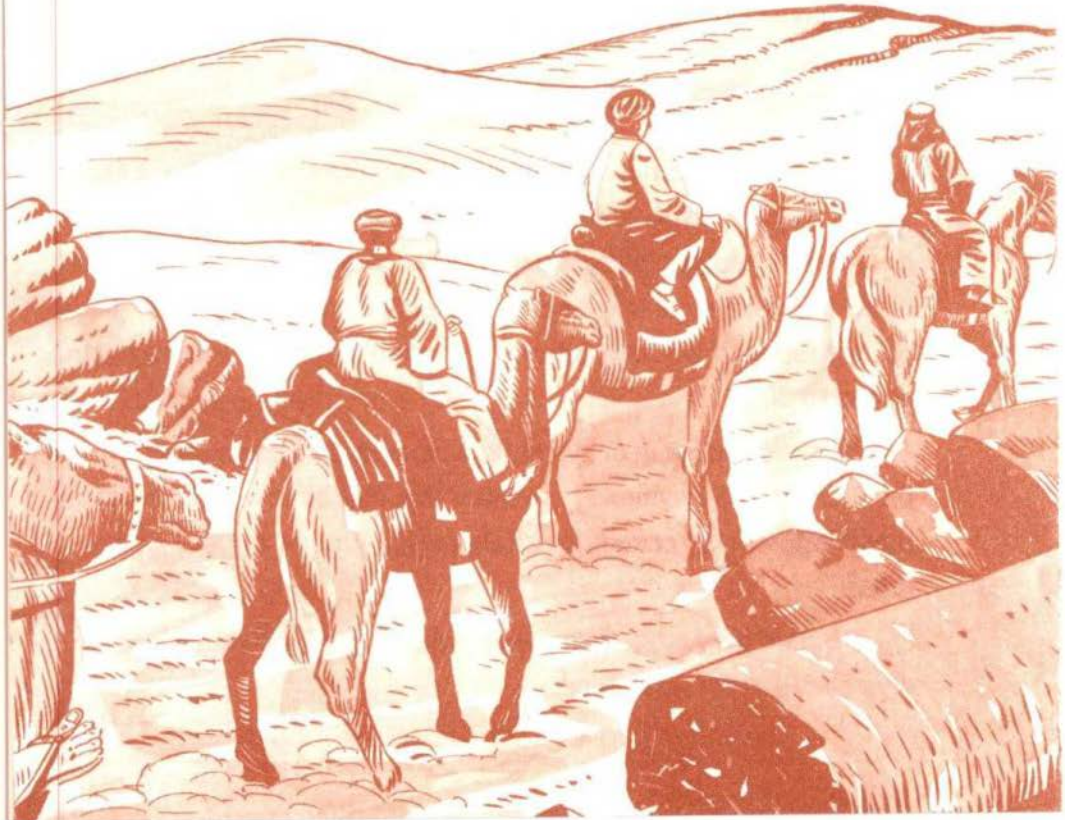
- Bu hükümdarın ne kadar güçlü olduğunu bilmiyoruz. Bunun için kendisine bazı hediyeler gönderip tanışmalı ve ne kadar güçlü olduğunu öğrenmeliyiz, dedi.

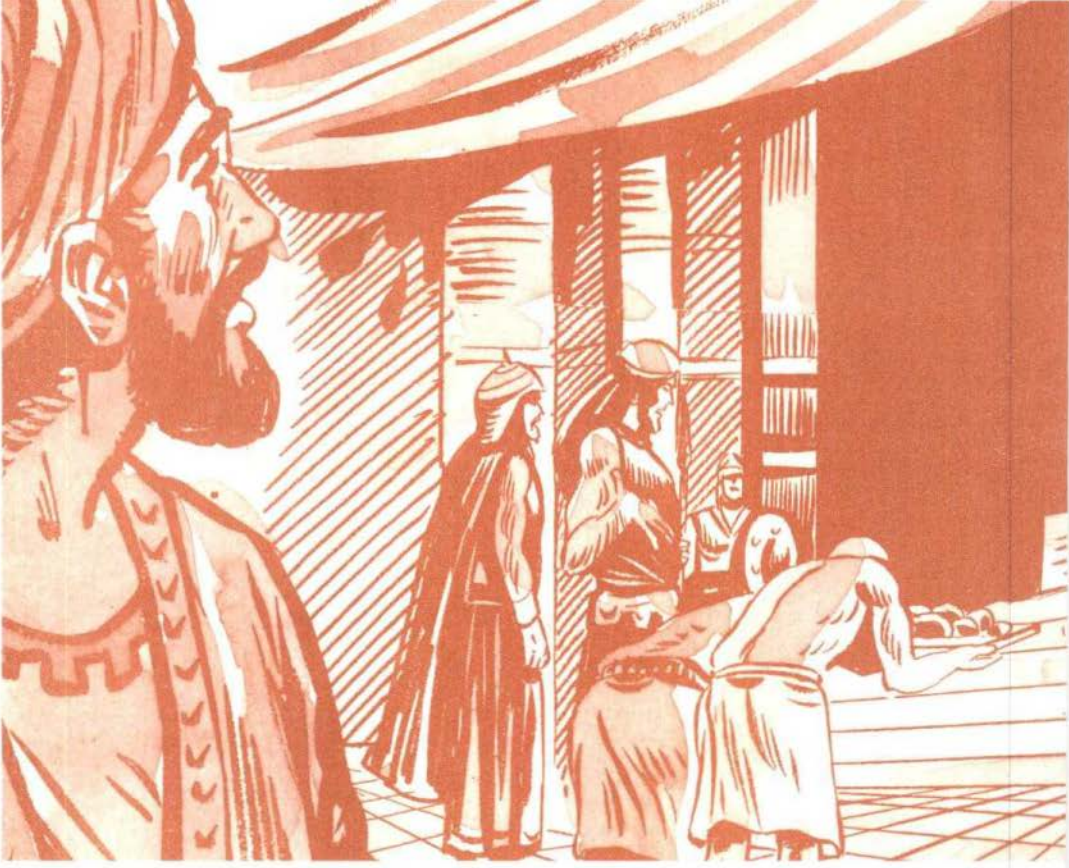
Belkis'in adamları hediyelerle birlikte yola çıktı. Onları takip eden Hüdhüd de, doğruca Süleyman Peygamberin yanına uçtu ve

olanlardan haber verdi. Hemen hazırlıklara başladılar. Süleyman Peygamber saltanatının büyüklüğünü göstermek için bütün ordularını emrinde topladı. Halkı da tahtının etrafında toplandı.

Belkis'in vezirleri, oraya vardıklarında şaşkınlıktan ne yapacaklarını şaşırdılar. Daha önce hiç böyle büyük ve göz kamaştıran bir saltanat görmemişlerdi. Getirdikleri hediyeler, Süleyman Peygamberin sahip olduklarının yanında çok sönük kalmıştı. Süleyman Peygamber hediyeleri zaten kabul etmemişti. Onun istediği başka bir şeydi:

- Benim hiçbir şeye ihtiyacım yok! Çünkü Allah (c.c.) bize her şeyi vermiştir. Ben sizin hediyelerinize değil, güneşi bırakıp, Allah'a (c.c.) iman etmenize sevinirim, dedi.

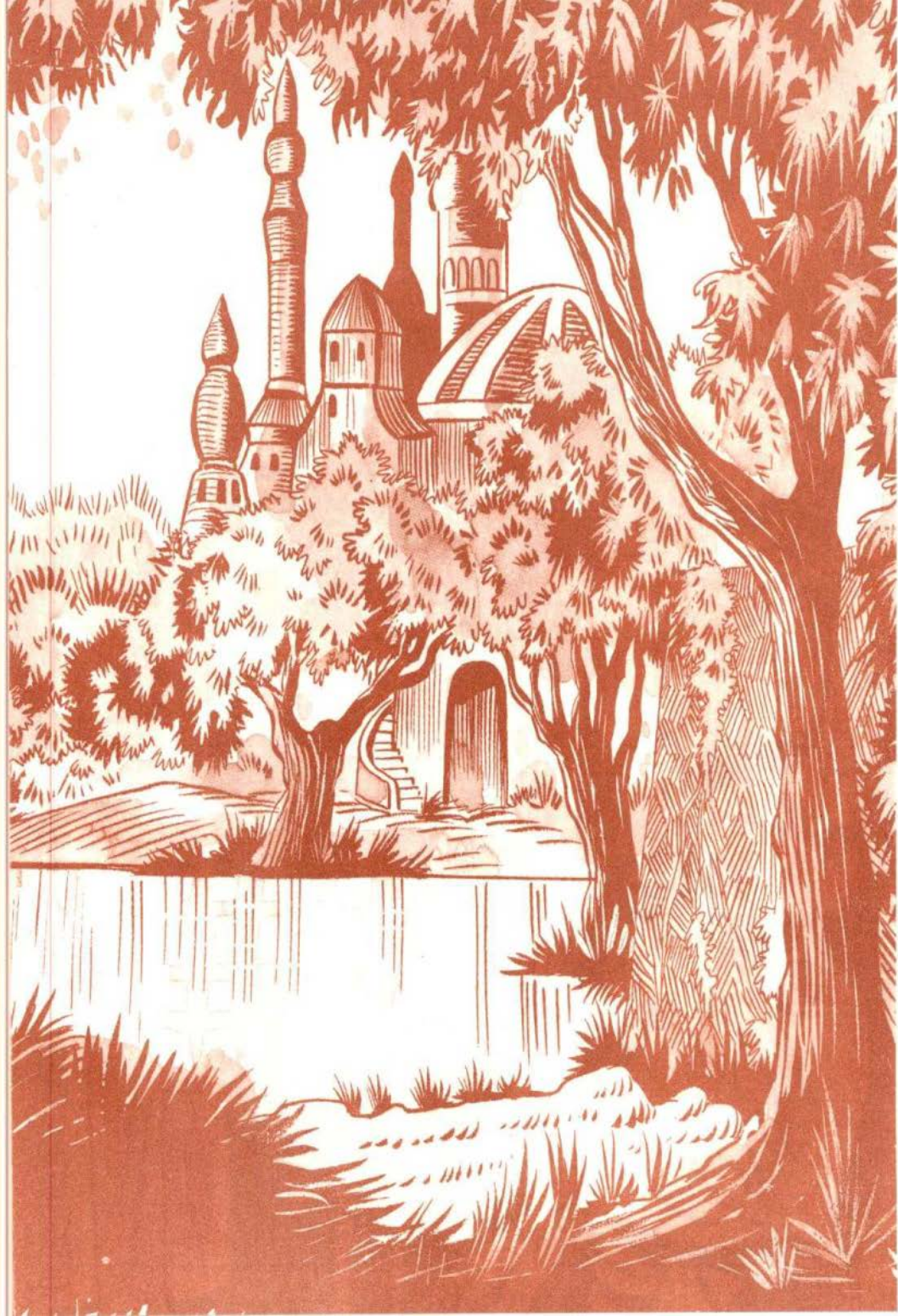

Elçiler, ülkelerine döndüklerinde gördükleri inanılmaz manzarayı kraliçelerine anlattılar. Süleyman Peygamberin mesajını da ilettiler. Belkis, biraz düşündükten sonra, bu büyük hükümdarla görüşmek için ülkesine gitmeye karar verdi. Gitmeden önce de, tahtını gizli bir odaya taşıttı. Kapının önüne de muhafızlarını yerleştirdi.

Hüdhüd, Belkis'in oraya geleceğini hemen Süleyman Peygambere anlattı. Süleyman Peygamber de, Rabbinin ve saltanatının büyüklüğünü göstermek için Belkis'i şaşırtacak bir şey yapmak istedi.

- Belkis gelmeden önce, onun tahtını buraya kim getirebilir? diye sordu etrafındakilere.

Orada bulunanlar arasında Allah'ın kendisine ilim verdiği biri:

- Ben o tahtı siz göz açıp kapayıncaya kadar buraya getirebilirim, dedi.

Gerçekten dediği gibi de yaptı. Süleyman Peygamber tahtı gözlerinin önünde görünce, Allah'a (c.c.) şükretti. Bunun, Rabbinin bir hediyesi olduğunu çok iyi biliyordu.

Belkıs geldi ve Süleyman Peygamber onu saraya davet etti.

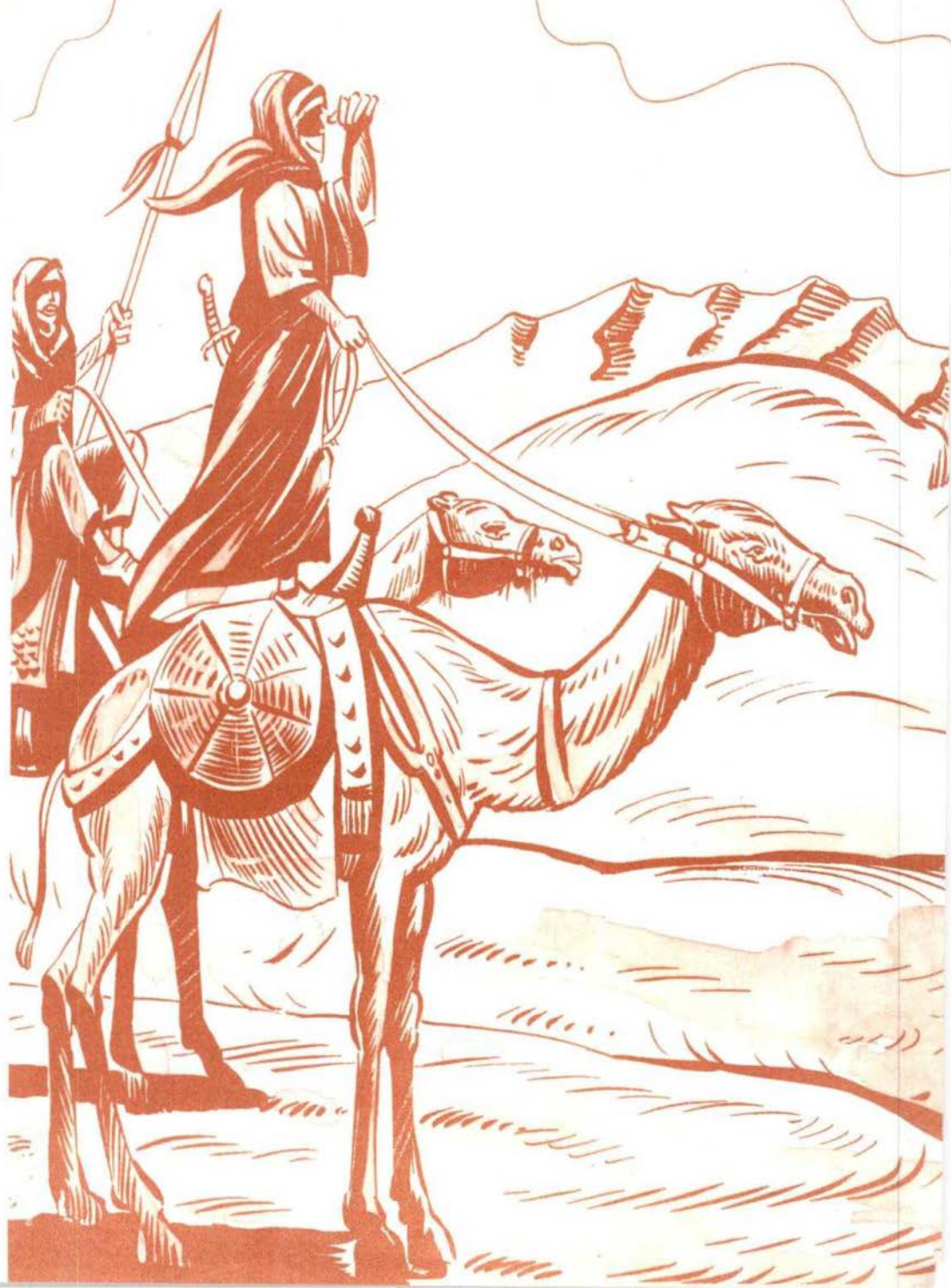
O anda tahtın yanına gelmişlerdi. Süleyman Peygamber:

- Sizin tahtınız da mı böyleydi yoksa? diye sordu. Belkıs biraz inceledi.

- Çok benziyor. Sanki tıpkı o! diye şaşkınlıkla cevap verdi.

Çünkü Süleyman Peygamber tahtın üzerindeki bazı taşları kaldırıp, yerine daha güzel taşlar yerleştirmişti.

- Bu sizin tahtınızdır, isterseniz yakından bakın, dedi Süleyman Peygamber.

Belkis biraz daha yakından bakınca, onun kendi tahtı olduğunu anladı. Oracıkta, Allah'a (c.c.) iman etti ve güneşe tapmaktan vazgeçti.

Süleyman Peygamber Cennet'e uçtuğunda, kimse onun vefat ettiğini anlamamıştı. Cinler bile! Cinlere, Mescid-i Aksâ adındaki bir mabedi inşâ etmeleri için emir vermişti ve esasına dayanmış onları seyrediyordu. Cinler inşaatı bitirmişlerdi. Bu sırada Süleyman Peygamberin dayandığı asa kırılmış ve peygamber yere yıkılmıştı. 53 yaşındayken Cennet'e uçmuştu. Eğer bir ağaç kurdu Süleyman Peygamberin esasını kemirmeseydi, onun Cennet'e uçtuğunu yine kimse anlamayacaktı.

Hz. Süleyman devrinde çok büyük bir coğrafyada puta tapmak ve inkarcılık gerilemiş, Allah'ın (c.c.) hükümleri ve adalet hakim olmuştu.

Hz. Muhammed'in (s.a.v.) Mirac sırasındaki ilk durağı olan; Kudüs'deki Mescid-i Aksa da onun zamanında tamamlanmıştı.

H. Süleyman (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

27/Neml Sûresi, 15-44

- Andolsun! Biz Dâvûd'a ve Süleyman'a ilim verdik. Onlar, "Hamd, bizi mü'min kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a mahsustur" dediler.
- Süleyman, Dâvûd'a varis oldu ve "Ey insanlar, bize kuş dili öğretildi ve bize her şey verildi. Şüphesiz bu, apaçık bir lütuftur" dedi.
- Süleyman'ın, cinlerden, insanlardan ve kuşlardan meydana gelen orduları onun önünde toplandı. Hep birlikte düzenli olarak sevk ediliyorlardı.
- Nihayet karınca vadisine geldikleri vakit bir karınca, "Ey karıncalar! Yuvalarınıza girin, Süleyman ve ordusu farkına varmadan sizi ezmesinler" dedi.
- Süleyman, onun bu sözüne tebessüm ile gülerek dedi ki: "Ey Rabbim! Beni; bana ve ana-babama verdiğin nimetlere şükretmeye ve razı olacağın salih ameller işlemeye sevk et ve beni rahmetinle salih kullarının arasına kat!"
- Süleyman kuşlara göz atıp yokladı ve şöyle dedi: "Hüdühüd'ü niçin göremiyorum? Yoksa kayıplara mı karıştı?"
- "Bana (mazeretini gösteren) apaçık bir delil getirmedikçe kesinlikle onu ağır bir şekilde cezalandıracağım ya da kafasını keseceğim."
- Derken Hüdühüd çok beklemedi, çıkageldi ve (Süleyman'a) şöyle dedi: "Senin bildiğin bir şey öğrendim. Sebe'den sana sağlam bir haber getirdim."
- "Ben, onlara (Sebe halkına) hükümdarlık eden, kendisine her şeyden bolca verilmiş ve büyük bir tahtı olan bir kadın gördüm."
- "Onun ve kavminin, Allah'ı bırakıp güneşe tapıklarını gördüm. Şeytan onlara yaptıklarını süslü göstermiş ve böylece onları yoldan çıkarmış. Bu yüzden de onlar doğru yolu bulamıyorlar."

- "Göklerde ve yerde gizli olanı ortaya çıkarın, sizin gizlediğiniz ve açığa vurduğunuz şeyleri bilen Allah'a secde etmesinler diye (şeytan onları yoldan çıkarmış.)"
- Allah kendisinden başka hiçbir ilah bulunmayandır. Büyük Arş'ın Rabbidir.
- Süleyman, Hüdühüd'e şöyle dedi: "Doğru mu söylüyorsun, yoksa yalancılardan mısın, göreceğiz."
- "Benim şu mektubumu götür onlara at, sonra da yarılarından ayrıl ve ne sonuca varacaklarına bak."
- Sebe kraliçesi Belkis dedi ki: "Ey ileri gelenler! Bana çok önemli bir mektup atıldı."
- "Mektup Süleyman'dan gelmiştir. O, 'Bismillahirrahmânirrahim' diye başlamakta ve içinde 'Bana karşı büyüklük taslamayın ve teslimiyet göstererek bana gelin' denilmektedir."
- "Ey ileri gelenler! Durumum hakkında bana görüş bildirin. Sizler yanımda bulunmadıkça hiçbir işe kesin olarak karar vermem."
- Dediler ki: "Biz güçlü kimseleriz ve çetin savaşçılarız. Emir senin. Ne emredeceğini düşün."
- (Kraliçe Belkis) şöyle dedi: "Krallar bir memlekete girdi mi, orayı harap ederler ve halkının ileri gelenlerini zelif hale getirirler. İşte onlar böyle yaparlar."
- "Ben onlara bir hediye gönderip elçilerin ne haber ile döneceklerine bakacağım."
- (Elçilerin sözcüsü) Süleyman'ın huzuruna gelince, Süleyman ona şöyle dedi: "Siz beni mal ile desteklemek (ve böylece etkilemek) mi istiyorsunuz? Oysa Allah'ın bana verdiği size verdiğinden daha hayırlıdır. Fakat hediyenizle ancak siz sevinirsiniz."
- "Sen onlara dön. Andolsun, biz onlara, karşı koyamayacakları ordularla gelir ve onları oradan aşağılanmış ve küçük düşürmüş olarak çıkarırız."

- Süleyman, "Ey ileri gelenler! Onlar bana teslim olmadan önce hanginiz bana onun (kraliçenin) tahtını getirebilir?"
- Cinlerden bir ifrit, "Sen yerinden kalkmadan ben onu sana getiririm ve şüphesiz ben, buna güç yetirecek güvenilir biriymi" dedi.
- Kitaptan bilgisi olan biri, "Ben onu, gözünü kapayıp açmadan önce sana getiririm" dedi. Süleyman tahtı yanında yerleşmiş halde görünce şöyle dedi: "Bu, şükür mü, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni denemek için, Rabbimin bana bir lütfudur. Kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse (bilsin ki) Rabbim her bakımdan sınırsız zengindir, cömerttir."
- Süleyman, "Tahtını tanınamaz hale getirin, Bakalım tanıyacak mı, yoksa tanımayacaklardan mı olacak?" dedi.
- Belkis gelince, "Senin tahtın böyle mi?" denildi. O da, "Sanki o! Fakat zaten daha önce bize bilgi verilmişti ve biz teslimiyet göstermiştik" dedi.
- Daha önce Allah'tan başka taptığı şeyler ona engel olmuştu. Çünkü o inkâr eden bir kavimden idi.
- Ona "köşke gir" denildi. Köşkü görünce onu (zeminini) derin bir su sandı ve eteklerini topladı. Süleyman ona "Bu, (zemin) billurdan döşenmiş bir köşktür" dedi.
- "Ey Rabbim! Şüphesiz ben nefsiime zulmetmiştim. Şimdi ise Süleyman ile birlikte âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslim oldum" dedi.

38/Sad Sûresi, 30-36

- Dâvûd'a Süleyman'ı bağışladık. O ne güzel kuldu! Şüphesiz O, Allah'a çok yönelen bir kimse idi.

- Hani ona akşamüstü bir ayağını tırnağı üstüne dikip üç ayağının üzerinde duran çalınmış ve soylu atlar sunulmuştu.
- Süleyman, "Gerçekten ben malı, Rabbimi anmamı sağladığından dolayı çok sevirim" dedi. Nihayet gözden kaybolup gittikleri zaman, "Onları bana geri getirin" dedi. (Atlar gelince de) bacaklarını ve boyunlarını okşamaya başladı.
- Andolsun, biz Süleyman'ı imtihan ettik. Tahtının üstüne bir ceset bıraktık. Sonra tevbe edip bize yöneldi.
- Süleyman, "Ey Rabbim! Beni bağışla. Bana, benden sonra kimseye layık olmayacak bir mülk (hükümlerlik) bahşet! Şüphesiz sen çok bahşedicisin!" dedi.
- Biz de rûzgârı onun buyruğuna verdik. Rûzgâr onun emriyle dilediği yere hafif hafif eserdi.

34/Sebe Sûresi, 12-14

- Süleyman'ın emrine de, sabah esişi bir ay, akşam esişi de bir ay (lık yol) olan rûzgârı verdik. Erimiş bakır ocağını da ona sel gibi akıttık. Cinlerden de Rabbinin izniyle onun önünde çalışanlar vardı. İçlerinden kim bizim emrimizden çıkarsa ona alevli ateş azabını tattırırız.
- Cinler, Süleyman için dilediği biçimde kaleler, heykeller, havuz gibi çanaklar ve sabit kazanlar yapıyorlardı. Ey Davûd ailesi şükredin! Kullarımdan şükredenler pek azdır.
- Süleyman'ın ölümüne hükmettiğimiz zaman, onun ölümünü onlara ancak değneğini yemekte olan bir kurt gösterdi. Süleyman'ın cesedi yıkılınca cinler anladılar ki, eğer gaybı bilmiş olsalardı aşağılayıcı azap içinde kalmamış olacaktı.

H.z. İlyas

İlyas Peygamber, Lübnan topraklarında bulunan Baalbek şehrinde yaşamıştı. Bu bölge Fenikeliler'in de yaşadıkları yerd. Bu şehirdeki insanlar Allah'a (c.c.) inanmıyordu. "Bal" adını verdikleri bir puta tapıyorlardı. Bu insanların kalpleri kararmıştı, hep kötülük yapmayı düşünüyorlardı.

Rabbimiz bu insanlara, doğru yolu bulmaları için İlyas Peygamberi görevlendirmişti. İlyas Peygamber, çok bilgili ve zeki bir insandı. Aynı zamanda çok dürüsttü. Rabbimizi çok seviyordu.

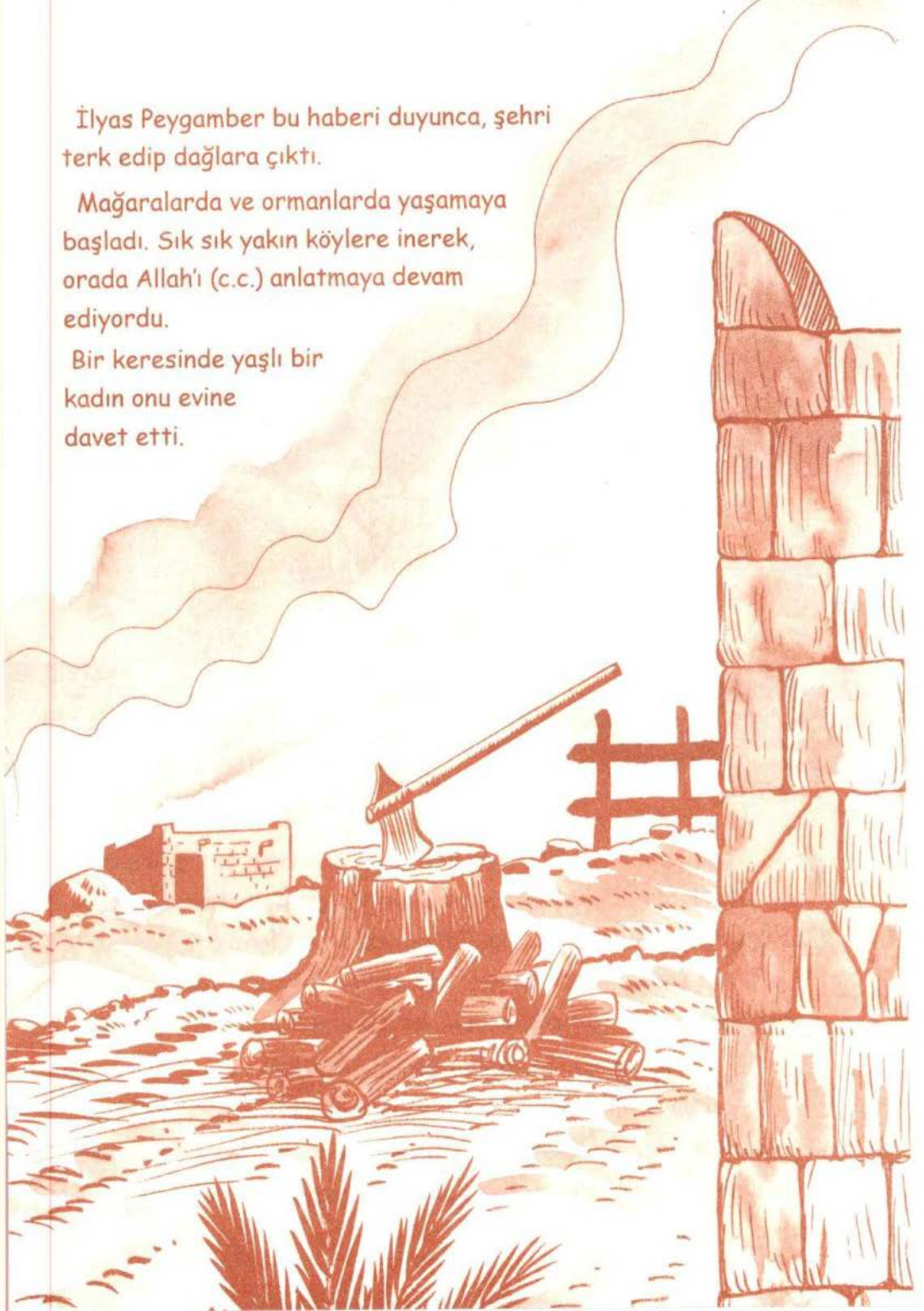
Ülkenin kralı Kral Ahab ve karısı da İlyas Peygamberi el üstünde tutuyordu. Fakat bir gün Kral Ahab, haksız bir karar verdi. Kendilerine ait olmayan bir bahçeyi, sahibine kötülük yaparak ondan zorla aldı. İlyas Peygamber, bu haksızlık karşısında susmadı. Krala karşı çıkarak, bahçeyi sahibine vermesi gerektiğini söyledi. Fakat Kral, kararına itiraz ettiği için İlyas Peygamberi ölüme mahkûm etti.

İlyas Peygamber bu haberi duyunca, şehri terk edip dağlara çıktı.

Mağaralarda ve ormanlarda yaşamaya başladı. Sık sık yakın köylere inerek, orada Allah'ı (c.c.) anlatmaya devam ediyordu.

Bir keresinde yaşlı bir kadın onu evine davet etti.

Yaşlı kadının El-Yesa' isminde bir oğlu vardı ve çok hastaydı. Yaşlı kadın, İlyas Peygamberden oğlu için dua etmesini istedi. İlyas Peygamber El-Yesa'nın iyileşmesi için Allah'a (c.c.) dua etti ve biraz sonra Rabbimiz ona şifa verdi. El-Yesa', İlyas Peygamberden o kadar çok etkilendi ki, bir daha yanından hiç ayrılmadı.

İlyas Peygamber Baalbek şehrinden ayrıldıktan sonra, orada çok feci bir kıtlık başladı. Sular çekildi; ağaçlar, otlar, ekinler kurudu. İnsanlar açlıktan ölmeye başladı. Bunun bir ceza olduğunu anladılar ve İlyas Peygamberi aramaya başladılar. Onu buldukla-

rında Allah'a (c.c.) dua etmesi için yalvardılar. İlyas Peygamber bir şartla isteklerini kabul etti: Putları bırakıp Allah'a (c.c.) inanırlarsa, kıtlığın geçmesi için Allah'a (c.c.) dua edecekti.

Baalbek halkı, tek ve bir olan Allah'a (c.c.) inanmaya; yani tevhid inancına döneceklerine söz verdiler. Peygamberleri kıtlığın geçmesi için dua etti, Allah da (c.c.) elçisinin duasının kabul etti.

Fakat bir süre sonra sözlerinden döndüler ve yeniden putlara tapmaya başladılar. İlyas Peygamber ve yardımcısı El-Yesa' bu duruma çok üzülmüşlerdi. İlyas Peygamber çok yaşlandığı için artık Rabbine kavuşmak istiyordu. Kendisinden sonra Allah'ın (c.c.) peygamberlik vereceği El-Yesa'yı (a.s.) arkasında vekil bırakarak Cennet'e uçtu.

Hz. İlyas (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

Saffat: (123-132)

- İlyas da şüphe yok ki, peygamberlerdendi.
- (İlyas) milletine: (Allah'a karşı gelmekten) sakınmaz mısınız? Yaratanların en iyisi olan, sizin de Rabbiniz, sizden önce gelen atalarınızın da Rabbi olan Allah'ı bırakıp da Ba'l'e mi taparsınız? demişti.
- Bunun üzerine İlyas'ı yalanladılar. Onun için Allah'ın ihlâslı kulları müstesna; onların hepsi (cehenneme) götürüleceklerdir.

- Sonra gelenler içinde, kendisine bir ün bıraktık, «İlyas'a selâm!» dedik.
- Şüphesiz biz, iyileri işte böyle mükâfatlandırırız.
- Çünkü o, Bizim mümin kullarımızdandı.

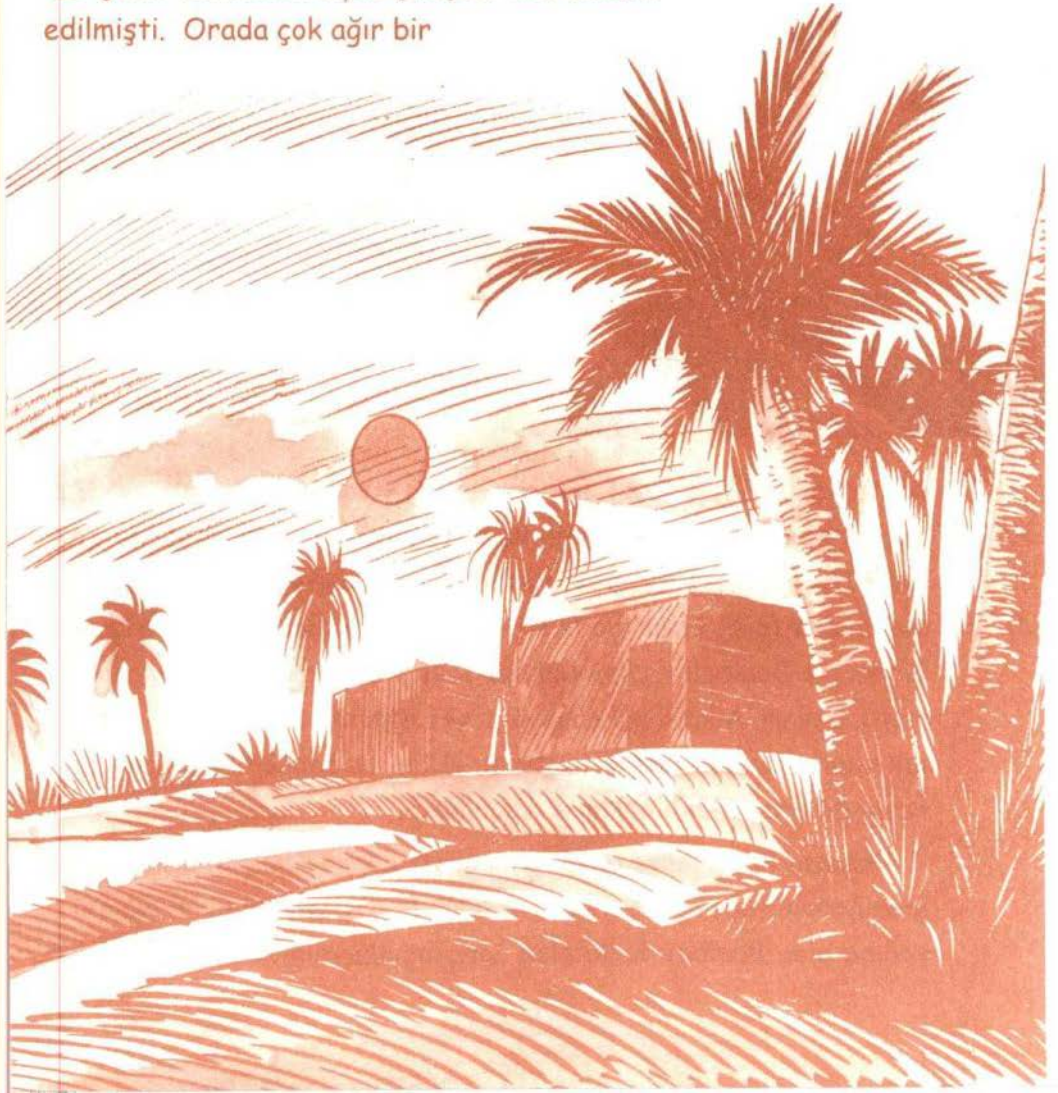
En'am (85)

- Zekeriyâ, Yahya, İsa ve İlyas'ı da (doğru yola iletmiştik). Hepsî de iyilerden idi.

H.z. Elyesa'

Baalbek (Lübnan) halkının zulmünden kurtulmak için
şehri terk eden İlyas (a.s.) bir eve misafir
edilmişti. Orada çok ağır bir

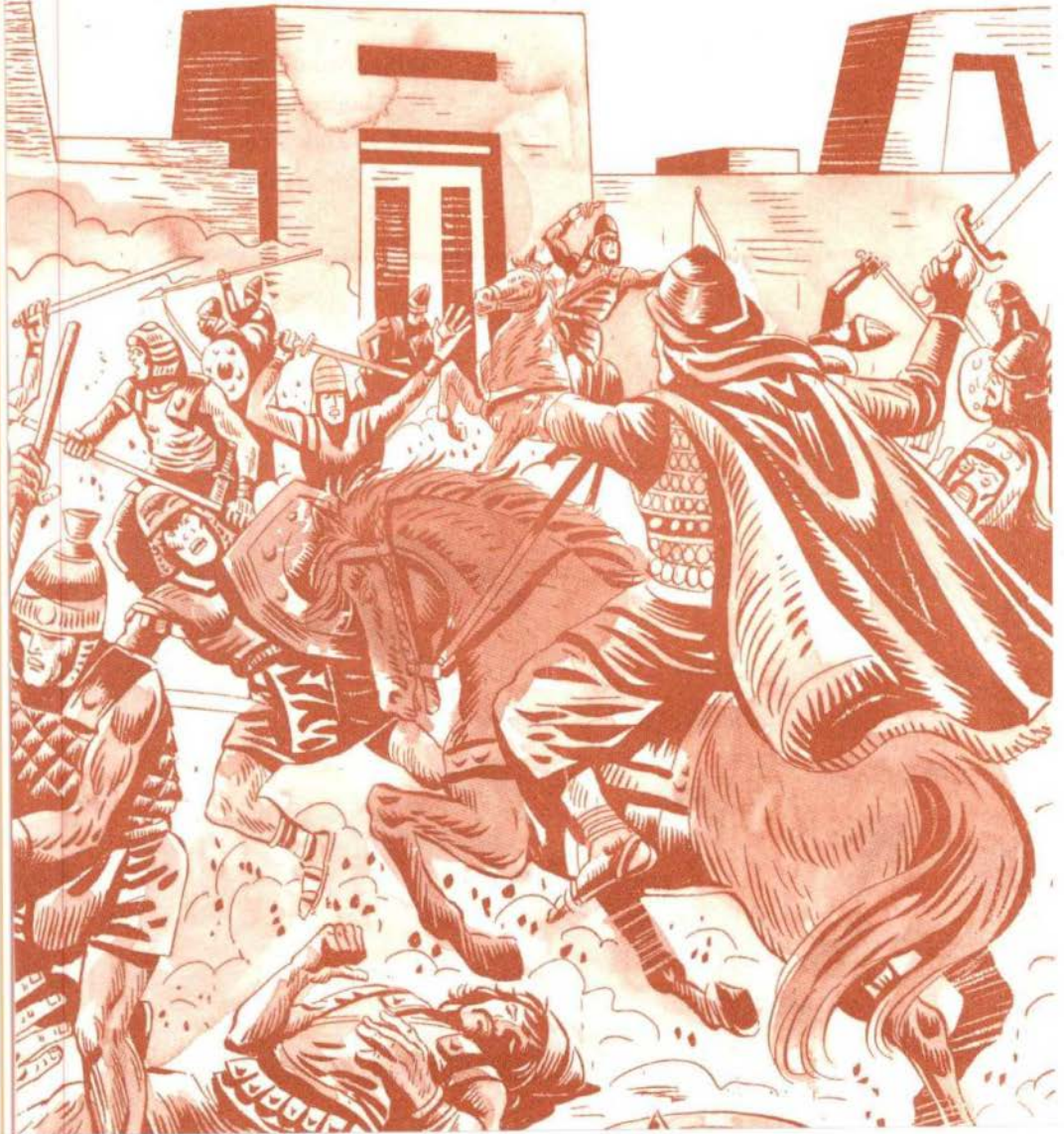

hasta vardı. İlyas (a.s.) ona dua etmişti ve o hasta iyileşmişti. İşte o hasta Elyesa' (a.s.) idi ve bir daha Elyesa' (a.s.) idi ve bir daha İlyas'ın (a.s.) yanından ayrılmamıştı. Onun yardımcısı olmuştu. Elyesa' (a.s.) İlyas'tan (a.s.) sonra peygamberlik ile görevlendirilmişti. Baalbek halkını Cennet yoluna çağırmak için çok çalışmıştı. Onları, Allah'a kul olmaya davet etmişti. Fakat onlar kötülük yapmakta çok inat etmişlerdi. Zalim ve nankör halkı Elyesa' Peygambere sürekli hakaret etmişlerdi.

Elyesa' Peygamber onları uyarmıştı, çünkü Allah onların başına büyük bir ceza gönderecekti. Allah (c.c.) peygamberi Elyesa'yı yanına aldı. Baalbek halkı olan İsrailoğulları'nın başına, düşman

olarak Asur devletini musallat etti. Baalbekliler Asurlularla çok büyük bir savaşa girdiler ve yok oldular.

Kral Ahap ve karısı, haksızlık yaparak aldıkları bahçenin içinde öldürüldüler. Böylece Baalbek halkı ve kralları, yaptıkları kötülüklerin cezasını daha dünyadayken ödemeye başladılar.

H.z. Elyesa' (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

6/Enam Sûresi, 86

- İsmail'i, Elyesa'yı, Yûnus'u ve Lût'u da hidayete erdirmiştik. Her birini âlemlere üstün kıl-mıştık.

38/Sad Sûresi, 48

- (Ey Muhammed!) İsmail, Elyesa' ve Zülkifl'i de an. Onla-rın her biri iyi kimselerdi.

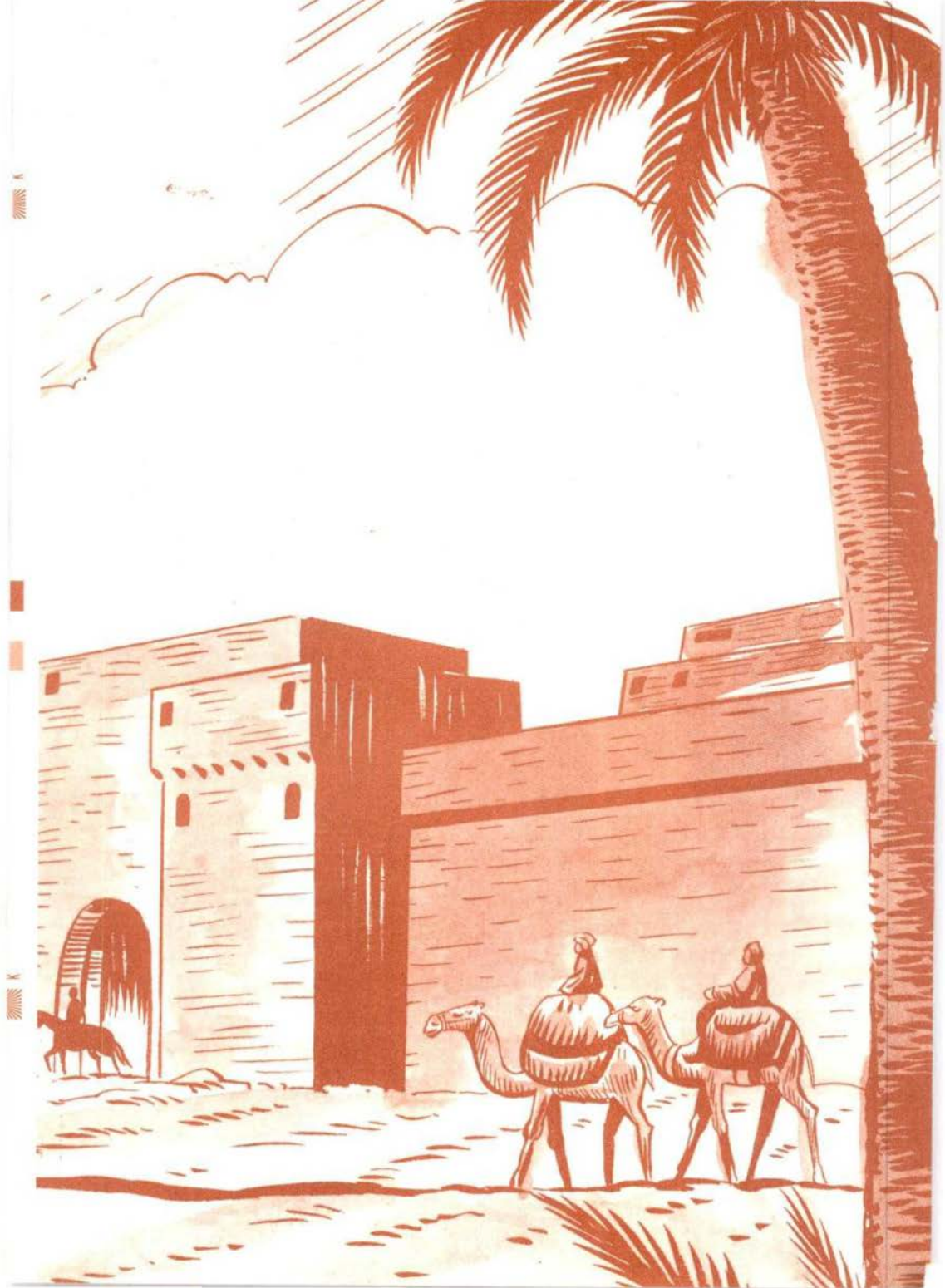
Hz. Zülkifl

Zülkifl Peygamber, Şam şehrinin civarlarında yaşadı. El-Yesa' Peygamber Cennet'e uçtuktan sonra, Rabbimiz peygamberlik görevini Zülkifl'e verdi.

İlk önceleri, halkı onu çok seviyor, sözünü dinliyordu.

Bir gün Zülkifl Peygamber, halkından bir istekte bulundu. Onlardan, düşmanlarını Allah'ın (c.c.) yoluna çağırmalarını istedi. Fakat halkı, Zülkifl

Peygamberin bu isteğine karşı çıktı. Ona sırt çevirdiler ve onun tavsiyelerini, öğütlerini artık dinlemediler.

Zülkifl Peygamber, hayatı boyunca insanlara Allah'ı ve O'nun emirlerini anlattı. Karşılaştığı bütün insanları Cennet yoluna davet etti.

Zülkifl Peygamber, çok sabreden ve hayırlı bir kuldu. Rabbinizin çok şefkatli ve merhamet sahibi bir Yaratıcı olduğuna bütün kalbiyle inanıyordu.

H. Z. Zülkifl (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

38/Sad Sûresi, 48

- (Ey Muhammed!) İsmail, el-Yesa' ve Zülkifl'i de an. Onların her biri iyi kimselerdi.

21/Enbiya Sûresi, 85

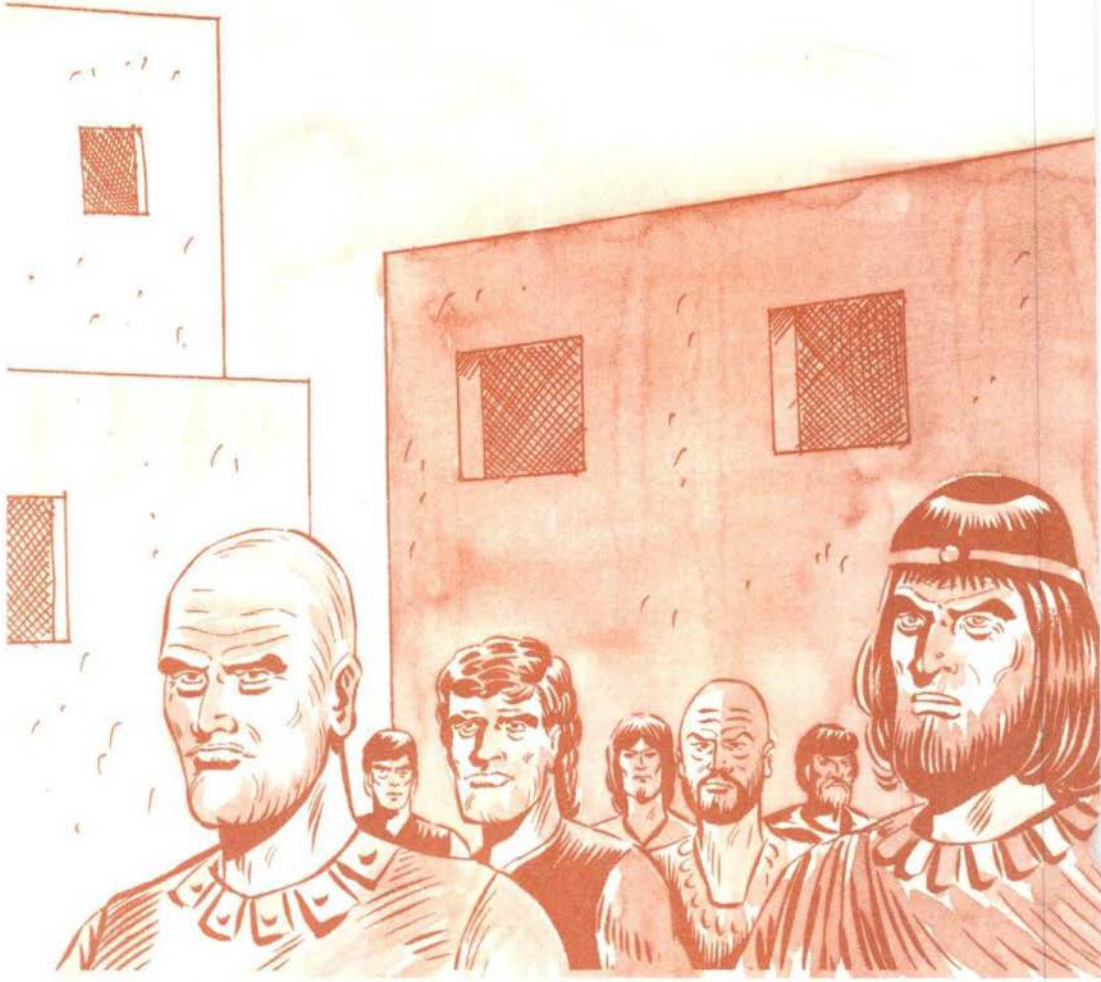
- İsmail'i, İdris'i ve Zülkifl'i de hatırla. Bunların hepsi sabredenlerdendi.

H.z. Yunus

Bugünkü Irak-Musul bölgesinde kurulmuş olan Asur İmparatorluğu'nun başşehri Ninova'ydı. Bu şehirde yaşayan insanlar Allah'a (c.c.) inanmıyor, kendi yaptıkları putlara tapıyorlardı. Rabbimiz, bu insanların iyiyi ve güzeli öğrenmesi için onlara bir peygamber gönderdi. Bu peygamberin adı Yunus Peygamber-

di. Kendisine 30 yaşında Peygamberlik gelmişti ve bu vazifeyi 33 yıl sürdürmüştü.

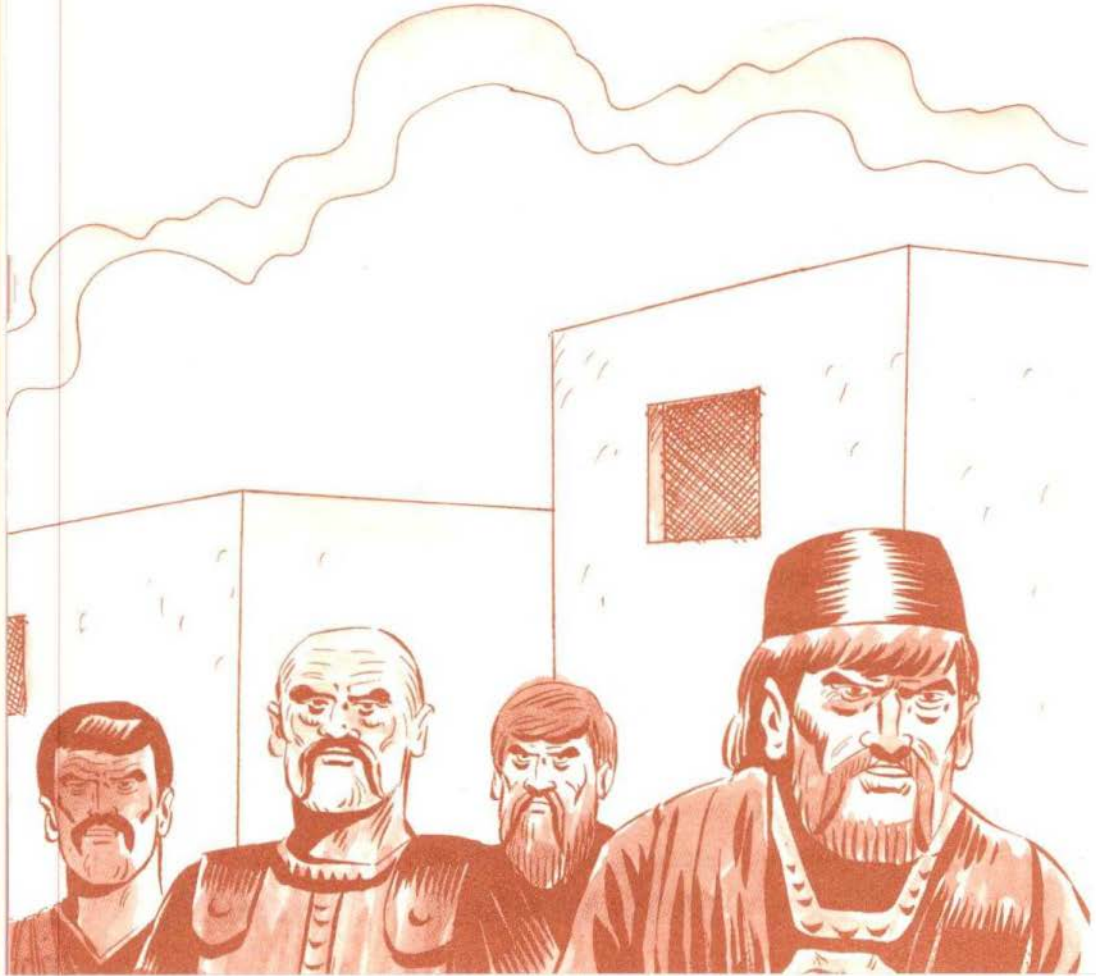
Yunus Peygamber, halkının putlara tapmaması için çok uzun yıllar uğraştı. Ama bu kadar uzun zamanda ona sadece iki insan inandı. Diğer insanlarsa Yunus Peygamberin yalancı olduğunu söyleyip duruyorlardı.

Yunus Peygamber, insanlara tekrar tekrar Allah'ı (c.c.) ve O'nun emirlerini anlattı ve dedi ki:

- Eğer Allah'ı inkar etmeye devam ederseniz, yarından itibaren yüzlerinizin rengi değişmeye başlayacak ve büyük bir azaba uğrayacaksınız!

Yunus Peygamberi yalanlayanlar ertesi sabah uyandıklarında bir de ne görsünler! Yüzlerinin renkleri değişivermişti. Birbirlerini tanıyamaz bir hale geldiler. Başlarına kapkara bir azap bulutu çöktüğünde de korkuya kapıldılar.

- Bu durum, Yunus'un haber verdiği felaketin başlangıcıdır. Zaten biz onun yalan söylediğini hiç görmedik! dediler.

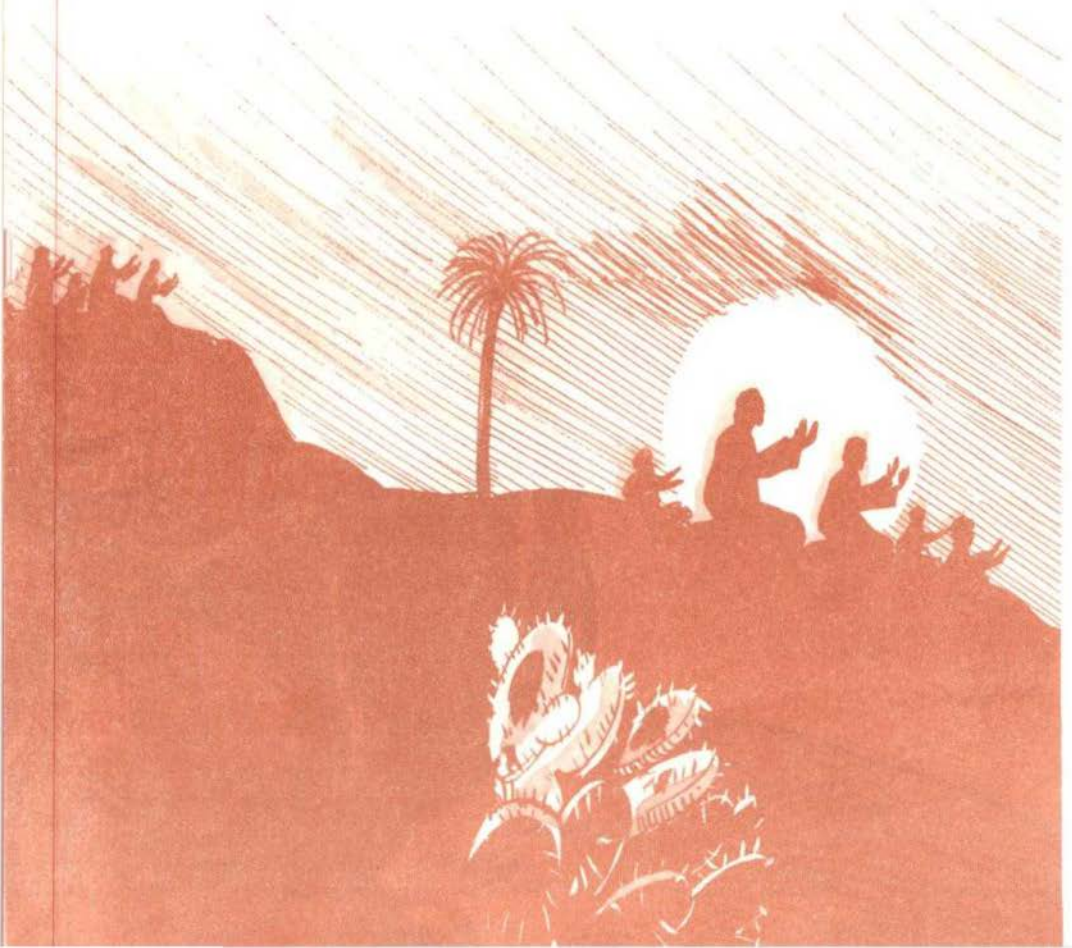
Bunun üzerine ne yapacaklarını şaşırdılar ve hemen peygamberlerini aramaya koyuldular. Ondan özür dileyip, Allah'a tevbe edeceklerini söylemek istediler. Ama Yunus Peygamber şehri terk etmişti. Oysa ki, Rabbimiz peygamberlerini, son ana kadar kavimlerinin başında durmakla görevlendirmişti. Ve kendisi istemeden, onların şehirlerini terk etmelerini yasaklamıştı. Ninovalılar, peygamberlerini bulamayınca Allah'a (c.c.) tevbe etmeye başladılar. Çok pişman oldular. Bütün Ninova halkı, bir tepeye çıkıp Allah'a (c.c.) dua ettiler.

-Allah'a iman ettik ve günahlarımıza tevbe ettik! diye bağıyorlardı. "Biz Yunus'un söylediklerine iman ettik" dediler. Allah (c.c.) helak edeceği sırada kendilerine iman lutfetti. Üzerlerine çöken azap bulutunu kaldırdı, onların tövbelerini kabul etti

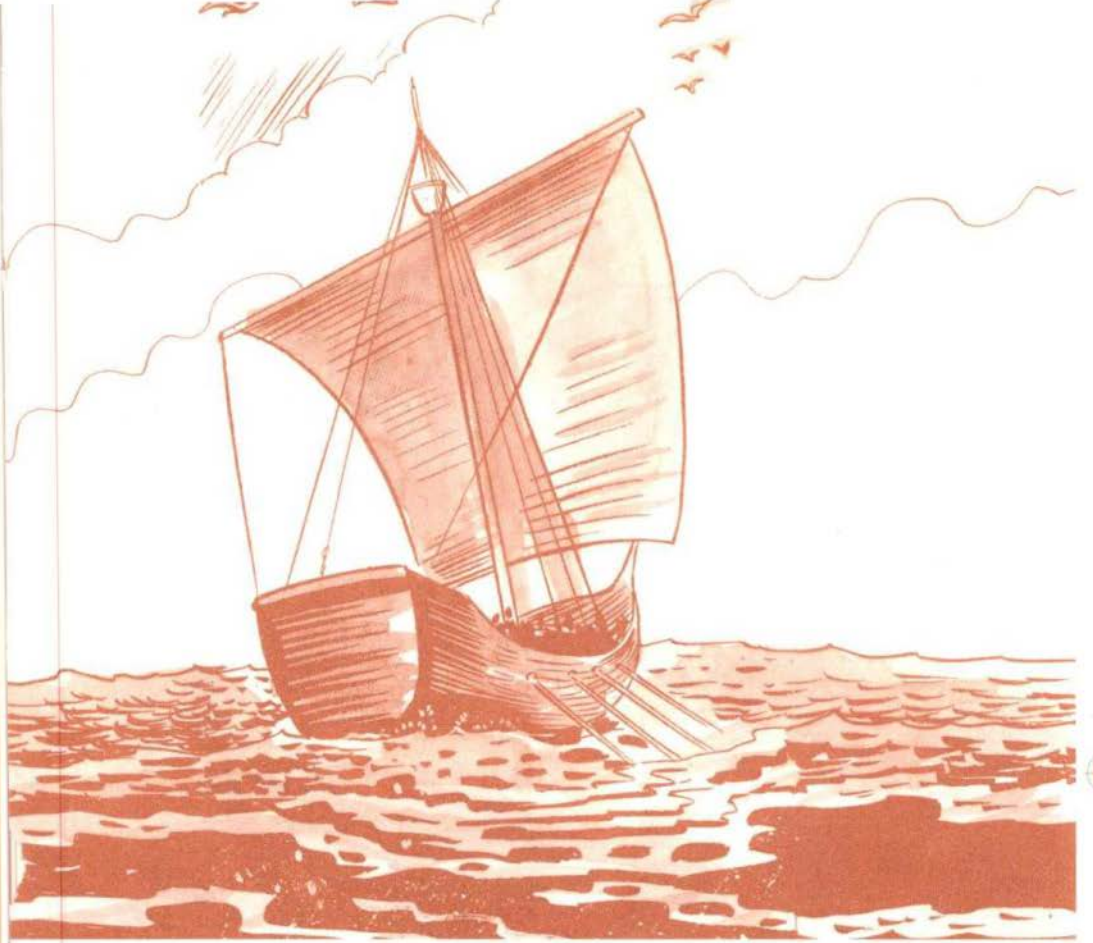
ve onları eski hallerine getirdi. Çünkü Rabbimiz çok merhametli ve günahları çokça affedendi.

Yunus Peygamber kavminin helak olacağını zannediyordu. Ama çevre köylere sorduğunda onların iman etmiş olduklarını öğrendi. Bu habere çok sevinmişti ama halkının onu yalancı yerine koymasından korktuğu için, şehre geri dönmek de istemiyordu.

Yunus Peygamber, hiçbir peygamberin yapmadığı şeyi yaparak, Rabbinin emri gelmeden hicret ederek kavmini yalnız bırakmış, acele etmişti.

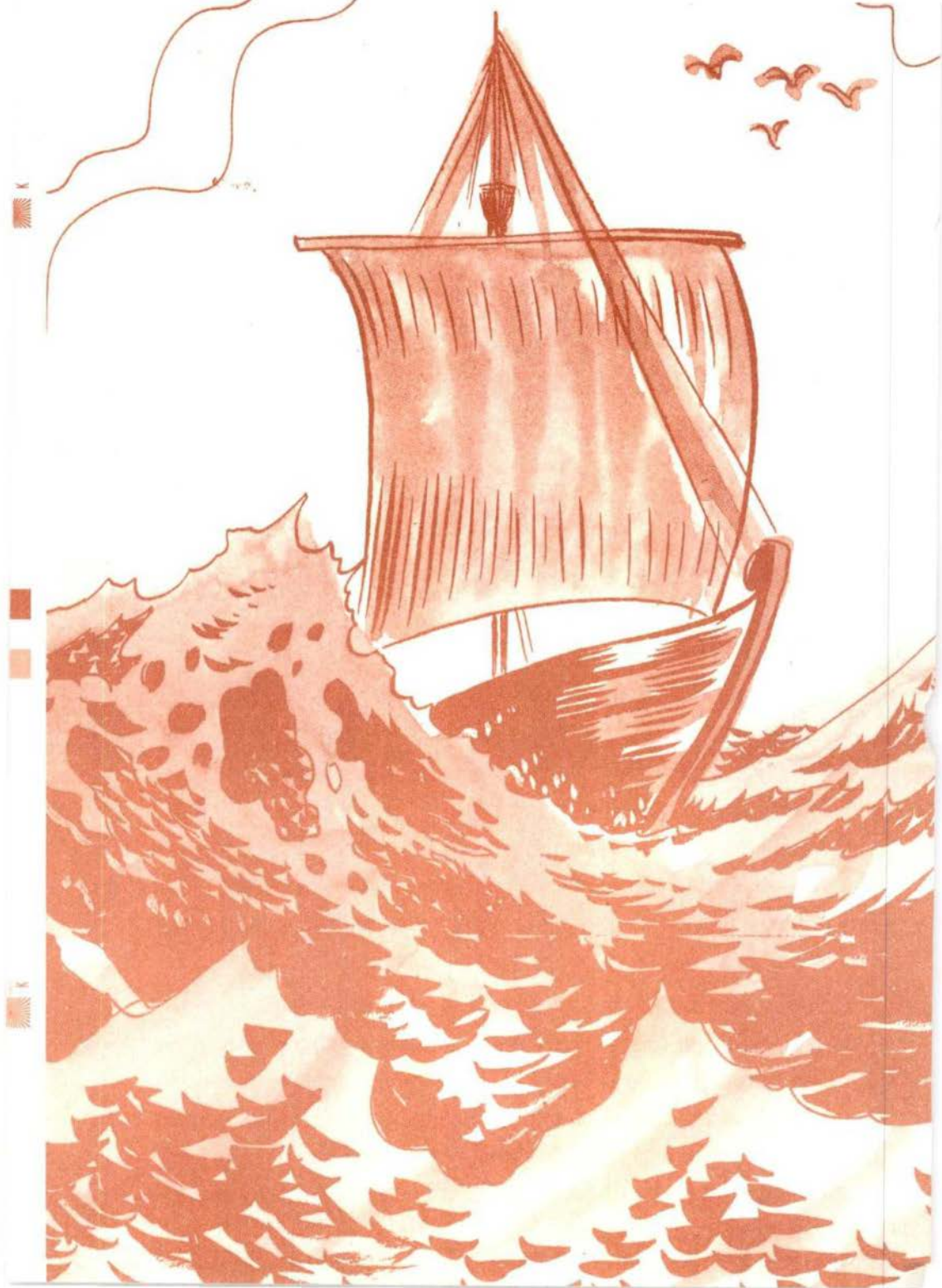

Daha sonra, oralardan iyice uzaklaşmak için bir gemiye binmişti. Gemi limandan ayrıldıktan sonra şiddetli bir fırtına çıkmıştı. Öyle ki gemiyi bir o yana, bir bu yana savuruyordu. Gemi ne ileri gidiyor, ne de geri geliyordu. Yunus Peygamber bunun sebebini biliyordu. Kendi hatasından kaynaklanıyordu.

-Bu fırtınanın sebebi benim, beni denize atın! dedi. Gemidekiler Hz. Yunus'un (a.s.) iyi bir insan olduğunu biliyorlardı. Ama gemiden atılacak kişi hakkında kura çekmeye karar vermişlerdi. Kura kime çıkarsa denize atılacaktı. Birinci kura Hz. Yunus'a (a.s.) çıkınca herkes şaşırılmıştı. Kabullenmeyip tekrar kura çekmişlerdi. Ama yine Yunus (a.s.) çıkmıştı. Yunus (a.s.) daha fazla beklemeden kendini denizin karanlığına bırakmıştı.

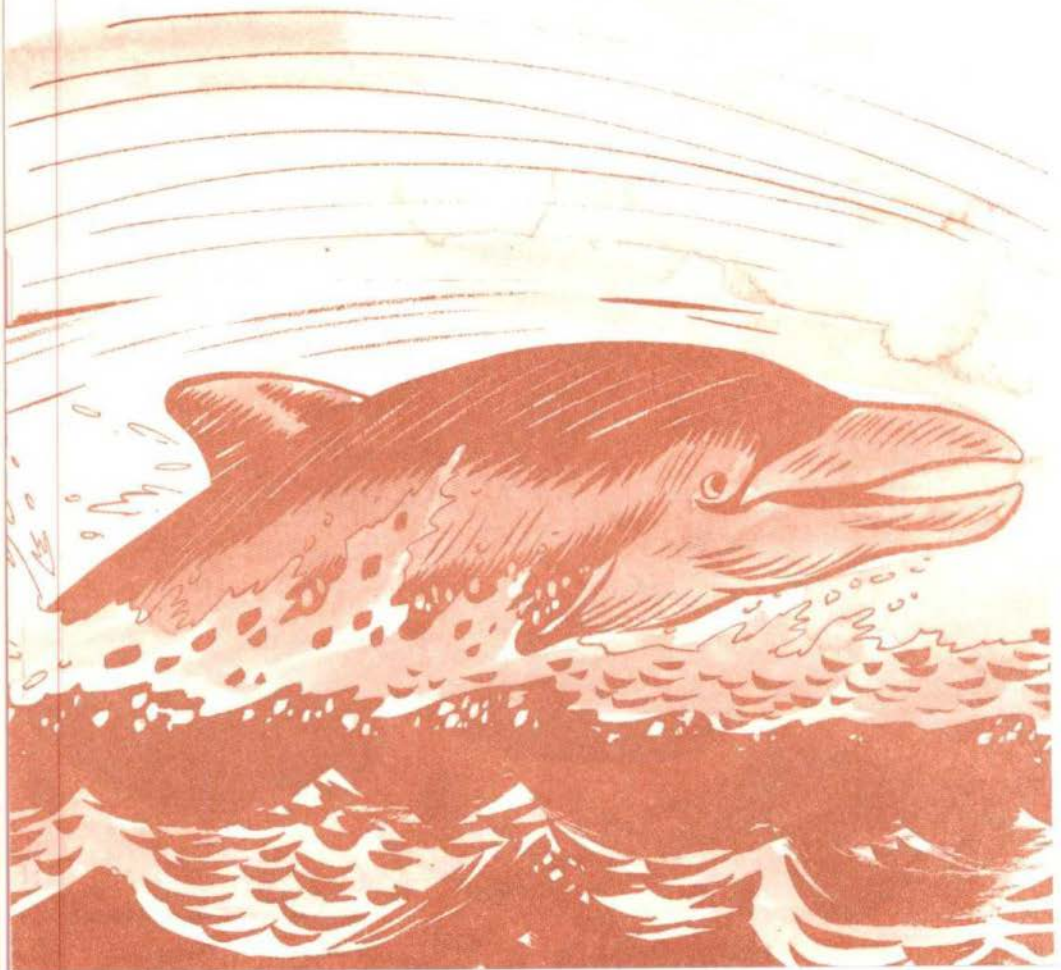

Yunus Peygamber, denize atladığında onu büyük bir balık yutmuştu. Çünkü Allah (c.c.) böyle istemişti. Rabbimiz balığa:

- Ey balık! Yunus'u yut ve karnında koru. Vücuduna bir zarar verme! diye emretmişti.

Balık da, Allah'ın (c.c.) emrini yerine getirmişti. Onu yutmuş ve denizin dibine inmişti.

Yunus Peygamber, hatasını çoktan anlamış ve çok pişman olmuştu. Balığın karnında bile Allah'ı (c.c.) zikretmeye devam et-

mişti. Hataları için af dilemişti. İşaretle balığın karnında namaz kılmaya çalışıyordu.

Rabbimiz çok merhametli olduğu için peygamberinin dualarını ve tevbelerini kabul etmişti. Balığa emrederek, onu Ninova kıyılarına bırakmasını söylemişti. Yunus Peygamber balığın karnından çıktığında bir bebek gibi hareketsiz yatıyordu. Çok farklı bir ortama girip çıktığı için, kendinden geçmişti. Allah (c.c.) gölge yapması için onun yanında bir ağaç yarattı. O ağaçtan damlayan sütle de, Yunus Peygamberi besledi. Yunus Peygamber ancak bir iki gün sonra kendine gelebilmişti.

Ninova halkı, onun yaşadığını öğrenince hemen yanına koşmuşlardı. Ellerini ve yüzünü öpüp özür dilemişler, büyük bir sevinç ve mutlulukla Yunus Peygamberle birlikte yaşamaya başlamışlardı. Artık Peygamberlerinin sözünden hiç çıkmıyorlardı.

Hz. Yunus (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

10/Yûnus Sûresi, 98

- Yûnus'un kavminden başka, keşke (azabı görmeden) iman edip, imanı kendisine fayda veren bir tek memleket halkı olsaydı! (Yûnus'un kavmi) iman edince, dünya hayatında (şürüklenebilecekleri) rezillik azabını onlardan uzaklaştırmış ve onları belli bir zamana kadar yararlandırmıştı.

37/Saffat Sûresi, 139-148

- Şüphesiz Yûnus da peygamberlerdendi.
- Hani o kaçıp yüklü gemiye binmişti.
- Gemidekilerle kur'a çekmiş ve kaybedenlerden olmuştu.
- Böylece, Yûnus kendini kınayıp dururken balık onu yuttu.
- Eğer o, Allah'ı tesbih edip yüceltenlerden olmasaydı, mutlaka insanların diriltileceği güne kadar balığın karnında kalırdı.

- Derken Biz onu hasta bir halde sahile attık.
- Üzerine geniş yapraklı bir ağaç bindirdik.
- Biz onu yüz bin, yahut daha fazla insana peygamber olarak gönderdik.
- Nihayet onlar iman ettiler. Biz de onları bir süreye kadar geçindirdik.

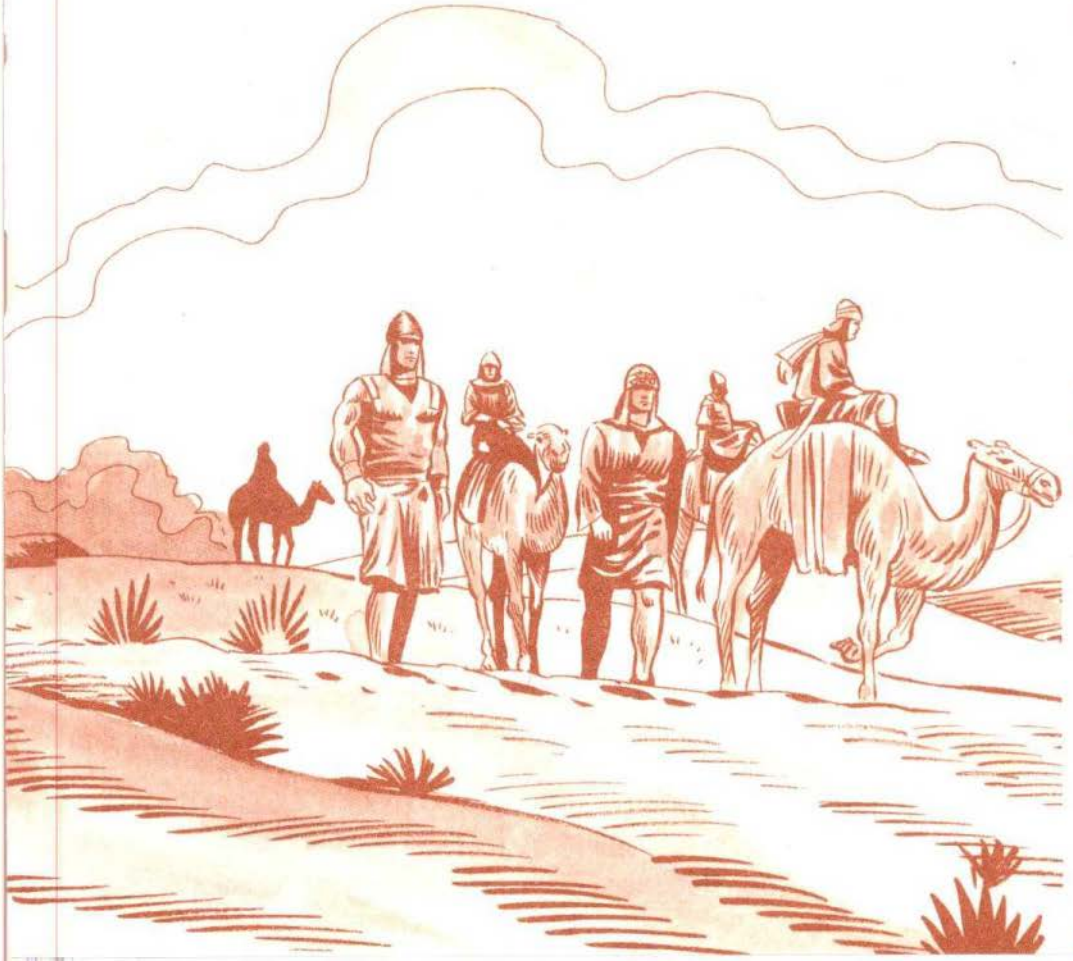
21/Enbiya 87-88

- Zünnûn'u da hatırla.¹ Hani öfkelenerek (halkından ayrılıp) gitmişti de kendisini asla sıkıştırmayacağımızı sanmıştı. Derken karanlıklar içinde, "Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten (nefsine) zulmedenlerden oldum" diye dua etti.
- Biz de duasını kabul ettik ve kendisini kederden kurtardık. İşte Biz mü'minleri böyle kurtarıyoruz.

1 Zünnûn, balık sahibi demektir. Burada Hz. Yûnus'u ifade etmektedir.

Hız. Üzeyr

Üzeyr Peygamber, Kudüs'te yaşamış bir peygamberdi. Rab-bimizin Musa Peygambere gönderdiği kutsal kitap Tevrat'ı baştan sona ezberlemişti. Kalbinde, çok büyük bir iman vardı.

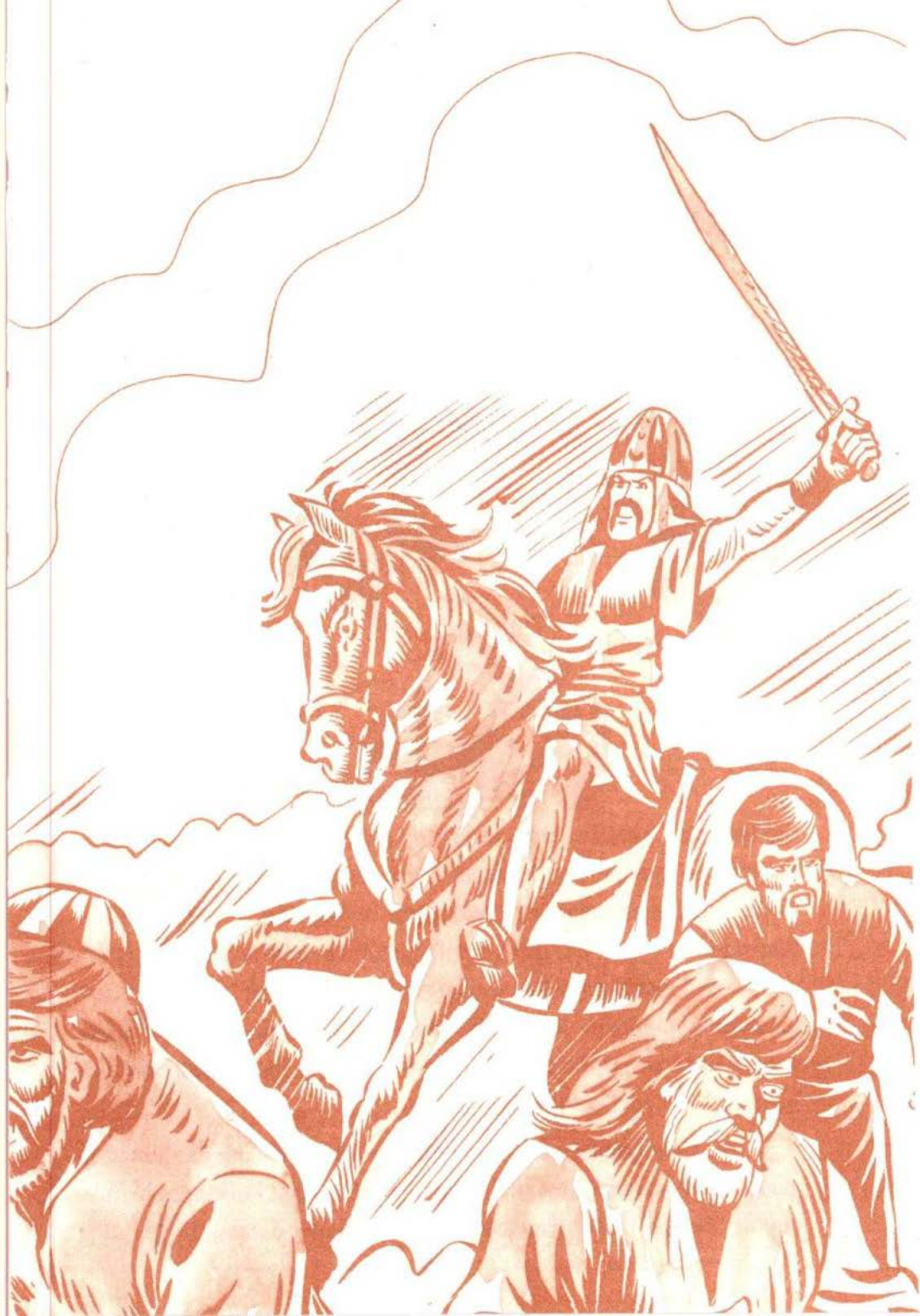

O zamanlar Babil ülkesinin hükümdarı Buhtünnasr, Kudüs topraklarını almak istediği için, ordusuyla birlikte Kudüs'ü işgal etti. Her yeri yakıp yıktılar. Kutsal Mescid-i Aksa da yıkılmıştı. Hiç kimseye acımamışlar, yüzlerce insanı öldürmüşlerdi. Geri kalanları da, Şam'a ve Babil'e sürgün etmişlerdi.

Babil'e sürgün edilenler arasında Üzeyr Peygamber de vardı. Onun da birçok akrabası öldürülmüştü. Üzeyr Peygamber gerçekten çok üzgündü. Doğup büyüdüğü topraklardan ayrılmak ona büyük bir acı vermişti.

Aslında Üzeyr Peygamber, halkının başına gelenlerin sebebinin biliyordu. Rabbimiz, İsrailoğulları'nı yine cezalandırmıştı.

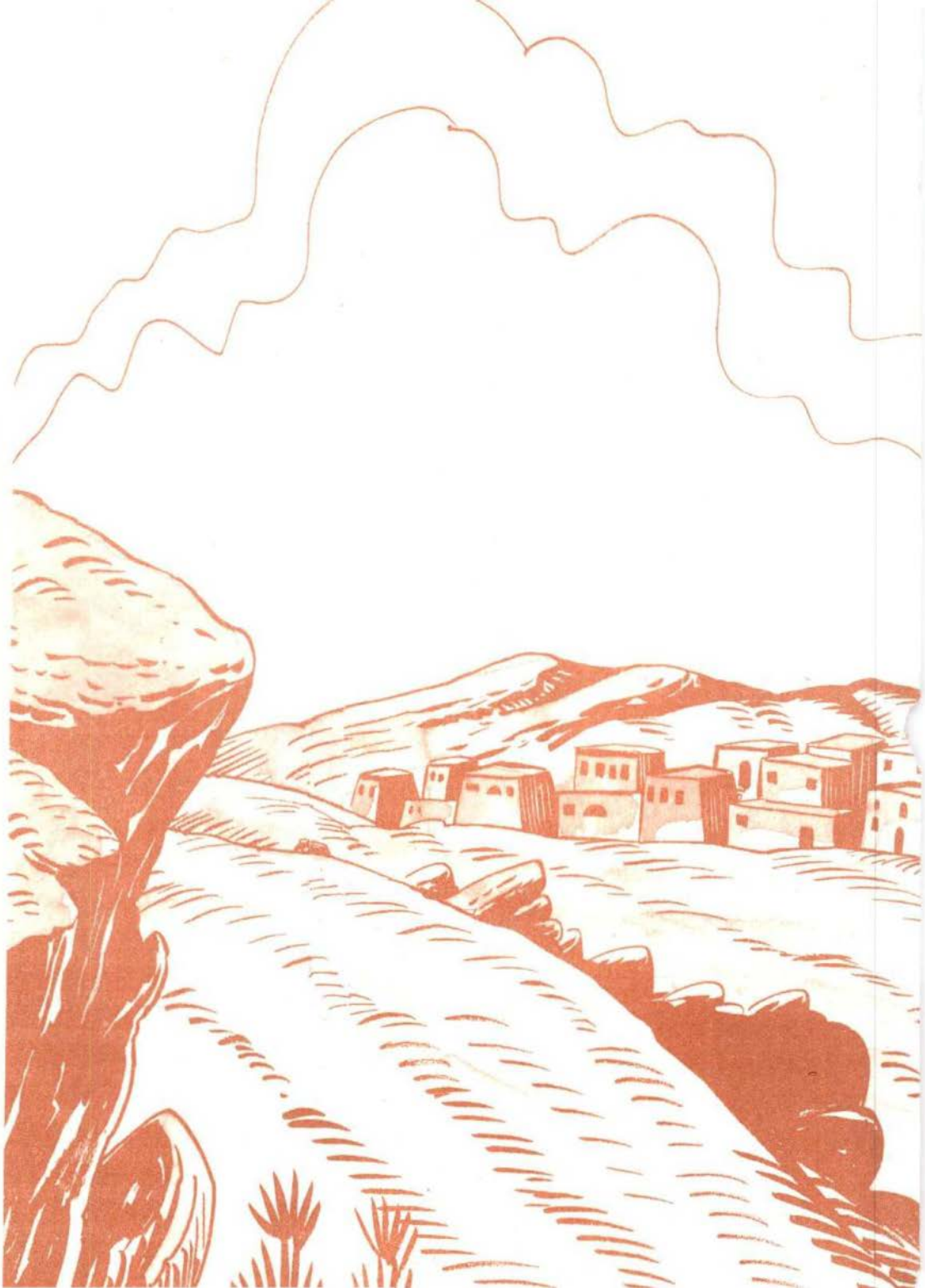
Çünkü onlar, kendilerine gönderilen peygambere ve Allah'ın (c.c.) emirlerine uymamışlardı. Musa ve Harun peygamberlerden kalan birkaç hatırayla birlikte kutsal kitap Tevrat'ı da bir sandığa kilitlemişlerdi. Peygamberleri yalanlamışlar ve onlarla alay etmişlerdi. Sürekli kendi çıkarlarını düşündükleri için çok bencil ve cimri insanlar olmuşlardı. Rabbimiz de onlara ceza olarak Babil ordusunu göndermişti. Babilliler, Tevrat'ın içinde bulunduğu sandıkla birlikte, her yeri yakıp yıkmışlardı.

Üzeyr Peygamber Babil'de esir olarak kalıyordu. Bir gün kaçmaya karar verdi. Çünkü esir olarak kalmak çok korkunç bir duyguydu. Ayrıca Üzeyr Peygamber Kudüs'ü çok özlemişti. Kendine

bir eşek buldu ve bir gece vakti ansızın ortadan kayboldu. Kimse onun nasıl kaçtığını anlayamamıştı.

Üzeyr Peygamber uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra nihayet Kudüs'e yaklaşmıştı. Eşeğini bir ağaca bağlamış ve kendisi de dinlenmek için bir yere oturmuştu. Oradan bütün şehri görebiliyordu. Birden çok duygulandı. Çünkü görkemli Kudüs şehri, yerle bir olmuş, karşısında duruyordu. O kadar çok üzüldü.

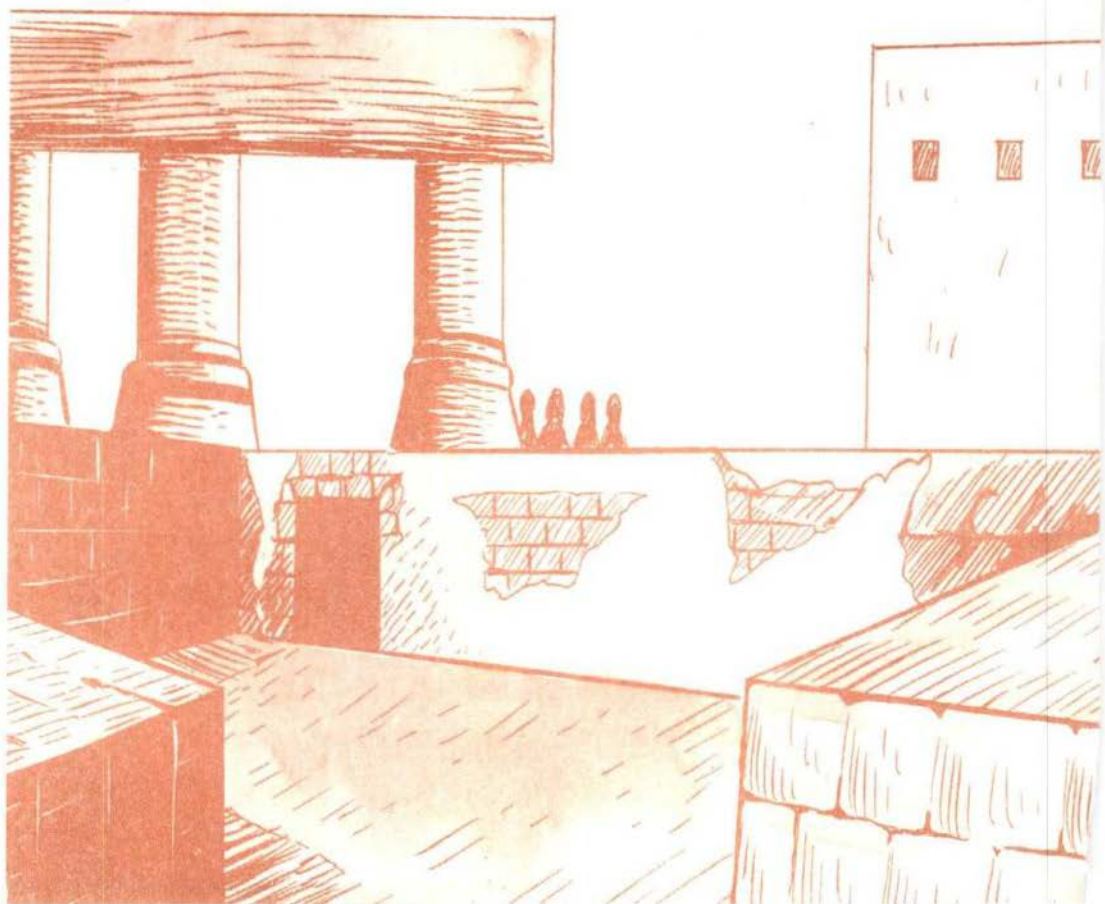
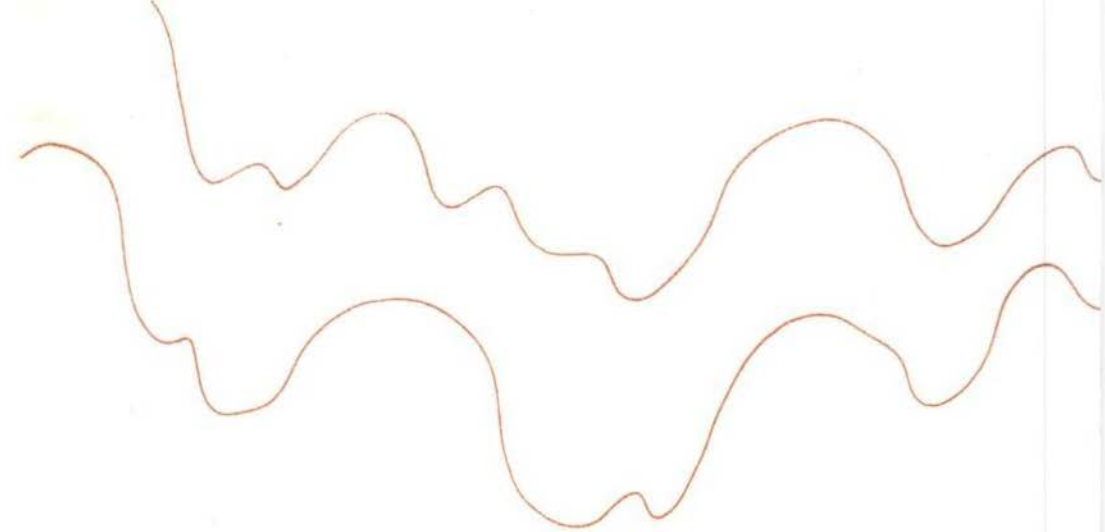

dü ki, ağlamaya başladı. Acaba bu şehir tekrar eski güzel haline dönebilir miydi? Sokaklarından çocuk sesleri yükselir miydi? Bu şehir eski haline dönse bile, acaba Üzeyr Peygamber bunu görebilir miydi?

İşte tam o sırada, Üzeyr Peygamber gözlerini kapadı ve Allah (c.c.) O'nun ruhunu yanına aldı. Evet, Üzeyr Peygamber oracıkta vefat etmişti!

Rabbimiz ibret olsun diye, peygamberini tam yüz yıl boyunca orada uyuttu. Önünde şıra tabağı, ekmeği ve incirler öylece duruyordu. Güneş binlerce kere doğup battı. Yeni insanlar, yeni topluluklar geldi. Yeni şehirler kuruldu. Kudüs şehri de, Üzeyr Peygamberin hayalini kurduğu gibi, yenilenip canlanmıştı. Tabî ki onun bu olup bitenlerden hiç haberi yoktu. Vefat ettikten yüz yıl sonra, Rabbimiz onun tekrar dirilmesini istedi. Üzeyr Peygamber de gözlerini açtı. Kendi kendine "Herhalde içim geçmiş, biraz uyumuşum..." dedi. Tam o sırada, Allah ona şöyle seslendi:

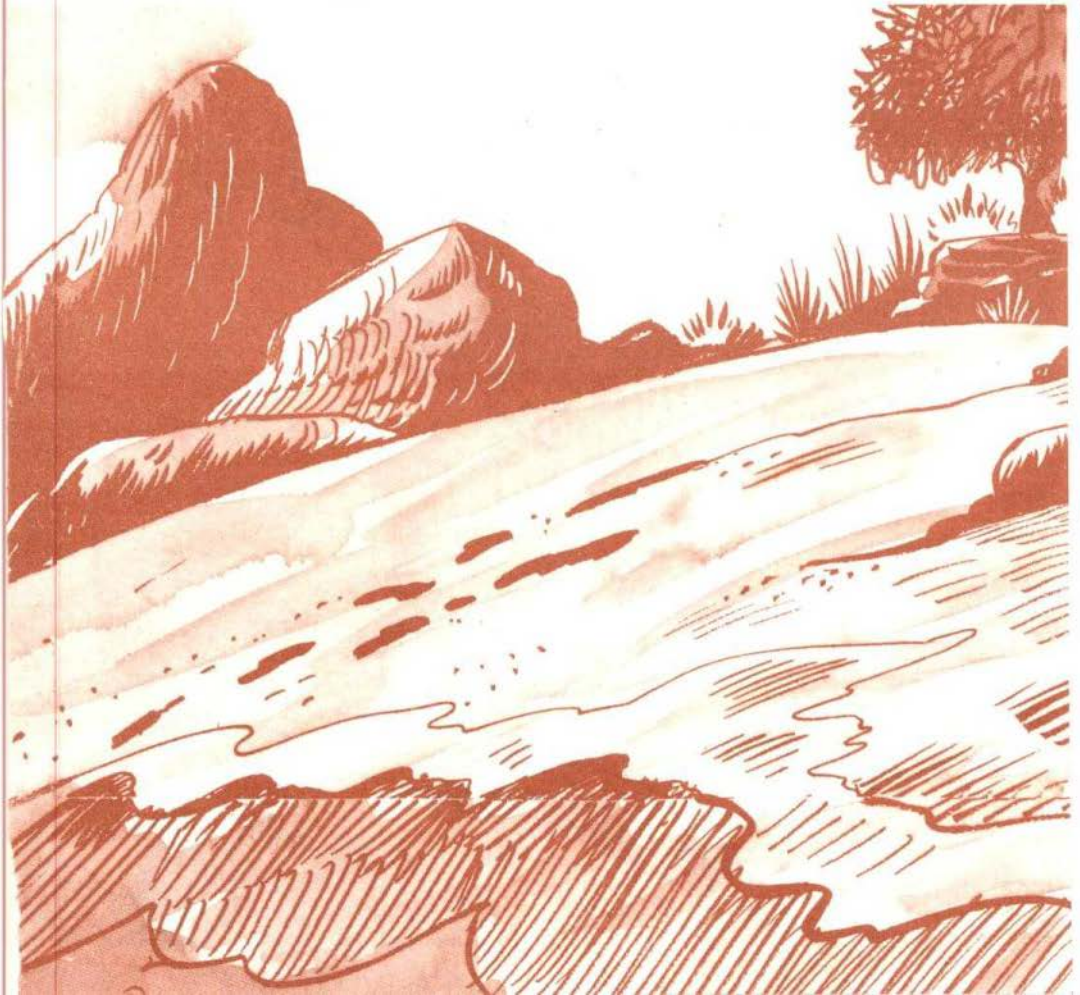
- Burada ne kadar kaldın?

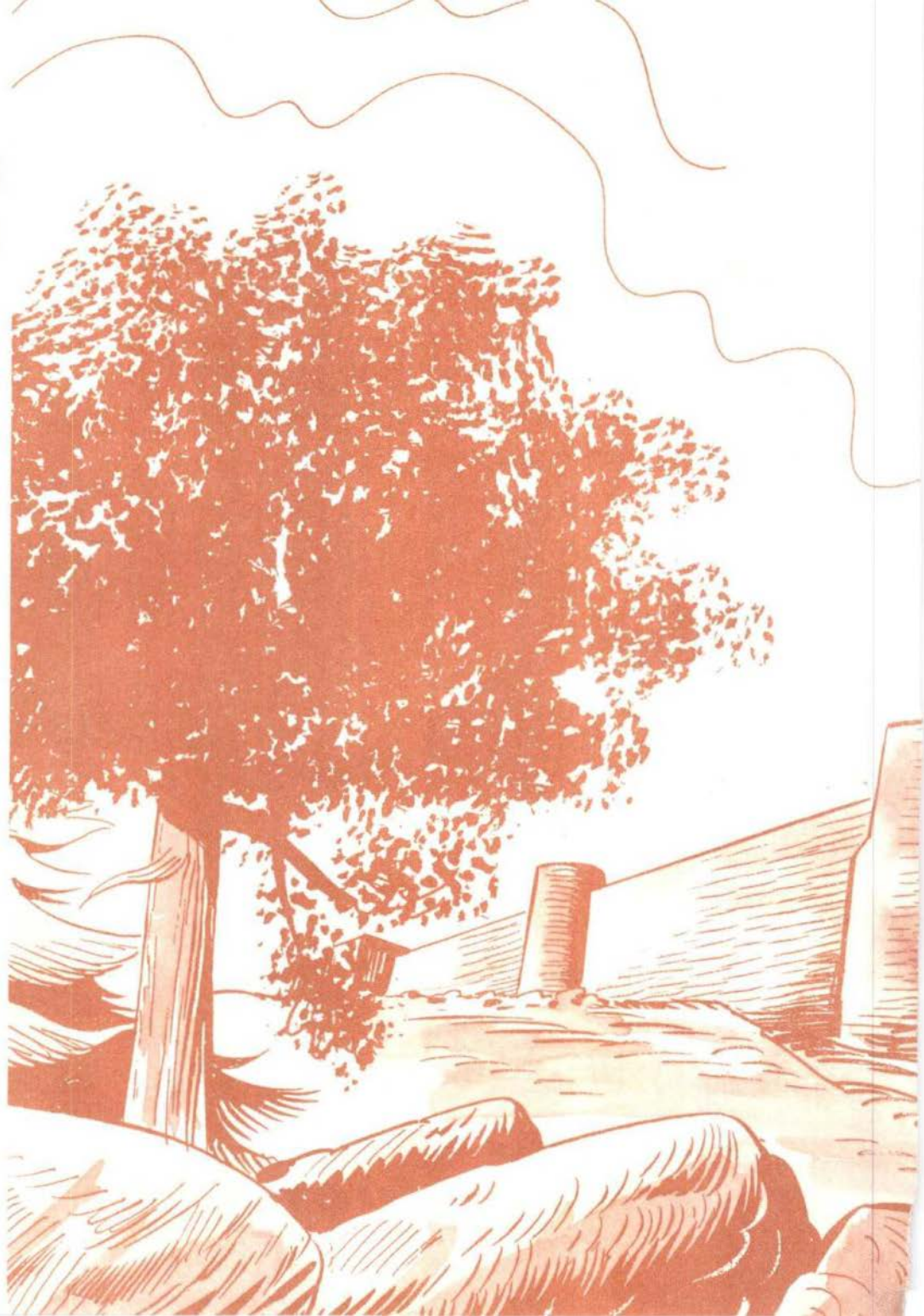
- Bir gün ya da bir günden daha az, diye cevap verdi Üzeyr Peygamber.

- Hayır, yüz yıl kaldın! dedi İlâhî ses; "Yiyeceklerine bak."

Gerçekten şıra tabağı da, ekmeği de, incirler de öylece duruyordu.

Üzeyr Peygamber duyduklarına o kadar çok şaşırmıştı ki, korkuyla ve heyecanla etrafına bakmaya başladı. Eşğini bağladığı yerde yeller esiyordu.

İlâhî ses devam etti:

- Eşeğine bir bak. Bunu yapmamız seni insanlara bir ibret belgesi yapmamız içindir. Şimdi kemikleri nasıl bir araya getirdiğimizi ve onlara nasıl et giydirdiğimizi göreceksin.

Üzeyr Peygamber hayretle eşeğini bağladığı yere bakıyordu. Artık toz haline gelmiş olan kemik parçaları bir araya geldi ve bir iskelet meydana geldi. Ardından da o iskelete et giydirildi ve bir eşeğe dönüştü. Böylece Rabbimiz, Üzeyr Peygamberin eşeğini yeniden yaratmıştı. Çünkü O'nun her şeye gücü yeterdi.

Üzeyr Peygamberin Allah'a (c.c.) olan inancı ve gönlünü dolduran iman öylesine coşmuştu ki, şöyle dedi:

- Evet ya Rabbi! Sen her şeye kadir olan ilâhımsın!

Üzeyr Peygamber daha sonra Kudüs'e baktı. Bir de ne görsün? Sanki ölmüş olan şehir, canlanmış yepyeni bir şehir haline gelmişti. Heyecanla şehre doğru koştu. Şehre girdiğinde kimseyi tanımadığını fark etti. Gördüğü herkes ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Herkes bu tuhaf insanın nereden geldiğini merak ediyordu. Kutsal bir mabed olan Mescid-i Aksa'ya doğru yürüdü. Orası da çok değişmişti. İçeriye din adamlarının girdiğini gördü. O da girdi ve bir köşede konuşan din adamlarının yanına yaklaştı.

- Ben Üzeyr'im. Ben Tevrat'ı ezbere bilen Üzeyr'im! dedi.

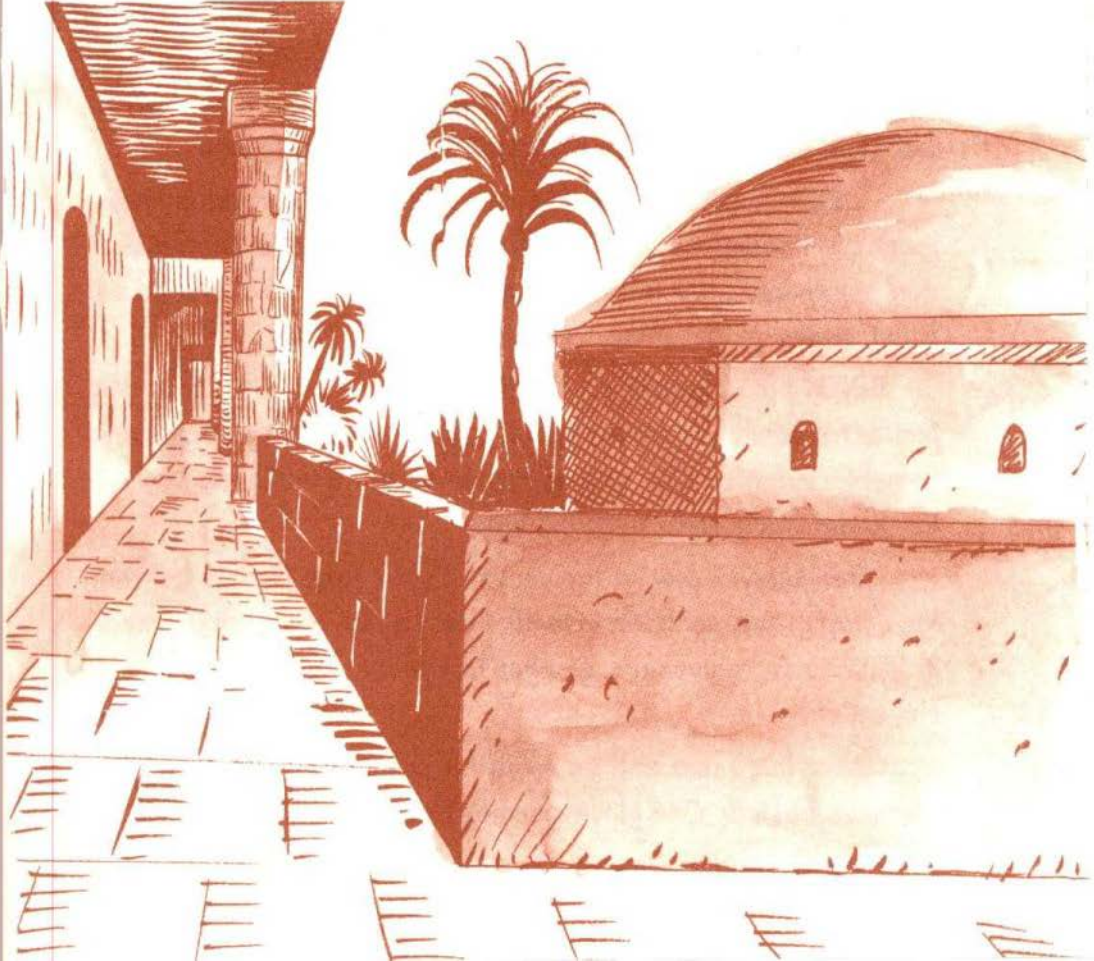
Adamlar hayret içinde ona bakıyordu. Oysa ki, onlara anlatıldığına göre, Üzeyr yüzyıl önce ölmüştü.

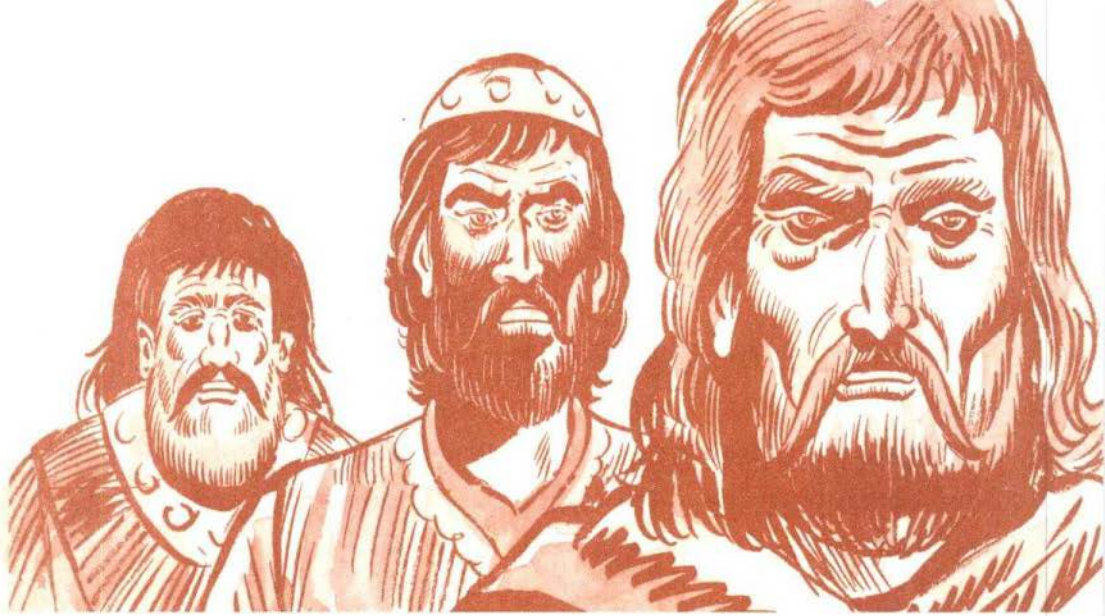
Adamlardan biri:

-Sen hangi Üzeyr'sin? diye sordu.

O da:

-Ben, Kral Buhtünnasr'ın Kudüs'ü yakıp yıktığı sırada, Babil'e sürgün edilen Üzeyr'im. Allah (c.c.) beni yüz sene ölmüş olarak bıraktıktan sonra, şimdi diriltti, dedi.

Herkesin gözü faltaşı gibi açılmıştı. Merakla yetmiş yaşlarındaki bir adama baktılar. O kişi, Üzeyr Peygamberin torunuydu. Dedesini 40 yaşında nasıl görürdü? Hz. Üzeyr'in torunu:

- Bu inanılmaz bir şey! Senin gerçekten Üzeyr olduğunu bilecek bir tek kişi var. O şimdi yüz yirmi yaşında. Her zaman senden bahsediyor, senin hatıralarını anlatıyor. Gerçeği ona da soralım, dedi.

Büyük bir kalabalık o yaşlı kadının evine gitti. Kadının gözleri artık görmüyordu. Bu kadın Üzeyr Peygamber'in o zamanki komşularından biriydi. Kadına Üzeyr'in geri döndüğünü söylediler. Kadın çok şaşırdı ve şöyle dedi:

- Ben Üzeyr'i çok iyi tanıyorum. O yüz sene önce aramızdan kaybolup gitmiş salih bir insandı. Fakat şimdi gözlerim görmediği için onu da tanıyamam. O, eğer Üzeyr ise, dua etsin de gözlerim açılsın.

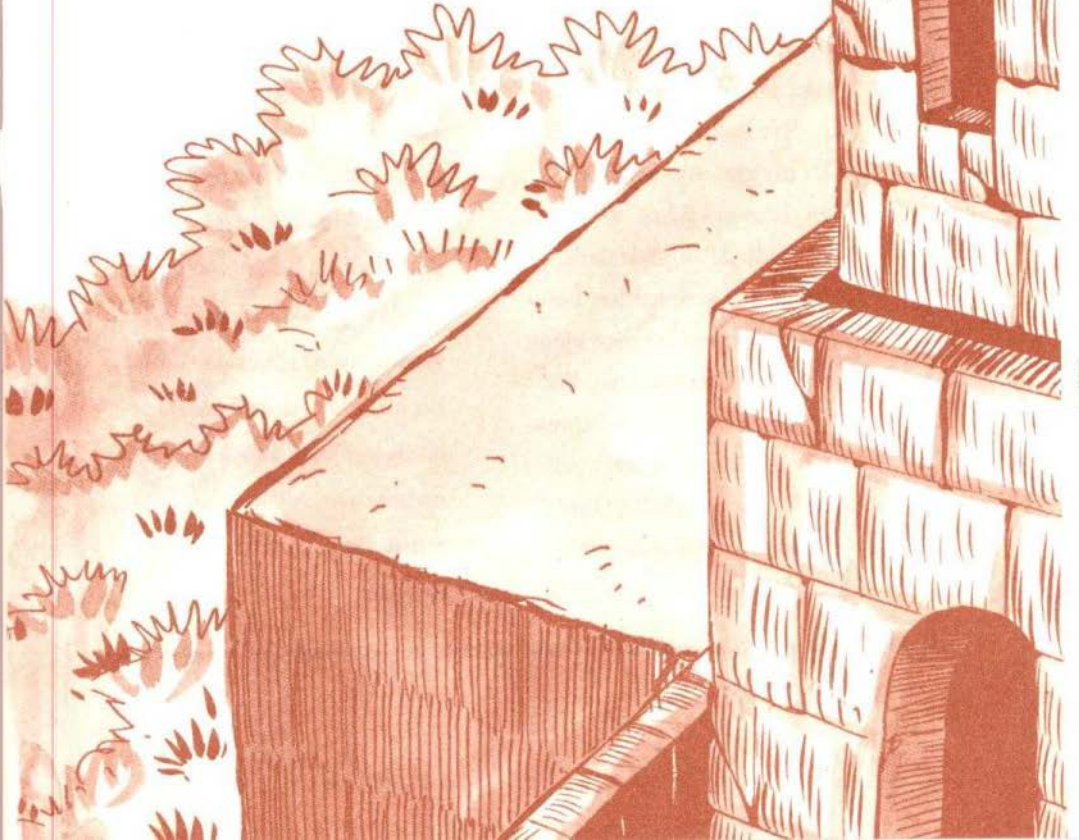
Üzeyr (a.s.) dua etti ve Allah'ın (c.c.) izniyle kadının gözleri görmeye başladı. Onu görür görmez de hayretle:

- Bu Üzeyr'dir! Allah (c.c.) onu bize geri döndürmüştü! dedi.

Herkes bu mucize karşısında şaşkına döndü. İçlerinden birkaç din adamı ise şöyle dedi:

- Üzeyr (a.s.) Tevrat'ı ezbere okurdu. Sen Tevrat'ı okuyup, onu bize yazdırabilir misin?

Üzeyr Peygamber bunu da kabul etti. Bir zaman sonra ise sapıtmış insanlar Üzeyr Peygamberin Allah'ın (c.c.) oğlu olduğuna inanmaya başladılar. İnançları sarılmaya, kalpleri kararmaya başladı. Çünkü böyle bir şeyi düşünmek ve söylemek çok büyük bir günahı. Dünyadaki gelmiş geçmiş peygamberlerin hiçbiri Allah'ın (c.c.) oğlu değildi, bütün insanlar gibi, onlar da Allah'ın (c.c.) kuluydu.

Hz. Üzeyr (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

2/Bakara Sûresi, 259

- Yahut altı üstüne gelmiş (ıpı-sız duran) bir şehre uğrayan kimseyi görmedin mi? O, "Allah, burayı ölümünden sonra nasıl diriltecek (acaba)?" demişti. Bunun üzerine, Allah onu öldürüp yüzyıl ölü bıraktı, sonra diriltti ve ona sordu: "Ne kadar (ölü) kaldın?" O, "Bir gün veya bir günden daha az kaldım" diye cevap verdi. Allah şöyle dedi: "Hayır, yüz sene kaldın. Böyle iken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış. Bir de eşeğine bak! (Böyle yapmamız) seni insanlara ibret belgesi kılmamız içindir. (Eşegin) kemikler(in)e de bak, nasıl onları bir araya getiriyor,

sonra onlara nasıl et giydiriyoruz?" Kendisine bütün bunlar apaçık belli olunca, şöyle dedi: "Şimdi, biliyorum ki; şüphesiz Allah'ın gücü her şeye hakkıyla yeter."

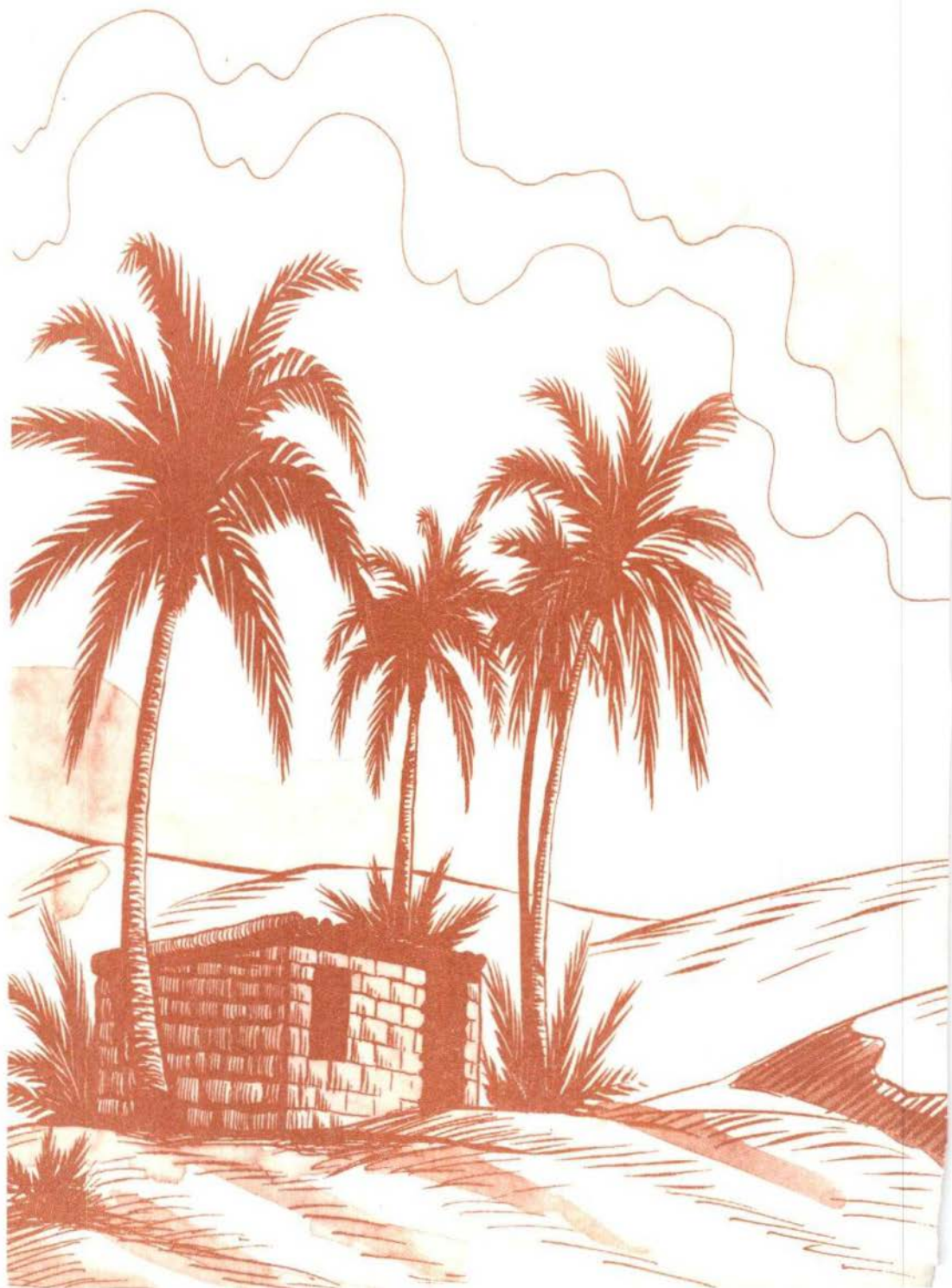
9/Tevbe Sûresi, 30

- Yahudiler, "Üzeyr Allah'ın oğludur" dediler. Hristiyanlar ise, "İsa Mesih Allah'ın oğludur" dediler. Bu onların ağızlarıyla söyledikleri (gerçeği yansıtmayan) sözleridir. Onların bu sözleri daha önce inkar etmiş kimselerin söylediklerine benziyor. Allah onları kahr etsin. Nasıl da haktan çevriyorlar!

H.z. Lokman

Davud (a.s) döneminde, Mısır bölgesinde yaşadığı rivayet edilmiştir. Halk arasında daha çok bir doktor (hekim) olarak tanınan Lokman Peygamber'in bir oğlu vardı ve Allah'a (c.c.) inan-

mıyordu. Bir gün oğlunu yanına alarak şefkat ve muhabbet dolu bir şekilde şöyle nasihat etti:

-Oğulcağım! Allah'a (c.c) şirk koşma, namazını dosdoğru kıl, iyiliği emret, kötülükten vazgeçirmeye çalış. Yürüyüşünde mütevazı ol. Sesini alçalt. Seslerin en çirkini muhakkak eşeklerin sesidir.

Bu öğütler evlat sahibi her babanın oğluna vermesi gereken nasihatlerdir.

H. Lokman (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

31/Lokman Suresi, 12-19

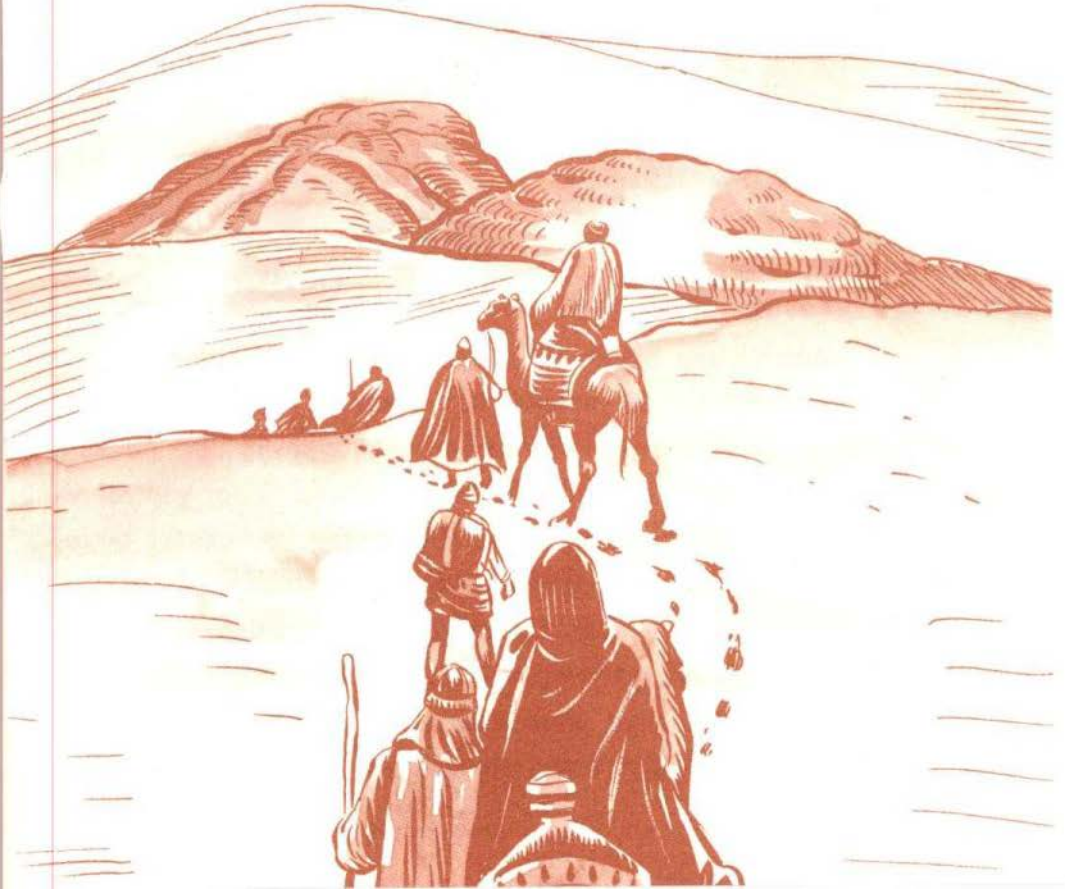
- Andolsun, biz Lokmân'a "Allah'a şükret" diye hikmet verdik. Kim şükrederse ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, bilsin ki Allah her bakımdan sınırsız zengindir, övülmeye layıktır.
- Hani Lokmân oğluna öğüt vererek şöyle demişti: "Yavrum! Allah'a ortak koşma!" Çünkü ortak koşmak elbette büyük bir zulümdür."
- İnsana da, anne babasına iyi davranmasını emrettik. Annesi onu her gün biraz daha güçsüz düşerek karında taşımıştır. Onun sütten kesilmesi de iki yıl içinde olur. (İşte onun için) insana şöyle emrettik: "Bana ve anne babana şükret. Dönüş Banadır."
- "Eğer, hakkında hiçbir bilgi sahibi olmadığın bir şeyi bana ortak koşman için seninle uğraşırlarsa, onlara itaat etme. Fakat dünyada onların iyi geçin. Bana yönelenlerin yo-

luna uy. Sonra dönüşünüz ancak banadır. Ben de size yapmakta olduğunuz şeyleri haber vereceğim."

- (Lokmân öğütlerine şöyle devam etti:) "Yavrum! Şüphesiz yapılan iş hardal tanesi ağırlığında olsa ve bir kayanın içinde, yahut göklerde ya da yerin içinde bile olsa, Allah onu çıkarır getirir. Çünkü Allah en gizli şeyleri bilendir, (herşeyden) hakkıyla haberdar olandır."
- "Yavrum! Namazı dosdoğru kıl, iyiliği emret. Kötülükten alıkoy. Başına gelen musibetlere karşı sabırlı ol. Çünkü bunlar kesin olarak emredilmiş işlerdendir."
- "Küçümseyerek surat asıp insanlardan yüz çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünkü Allah hiçbir kibirleneni, övüngeni sevmez."
- "Yürüyüşünde tabii ol. Sesini alçalt. Çünkü seslerin en çirkini eşeklerin sesidir!"

H.z. Zülkarneyn

Zülkarneyn Peygamber, neredeyse dünyanın her yerini gezmiş bir peygamberdi. Rabbimiz onun her yere gitmesini istemişti. Zülkarneyn Peygamber de öyle yaptı ve gittiği her yerde Allah'ı (c.c.) anlattı. Gördüğü bütün insanları Cennet yoluna çağırdı.

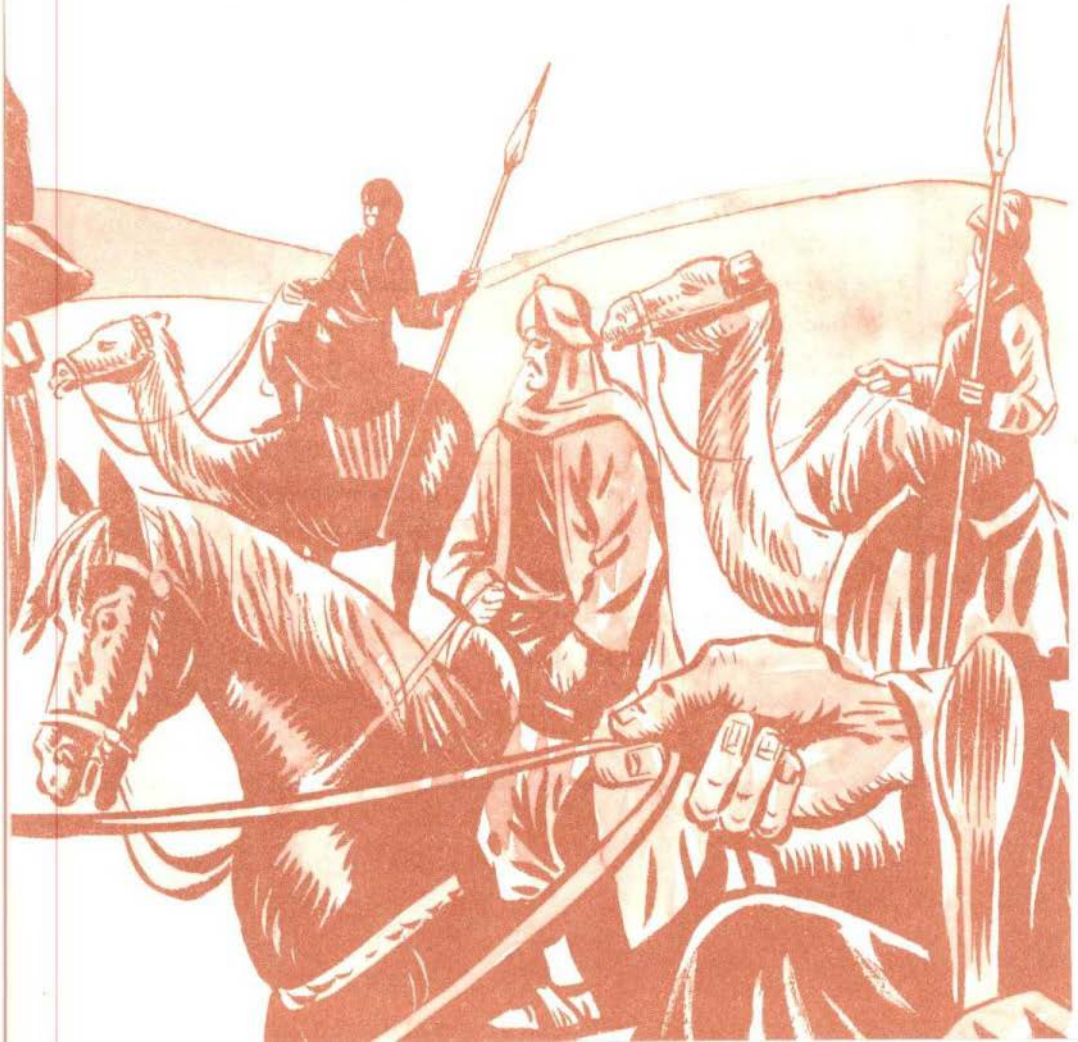

Rabbimiz ona büyük bir saltanat vermişti. Onun çok güçlü orduları vardı. Gittiği yerlerde kötü insanlar ve savaşçı toplumlar da vardı. Zülkarneyn Peygamber, onlarla savaşmıştı. Çünkü o kötü ve savaşçı insanlar, başka insanlara haksızlıklar yapıyor ve onları hiç acımadan öldürüyordu. Zülkarneyn Peygamber, bu insanları yola getirmeyi başarmıştı. Suçsuz ve masum insanları, o kötü düşmanların elinden kurtarıyordu. Bu yüzden Zülkarneyn Peygamber nereye gittiyse, oradaki insanlar onu çok sevdi. Konuştuğu bütün insanlar, onun Allah'ın peygamberi olduğuna inanmışlar ve anlattıklarını kabul etmişlerdi.

Zülkarneyn Peygamber, çok merhametli ve şefkatli bir peygamberdi. Kendisinden yardım isteyen insanların hemen yardımına koşuyor ve onları kötü insanlardan koruyordu.

Bütün peygamberler gibi Zülkarneyn Peygamber de Allah'ı (c.c.) çok seviyordu. Çok imanlı bir peygamberdi. Rabbimiz de onu çok seviyordu tabii ki, tıpkı diğer peygamberlerini sevdiği gibi...

H. Zülkarneyn (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

18/Kehf Sûresi, 83, 86, 87, 94, 95, 98

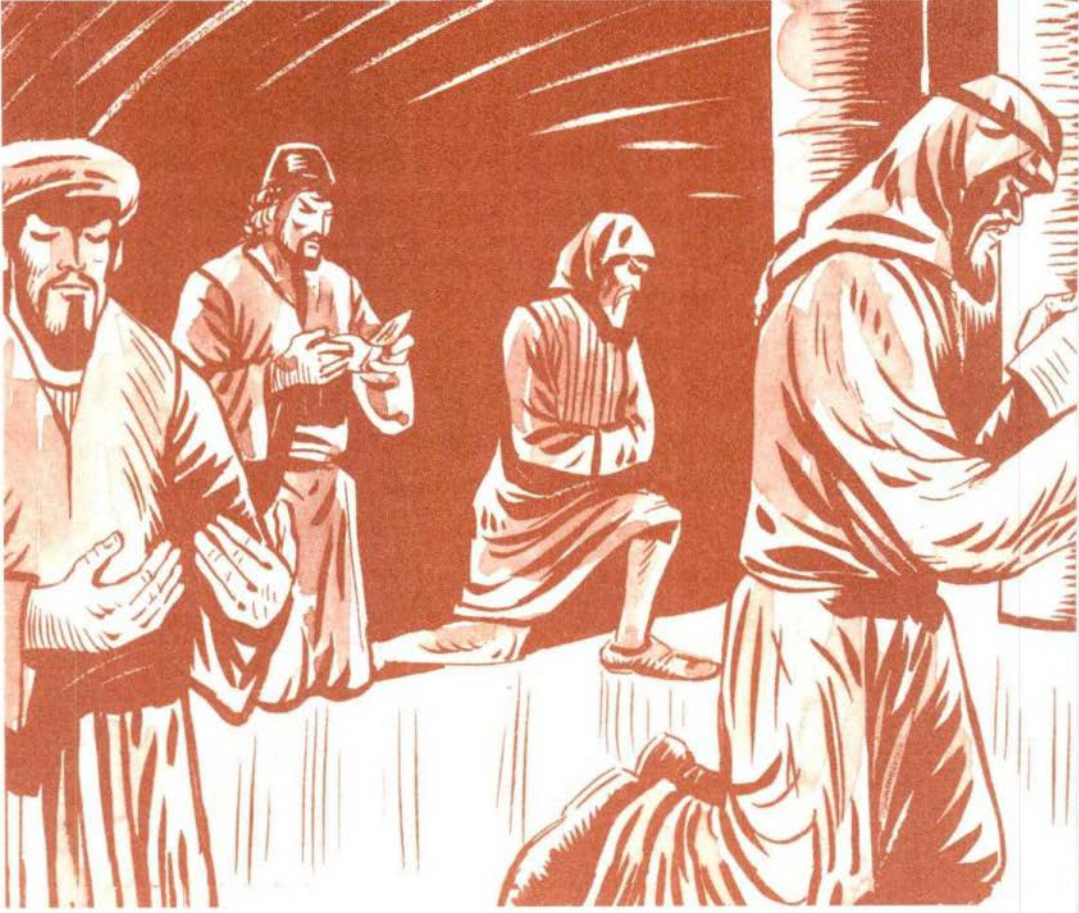
- (Ey Muhammed!) Bir de sana Zülkarneyn hakkında soru soruyorlar. De ki: "Size ondan bir anı okuyacağım."
- Güneşin battığı yere varınca, onu siyah balçıklı bir su gözesinde batar (gibi) buldu. Orada (kâfir) bir kavim gördü. "Ey Zülkarneyn! Ya (onları) cezalandırırsın ya da haklarında iyilik yolunu tutarsın" dedik.
- Zülkarneyn, "Her kim zulmederse, biz onu cezalandıracağız. Sonra o Rabbine döndürülür. O da kendisini görülmedik bir aza-
ba uğratar" dedi.

- Dediler ki: "Ey Zülkarneyn! Ye'cüc ve Me'cüc (adlı kavimler) yeryüzünde bozgunculuk yapmaktadırlar. Onlarla bizim aramıza bir engel yapman karşılığında sana bir vergi verelim mi?"
- Zülkarneyn, "Rabbimin bana verdiği (imkan ve kudret, sizin vereceğiniz vergiden) daha hayırlıdır. Şimdi siz bana gücünüzle yardım edin de, sizinle onların arasına sağlam bir engel yapayım" dedi.
- Zülkarneyn, "Bu, Rabbimin bir rahmetidir. Rabbimin vaadi (kıyametin kopma vakti) gelince onu yerle bir eder. Rabbimin vaadi gerçektir" dedi.

Hız. Zekerıyya

Kudüs'teki İsrailoğulları, hiç uslanmayan bir millettir. Ceza olarak gönderilen çok büyük felaketler yaşamalarına rağmen, yine de akıllanmıyorlardı. Rabbimiz onlara, iyiyi ve güzeli anlatmak için peygamberler gönderiyordu, ama onlar peygamberlere inanmıyor ve onlara çok büyük kötülükler yapıyordu. Çok nankör

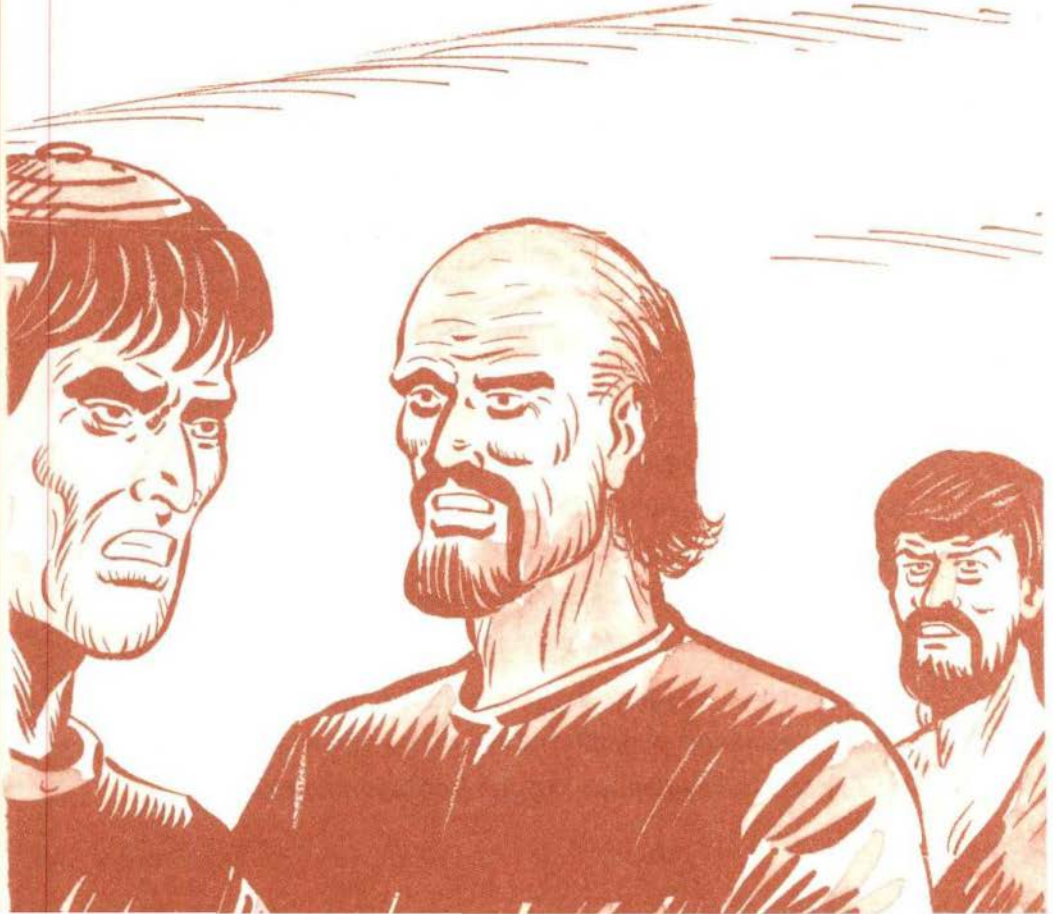
ve isyan eden insanlardı. Rabbimiz onları doğru yola çevirmek için yine bir peygamberini gönderdi. Bu peygamberin adı Zeke-riyya Peygamberdi.

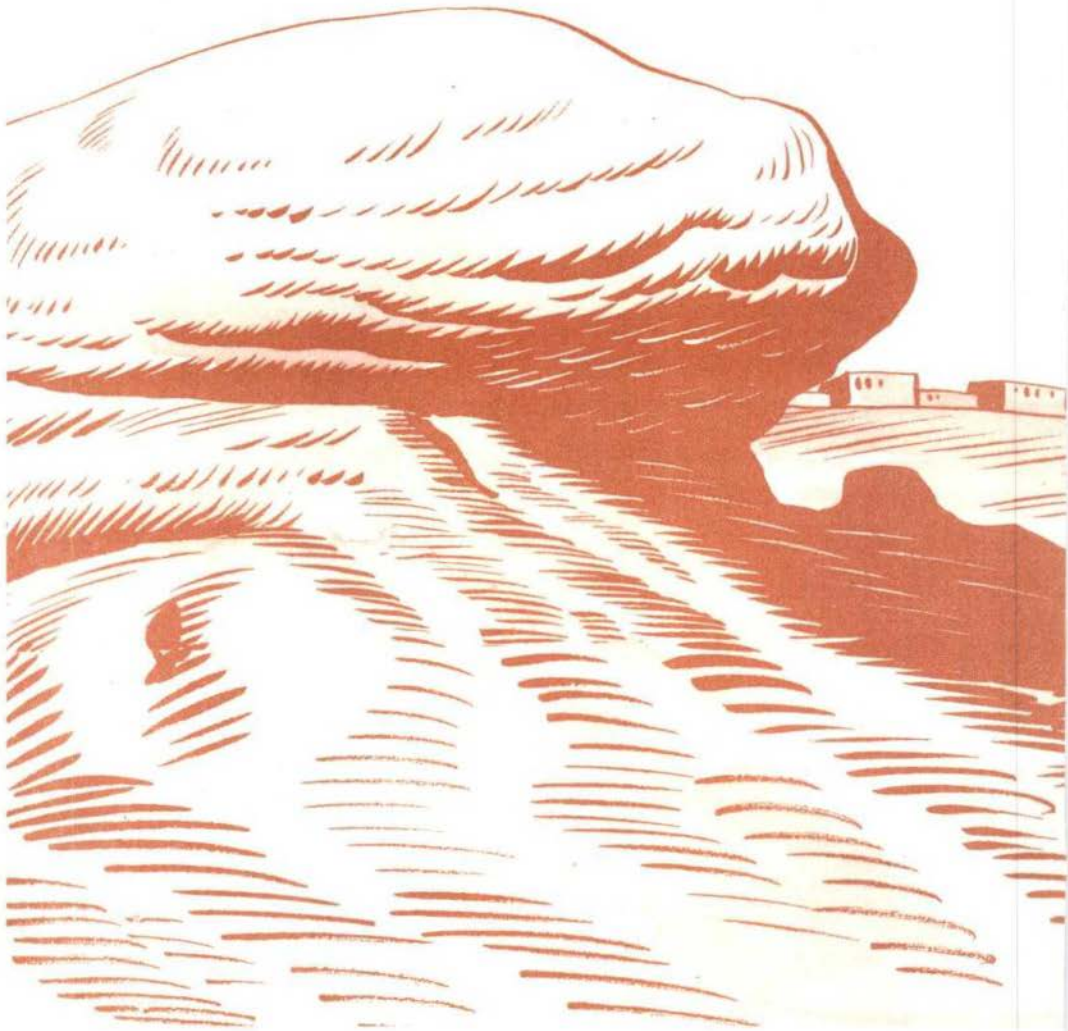
Hız. Zekerıyya, Mescid-i Aksa'nın imamlarından biriydi ve insanlara bozulmamış, ekleme çıkarma yapılmamış gerçek Tıvrat'a göre yaşamalarını öğütüyordu. O zaman yaşayan din adamları, kutsal bir kitap olan Tıvrat'ı değıştirdiler. Allah'ın orada söylediği emirleri hiçe saydılar. Canları ne isterse, onu yazdılar. Tıvrat'ta işlerine gelmeyen emirler vardı. Bu emirleri sildiler, yerine kendi istediklerini yazdılar. İnsanların Allah'ın (c.c.) emirlerine değil de, kendi emirlerine uymalarını istediler. Allah'ın (c.c.)

peygamberi olan Zekeriyya Peygamberi yok saydılar. Onunla dalga geçtiler ve onun hakkında çok çirkin yalanlar söylediler.

Zekeriyya Peygamber, Tevrat'ın aslını biliyordu. Yani, Allah'ın (c.c.) Musa Peygambere gönderdiği gerçek Tevrat'ta yazılanların hepsini ezbere biliyordu. İnsanlara gerçek Tevrat'ta yazan emirleri anlatıyordu.

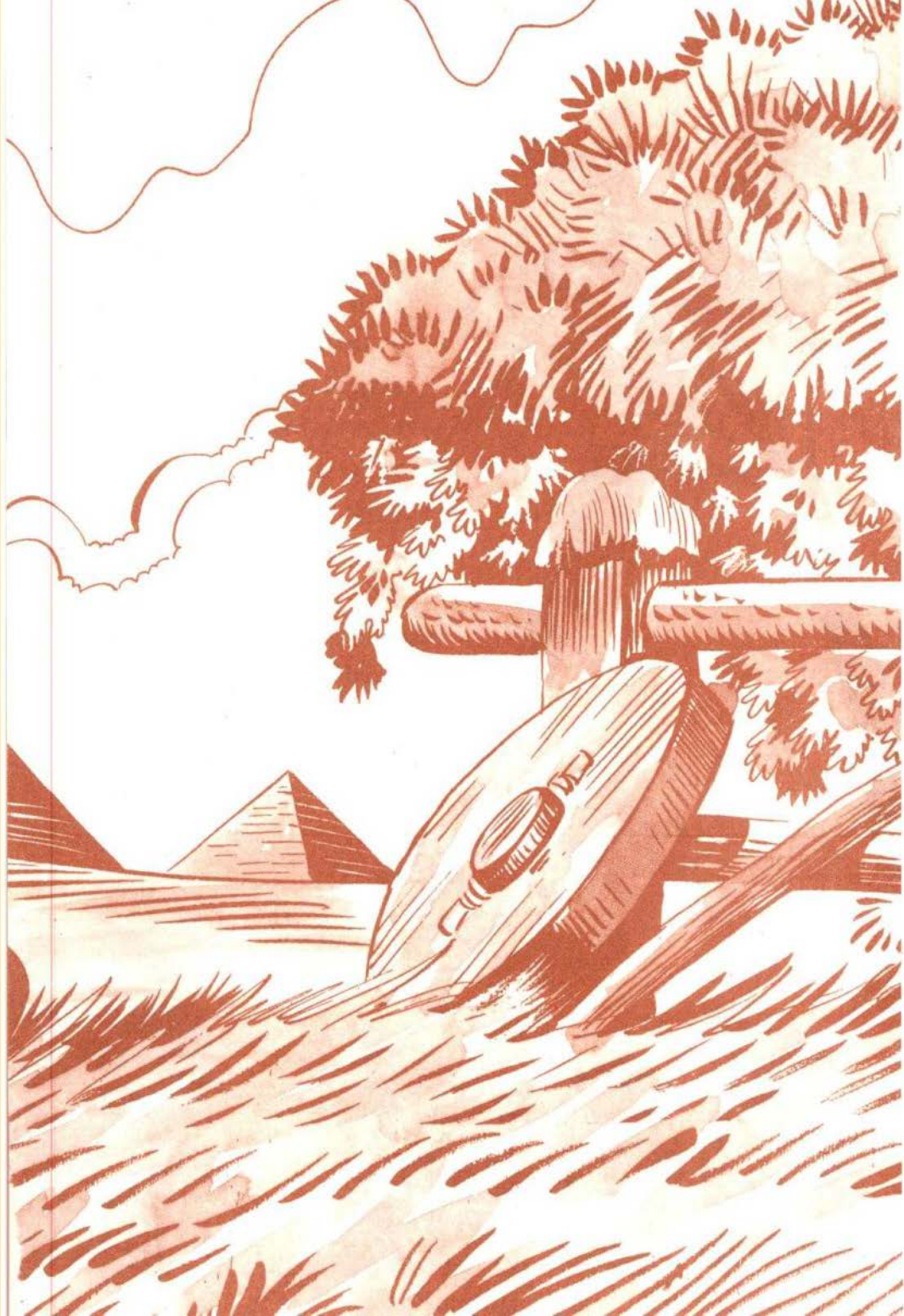
Zekeriyya Peygamber, marangozluk yapıyordu. Diğer din adamları gibi, kutsal mescidin, yani Mescid-i Aksa'nın gelirlerinden faydalanmayı kesinlikle istemedi. Emek sarf edip, çalışmayı seçti. Çünkü Allah (c.c.) kullarına çalışmalarını, güzel işler üretmelerini emretmişti.

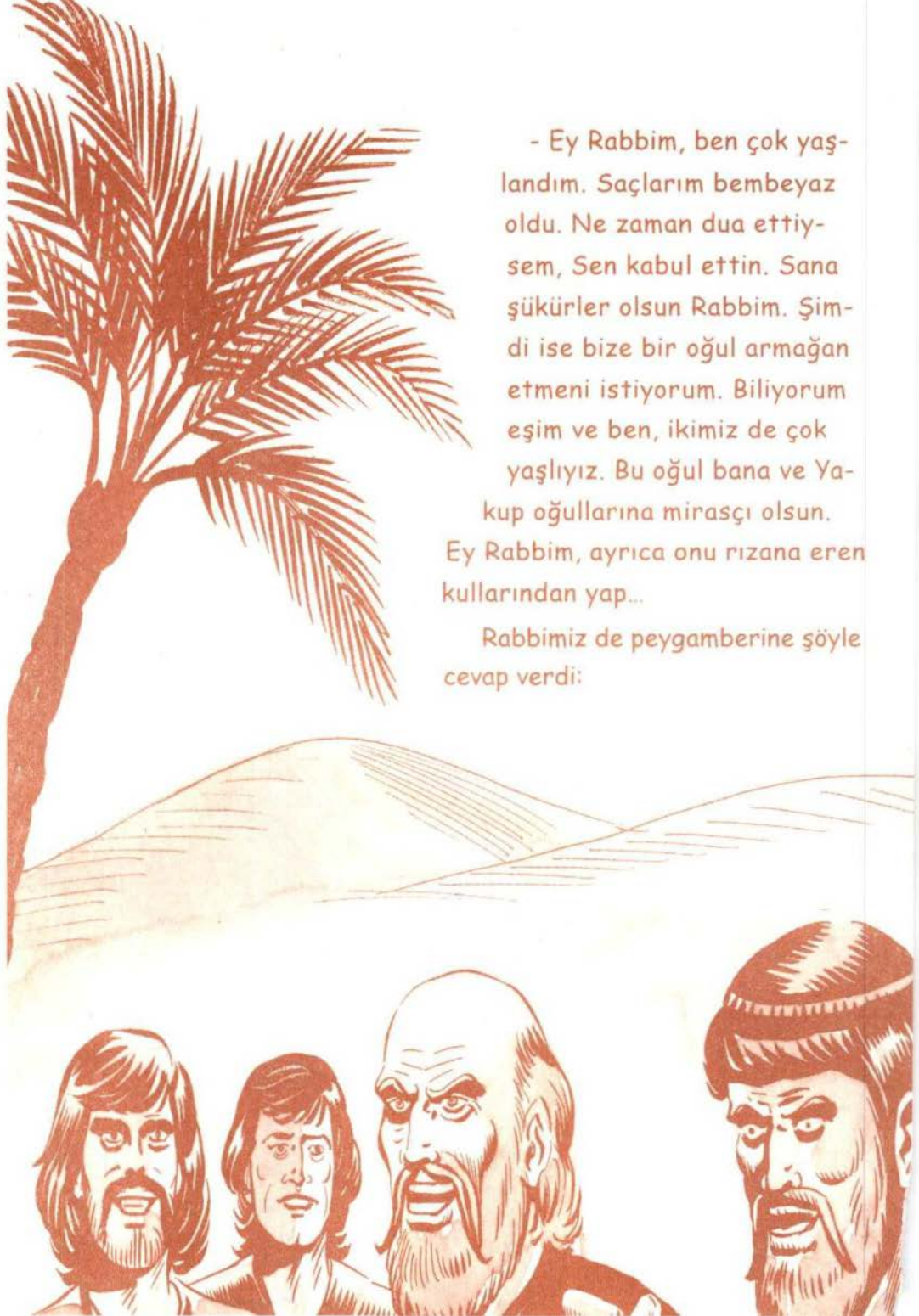

Zekeriya Peygamber çok düşünen, çok ağlayan bir peygamberdi. Çok yufka yürekli bir insandı. Kavminin haline çok ama çok üzülüyordu. Onların Allah'ın (c.c.) doğru yoluna gelmeleri için hiç durmadan çalışıyordu. Kavmi ise onu yalancılıkla suçluyor ve azgınlıklarına inatla devam ediyorlardı.

Zekeriyya Peygamber ve eşi İşa, artık çok yaşlanmışlardı. Ama hiç çocukları olmamıştı. İkisi de bu duruma çok üzülüyorlardı. Zekeriyya Peygamber bir gün Rabbine dua etti:

- Ey Rabbim, ben çok yaş-
landım. Saçlarım bembeyaz
oldu. Ne zaman dua ettiy-
sem, Sen kabul ettin. Sana
şükürler olsun Rabbim. Şim-
di ise bize bir oğul armağan
etmeni istiyorum. Biliyorum
eşim ve ben, ikimiz de çok
yaşlıyız. Bu oğul bana ve Ya-
kup oğullarına mirasçı olsun.
Ey Rabbim, ayrıca onu rızana eren
kullarından yap...

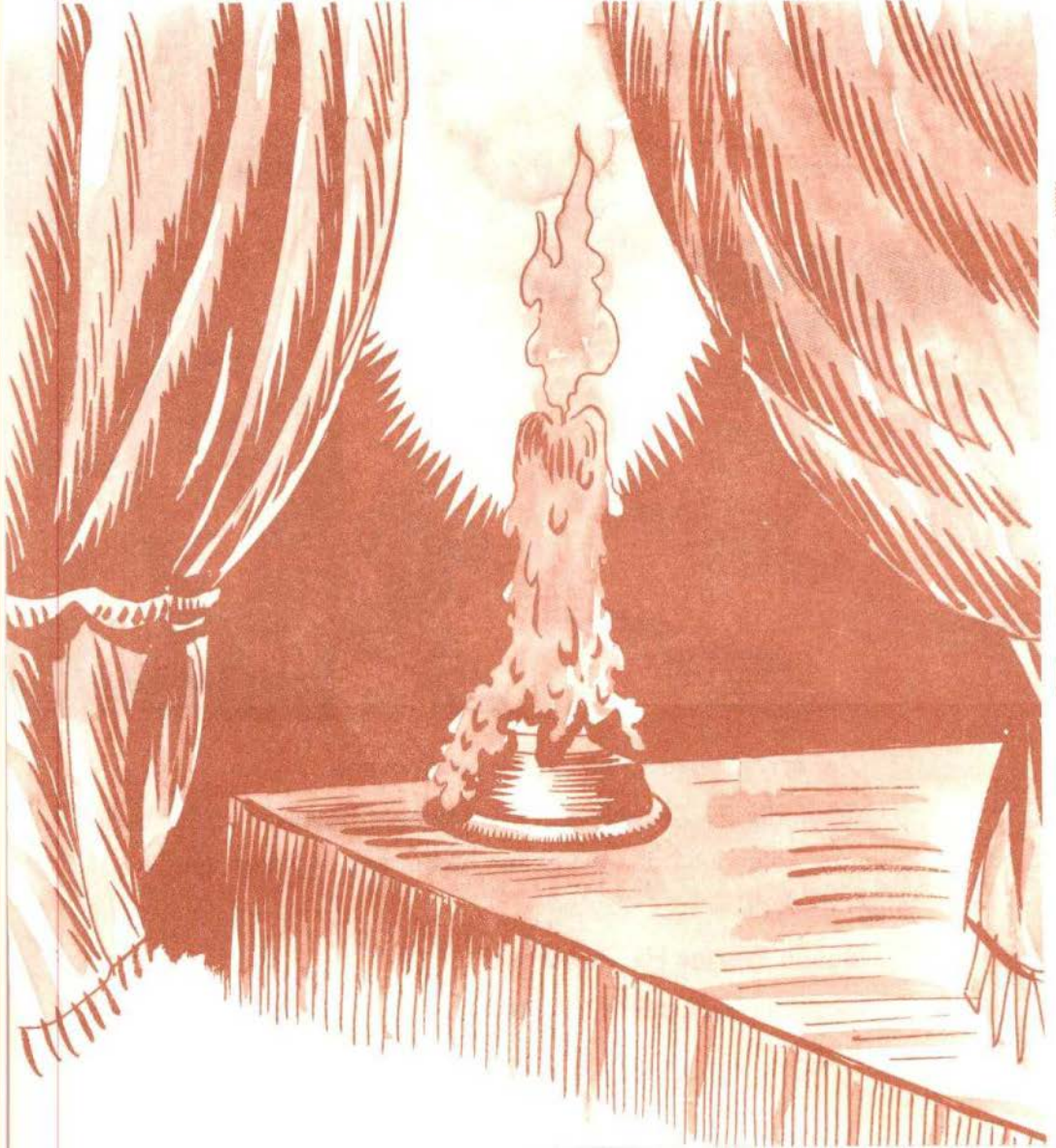
Rabbimiz de peygamberine şöyle
cevap verdi:

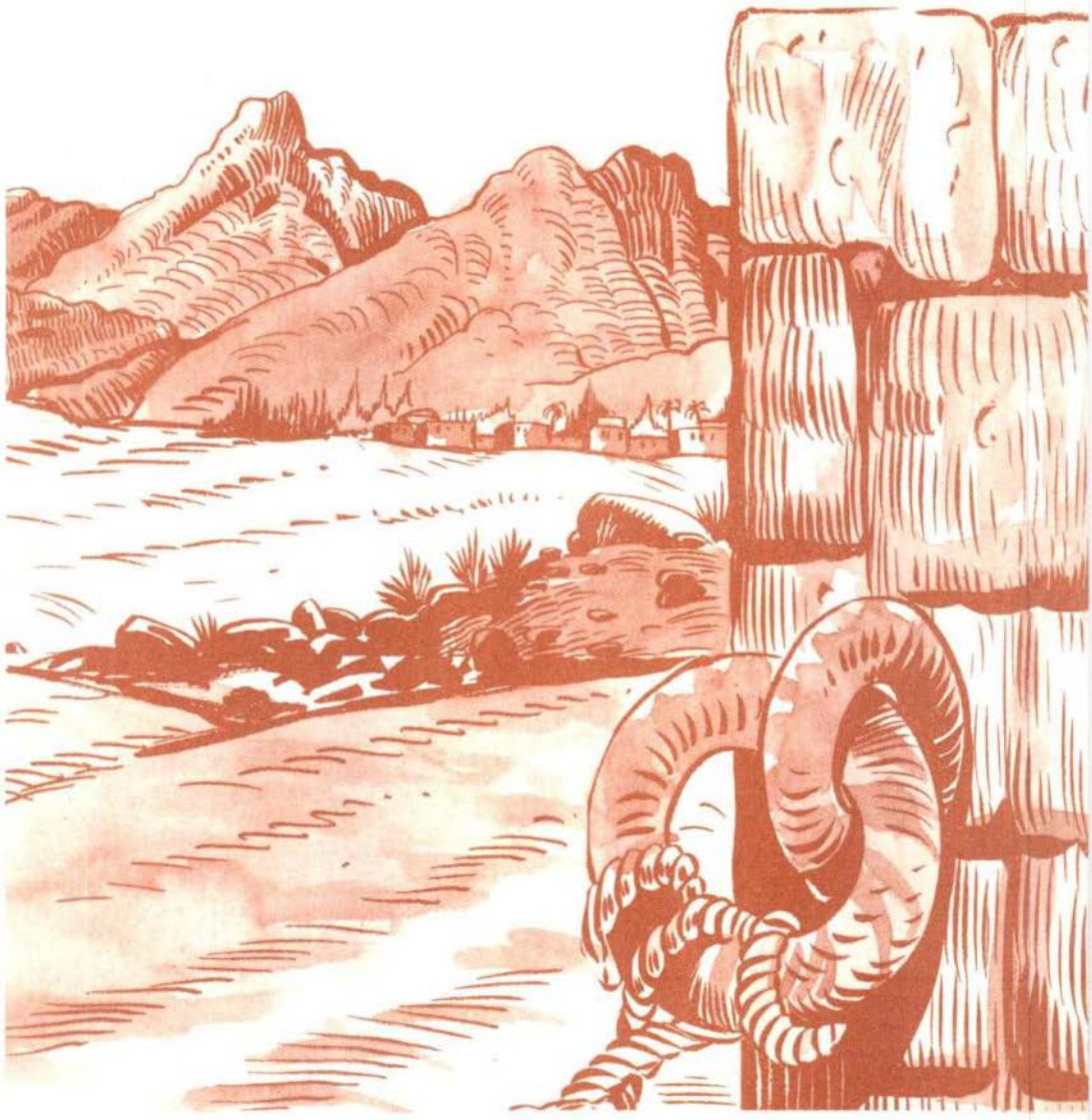

-Ey Zekeriyya, hakikaten Biz sana Yahya adında bir oğul müjdeleriz ki, bundan önce onun adını hiç kimseye koymuş değiliz.

Zekeriya (a.s.) Allah'ın (c.c.) bu müjdesiyle heyecanlanarak;

-Rabbim benim nasıl oğlum olacak? Ben çok ihtiyarım ve karım da kısırdır (çocuk doğuramaz), dedi.

Zekeriyya'ya (a.s.) bir melek geldi ve ona:

-Öyledir Ey Zekeriyya! Fakat Rabbin buyurdu ki; "O benim için çok kolaydır. Daha evvel sen hiçbir şey değilken seni yaratmıştım" dedi.

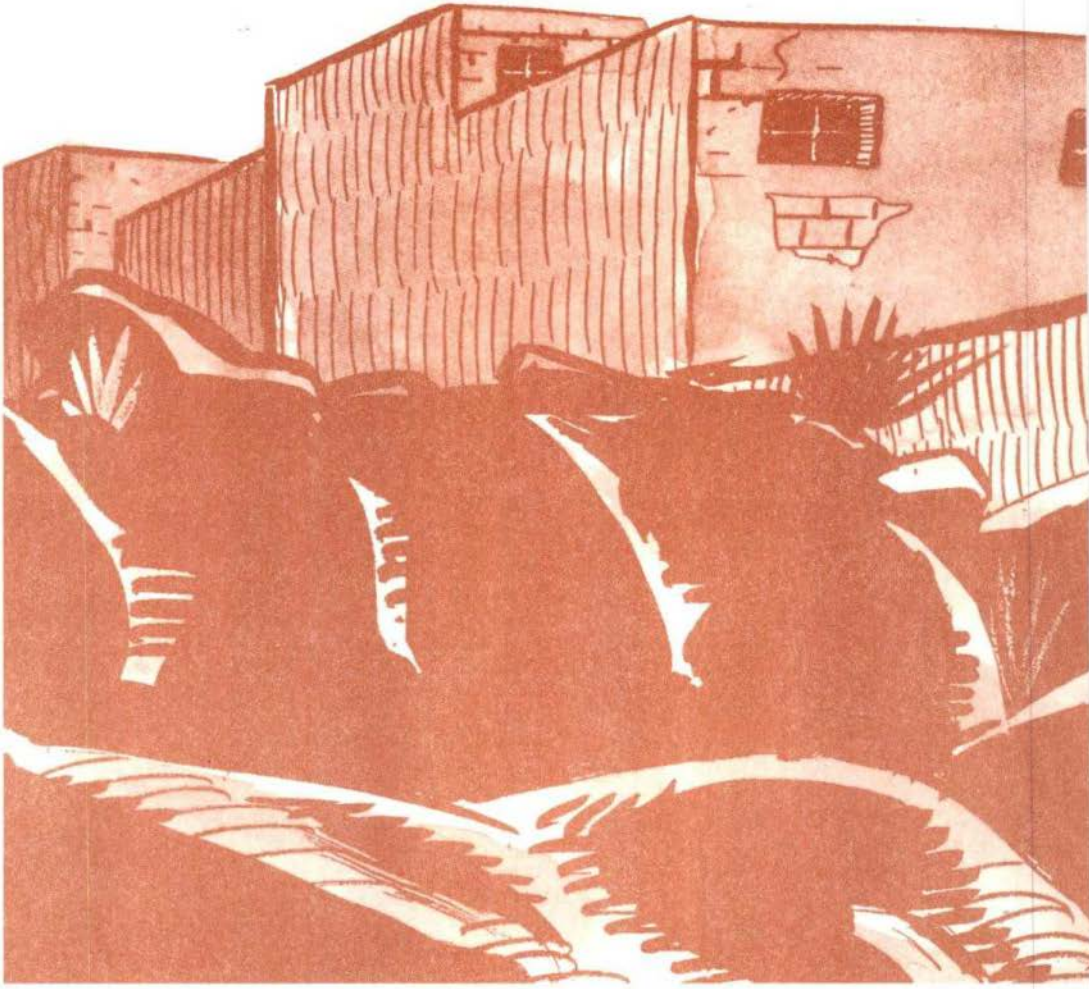
Bunun üzerine Hz. Zekeriyya:

-Rabbim bu hususta bana bir işaret ver! diye Allah'a dua etti.
Allah (c.c.):

-Senin işaretin sapasağlam olduğun halde üç tam gün insanlarla hiç konuşmamandır, buyurdu.

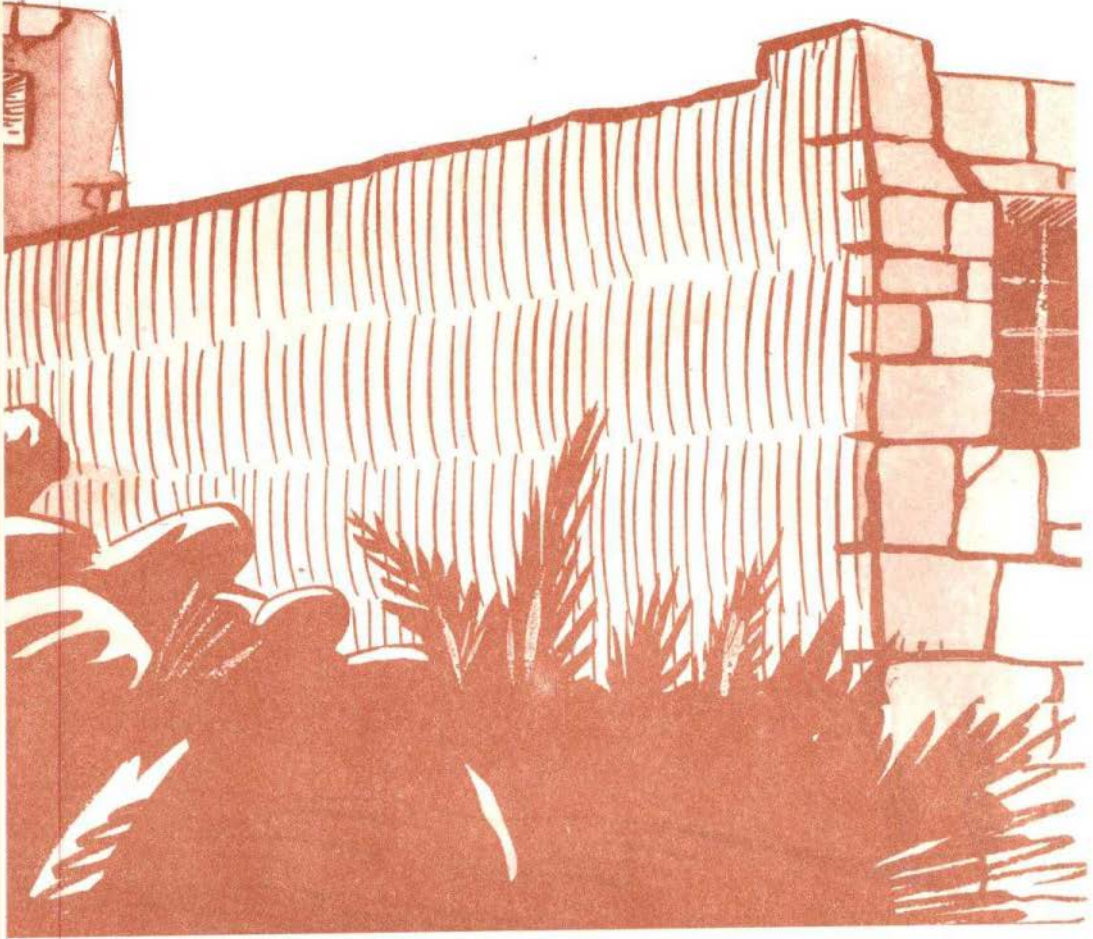
Bunun üzerine Zekeriyya (a.s.) üç gün hiç kimseyle konuşmadı ve yanında bulunanlara, Allah'ı (c.c.) tesbih edin diye konuşmadan sadece işaret etti. Ve Hz. Zekeriyya'nın (a.s.) ihtiyar hanımı İsha annemiz Hz. Yahya'ya (a.s.) hamile kaldı. Sonunda da güzel bir erkek çocuk dünyaya getirdi. Bu, Allah'ın açık bir mucizesiydi. Kur'an'da şöyle bildiriliyordu:

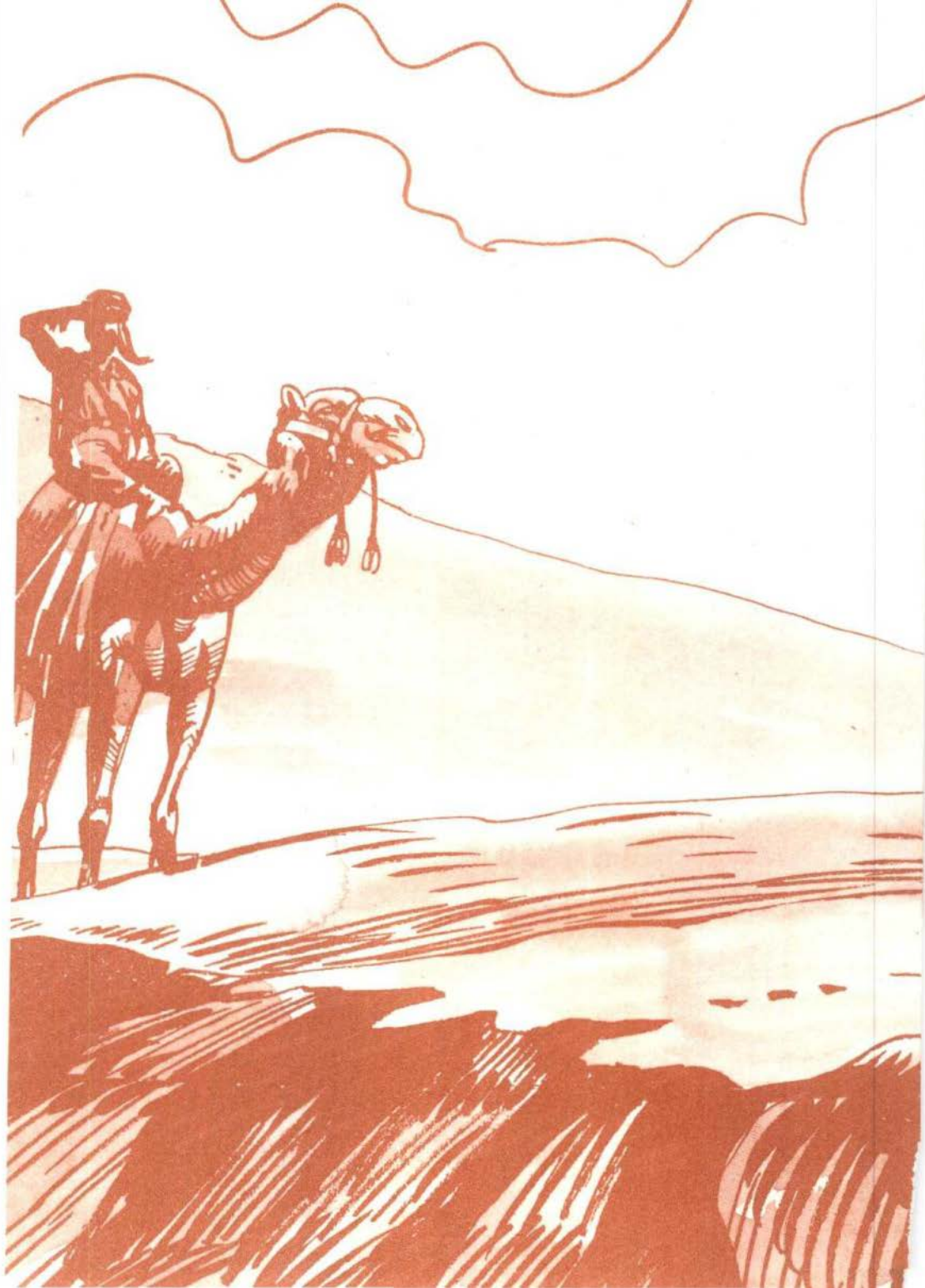
"Biz de duasını kabul ettik de kendisine Yahya'yı verdik ve onun için eşini çocuk doğurmaya elverişli hale getirdik."

Hız. Yahya'nın doğumundan bir süre sonra da Allah'ın (c.c.) seçip yücelttiği en asil ve temiz Hız. Meryem annemizden Hız. İsa dünyaya gelmişti. Hız. İsa, Allah'ın yine açık bir mucizesi olarak babası olmadan Hız. Meryem annemizin hamile kalmasıyla doğmuştu. Bu durum Kur'an-ı Kerim'de şöyle bildiriliyordu:

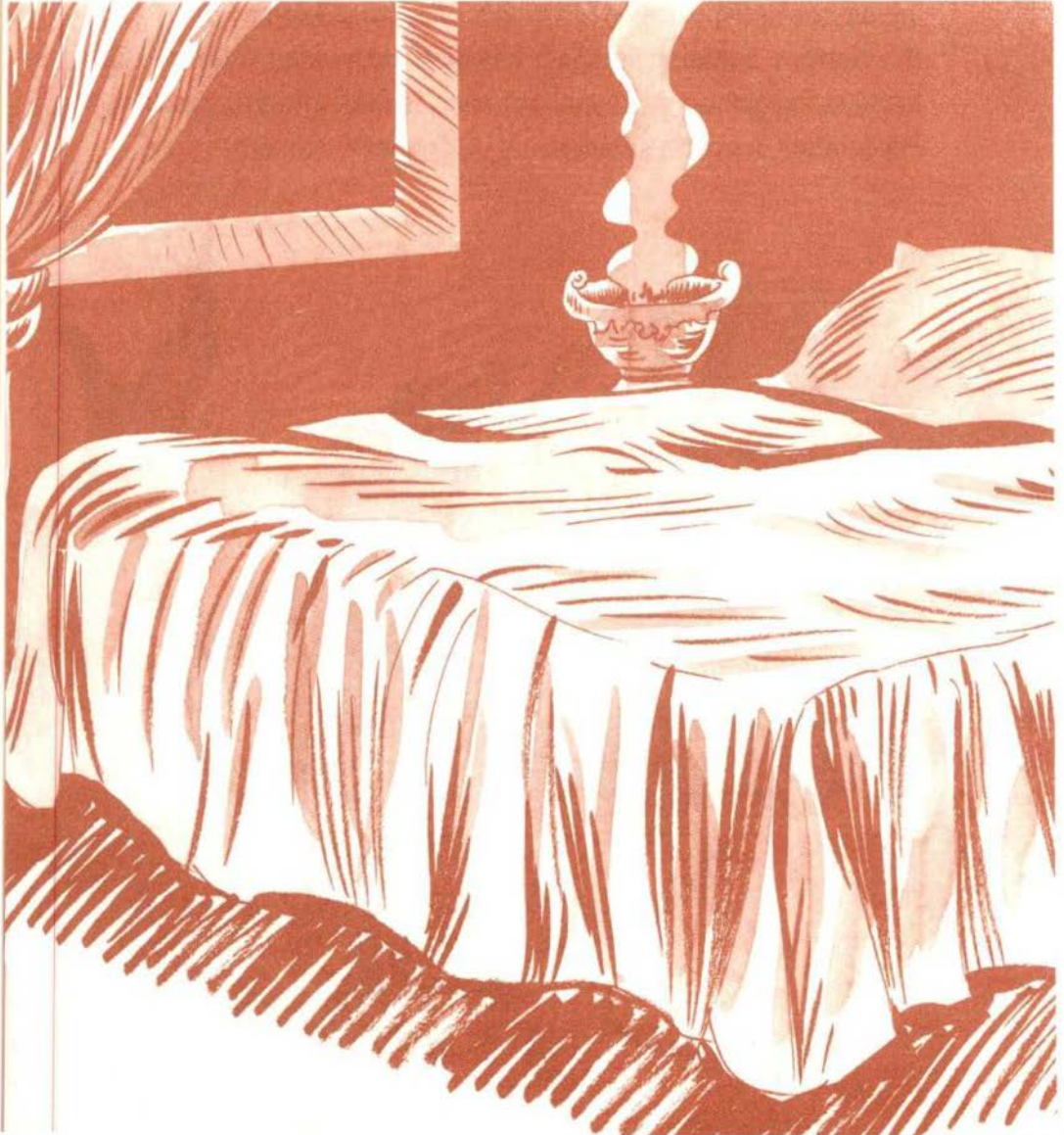

"Ve O kadını (Meryem'i) de ki, o namusunu korudu da kendisine ruhumuzdan üfledik ve kendisiyle oğlunu âlemlere bir mucize yaptık."

Hız. Meryem'i kucağında Hız. İsa ile gören kavmi iftira ve yalanlara başlayınca Allah'ın (c.c.) bir mucizesi olarak, henüz bebek olan Hız. İsa konuşmaya başlamıştı.

İsrailoğulları artık iyice azgınlaşmıştı. Yalancı din adamları ortaya çıkmaya başlamış ve Tevrat'ı tamamen değiştirmişlerdi. Zekeriyya Peygamber onların yaptığıının yanlış olduğunu anlatmaya çalışmıştı. Bunun üzerine kötü niyetli insanlar, Zekeriyya Peygamberi yok etmek istemişlerdi. Zekeriyya Peygamber bu

hain, nankör ve kötü niyetli insanların kendisine bir tuzak kurduğunu anlamıştı. O yüzden Kudüs'ten ayrılıp dağlara doğru yürümeye başlamıştı. Düşmanları onu takip ediyordu. Hem dinlenmek, hem de korunmak için büyük bir ağacın içine girip saklanmıştı. Bir süre sonra kötü insanlar da oraya gelmişti. Zekeriyya Peygamberin giysisinin ucu ağacın dışında kalmıştı. Onun ağacın içinde saklandığını anlamış ve ağacı kesmeye karar vermişlerdi. Bir testere buldular ve ağacı kesmeye başladılar. Testere, Zekeriyya Peygamberin alnının ortasına isabet etmişti. Zekeriyya Peygamber oracıkta şehid olmuş ve Cennet'e uçmuştu.

H. Zekeriyâ (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

3/Âl-i İmran Sûresi, 37-41

- Bunun üzerine Rabbi onu güzel bir şekilde kabul buyurdu ve onu güzel bir şekilde yetiştirdi. Zekeriyâ'yı da onun bakımıyla görevlendirdi. Zekeriyâ, onun bulunduğu bölme-ye her girişinde yanında bir yiyecek bulurdu. "Meryem, Bu sana nereden geldi?" derdi. O da "Bu, Allah katından" diye cevap verirdi. Zira Allah, dilediğine hesapsız rızık verir.
- Orada Zekeriyâ Rabbine dua etti: "Rabbim! Bana katından temiz bir nesil bahşet. Şüphesiz Sen duayı hakkıyla işitensin" dedi.
- Zekeriya mabedde namaz kılarken melekler ona, "Allah sana, kendisinden gelen bir kelimeyi (İsa'yı) doğrulayıcı, efendi, nefsine hakim ve salihlerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler" diye seslendiler.
- Zekeriya, "Ey Rabbim! Bana ihtiyarlık gelip çatmış iken ve karım da kısır iken benim nasıl çocuğum olabilir?" dedi. Allah, "Öyledir, ama Allah dilediğini yapar" dedi.

- Zekeriya, "Rabbim! (çocuğum olacağına dair) bana bir alâmet ver" dedi. Allah da şöyle dedi: "Senin için alâmet, insanlarla üç gün konuşamaman, ancak işaretleşebilmen- dir. Ayrıca Rabbini çok an, sabah akşam tesbih et."

19/Meryem Sûresi, 1-14

- Kâf Hâ Yâ Ayn Sâd.
- Bu, Rabbinin, Zekeriyâ kuluna olan merhametinin anılmasıdır.
- Hani o Rabbine gizli bir sesle yalvarmıştı.
- O şöyle demişti: "Rabbim! Şüphesiz kemiklerim gevşedi. Saçım sakalım ağardı. Sana yaptığım dualarda (cevapsız bırakılarak) hiç mahrum olmadım."
- "Gerçek şu ki ben, benden sonra gelecek akrabalarım(ın isyankâr olmaların)dan korkuyorum. Karım ise kısırdır. Bana kendi tarafından; bana ve Yakub hanedanına varis olacak bir çocuk bağışla ve onu hoşnutluğuna ulaştırmış bir kimse kul!"

- (Allah şöyle dedi:) “Ey Zekeriyya! Haberin olsun ki biz sana Yahya adlı bir oğul müjdeliyoruz. Daha önce onun adını kimseye vermedik.”
- Zekeriyya, “Rabbim! Hanımım kısır ve ben de ihtiyarlığın son noktasına ulaşmış iken, benim nasıl çocuğum olur?”
- (Vahiy meleği) dedi ki: “Evet, öyle. (Ancak) Rabbin diyor ki: Bu bana göre kolaydır. Nitekim daha önce, hiçbir şey değil iken seni de yarattım.”
- Zekeriyya, “Rabbim, öyleyse bana (çocuğumun olacağına) dair bir işareti ver”, dedi. Allah da, “Senin işaretin, sapasağlam olduğun halde insanlarla (üç gün) üç gece konuşmamandır” dedi.
- Derken Zekeriyya ibadet yerinden halkının karşısına çıktı. (Konuşmak istedi, konuşmadı) ve onlara “Sabah akşam Allah’ı tesbih edin” diye işaret etti.

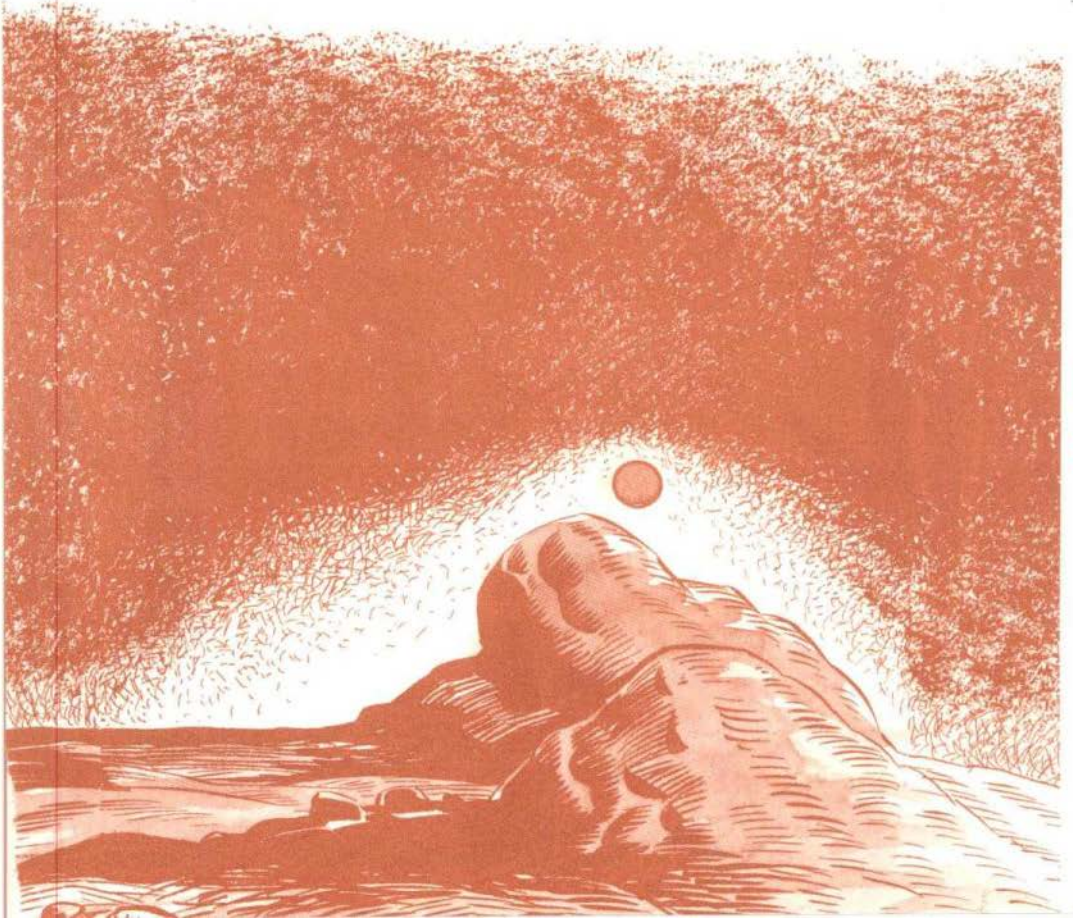
- (Yahya dünyaya gelip büyüyünce onu peygamber yaptık ve kendisine) “Ey Yahya kitaba sımsıkı sarıl” dedik. Biz ona daha çocuk iken hikmet ve katımızdan kalp yumuşaklığı ve ruh temizliği vermiştik. O, Allah’tan sakınan, anne babasına iyi davranan bir kimse idi. İsyancı bir zorba değildi.

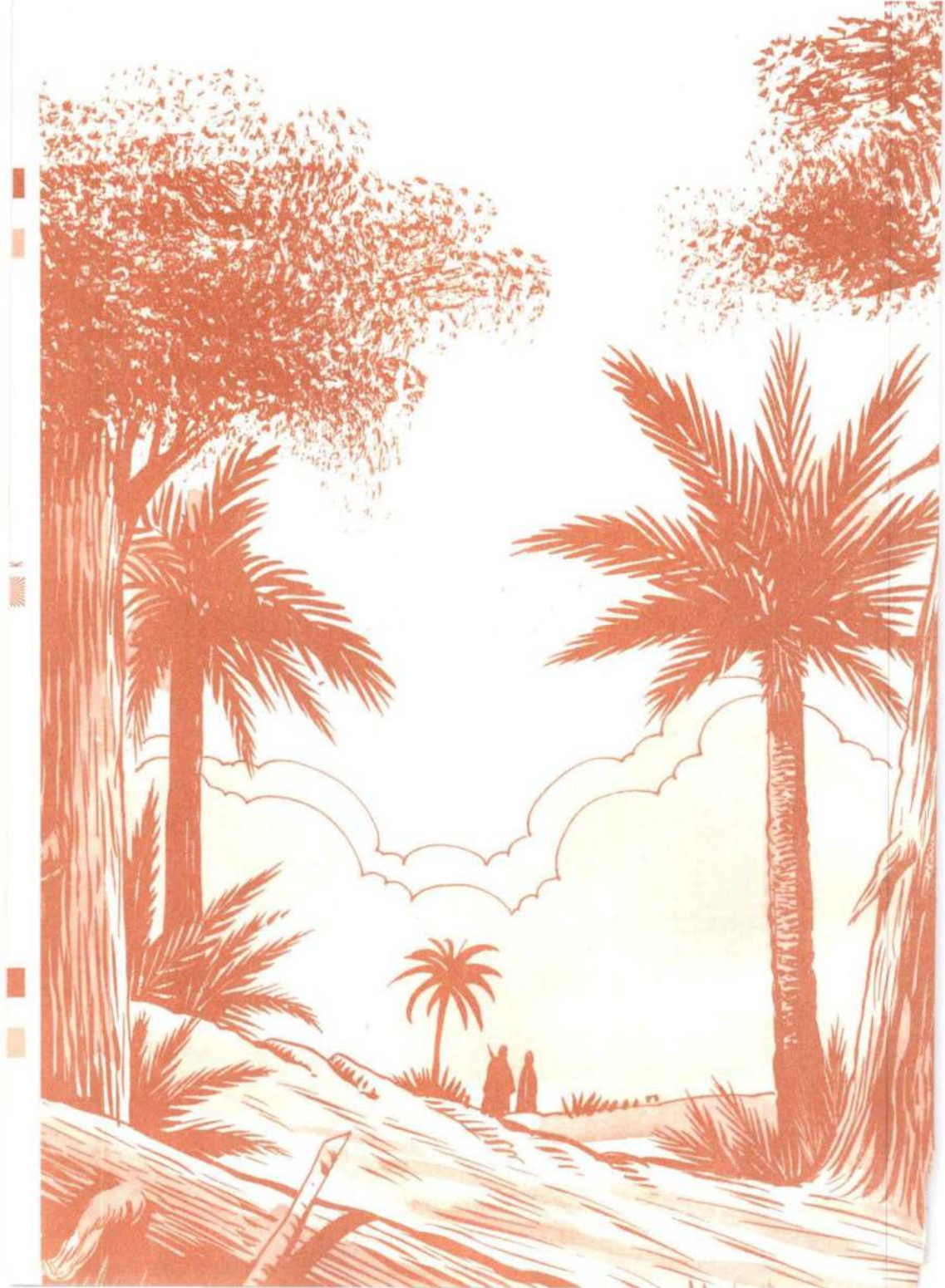
21/Enbiya Sûresi, 89 /90

- Zekeriyya’yı da hatırla. Hani o, Rabbine, “Rabbim! Beni tek başıma bırakma. Sen varislerin en hayırlısı-sın” diye dua etmişti.
- Biz de onun duasını kabul ettik ve kendisine Yahya’yı bağışladık. Eşini de kendisi için, (doğurmaya) elverişli kıldık. Onlar gerçekten hayır işlerinde yarışır, (rahmetimizi) umarak ve (azabımızdan) korkarak bize dua ederlerdi. Onlar Bize derin saygı duyan kimselerdi.

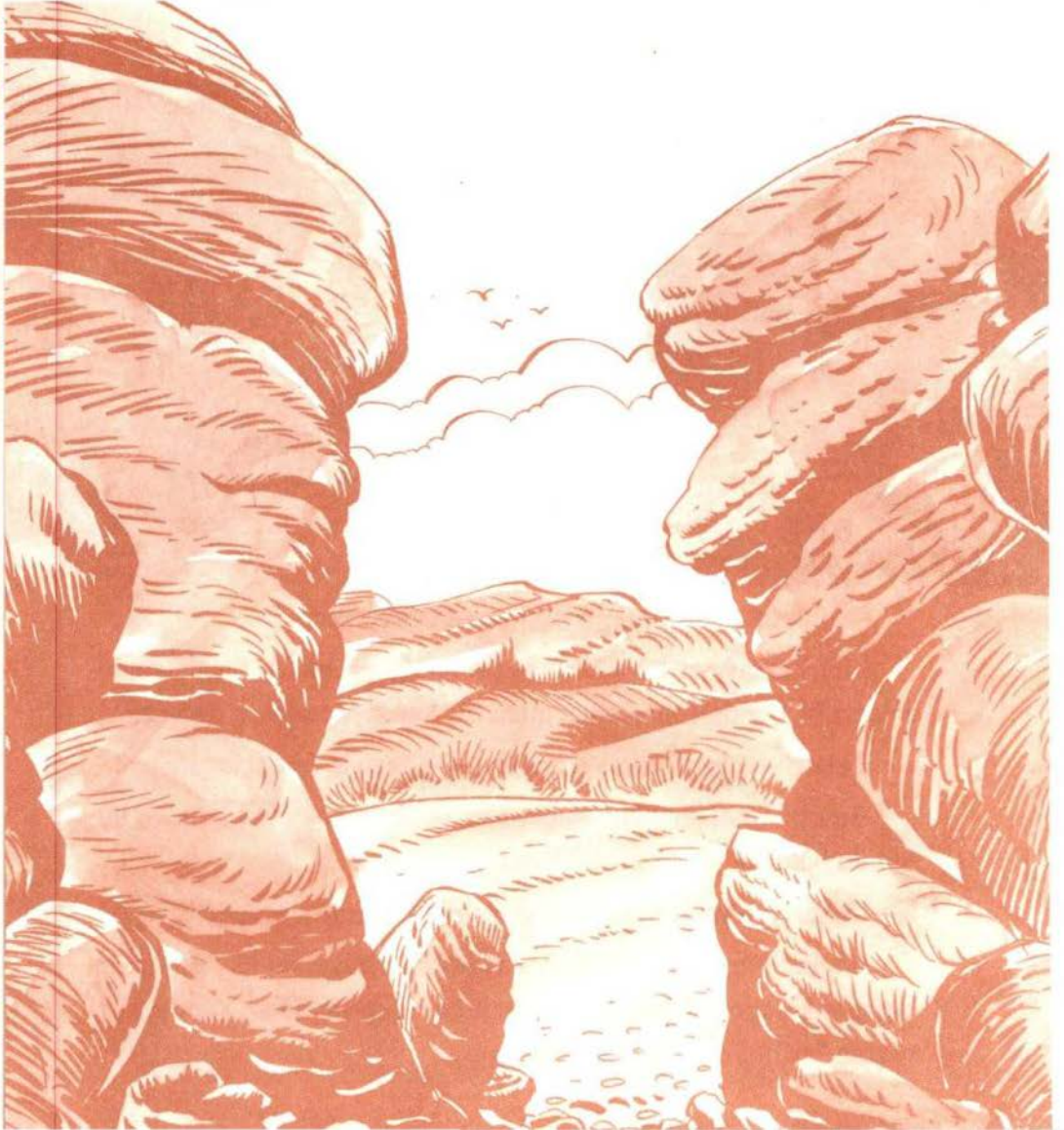
Hz. Yahya

Yahya Peygamber Zekeriyya Peygamberin oğludur. Zekeriyya Peygamber ve eşi İsa, artık çok yaşlanmışlardı. Ama hiç çocukları olmamıştı. İkisi de bu duruma çok üzülüyorlardı. Zekeriyya Peygamber bir gün Rabbine şöyle dua etti:

- Ey Rabbim, ben çok yaşılandım. Saçlarım bembeyaz oldu. Ne zaman dua ettiysem, Sen kabul ettin. Sana şükürler olsun Rabbim. Şimdi ise bize bir oğul armağan etmeni istiyorum. Biliyorum eşim ve ben, ikimiz de çok yaşlıyız. Bu oğul bana ve Yakup oğullarına mirasçı olsun. Ey Rabbim, ayrıca onu rızana eren kullarından yap...

Rabbimiz de peygamberine şöyle cevap verdi:

- Ey Zekeriyya, hakikaten Biz sana Yahya adında bir oğul müjdeleriz ki, bundan önce onun adını hiç kimseye koymuş değiliz.

Zekeriyya (a.s) Allah'ın (c.c) bu müjdesiyle heyecanlanarak;

-Rabbim benim nasıl oğlum olacak? Ben çok ihtiyarım ve karım da kısırdır, dedi.

Zekeriyya'ya (a.s) bir melek geldi ve ona şöyle dedi:

-Öyledir Ey Zekeriyya! Fakat Rabbin buyurdu ki; "Bu benim için çok kolaydır. Daha evvel sen hiçbir şey değilken seni yaratmışım."

Bunun üzerine Zekeriyya (a.s):

-Rabbim! Bu hususta bana bir işaret ver, diye Allah'a dua etti. Allah (c.c):

-Senin işaretin sapasağlam olduğun halde tam üç gün insanlarla hiç konuşmamandır, buyurdu.

Bunun üzerine Zekeriyya (a.s) üç gün hiç kimse ile konuşmadı ve yanında bulunanlara, Allah'ı (c.c) tesbih edin diye konuşmadan sadece işaret etti. Bir zaman sonra Hz. Zekeriyya'nın ihtiyar hanımı İsha annemiz Hz. Yahya'yı dünyaya getirdi. Bu Allah'ın açık bir mucizesiydi.

Hız. Yahya'ya Allah (c.c) ilim ve hikmet vermişti. Babası Zekeriyya Peygamberden ve diğer ilim adamlarından dersler alıyordu. Kendisini çok iyi yetiştirmiş ve mescitte dersler vermeye başlamıştı. Kavmine, Allah'a (c.c) şirk koştırmaları ve yalnız Allah'a (c.c) ibadet etmeleri gerektiğini söylüyordu. Yahya Peygamber de kavminden inkarcı ve azgın olan bir grup tarafından şehit edildi.

3/Âl-i İmran Sûresi, 38-40

- Orada Zekeriyya Rabbine dua etti: "Rabbim! Bana katından temiz bir nesil bahşet. Şüphesiz sen duayı hakkıyla işitensin" dedi.
- Zekeriya mabedde namaz kılariken melekler ona, "Allah sana, kendisinden gelen bir kelimeyi (İsa'yı) doğrulayıcı, efendi, nefsine hakim ve salihlerden bir peygamber olarak Yahya'yı müjdeler" diye seslendiler.
- Zekeriya, "Ey Rabbim! Bana ihtiyarlık gelip çatmış iken ve karım da kısır iken benim nasıl çocuğum olabilir?" dedi. Allah, "Öyledir, ama Allah dilediğini yapar" dedi.

21/Enbiya Sûresi, 89-90

- Zekeriyya'yı da hatırla. Hani o, Rabbine, "Rabbim! Beni tek başıma bırakma. Sen varislerin en hayırlısısın" diye dua etmişti.
- Biz de onun duasını kabul ettik ve kendisine Yahya'yı bağışladık. Eşini de kendisi için, (doğurmaya) elverişli kıldık. Onlar gerçekten hayır işlerinde yarışıyorlar, (rahmetimizi) umarak ve (azabımızdan) korkarak Bize dua ederlerdi. Onlar Bize derin saygı duyan kimselerdi.

19/Meryem Sûresi, 3-15

- Hani o Rabbine gizli bir sesle yalvarmıştı.
- O şöyle demişti: "Rabbim! Şüphesiz kemiklerim gevşedi. Saçım sakalım ağardı. Sana yaptığım dualarda (cevapsız bırakılarak) hiç mahrum olmadım."

- "Gerçek şu ki ben, benden sonra gelecek akrabalarım(in isyankâr olmaların) dan korkuyorum. Karım ise kısırdır. Bana kendi tarafından; bana ve Yakub hanedanına varis olacak bir çocuk bağışla ve onu hoşnutluğuna ulaştırmış bir kimse kıl!"
- (Allah şöyle dedi:) "Ey Zekeriyya! Haberin olsun ki Biz sana Yahya adlı bir oğul müjdeliyoruz. Daha önce onun adını kimseye vermedik."
- Zekeriyya, "Rabbim! Hanımım kısır ve ben de ihtiyarlığın son noktasına ulaşmış iken, benim nasıl çocuğum olur?"
- (Vahiy meleği) dedi ki: "Ever, öyle. (Ancak) Rabbin diyor ki: Bu Bana göre kolaydır. Nitekim daha önce, hiçbir şey değil iken seni de yarattım."
- Zekeriyya, "Rabbim, öyleyse bana (çocuğumun olacağına dair) bir işaret ver" dedi. Allah da, "Senin işaretin, sapsağlam olduğun halde insanlarla (üç gün) üç gece konuşamamandır" dedi.
- Derken Zekeriyya ibadet yerinden halınının karşısına çıktı. (Konuşmak istedi, konuşamadı) ve onlara "Sabah akşam Allah'ı tesbih edin" diye işaret etti.
- (Yahya dünyaya gelip büyüyünce onu peygamber yaptık ve kendisine) "Ey Yahya, kitaba sınıksız sarıl" dedik. Biz ona daha çocuk iken hikmet ve katımızdan kalp yumuşaklığı ve ruh temizliği vermiştik. O, Allah'tan sakınan, anne babasına iyi davranan bir kimse idi. İsyancı bir zorba değildi.
- Doğduğu gün, öleceği gün ve diriltileceği gün ona selam olsun!

Hz. İsa

Hz. Meryem'in annesi Hane, Hz. Zekeriyya'nın (a.s) hanımı olan İsa annemizin, kız kardeşıydi. Hane, Hz. Meryem'i Mescid'e getirmiş ve onun bakımını ve yetiştirilmesini Hz. Zekeriyya (a.s.) üstlenmişti. Hz. Zekeriya, Hz. Meryem'e Mescid'de bir oda tahsis etmişti. Hz.

Meryem orada ibadetle meşgul oluyordu.

Melekler kendisi ile zaman zaman konuşuyordu.

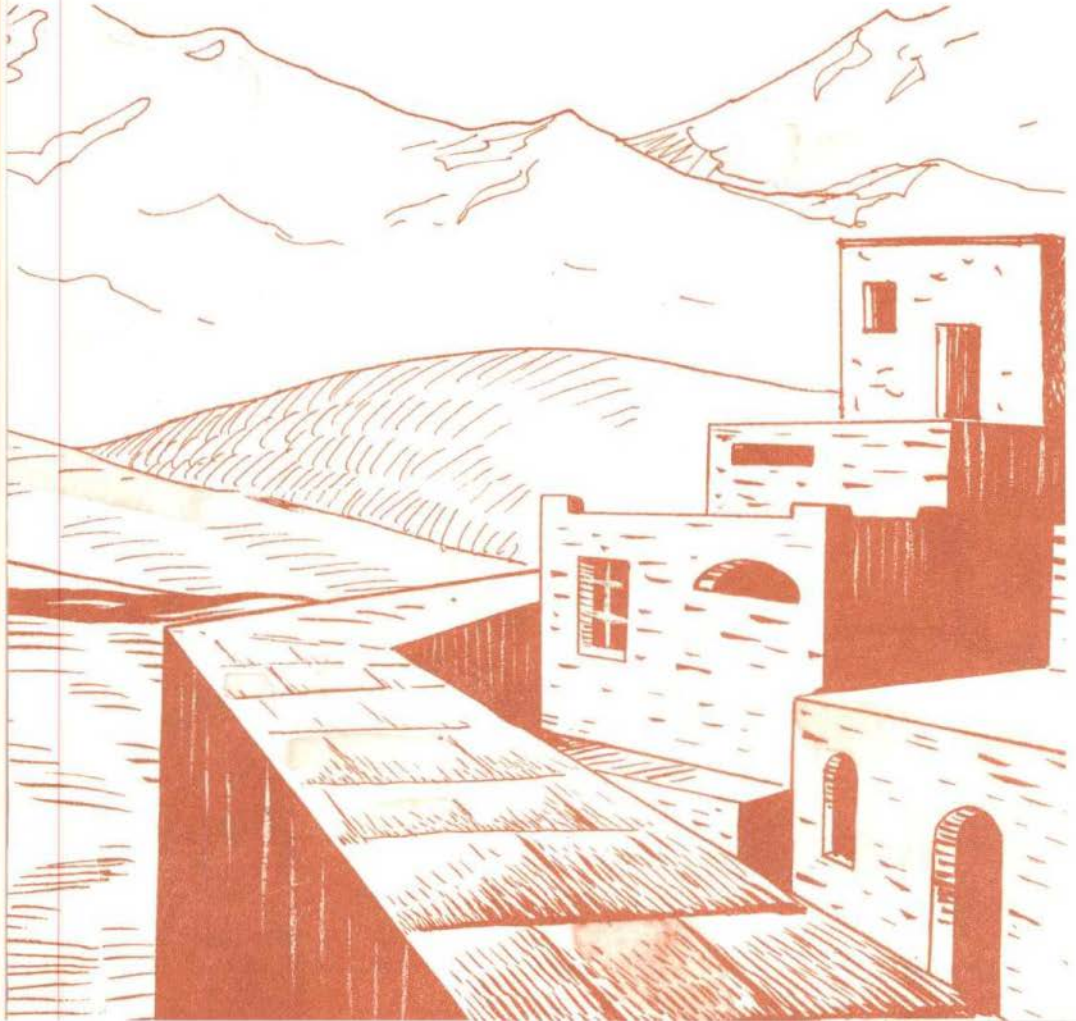

Hız. Meryem bir gün odasından çıkmış ve Mescid'in yakınında bir yere gelmişti ki ansızın karşısına genç, yakışıklı bir genç adam çıktı. Hız Meryem çok korkmuştu;

- Sen de kimsin? diye sordu adama.

Adam:

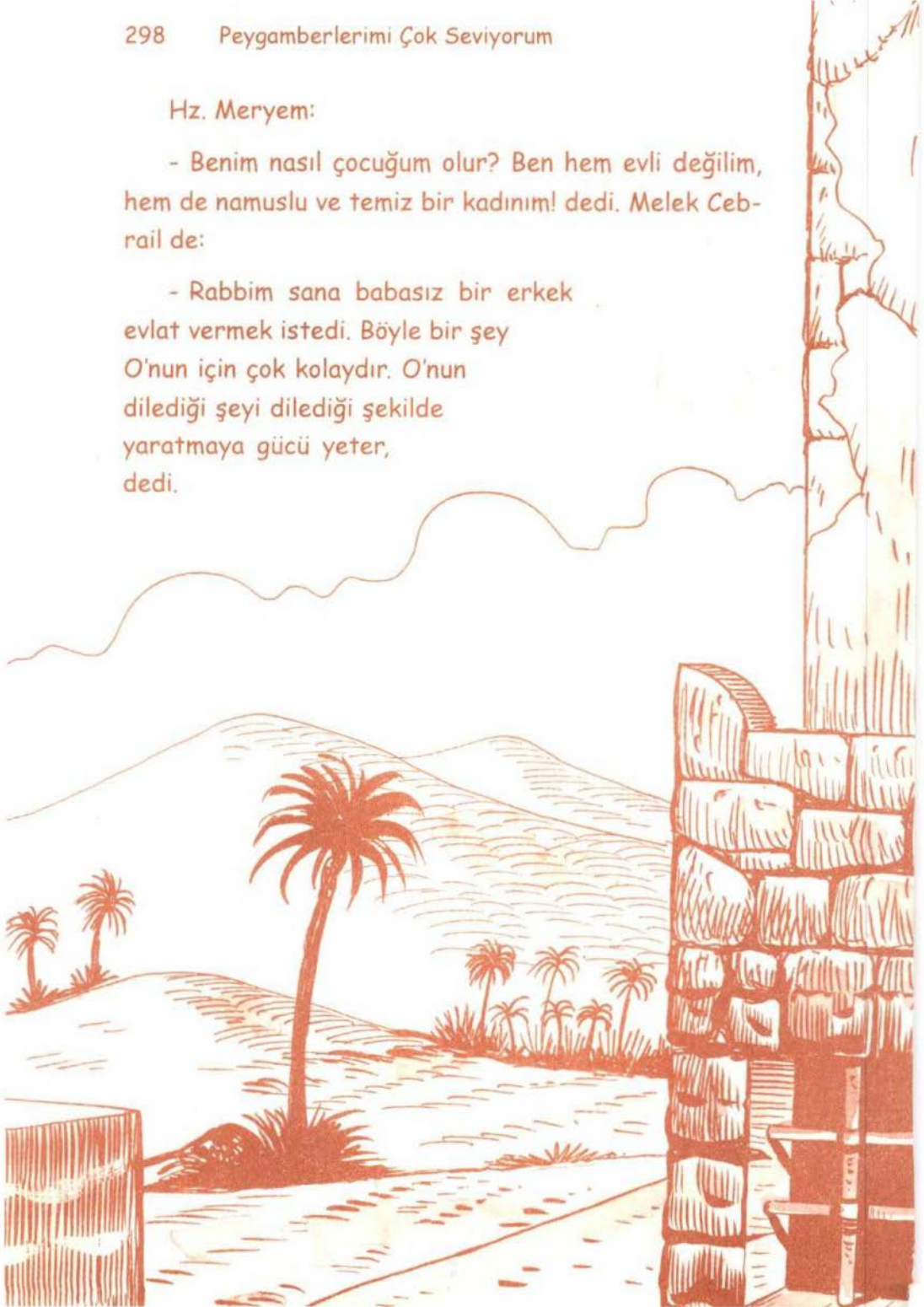
- Ben Allah'ın (c.c.) elçisi olan bir meleğim. Adım Cebrail. Allah (c.c) bir erkek çocuğu hediye etmek için beni sana gönderdi, dedi.

H. Meryem:

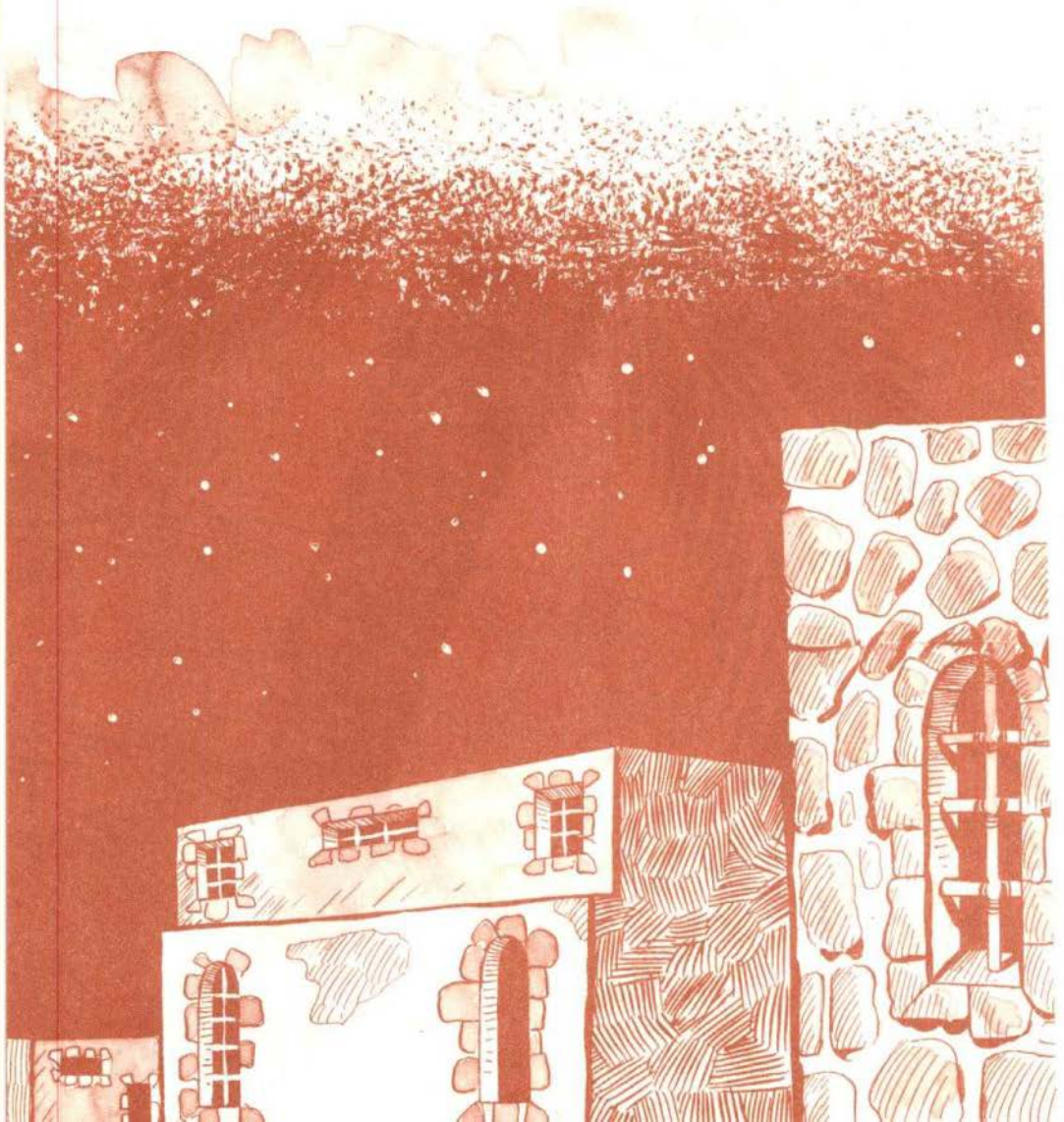
- Benim nasıl çocuğum olur? Ben hem evli değilim, hem de namuslu ve temiz bir kadını! dedi. Melek Ceb-rail de:

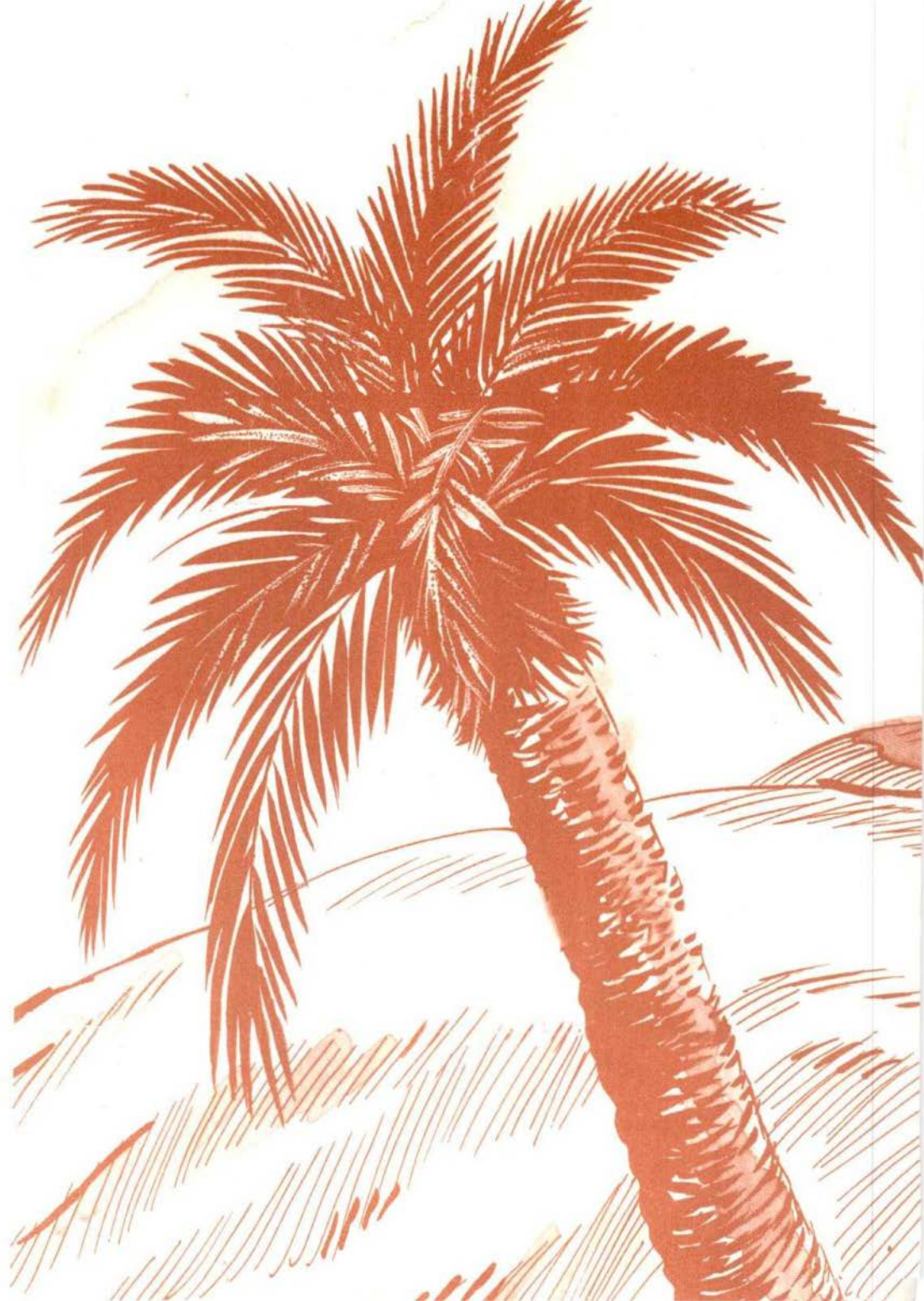
- Rabbim sana babasız bir erkek evlat vermek istedi. Böyle bir şey O'nun için çok kolaydır. O'nun dilediği şeyi dilediği şekilde yaratmaya gücü yeter, dedi.

Doğacak bu çocuk ileride peygamber olacaktı.

Doğum vakti geldiğinde, Meryem Mescid'den uzak bir yere gitti. Bir hurma ağacına yaslandı. Ama çok büyük endişeler içindeydi. Çünkü onu tanıyanların kendisi hakkında iyi şeyler düşünmeyeceklerinden emindi.

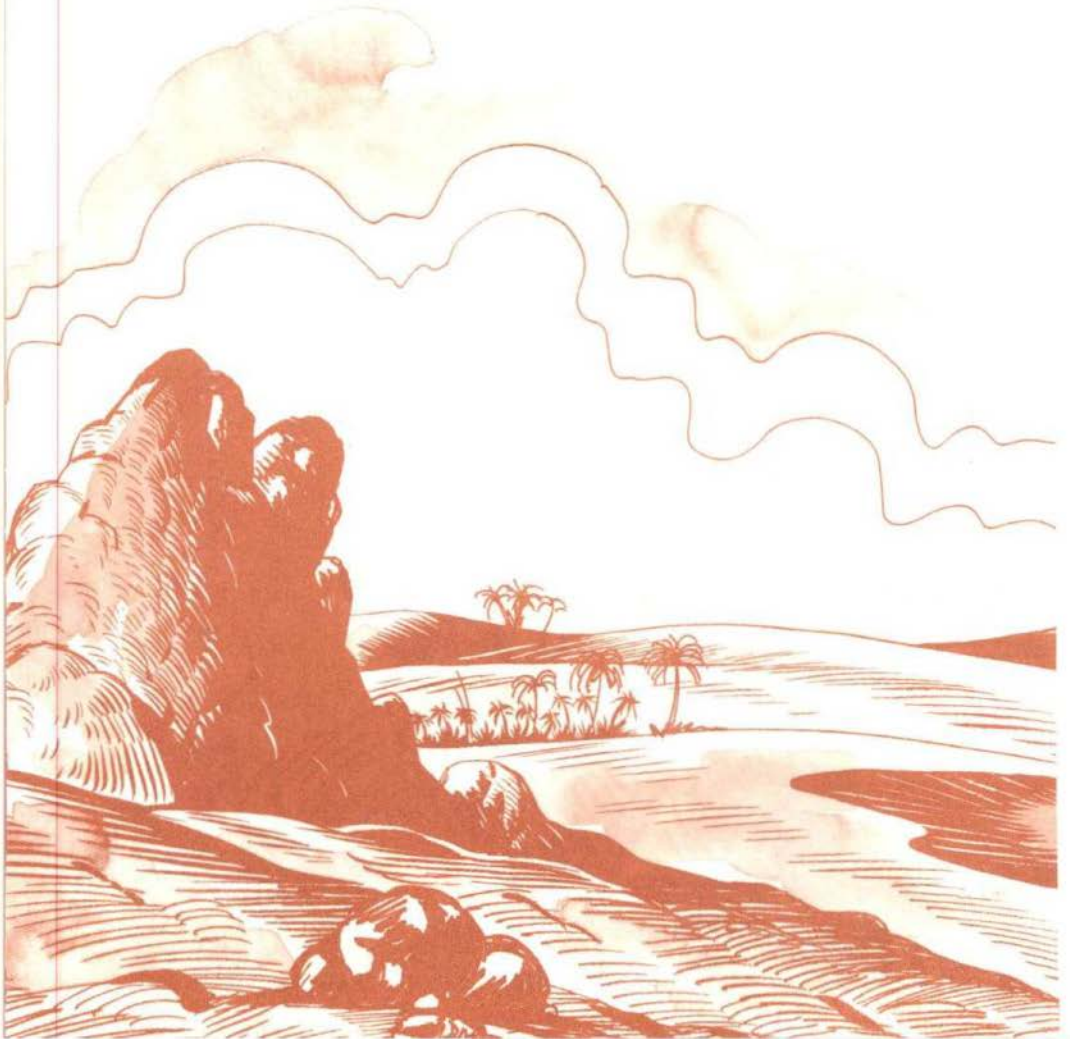

Tam o sırada aniden bir ses duydu:

- Üzülme, mahzun olma! diyordu ses.

Meryem sağa sola baktı. Etrafında kimsecikler yoktu. Aynı sesi tekrar duyduğunda, gözlerine inanamadı. Çünkü konuşan kişi yeni doğmuş olan bebeğinden başkası değildi. Bebek konuşmasına devam etti:

- Eğer insanlardan birini görecek olursan, "Allah (c.c.) bana oruç tutmamı emretti ve hiç kimseyle konuşmamak için söz verdim" de...

Meryem kasabaya geri döndüğünde herkes onu hayret ve öfkeyle karşıladı. Çünkü kucağında bir çocuk vardı!

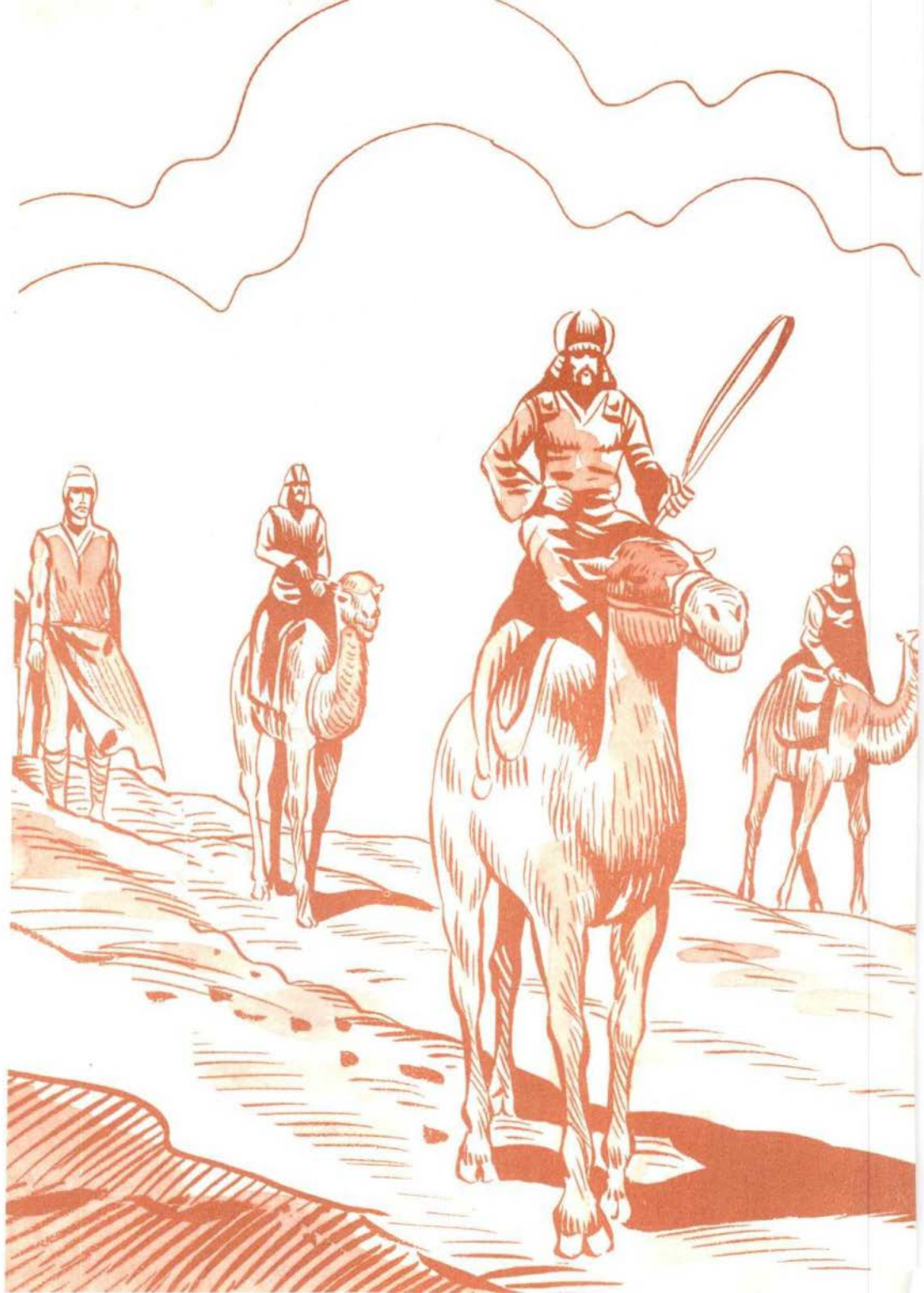
- Bu çocuk da kim Meryem? diye sordu onu tanıyanlar.

Meryem, konuşmadan eliyle bebeğini gösterdi. Sanki "Ona sorun" der gibiydi.

Herkes çok kızgındı. Birden hepsini şaşırtan bir ses duydu-
lar. Bu ses bebekten geliyordu!

- Ben Allah'ın kuluyum. Allah (c.c) bana kitap verdi, beni pey-
gamber seçti. İnsanlar için faydalı olmamı istedi.

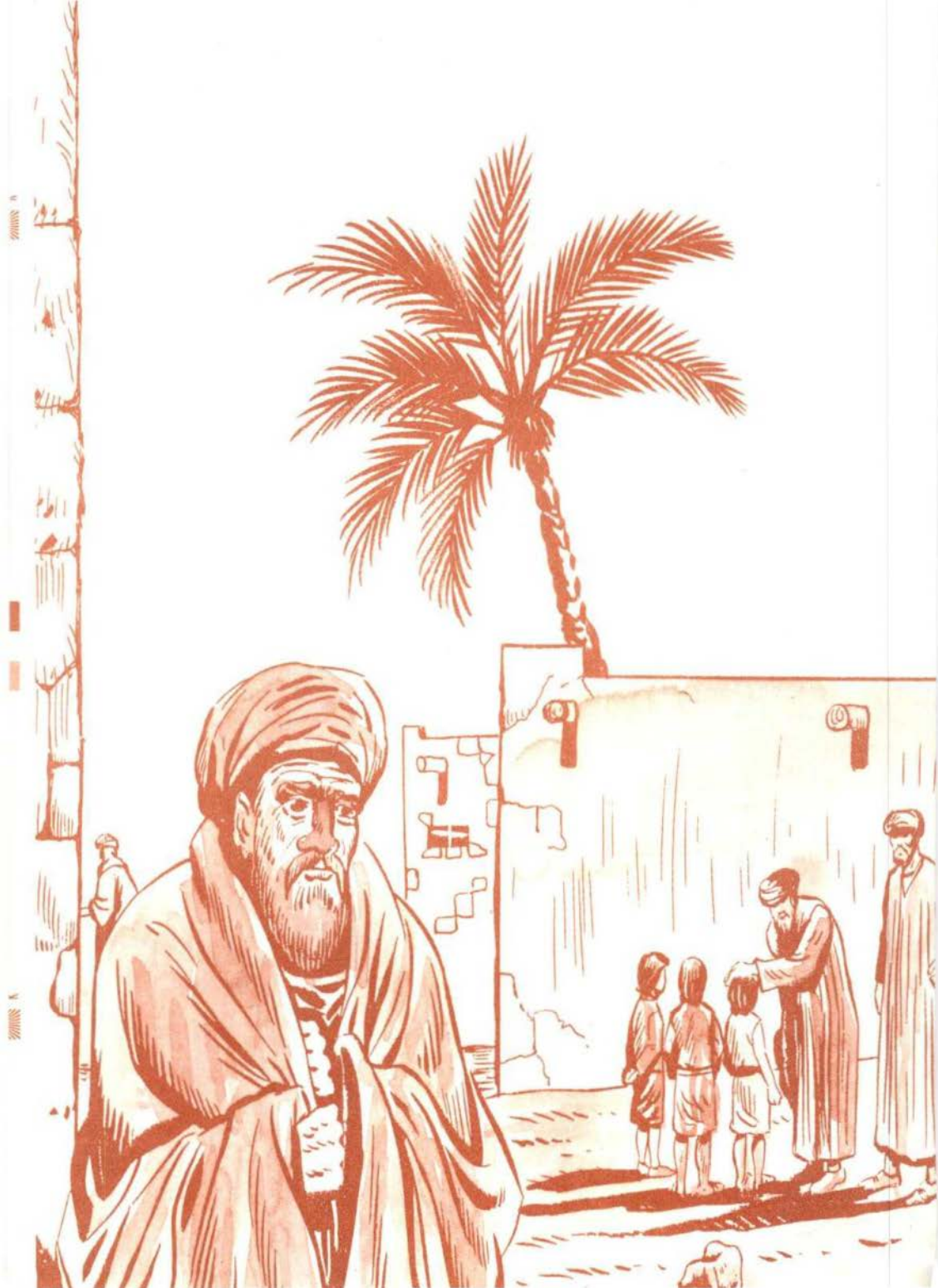

İnsanlar gözlerine inanamadılar. Meryem'in akrabaları, bu bebeğin Allah (c.c.) tarafından gönderildiğini ve İsa Peygamber olduğunu anladılar.

Fakat halkın içinde kötü olan bazı insanlar, hemen dedikodu yapmaya başladılar. Meryem ve oğlu hakkında çok çirkin sözler söylediler. Meryem de Kudüs'ten ayrılıp Allah'ın (c.c.) kendisine izin vermesiyle Mısır'a gitmeye karar verdi. Mısır'a vardıklarında bir akarsu kenarına yerleştiler ve uzun yıllar orada yaşadılar.

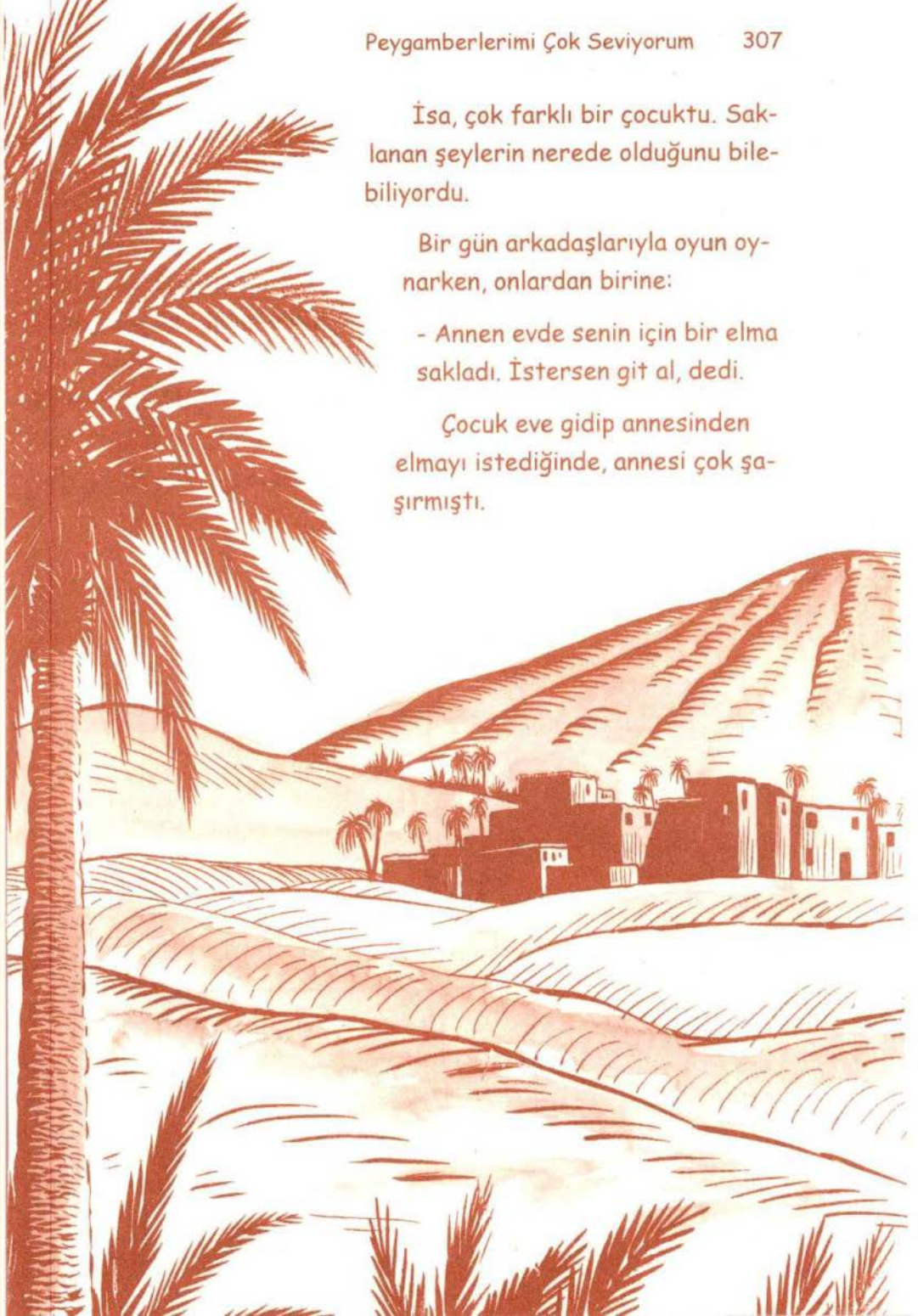

İsa, çok farklı bir çocuktur. Saklanan şeylerin nerede olduğunu bilebiliyordu.

Bir gün arkadaşlarıyla oyun oynarken, onlardan birine:

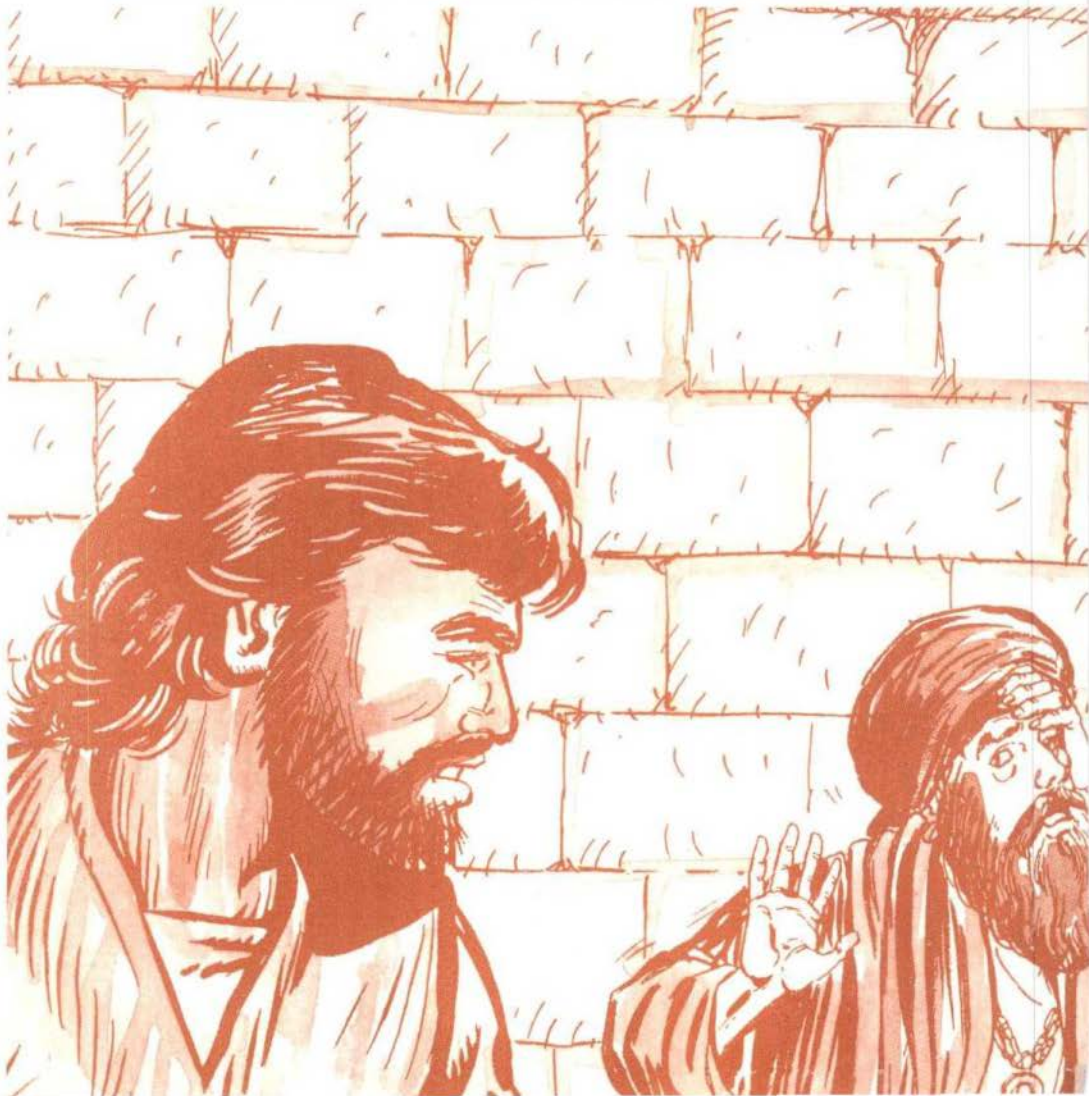
- Annen evde senin için bir elma sakladı. İstersen git al, dedi.

Çocuk eve gidip annesinden elmayı istediğinde, annesi çok şaşmıştı.

Çünkü elma sakladığını kendisinden başka kimse görmemişti. Bu haberi İsa'nın verdiğini öğrenince, İsa'ya olan saygısı daha da artmıştı.

İsa, on iki yaşındayken zengin birisinin evine misafir oldu. Zengin olan ev sahibi, fakirleri doyurur, onları giydirirdi. Bir gün ev sahibinin evinden bir eşyası çalınmıştı. Ev sahibi bu işe çok üzülmüştü. İsa, hırsızların kim olduğunu biliyordu. Annesine:

- Hırsızların kim olduğunu ev sahibine söylememi ister misin? diye sordu.

Annesi kabul etti ve ondan sonra evdeki bütün misafirlerin bir odaya toplanmasını istedi. Daha sonra İsa, biri kör biri de kötürüm yani yürüyemeyen iki kişinin yanına giderek hırsızların onlar olduğunu söyledi.

Ama onlar önce suçlarını inkar ettiler. Kör olan adam göremediği için; kötürüm olan adam da yürüyemediği için hırsızlık

yapamayacaklarını iddia ettiler. İsa Peygamberse bu hırsızlığı ortaklaşa yaptıklarını söyledi. Çünkü yürüyemeyen adam, kör olanın omuzlarına binmiş ve nereye gitmesi gerektiğini söylemişti. Hırsızlar sonunda suçlarını itiraf ettiler ve çaldıkları eşyaları geri verdiler.

Rabbimiz İsa Peygambere, birçok şey öğretmişti. Hastaları iyileştirebiliyor, körlerin gözlerini açabiliyor, kötürümlerin yürümesini sağlıyor ve ölüleri diriltebiliyordu. Bunların hepsini, Allah (c.c.) izin verdiği için yapabiliyordu. İsrailoğulları;

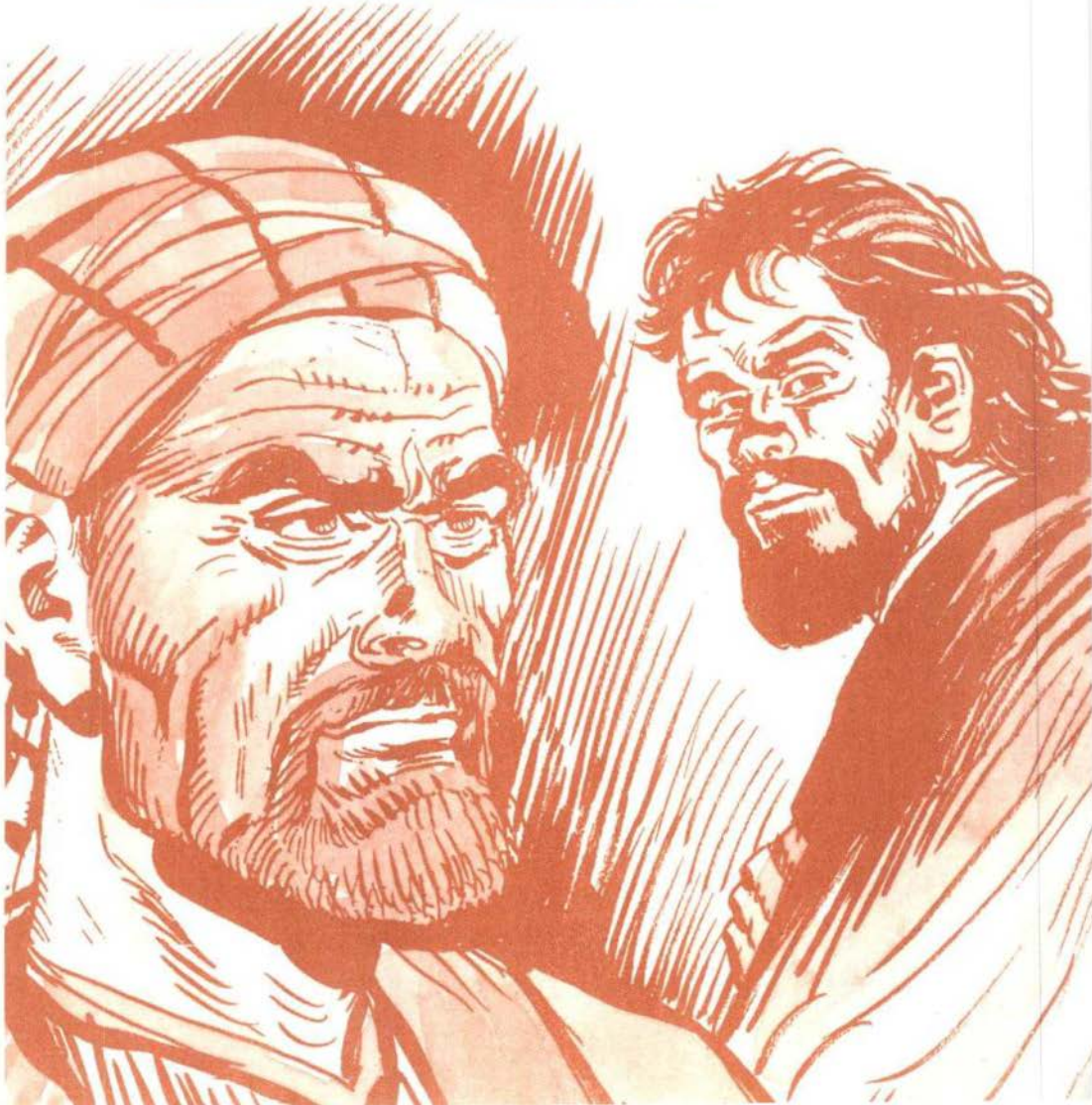
- Ey İsa, Sen bunları yapamazsın! diye bağırdılar.

İsa Peygamber de:

- Eğer bu dediklerimi yaparsam bana inanır ve Allah'ın (c.c.) yoluna girmeyi kabul eder misiniz? diye sordu.

Hepsi kabul edeceklerini söylediler. Bunun üzerine İsa Peygamber, orada bulunan kör bir adamın gözlerine dokundu. Kör adam sevinç içinde Allah'a (c.c.) şükretti. Çünkü gözleri açılmıştı. Herkes bu olaya çok şaşırdı.

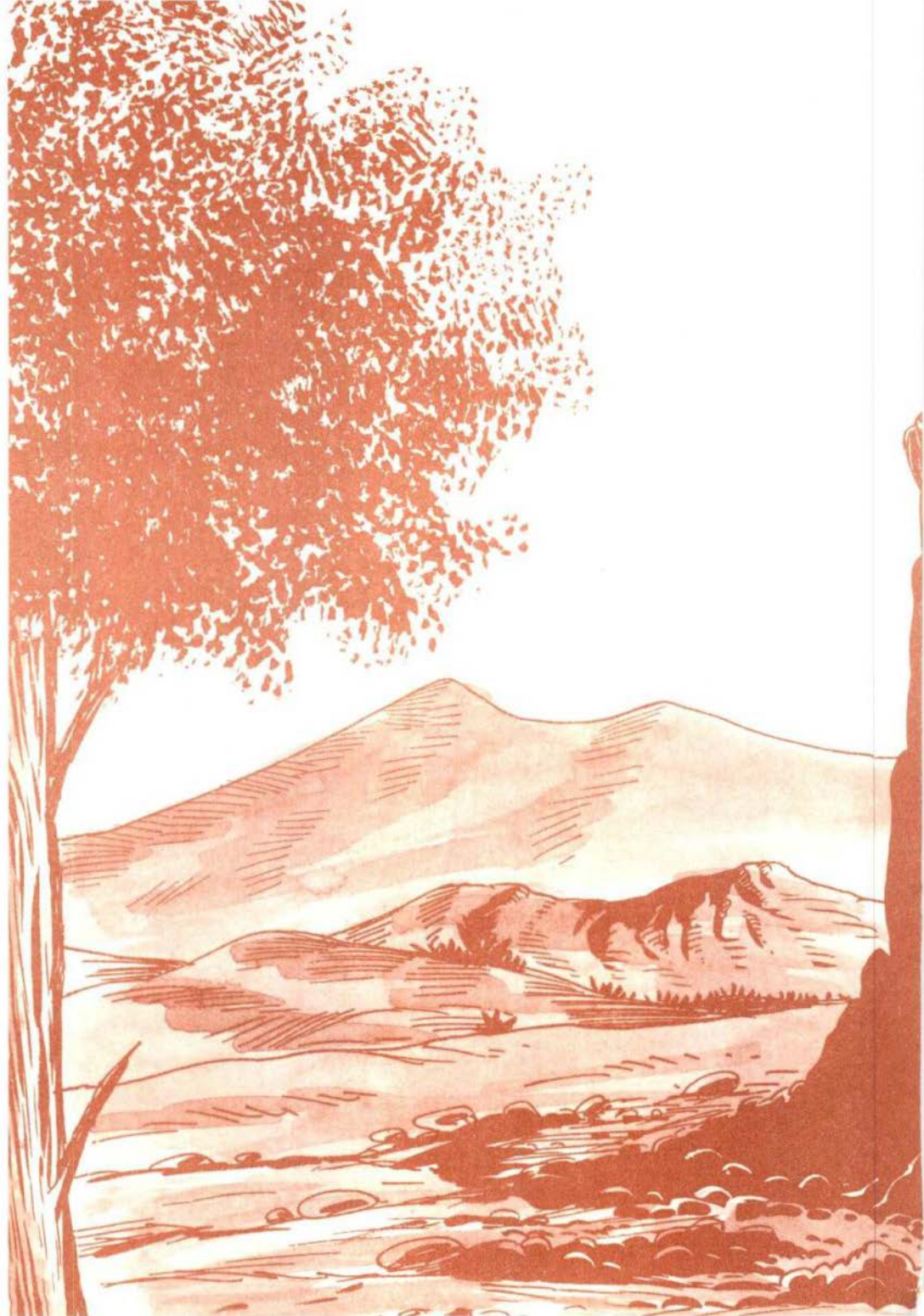
Yahudiler, yani İsrailoğulları yine verdikleri sözden döndüler. İsa Peygamberin büyü yaptığını iddia edip sözlerini tutmadılar. Onu inkar ettiler ve oradan ayrılıp gittiler.

İsa Peygamberin yanında çok az insan kalmıştı. Ona gerçekten inanan sayısı ise sadece 12 idi. Bunlara Havariler deniliyordu.

Allah (c.c.) bütün peygamberlerine mucizeler vermişti. İsa Peygamberine verdiği mucizelerden bir tanesi de, ölüleri di-

riltmekti. Bir gün imanlı arkadaşlarıyla birlikte otururken, Nuh Tufanı'ndan bahsetti. Nuh Peygamberin yaptığı o büyük gemiyi anlattı. Arkadaşlarından biri:

- Keşke o gemiyi gören insanlardan biri dirilse de, bize o günleri anlatsaydı, dedi.

İsa Peygamber de onları bir tepeye çıkardı. Çok eski zamanlardan kalma bir mezarın yanına geldiler. Bu mezar, Nuh Peygamberin oğlu Sam'a aitti. İsa Peygamber, önce ellerini açıp Allah'a (c.c.) dua etti. Sonra da asasını hafifçe mezarın üzerine vurup;

- Allah'ın (c.c.) izniyle diril ve kalk! dedi. Sam, üzerindeki top-
rakları silkeleyip kalktı. Etrafındakilere:

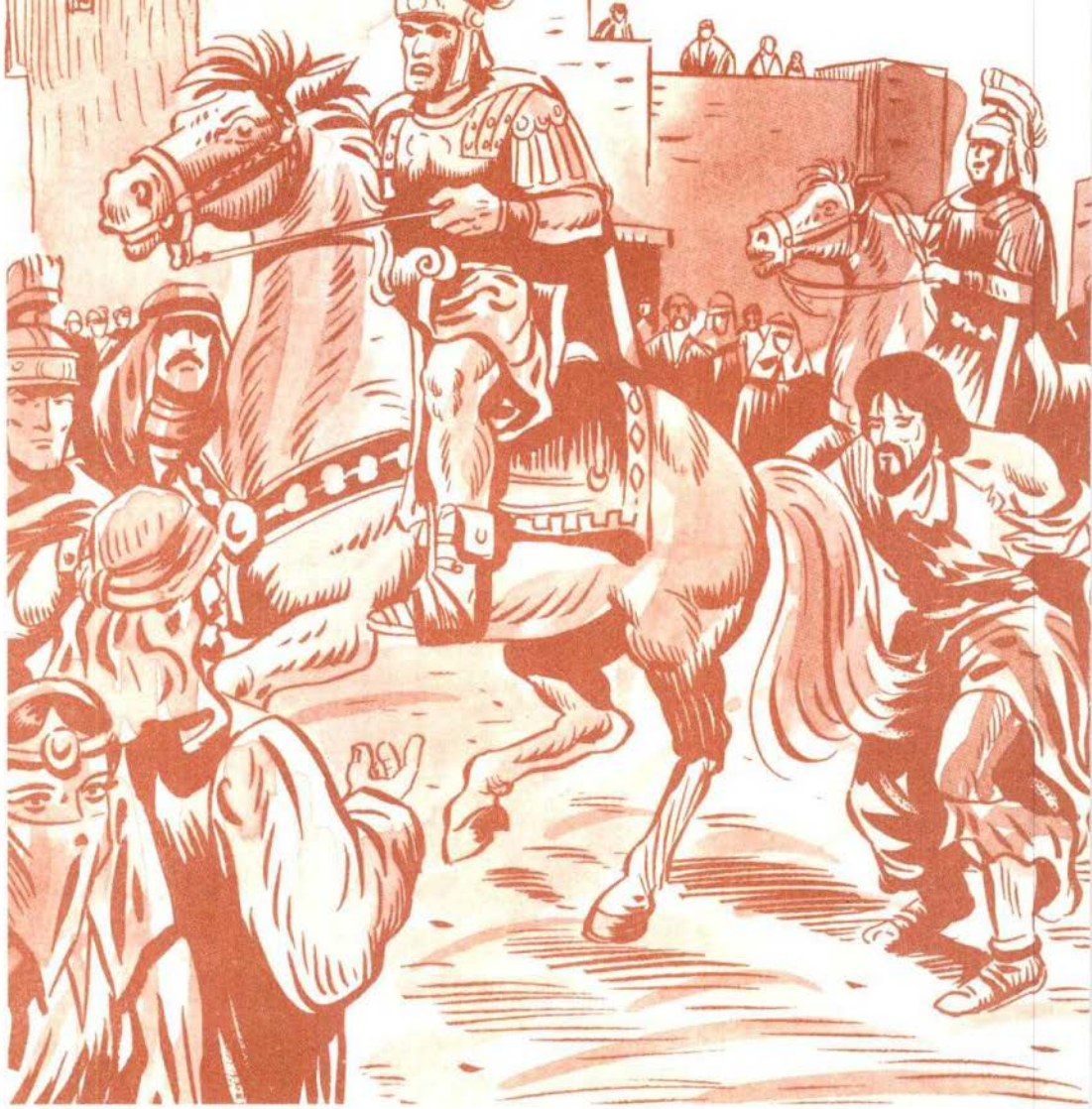

- Yoksa kıyamet mi koptu? diye sordu.

Sam, kıyametin koptuğunu ve Allah'a (c.c.) hesap vereceğimiz günün geldiğini sanmıştı. İsa Peygamberin arkadaşları, Sam'a tufanla ve gemiyle ilgili sorular sordu. Sam bütün soruları cevapladıktan sonra İsa Peygamberi göstererek:

- Bu kişi, Hz. Meryem'in oğlu İsa'dır. Ona mutlaka uyunuz! dedi ve mezarına geri döndü.

Zaman hızla ilerliyordu. Allah,(c.c) İsa Peygambere, Cennet'e uçacağını müjdelemişti.

İnkarcı Yahudiler, İsa Peygamberi arıyordu. İsa Peygamberin peygamberliğini kabul etmek istemedikleri için, onu öldürmeye karar verdiler. İsa Peygamberin arkadaşlarından (havarilerden) birini bulup, onu tehdit ettiler.

- Sen onun arkadaşısın. Onun yerini bize söylemezsen, seni öldürürüz! dediler. Adam,

- İsa benim arkadaşım değil! dedi.

Yahudiler bu defa da başka bir arkadaşını bulup, ona sordular. Arkadaşı da, para karşılığında İsa Peygamberin yerini söyleyeceğini belirtti. Yani İsa Peygambere hainlik etmiş oldu. Yahudiler, İsa Peygamberin bulunduğu eve gittiler. Kapıyı kırarak içeri girdiler. Orada, İsa Peygamberin yerini para karşılığında söyleyen arkadaş da vardı. Yahudiler o adamı İsa Peygamber zannederek alıp götürdüler. Çünkü Allah (c.c.) o adamın yüzünü İsa Peygambere benzetmişti. Yahudiler, İsa Peygamberi yakaladık diye sevindiler. Ve üzerine taşlar atıp, işkence ettikten sonra çarpmıha gererek öldürdüler. Rabbimiz hainlik eden o insana cezasını bu şekilde dünyada vermiş oldu.

Allah (c.c), İsa Peygamberi ise, Yahudiler onun evine saldırmadan önce göğe yükseltmişti. Böylelikle zalim insanlar İsa Peygambere gerçekte bir zarar verememişlerdi.

Hız. İsa'nın bir mucizesi de kendisinden sonra gelecek olan Son Peygamber olan Hız. Muhammed'i (s.a.v.), ismini söyleyerek haber vermiş olmasıdır.

Hz. İsa (Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

3/Âl-i İmran Sûresi, 59

- Şüphesiz Allah katında (yaratılışları bakımından) İsa'nın durumu, Adem'in durumu gibidir: Onu topraktan yarattı. Sonra ona "ol" dedi. O da hemen oluverdi.¹

4/Nisa Sûresi, 171

- Ey kitab ehli! Dininizde sınırları aşmayın ve Allah hakkında ancak hakkı söyleyin. Meryemoglu İsa Mesih, ancak Allah'ın peygamberi, Meryem'e ulaştırdığı (emriyle onda var ettiği) kelimesi ve kendisinden bir ruhtur. Öyleyse Allah'a ve peygamberlerine iman edin, "(Allah) üçtür" demeyin.² Kendi iyiliğiniz için buna son verin. Allah ancak bir tek ilahdır. O çocuk sahibi olmaktan uzaktır. Göklerdeki her şey, yerdeki her şey O'nundur. Vekil olarak Allah yeter.

3/Âl-i İmran Sûresi, 47-54

- (Meryem), "Ey Rabbim! Bana bir beşer dokunmamışken benim nasıl çocuğum

1 Hz.Adem'i topraktan, anasız-babasız yaratan Allah, Hz. İsa'yı da babasız yaratmıştır. Ayette Allah'ın kudretinin sonsuzluğu, onun kudretinin her şeye yettiği belirtiliyor, ayrıca Hz. Meryem'in iffetine de dikkat çekiliyor.

2 Hristiyanlar Allah'ın "baba", "oğul" ve "kutsal ruh" gibi üç unsurdan oluştuğuna inanmaktadırlar,

olur?" dedi. Allah, "Öyle ama, Allah dileğini yaratır. O bir şeyin olmasını dileğinde ona sadece 'ol' der, o da hemen oluverir" dedi.

- Ve Allah ona kitabı, hikmeti, Tevrat ve İncil'i öğretecek.
- Allah onu İsrailoğulları'na bir peygamber olarak gönderecek (ve o da onlara şöyle diyecek): "Şüphesiz ben size Rabbinizden bir mucize getirdim. Ben çamurdan kuş şeklinde bir şey yapar, ona üflerim. O da Allah'ın izniyle hemen kuş oluverir. Körü ve alacalıyı iyileştiririm ve Allah'ın izniyle ölüleri diriltirim. Evlerinizde ne yiyip ne biriktirdiğinizi size haber veririm. Eğer mü'minler iseniz bunda sizin için elbette bir ibret vardır."
- "Benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı olarak ve size haram kılınan bazı şeyleri helâl kılmak için gönderildim ve Rabbiniz tarafından size bir mucize de getirdim. Artık Allah'a karşı gelmekten sakının ve bana itaat edin."
- "Şüphesiz Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse ona ibadet edin. İşte bu, doğru yoldur."
- İsa onların inkarlarını sezince, "Allah yolunda yardımcılarım kim?" dedi. Havariler, "Biziz Allah yolunun yardımcıları. Allah'a iman ettik. Şahit ol, biz müslümanlarız" dediler.

- “Rabbimiz! Senin indirdiğine iman ettik ve Peygamber’e uyduk. Artık bizi (haki-kate) şahitlik edenlerle beraber yaz.”
- Onlar tuzak kurdular. Allah da tuzak kurdu. Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.³

4/Nisa Sûresi, 156-157

- Bir de inkarlarından ve Meryem’e büyük bir iftira atmalarından ve “Biz Allah’ın peygamberi Meryemoğlu İsa Mesih’i öldürdük” demelerinden dolayı kalplerini mühürledik. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar. Fakat onlara öyle gibi gösterildi. Onun hakkında anlaşmazlığa düşenler, bu konuda kesin bir şüphe içindedirler. O hususta hiçbir bilgileri yoktur. Sadece zanna uyuyorlar. Onu kesin olarak öldürmediler.

Meryem Sûresi, 16-37

- (Ey Muhammed!) Kitapta (Kur’an’da) Meryem’i de an. Hani ailesinden ayrılarak doğu tarafında bir yere çekilmiş ve (kendini onlardan uzak tutmak için) onlarla arasında bir perde germişti. Biz, ona Cebrail’i göndermiştik de ona tam bir insan şeklinde görünmüştü.
- Meryem, “Senden, Rahmân’a sığınırım.

Eğer Allah’tan çekinen biri isen (bana kötülük etme)” dedi.

- Cebrail, “Ben ancak Rabbinin elçisiyim. Sana tertemiz bir çocuk bağışlamak için gönderildim”
- Meryem, “Bana hiçbir insan dokunmadığı ve iffetsiz bir kadın olmadığım halde, benim nasıl çocuğum olabilir?” dedi.
- Cebrail, “Evet, öyle. Rabbin diyor ki: O benim için çok kolaydır. Onu insanlara bir mucize, katımızdan bir rahmet kalmak için böyle takdir ettik. Bu zaten (ezelde) hükme bağlanmış bir iştir” dedi.
- Böylece Meryem çocuğa gebe kaldı ve onunla uzak bir yere çekildi.
- Doğum sancısı onu bir hurma ağacına yöneltti. “Keşke bundan önce ölseydim de unutulup gitmiş olsaydım!” dedi.⁴
- Bunun üzerine (Cebrail) ağacın altından ona şöyle seslendi: “Üzülme, Rabbin senin alt tarafında bir dere akıttı.”
- “Hurma ağacını kendine doğru silkele ki sana taze hurma dökülsün.”
- “Ye, iç, gözün aydın olsun. İnsanlardan birini göreceksin olursan, “Şüphesiz ben Rahmân’a susmayı adadım. Bugün hiçbir insan ile konuşmayacağım de.”⁵

3 Âyette sözü edilen tuzak, İsrailoğulları’nın Hz. İsa’ya suikast düzenleme girişimidir. “Allah’ın tuzak kurması” kavramı ise, Allah’ın kurulan tuzağı bozmasını veya tuzak kuranları cezalandırmasını ifade etmektedir.

4 Hz. Meryem’in çektiği doğum sancıları onun her kadın gibi doğurduğunu, İsa’nın ilah olmadığını, onun her insan gibi bir kadından doğduğunu gösteriyor.

5 Rivayete göre Meryem’in kavmi İslâm’da bilinen orucun dışında sükût etmek suretiyle de oruç tutarlarmış. Bu âyet, onlarda böyle bir oruç şeklinin varlığına işaret etmektedir.

- Kucağında çocuğu ile halkının yanına geldi. Onlar şöyle dediler: "Ey Meryem! Çok çirkin bir şey yaptın!"
- "Ey Hârûn'un kız kardeşi! Senin baban körü bir kimse değildi. Annen de iffetsiz değildi."
- Bunun üzerine (Meryem, çocukla konuşun diye) ona işaret etti. "Beşikteki bir bebekle nasıl konuşuruz?" dediler.
- Bebek şöyle konuştu: "Şüphesiz ben Allah'ın kuluyum. Bana kitabı (İncil'i) verdi ve beni bir peygamber yaptı."
- "Nerede olursam olayım beni kutlu ve erdemli kıldı ve bana yaşadığım sürece namazı ve zekatı emretti."
- "Beni anama saygılı kıldı. Beni azgın bir zorba kılmadı."
- "Doğduğum gün, öleceğim gün ve diriltileceğim gün bana selâm (esenlik verilmiştir)."
- Hakkında şüpheye düştükleri hak söze göre Meryem oğlu İsa işte budur.
- Allah'ın çocuk edinmesi düşünülemez. O bundan yücedir, uzaktır. Bir işe hükmettiği zaman ona sadece "ol!" der ve o da olur.
- Şüphesiz, Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse (yalnız) O'na kulluk edin. Bu, dosdoğru bir yoldur.
- (Fakat hristiyan) gruplar, aralarında ayrılığa düştüler.⁶ Büyük bir günü görüp yaşayacakları için vay kafirlerin haline!

6 Hristiyanların kimi, "İsa Allah'ın oğludur", kimi, "İsa bir ilahdır", kimi de "İsa üçlü ilah anlayışının üçüncü elemanı olan oğuldur" demektedirler.

5/Maide Sûresi, 110-115

- O gün Allah şöyle diyecek: "Ey Meryem oğlu İsa! Senin üzerindeki ve annen üzerindeki nimetimi düşün. Hani, seni Ruhü'l-Kuddüs (Cebrail) ile desteklemiştim. Beşikte iken de, yetişkin iken de insanlara konuşuyordun. Hani, sana kitabı, hikmeti, Tevrat'ı, İncil'i de öğretmiştim. Hani iznimle çamurdan kuş şekline benzer bir şey yapıyordun da içine üflüyordun, benim iznimle hemen bir kuş oluyordu. Yine Benim iznimle doğuştan körü ve alacalıyı iyileştiriyordun. Hani Benim iznimle ölüleri de (hayata) çıkarıyordun. Hani sen, İsrailoğulları'na açık mucizeler getirdiğin zaman Ben seni onlardan kurtarmıştım da onlardan inkar edenler, "Bu ancak açık bir büyüdür" demişlerdi.
- Hani bir de, "Bana ve Peygamberime iman edin" diye havarilere ilham etmiştim. Onlar da "İman ettik. Bizim müslüman olduğumuza sen de şahit ol" demişlerdi.
- Hani havariler de, "Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofrayı indirebilir mi?" demişlerdi. İsa da, "Eğer mü'minler iseniz Allah'a karşı gelmekten sakının" demişti.
- Onlar, "İstiyoruz ki ondan yiyelim, kalplerimiz yatışsın. Senin bize doğru söylediğini bilelim ve ona, (gözü ile) görmüş şahitlerden olalım" demişlerdi.

- Meryem oğlu İsa, "Ey Allah'ım! Ey Rab-bimiz! Bize gökten bir sofrayı indir ki; önce gelenlerimize (zamanımızdaki din-daşlarımıza) ve sonradan geleceklerimize bir bayram ve senden (gelen) bir mucize olsun. Bizi rızıklandır. Sen rızıklandıran-ların en hayırlısıdır" dedi.
- Allah da, "Ben onu size indireceğim. Ama ondan sonra sizden her kim inkar ederse artık Ben ona kainatta hiçbir kim-seye etmeyeceğim azabı ederim" demişti.

57/Hadid Sûresi, 27

- Sonra bunların peşinden art arda pey-gamberlerimizi gönderdik. Onların ar-kasından da Meryem oğlu İsa'yı gönder-dik, ona İncil'i verdik ve kendisine uyan-ların kalplerine şefkat ve merhamet duy-gusu koyduk. (Kendiliklerinden) icat et-tikleri ruhbanlığa gelince; biz onu onla-ra farz kılmamıştık. Allah'ın rızasını ka-zanmak için onu kendileri icat etmişler-di. Fakat ona da gereği gibi uymadılar.

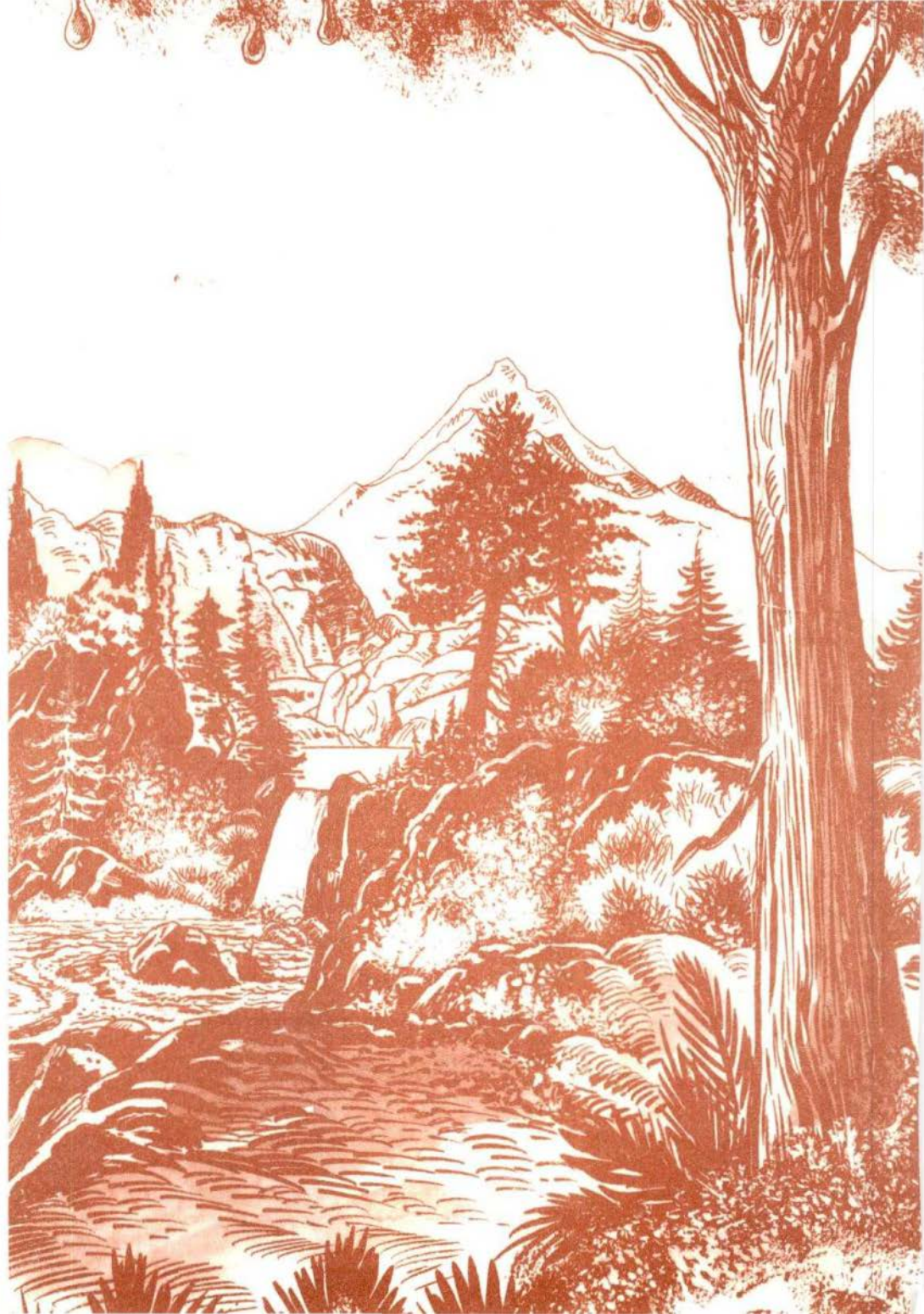
Biz de içlerinden iman edenlere mükafatlarını verdik. Fakat onlardan birçoğu da fasık kimselerdir.

2/Bakara Sûresi, 136

- Deyin ki: "Biz Allah'a, bize indirilene (Kur'an'a), İbrahim, İsmail, İshak, Yakub ve Yakuboğulları'na indirilene, Mûsâ ve İsa'ya verilen (Tevrat ve İncil) ile bütün diğer peygamberlere Rablerinden verile-ne iman ettik. Onlardan hiçbirini diğ-e-rinden ayırt etmeyiz ve biz ona teslim ol-muş kimseleriz."

61/Saff Sûresi, 6

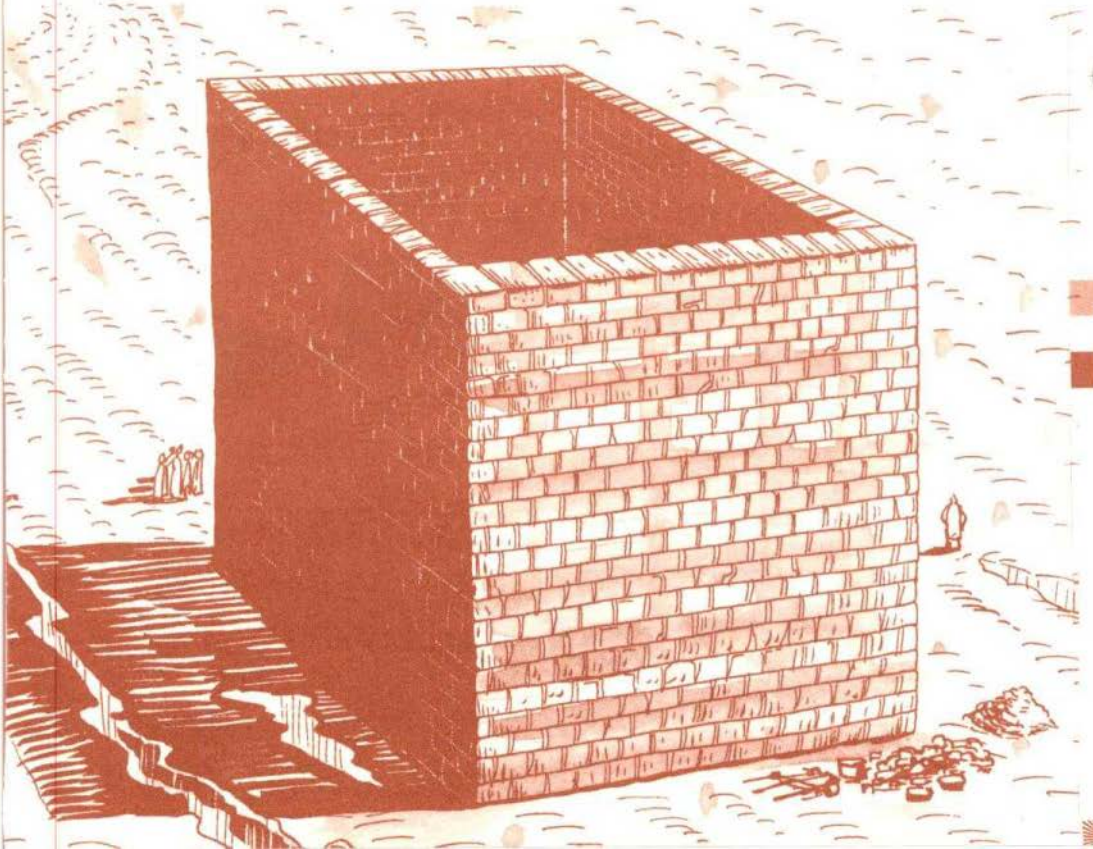
- Hani, Meryem oğlu İsa, "Ey İsrailoğul-ları! Şüphesiz ben, Allah'ın size, benden önce gelen Tevrat'ı doğrulayıcı ve ben-den sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gön-derdiği) peygamberiyim" demişti. Fakat (İsa) onlara apaçık mucizeleri getirince, "Bu, apaçık bir sihirdir" dediler.

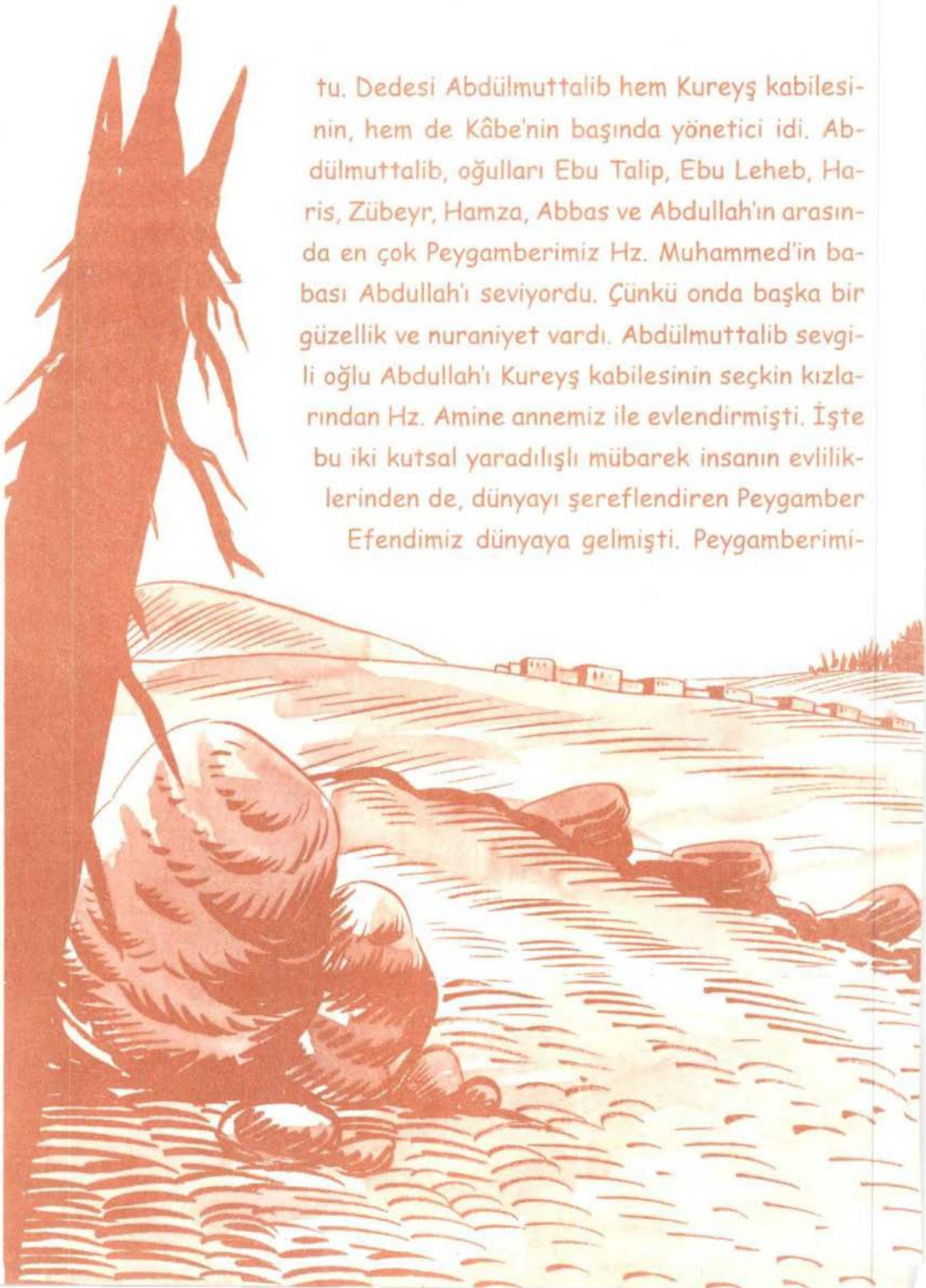
Kâinatın Efendisi

H.z. Muhammed (s.a.v.)

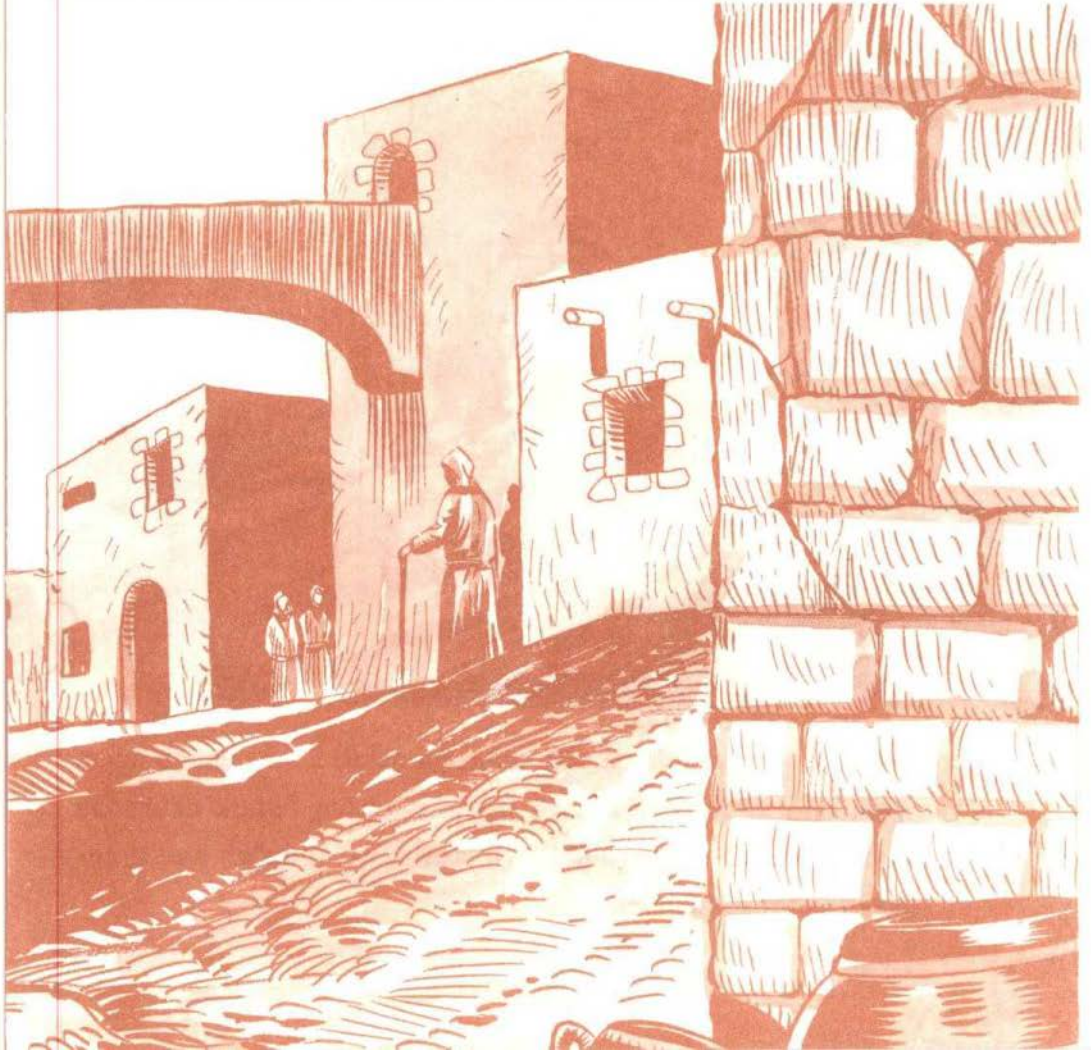
Allah'ın (c.c.) bütün insanlara sonpeygamber olarak gönderdiği H.z. Muhammed (s.a.v.) Arabistan'daki Mekke şehrinde, 571 yılının 20 Nisanında doğmuş-

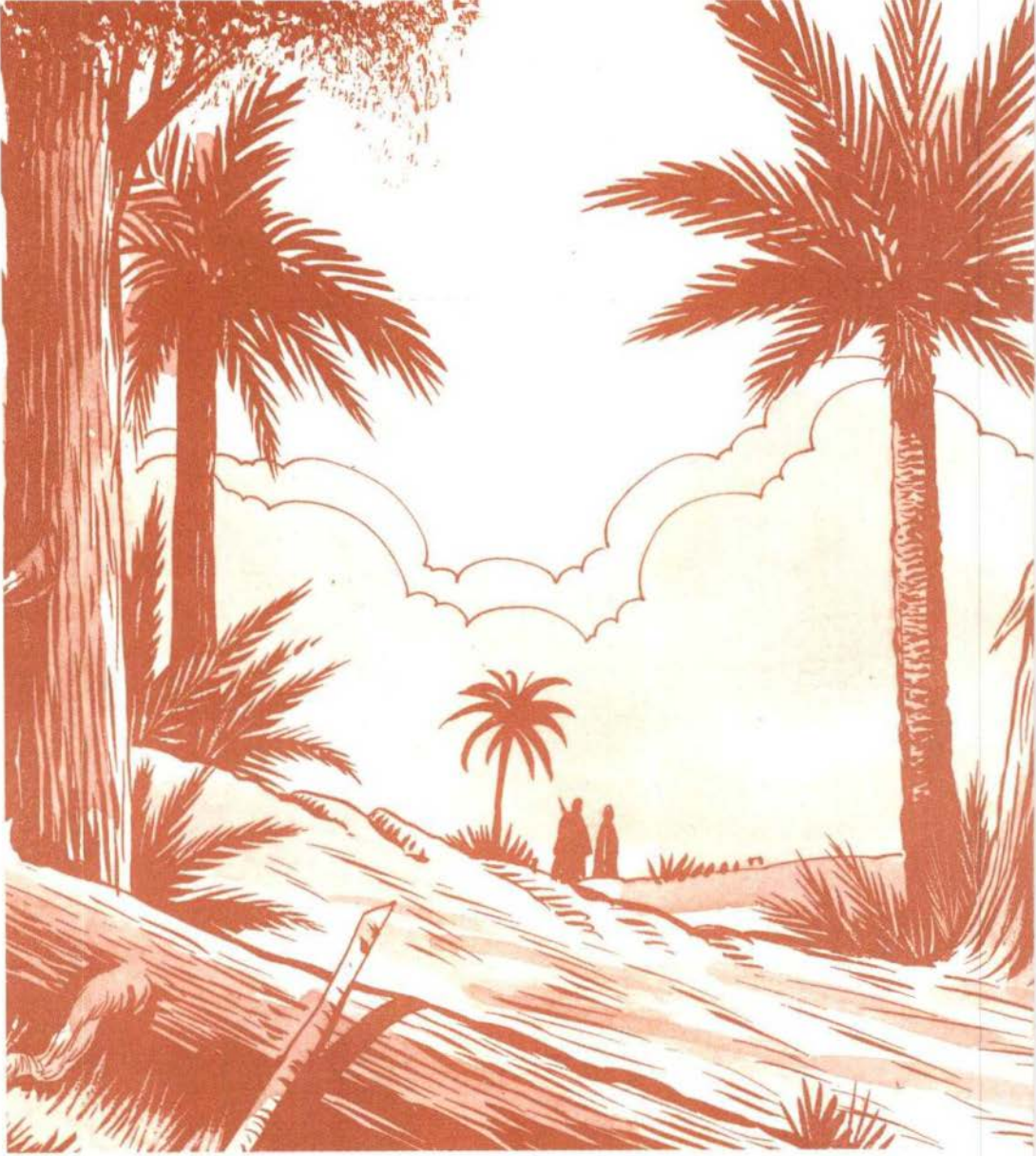

tu. Dedesi Abdülmuttalib hem Kureyş kabilesinin, hem de Kâbe'nin başında yönetici idi. Abdülmuttalib, oğulları Ebu Talip, Ebu Leheb, Harris, Zübeyr, Hamza, Abbas ve Abdullah'ın arasında en çok Peygamberimiz Hz. Muhammed'in babası Abdullah'ı seviyordu. Çünkü onda başka bir güzellik ve nuraniyet vardı. Abdülmuttalib sevgili oğlu Abdullah'ı Kureyş kabilesinin seçkin kızlarından Hz. Amine annemiz ile evlendirmişti. İşte bu iki kutsal yaradılışlı mübarek insanın evliliklerinden de, dünyayı şereflendiren Peygamber Efendimiz dünyaya gelmişti. Peygamberimi-

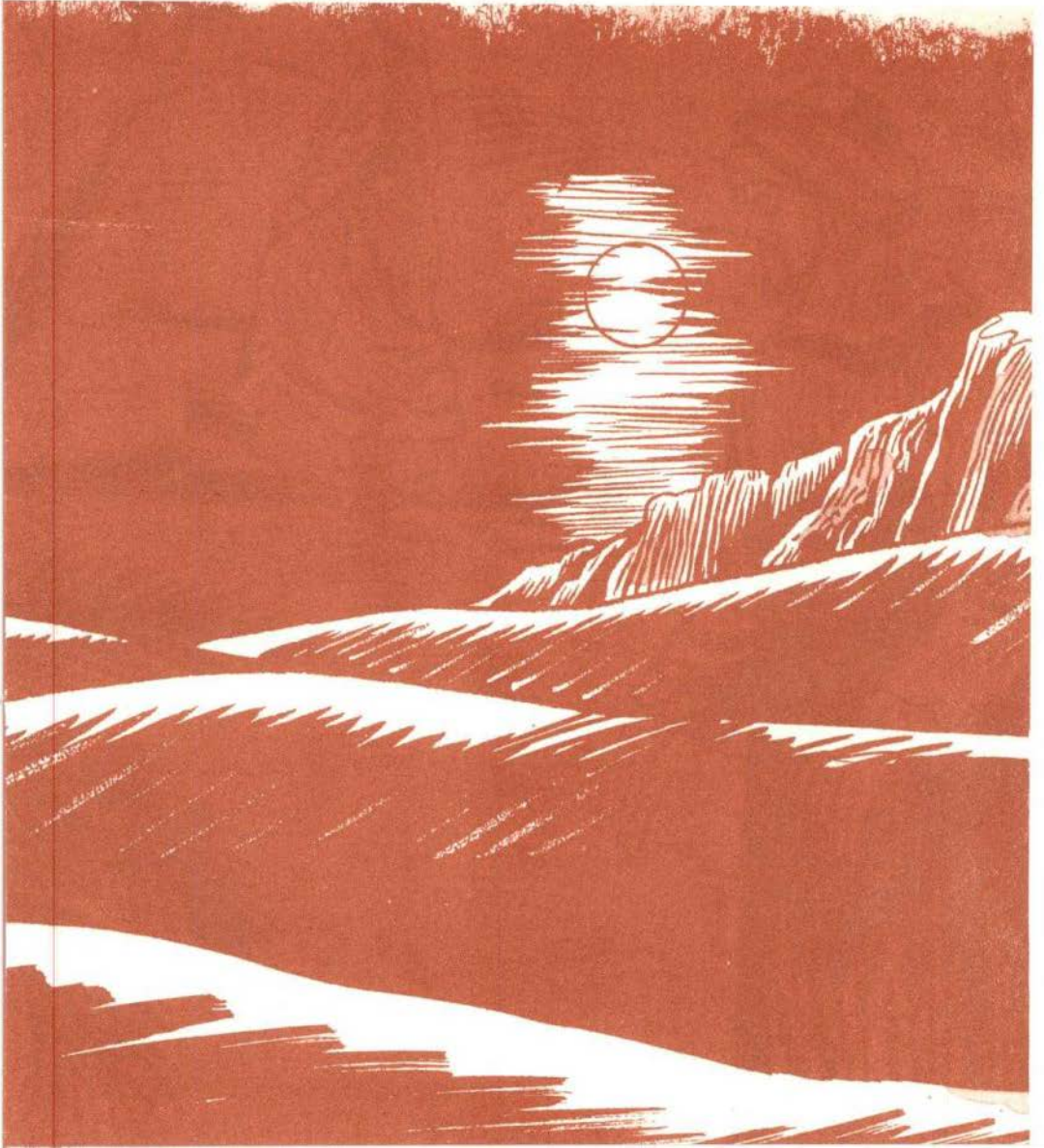
zin babası o doğmadan iki ay önce vefat etmişti. Böylece Peygamberimiz yetim (babasız) kalmış bulunuyordu. 6 yaşına geldiğinde ise annesi Hz. Amine annemiz vefat etmişti. Peygamberimiz hem yetim, hem de öksüz kalmıştı. Ona iki yıl dedesi Abdülmuttalib bakmıştı. Abdülmuttalib'in vefatı ile Peygamberimiz, amcası Ebu Talib'in yanında kalmaya başlamıştı. 25 yaşına gelinceye ve Hz. Hatice annemizle evleninceye kadar da Ebu Talib'in yanında kalmıştır. Peygamberimiz Hz. Hatice ile evlendikten son-

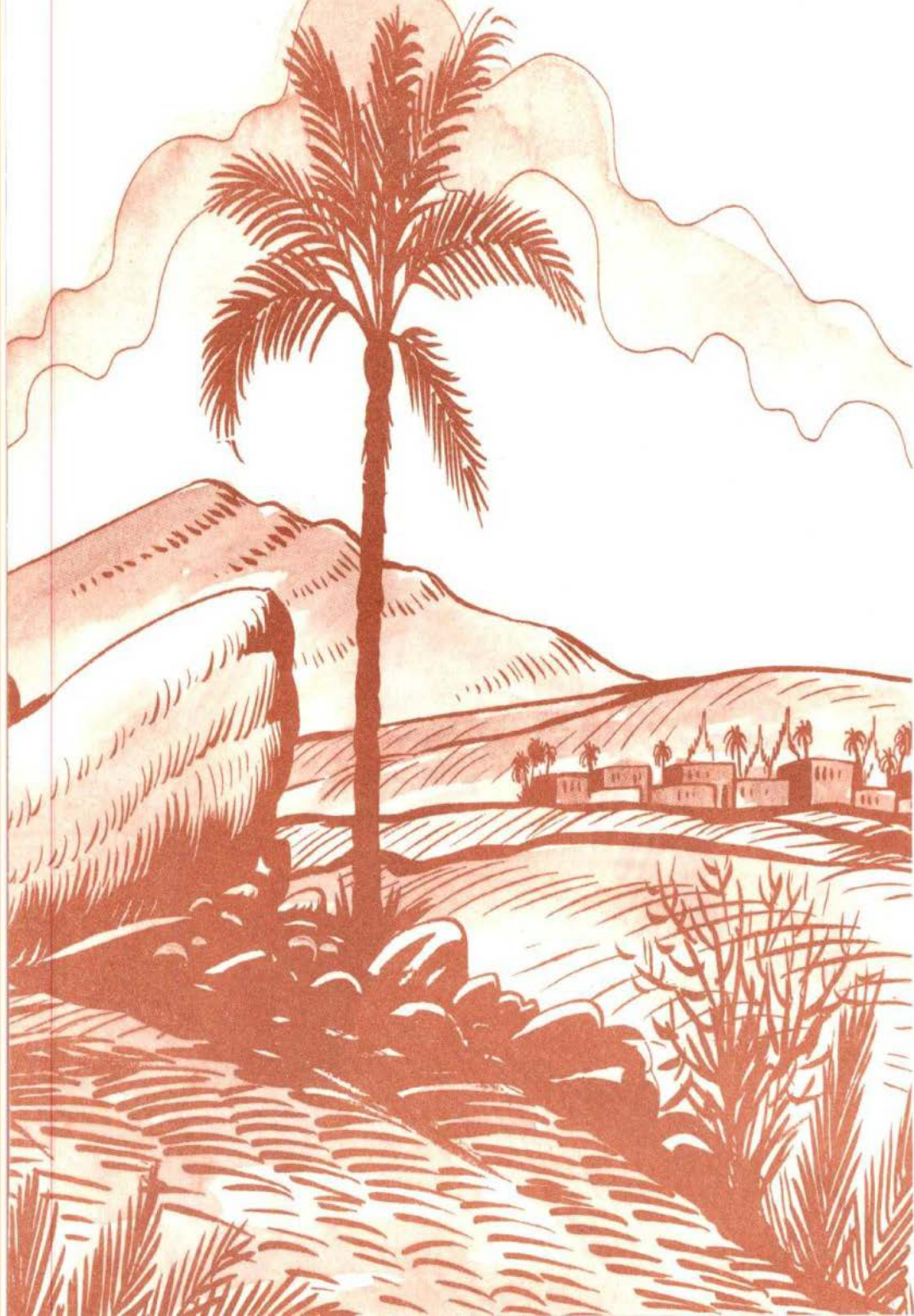

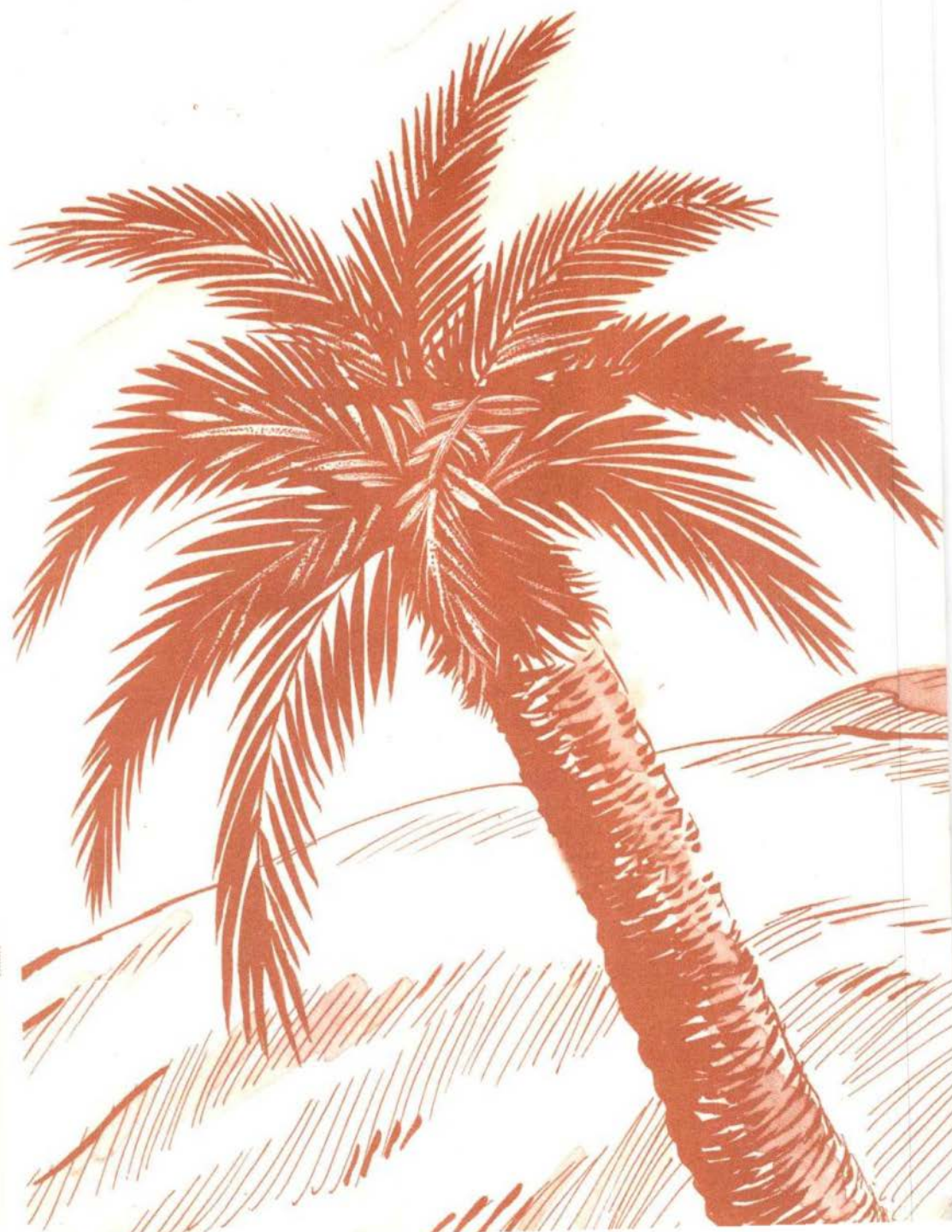
ra ilk önce Kasım adında oğlu dünyaya geldi. Sonra da Abdullah adında oğlu ile Zeynep, Rûkiye, Ümm-ü Gülsüm, Fâtıma adlarında mübarek kızları dünyaya gelmişti. Kasım ve Abdullah henüz çocukken vefat etmişlerdi.

Peygamberimizin çocukluğu ve gençliği tam bir günahsızlık içinde geçmişti. Kavminin kötü âdetlerinden uzak duruyor ve temiz bir hayat yaşıyordu. Büyük bir şerefi üzerinde taşıyordu. Ona "Güvenilir Muhammed" manasına gelen "Muhammedü-l Emin" diyorlardı.

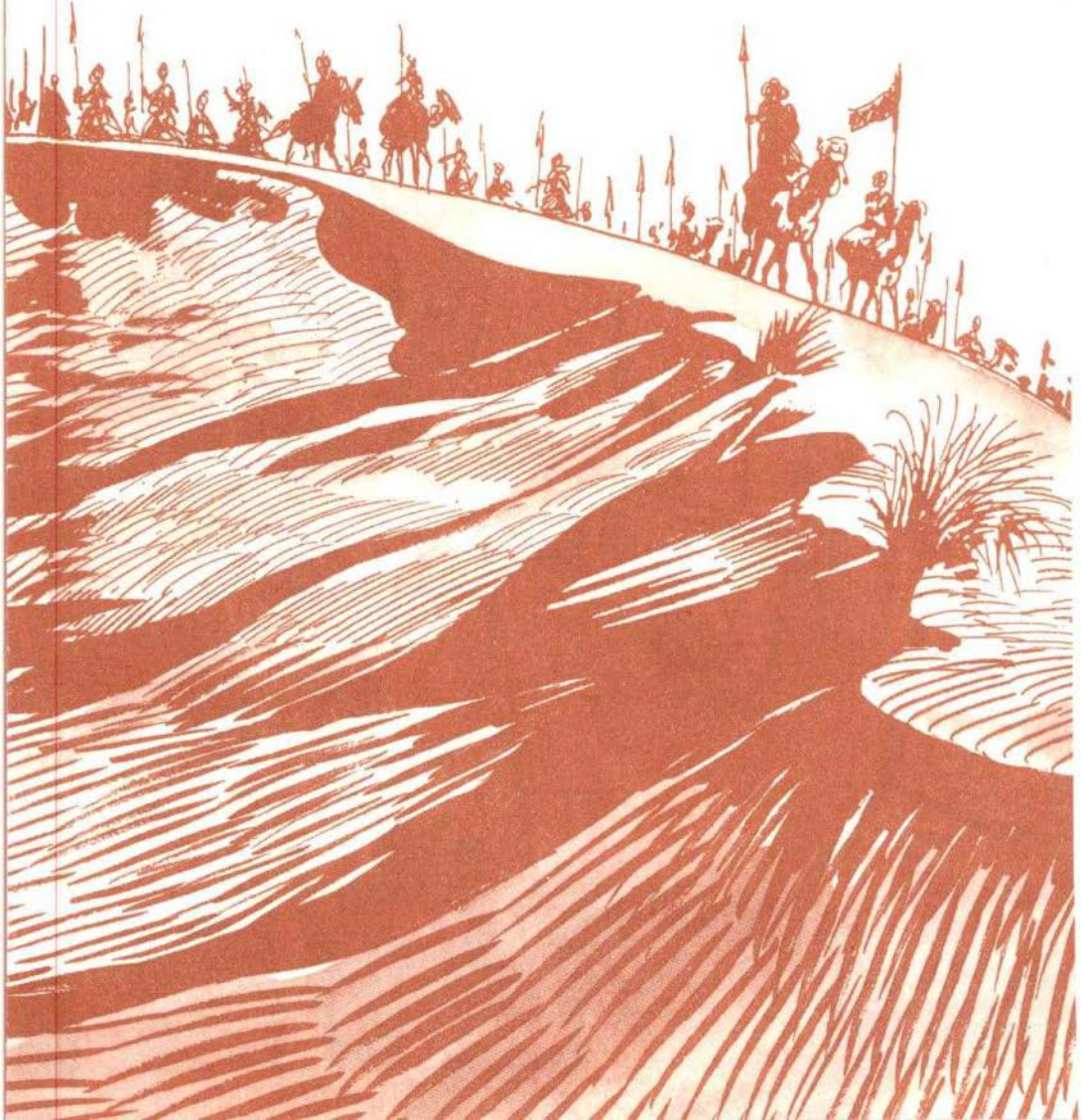

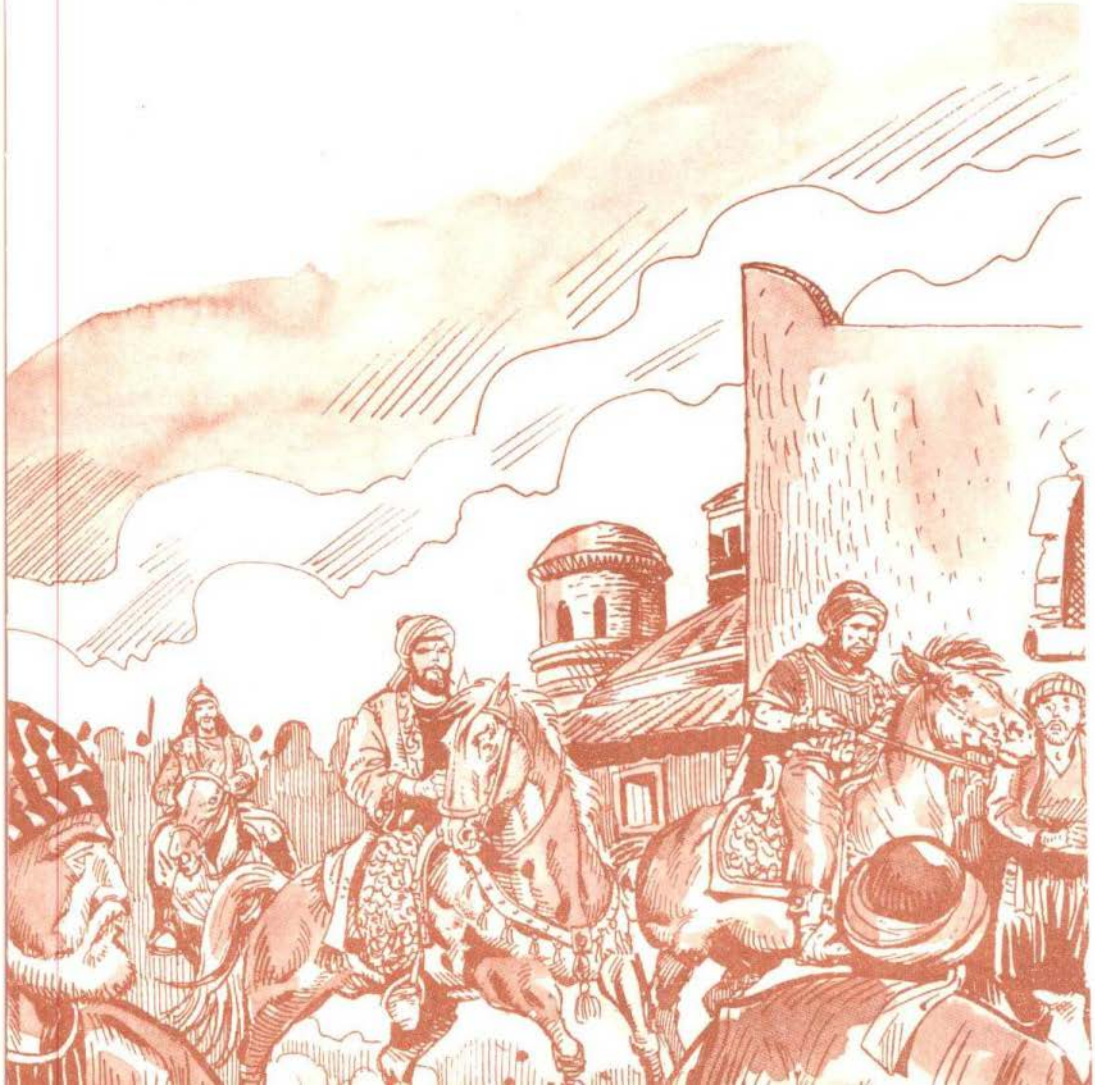

Hız. Muhammed (s.a.v.) 40 yaşlarına yakın sık sık Hira Dağı'nda bir mağaraya gidiyordu. Oradan Mekke'ye doğru bakıyor, Allah'ın gücünü ve büyüklüğünü düşünüyordu. Bir gün yine Hira'daki mağarada iken 610 yılının Ramazan ayının 27. gecesı Cebrail (a.s.) geldi ve kendisine Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetlerini getirdi. Ve kendisinin Allah'ın (c.c.) bütün insanlığa gönderdiği

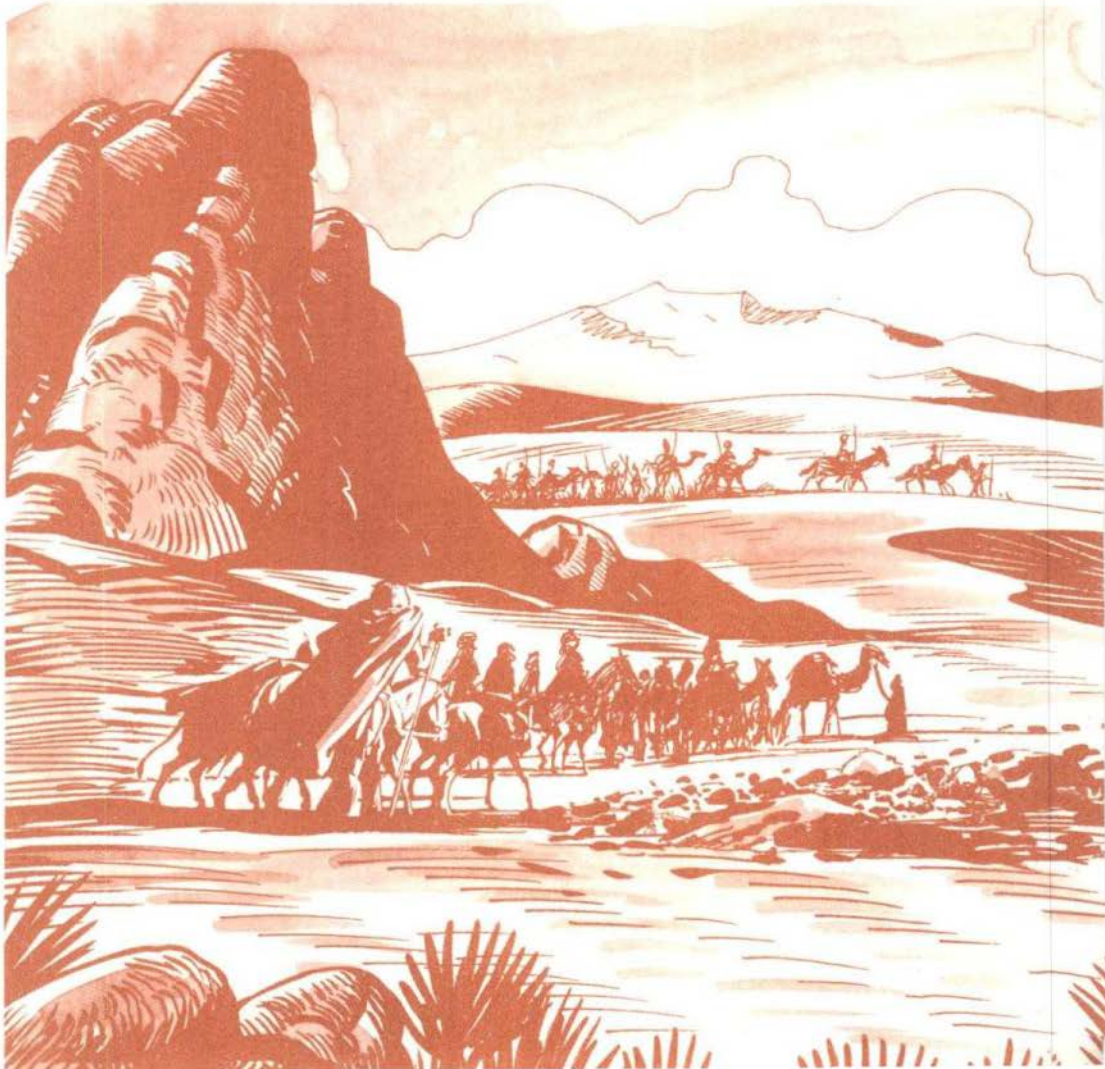

son peygamber olduğu müjdesini verdi. Efendimizin kavmi, büyük bir cahillik ve sapkınlık içinde bulunuyordu. Yıldızlara, ağaçlara, taşlara tapıyorlardı. Yeni doğan kız çocuklarını diri diri toprağa gömüyorlardı. Peygamberimiz yakın çevresinden başlayarak insanları İslam'a davet etmeye başladı. Herkese Allah'ın büyüklüğünü anlatıp, O'ndan başkasına tapılmaması gerektiğini söylüyordu.

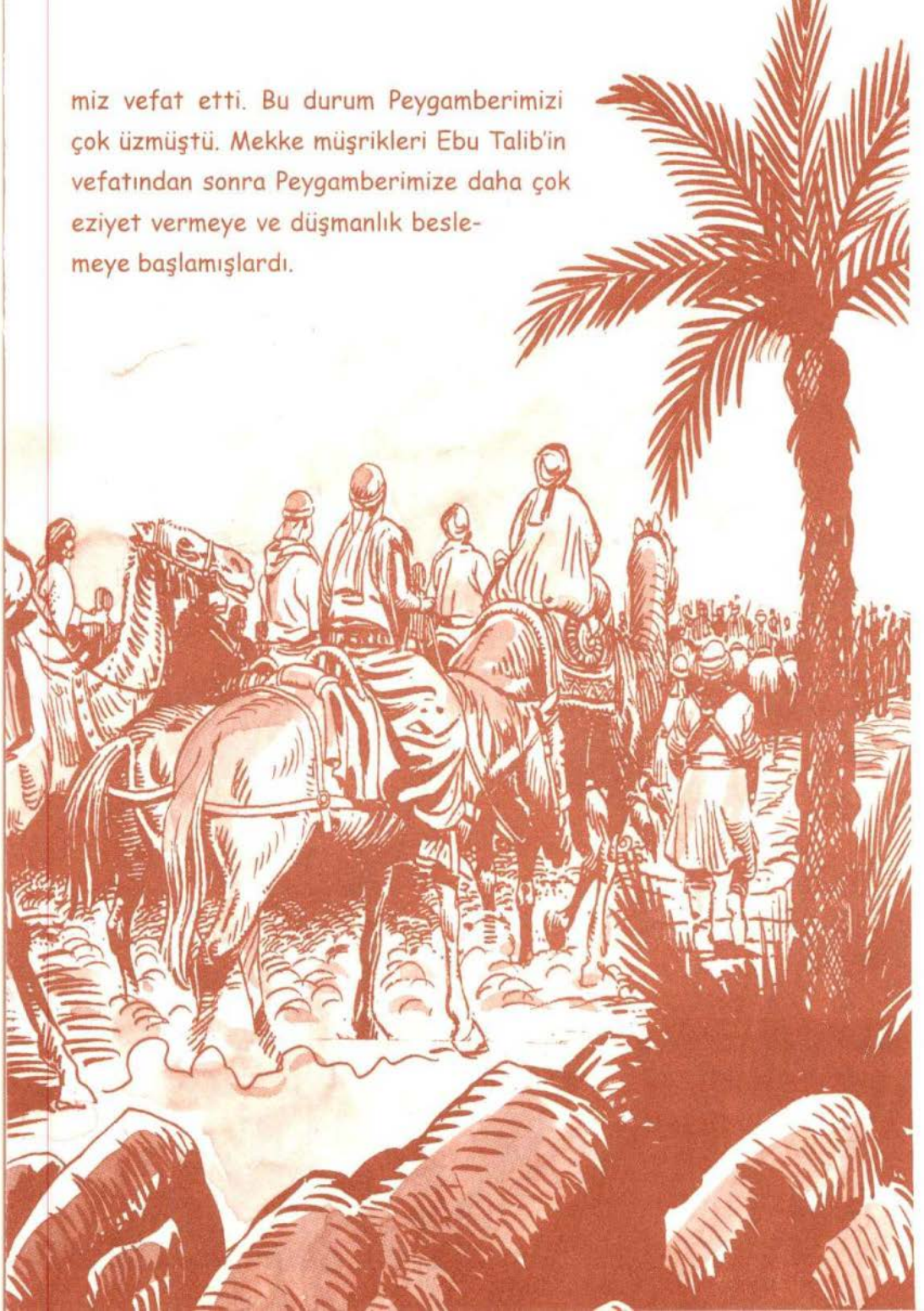

Bu daveti ilk önce Hz. Hatice annemiz kabul etti ve Müslüman oldu. İslam Mekke'de hızla yayılmaya başlamıştı. Mekke'li müşrikler (puta tapanlar) müslüman olanlara eziyet ediyorlardı. Hz. Muhammed'e (s.a.v.) ise; (haşa) kahin, büyücü, deli sihirbaz diyorlardı.

Peygamberlik verilmesinden 10 yıl sonra (620), önce amcası Ebu Talib, hemen arkasından da sevgili eşi Hz. Hatice anne-

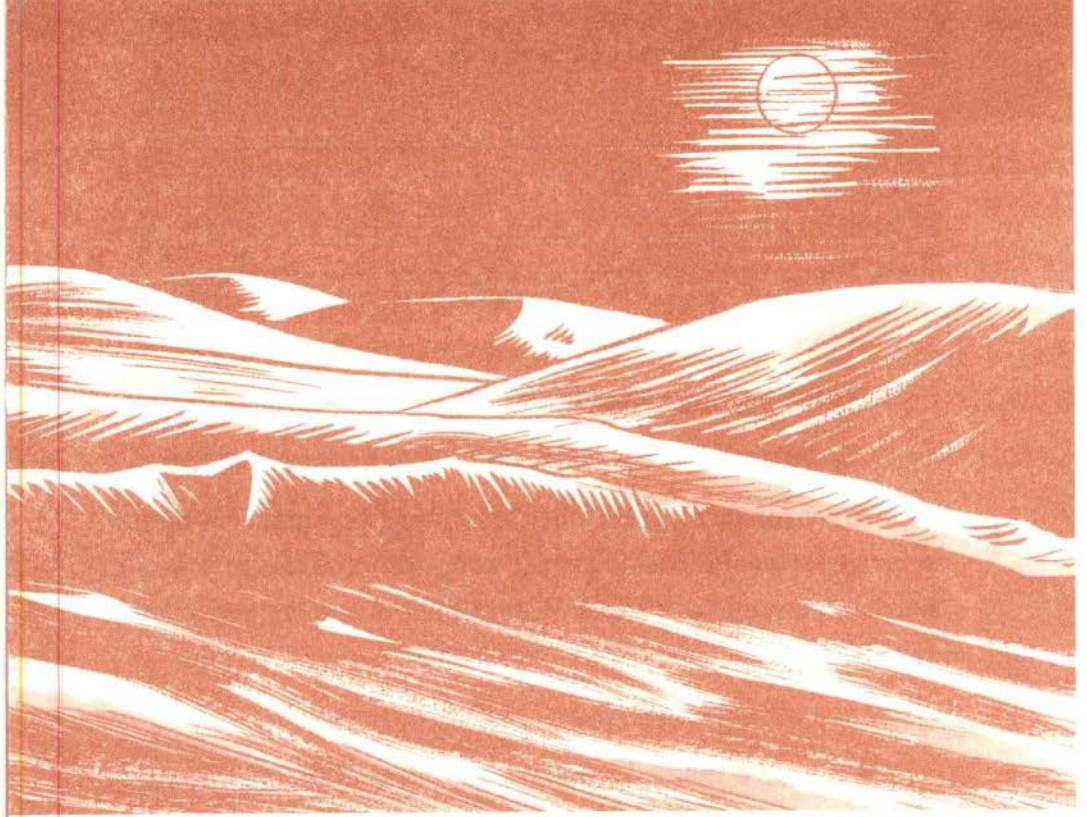
miz vefat etti. Bu durum Peygamberimizi çok üzmüştü. Mekke müşrikleri Ebu Talib'in vefatından sonra Peygamberimize daha çok eziyet vermeye ve düşmanlık beslemeye başlamışlardı.

Bu baskılar dayanılmaz bir seviyeye ulaşınca 622 yılında Müslümanlar, Allah'ın (c.c.) izin vermesiyle, Medine'ye hicret (göç) ettiler. Daha sonra Hz. Muhammed de (s.a.v.) Medine'ye hicret etmişti. Peygamberimizin Medine'ye geldiği gün Müslümanlar için bayram olmuştu. Medineliler; "Ay doğdu üzerimize, Veda tepesinden! Ey Sevgili, Ey Resul hoş geldin!" diye haykırıyorlardı.

O zamana kadar Medine şehrine Yesrib denirdi. Hz. Muhammed (s.a.v.) oraya geldikten sonra Yesrib'in adı Medine-i Münevvere (Nurlanmış Şehir) olarak değişti.

Hicretten 8 yıl sonra 630 yılında İslam ordusuyla birlikte Hz. Muhammed Mekke-i Mükerrreme'ye girdi. Tekbir sesleri dağları taşları inletiyordu. Mekkeliler savaşımadan şehri Hz. Muhammed'e teslim etmişlerdi. Şan sahibi Peygamberimiz Mekkeliler'e şöyle seslendi.

-Ey Mekkeliler! Haydi gidiniz, hepiniz hürsünüz!

Allah'ın (c.c.) evi Kâbe'nin etrafında 360 put vardı. Peygamberimiz "Hak geldi, batıl zail (yok) oldu" diyerek bütün putları kırdı ve Kâbe'den çıkarttırdı. Mekke'deki erkek ve kadınlar akın akın gelip Müslüman oldular. O zamana kadar taşlara, ağaçlara ve yıldızlara tapanlar, şimdi yalnız Allah'a (c.c.) tapmaya başlamışlardı. Hz. Muhammed (s.a.v.), Mekke'ye bir vali tayin edip tekrar Medine'ye geri döndü. Hicret'in onuncu senesinde (632 yılında) Hac görevini yerine getirmek için kırk bin kişiyle Kâbe'ye

doğru yola çıktı. Kâbe'ye vardığında Müslümanların sayısı yüz bine ulaşmıştı. Ve hep birlikte Hac görevini yerine getirmişlerdi. Ardından Peygamber Efendimiz kendilerine son defa hitap etmişti. "Veda Hutbesi" denilen bu hutbede Peygamberimiz;

- Müslümanlar kardeşler.
- Faizin her çeşidi kaldırılmıştır.
- Kadınlara kötü davranmayın.
- Ey insanlar ben size Allah'ın kitabını, Peygamberin sünnetini bırakıyorum. Bu ikisine sımsıkı sarılırsanız yolunuzu şaşırmasınız" buyurmuş ve oradaki Müslümanlarla vedalaşmıştı. Bundan dolayı bu hacca "Veda Haccı" denilmiştir.

O gün akşamüstü şu ayet-i kerime nazil oldu:

"Bugün size dininizi tamamladım, nimetimi de size tamamladım. Sizin için din olarak İslam'ı seçtim."

Bu ayet, Resûlullah'ın (s.a.v.) ahirete göç edeceğine, yaratıcısına kavuşacağına işaret ediyordu.

Hicrî Rebiülevvel ayının 12. pazartesi günüydü. Hz. Ebubekir sabah namazını kıldırıyordu. Resûlullah da (s.a.v.) Hz. Ebubekir'in arkasında cemaate katılarak sabah namazını kılmıştı. Namazdan sonra odasına dönüp yatağına yattı. Mübarek yüzü bazen kızarıyor, bazen sararıyordu. Alnında haleler gibi ter damlaları belirliyordu. Tam öğle vaktiydi ki, birer hidayet yıldızı gibi parlayan gözlerini göklere dikti ve şöyle dua etti:

-Allah'ım beni Refik-i âla'ya kavuştur!

Mukaddes ruhu Medine-i Münevvere'de Cennete uçup gitmişti.

Hz. Muhammed

(Kuran-ı Kerim'de Geçen Ayetler)

15/Hicr Sûresi, 49-50

Ey Muhammed! Kullarıma, benim elbette çok bağışlayıcı, çok merhametli olduğumu, azabımın da elem dolu azap olduğunu haber ver.

17/İsra Sûresi, 1

Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed'i) bir gece Mescid-i Haram'dan çevresini bereketlendirdiğimiz Mescid-i Aksa'ya götürün Allah'ın şanı yücedir. Hiç şüphesiz O, hakkıyla işitendir, hakkıyla görendir.¹

20/Ta-ha Sûresi, 2-3

(Ey Muhammed!) Biz Kur'an'ı sana sıkıntı çekesin diye değil, ancak (Allah'ın azabından) korkacaklara bir öğüt (bir uyarı) olsun diye indirdik.²

22/Hac Sûresi, 42

Ey Muhammed! Eğer seni yalanlarlarsa bil ki, onlardan önce Nûh, Âd ve Semûd kavimleri de (peygamberlerini) yalanlamışlardı.

- 1 İsrâ ve Mirac, Peygamberimizin mucizelerindendir. Hicretten bir buçuk yıl kadar önce vuku bulmuştur. Hz. Peygamber bir gece Kâbe'nin çevresinde uyku ile uyanıklılık arası bir durumda iken Cebrael gelmiş onu Burak adlı, -bizce mahiyeti bilinmeyen- bir binitle bindirerek, önce Kudüs'teki Mescid-i Aksa'ya götürmüş, oradan da göklere yükseltmiş "Sidretü'l-Müntehâ" denilen en üst makama ulaştırmıştır. Hz. Peygamber bu makamı da geçerek Cenabı Hakk'ın huzuruna erişmiştir.
- 2 Rivayete göre, Hz. Peygamberin çok ibadet ettiğini gören Kureyş müşrikleri, "Allah bu Kur'an'ı Muhammed'e sıkıntı çeksün diye indirdi" demeleri üzerine bu âyet inmiştir.

33/Ahzab Sûresi, 40

Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirinin babası değildir. Fakat O, Allah'ın resülü ve nebilerin sonuncusudur. Allah her şeyi hakkıyla bilendir.

35/Fatır Sûresi, 25

(Ey Muhammed!) Eğer seni yalanlıyorlarsa bil ki, onlardan öncekiler de peygamberlerini yalanlamışlardı. Oysa peygamberleri onlara apaçık delilleri, sahifeleri ve aydınlatıcı kitabı getirmişlerdi.

48/Fetih Sûresi, 8

(Ey Muhammed!) Şüphesiz Biz seni bir şâhit, bir müjdeci ve bir uyarıcı olarak gönderdik.

94/İnşirah Sûresi, 1

(Ey Muhammed!) Senin göğsünü açıp genişletmedik mi?

21/Enbiya Sûresi, 107

(Ey Muhammed!) Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.

PEYGAMBERLERİMİ ÇOK SEVİYORUM

KUR'AN'DA ADI GEÇEN 28 PEYGAMBER

İnsanlığın parlayan yıldızları olan Peygamberlerin Hayatları, herkes için örneklerin en güzelleriyle doludur. Hz. Âdem'den (a.s.) başlayarak Hz. Muhammed'e (s.a.v.) kadar gelmiş olan ve **Kur'an'da Adı Geçen 28 Peygamberin** sırasıyla yer aldığı bu kitapla;

☞ Peygamberlerin öyküleri çocuklarımızın zihninde ilham veren bir etki bırakacak. Tıpkı peygamberler gibi adaletli, sabırlı, merhametli, cesur olmaya özenecekler,

☞ En zor ve beklenmedik zamanlarda, en hesap edilmeyen olayların gerçekleştiğini görecekler: Denizlerin yarıldığını, Asa'nın ejderhaya dönüştüğünü, ateşin yakmadığını, yani Allah'ın her şeye kadir olduğunu yürekten hissederek öğrenecekler.

"Sana anlattığımız bütün bu kıssalar, Rasullerin hayatlarından senin kalbini pekiştirecek ibret dolu sahnelerdir."

(Hud Suresi-120)

9 789944 103565

9.50 TL.

www.
MaviLale.com.tr

PEYGAMBERLERİMİ
ÇOK
SEVİYORUM

maVi
çocuk